

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\W\Williams Jon
Walter\Williams_W_J-Hardwired.pdb

PDB Name: Hardwired - Williams W J
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HARDWIRED

WALTER JON WILLIAMS

AFSF
Praha 1994

Přeložil Pavel Ságner, 1994
Obálka Juraj Maxon, 1994

Hardwired
Copyright © 1986 by Walter Jon Williams

Translation © Pavel Ságner, 1994
Cover © Juraj Maxon, 1994

ISBN 80-85390-20-5

Kapitola

1

Kolem půlnoci už je mu jasné, že nespokojenost ho spát nenechá. Pancéřák jede na sever ze Santa Fe, horskou stezkou napříč Sangre de Cristos a přes Truchas míří do Colorada a snaží se co nejtěsněji přiblížit k noční obloze. Řídí bez pomoci rukou a jeho mysl žije v chladném médiu neurofaxu, které existuje někde mezi prchavými tvary, jež se míhají za předním sklem, a elektrickým vědomím, kterým je legovaný trup jeho maserati a jeho srdce z kapalných krystalů. Kovbojovy umělé oči z oceli a plastů hledí bez jediného mrknutí na cestu se spleti brázd vyrytých do půdy jamními přívally, na vysoký porost borovic a osik, na horské louky poseté černým dobyt看, na všechno, co se objevuje ve spěchajícím, téměř tekutém světle dálkových reflektorů, jak žene maserati vzhůru do vrchu. Tvary rozžíhané hlavními světly neohroženě vzdorují temnotě svých vlastních stínů a Kovboj takřka vidí sám sebe jako černobílou celuloidovou postavu ze světa monochromu, promítanou na přední sklo a kmitající rychlostí jízdy. Je to skoro jako létání. Původně ho bavilo pomyšlení, že v duchu otočí nějakým mentálním spínačem a rázem se octne uprostřed černobílé fantazie, ve starém filmu s Gary Cooperem nebo Johnem Waynem v hlavních rolích, jenomže o monochromní verze nebyl žádný zvláštní zájem a tak je přestali vyrábět. Zrovna tak si přál duhovky z chromové oceli, ale Flink, jeho manažer, mu to rozmluvil s tím, že při svém povolání by tím jenom budil pozornost. Kovboj neochotně souhlasil, jako vždycky, když se Flink rozhodnul přitáhnout uzdu jeho fantazii. Místo toho si vybral zřítelnice šedé jako bouřková mračna.

Ale v těchto horách pojmenovaných po Ježíšově krvi prodlévají fantazie mnohem starší, než jaké lze nalézt na snímcích z celuloidu. Defilují mu před očima jako koláž: stařícký obílený kostelík, na němž se tyrkys nebe namalovaného kolem dveří střetává s červení a žlutí, které vytvářejí vševidoucí oko nad zaobleným vrcholem dveřního oblouku. Pak jakýsi mohutný bělostný zámek v maurském slohu, rozmařilé sídlo nějakého dávno zmizelého Araba, s droucími se hnědě pruhovanými minarety a rokokovým mřížovým zasaženým postupující rzí. Za ohybem se náhle zjeví pár bledých přízraků jako výstraha ze záhrobí, jsou to indiánští poutníci oděni v bílém - od pruhů plátna, jenž jim vroubí čela a zdobí dlouhé vlasy, až po bílé mokašiny z králíčí kůže, které se třpytí stříbrnými cvočky. Kráčejí trpělivě jako kající v měsíčním svitu do svatyně v Chimayo, aby tam vzdali dík vyřezávaným santos nebo požádali Pannu o přimluvu. Vidiny vyslané jakoby z jiného času, tady na vysoko položené výspě Země stále ještě živého, se zachvívají v náhle rozjasněných Kovbojových očích.

Kovboj ždíme ze stroje všechno, škály na přístrojovém panelu létají až do červené. Noční létání je něco, co umí ze všeho nejlíp. Vyty motoru se odráží v ozvěnách od stromů a strání. Vítr se prudkými poryvy dere do otevřených oken a přináší ostrou vůni borovic. Kovboj v představách vidí pás celuloidu svištící projektorem čím dál rychleji, až obraz ztrácí ostré kontury. Pulsující neurony předávají zprávy krystalu uloženému v jeho hlavě a vysílají jeho vůli k plynové páce, převodům a poskakujícím kolům. Teď sjíždí maserati s kopce, jak se řítí serpentinami nabírá rychlost, až nakonec prořízne hladinu brodu před Peňaskem a vyhodí do výše stěnu vodní tříště, která se na krátký okamžik duhově zaleskne v předních reflektorech jako matně třpytivá halucinace na samém okraji zorného pole, tušený příslib barev v tomto monochromatickém světě.

Právě svítá, když se maserati mihne přes coloradskou hranici, a je časné ráno, když bronzově zbarvený stroj vjíždí do okresu Custer. Hory jsou teď hnědozelené, ožívají borovicemi a horským větrem, černobílý prelud je ten tam. Tady má

Kovboj přátele. Odbočuje na soukromou prašnou cestu a ví, že se o něj náhle začíná zajímat elektronika. Cesta se vine vzhůru a ústí na vysokohorskou pastvinu upravenou do ploché roviny, kterou křížuje síť drah soukromého polního letiště. Tam, odkud kdysi startovaly černé delty za svým tajným nočním posláním, teď vyrůstá tráva a kvítí z trhlín v betonu. Pořád ještě je vidět polom v zelených osikách, místo, kde kdysi jeden žokej se svou poraněnou deltou přetáhnul ranvej a rozmáznul sebe i náklad po dobré půl míli horského úbočí, ale teď už se průsek zase zelená mladými stromky. Letiště vypadá tak trochu jako sen se zamlženými okraji, ale Kovboj nehodlá dopustit, aby tahle vzpomínka někdy vyhasla. Jsou totiž vzpomínky, které jsou pro něj živější než současnost, a on je denně ošetřuje jako lak na krásném novém voze, aby neztratil lesk.

Po jedenáct generací farmařili Kovbojovi předkové na pozemcích jihovýchodního Nového Mexika, podobní tečkám na beztvare rudé pláni, jež se od Sangre de Cristos lišila asi tak jako se Ukrajina liší od Peru. Čas od času si někdo z Kovbojovy rodiny přehodil pušku přes rameno a odešel se bít za Spojené státy, ale většinu svých sil obětovali na boj proti státu Texas. Texané žíznil po vodě, hltali ji tempem daleko vyšším, než jakým ji byli schopni nahrazovat, budovali obrovská čerpadla jen kousek za státní hranici a lupičsky odsávali alkalickou vodu Nového Mexika, s kterou jiní tak úzkostlivě šetřili. Kovbojova rodina se s nimi pustila do boje, zuby nehty se snažila ubránit, co se dalo, až nakonec i ta poslední pumpa zarachotila naprázdno a prašnou rudou zeminu uchvátil vítr a proměnil svět v bičující písečnou bouři.

Kovboj se pamatuje na ty dny uprostřed prašné pánve, když žil na strýcově ranči potom, co se jeho otec zničil ve snaze vydržet. Byla to existence mezi šedou změtí vybělených prken, v obydlí, kde se rudá půda kupila za dveřmi na prst vysoko kdykoliv zavál vítr, a dny ubíhaly, aniž by se ze slunce dalo zahlédnout něco víc, než načervenalé neurčitý tvar za vířící clonou pisku. Obdělávat půdu bylo nemožné a tak rodina raději pěstovala dobytek, což bylo živobytí jen o poznání méně nevďěčné. Nejbližší město se honosilo svým množstvím kostelů a Kovboj byl vychován v jednom z nich. Stal se postupným svědkem toho, jak členové obce s každým dalším týdnem podléhali stále větší trudnomyslnosti, do kůže se jim vkrádala šed' a v očích se jim stále zřetelněji zračilo zoufalství, když prosili Boha o odpuštění za hříchy, které je přivedly až do tohoto očiště. Texané - bývalí nepřátelé - tudy teď táhli na cestě jinam a přebývali přitom v lepenkových krabicích a starých automobilech odstavených na cihlových blocích, s jejichž karosérií už písek dávno sedřel všechny lak. Meteorická válka začala a skončila a bylo ještě hůř. Žalmy se však zpívaly dál, dál si všichni odříkali karty a kořalku, a na budově soudu se dál objevovaly další a další vyhlášky o aukcích farem.

Flink byl postarší muž, který se kdysi odstěhoval do Colorada. Když se vrátil domů, řídil nablýskaný automobil a do kostela nechodil. Živil tabák, protože to mu nepřekáželo v hraní, když o volném čase brnkal levačkou na mandolínu v jedné místní obskurní kapele. Šedaví lidé z kostela jen neradi mluvili o tom, jak asi přišel k penězům. A jednoho dne uviděl Flink Kovboje soutěžit v rodeu.

Flink navštívil strýcův ranč a uzavřel dohodu, že si Kovboje na čas vypůjčí - a dokonce za to zaplatil předem. Zařídil Kovbojovi lekce na letovém simulátoru a potom zavolal jednomu známému šibrovi. Zbytek, jak by Flink řekl, už je známá historie.

Když se Kovboj dal na létání, bylo mu šestnáct. Ve svých vysokých botách z ošoupané kůže měl dobře nad sto devadesát a zanedlouho to dotáhl ještě o celé kilometry výš, když za sebou coby žokej vzdušných tratí táhl kondenzační pruhy od pobřeží k pobřeží a převážel zboží. Zboží, to pro něj bylo cokoliv. Orbitálové a celníci ze Středozápadu byli jen odlišným druhem Texanů - někým, kdo vám chce násilím vyrvat všechno, co vás drží při životě, a nenabízí za to nic než poušť. Když protivzdušná obrana na Čáře příliš zesílila, žokejové přisedlali na tanky - a zboží proudilo přes hranici dál. Nový systém měl své světlé stránky, ale kdyby záleželo na Kovbojovi, nikdy by oblohu neopustil.

Teď je Kovbojovi pětadvacet a na tenhle džob už začíná být trochu starý. Blíží se doba, kdy i neuromontáží posílené reflexy začnou ochabovat. Na uživatele headsetu se dívá přezíravě - na lebce mu sedí pět zdířek pro zapojení periferních obvodů přímo do mozku. Když je třeba, ušetří se tím celé milisekundy. Většina lidí nosí delší vlasy, aby zdířky nebyly vidět, to ze strachu, aby jim lidé nenadávali do kyberáků nebo něčeho ještě horšího. Na tyhle manýry hledí Kovboj ale se stejným opovržením - sám má vlasy ostříhané nakrátko a zdířky mu zdobí stříbrný filigrán se střípkou tyrkyso. Tady na Západě, kde lidé mají docela slušnou představu, o čem běží, to budí úctu smíšenou s bázni.

Neuromontáž má našponovanou na doraz a jeho oči od Kikuyu Optics jsou vybaveny kompletním příslušenstvím. Patří mu dům v Santa Fe a ranč v Montaně, který spravuje jeho strýc, a vlastní i rodinné pozemky v Novém Mexiku, ze kterých dokonce platí daně, jako kdyby měly kdovíjakou cenu. Patří mu soukromé letadlo - business jet - a také balík akcií a porůznu ukryté zlato.

A patří mu i tohle místo, tato nevelká louka v coloradských horách. Úkryt pro vzpomínky, které odmítají odejít. A pak je tu nespokojenost, ten dosud neurčitý ale narůstající pocit, který ho přivedl až sem.

Zaparkuje u velkého betonového hangáru skrytého kamufláží a ještě než dozní poslední zabrumlání motoru, odpojí se od neurofaxu maserati. V nastalém tichu slyší odněkud zevnitř hangáru zvuk steelové kytary a šumění trávy, které předznamenává zrod odpoledních vzdušných termálů. Dojde k hangáru, odvine kablík z konektoru zámku, zasune si ho do hlavy a udá kód.

Za masivními kovovými vraty stojí hrací skříň Wurlitzer, blyští se chrómem a fluorescenčním plastikem a vyhrává do rozlehlého chrámového prostoru jakýsi starý song od Woody Guthrieho. Nahoře se klenou matově šedé obrysy tří delt, jejichž oblé tvary se jen nejasně rýsují v šeru, ale dávají tušit obrovský výkon a úžasnou rychlost. Kovboj je - teď už zastaralé - koupil jen za málo víc, než jaká byla cena jejich motorů, když jezdcí neurofaxu přisedlali na tanky.

Warren stojí u svého ponku, jenž tone v záplavě světla, a vrtá se v součástce palivového čerpadla. Po jeho vrásčité tváři přebíhají modravé odrazy videozáznamu spuštěného Kovbojovým příjezdem - bezpečnostní kamery má rozmístěny po celém pozemku a pečuje o ně se stejnou metodickou pilí, s jakou udržuje v provozu delty.

V den Meteorické války byl Warren šéfem údržby na základně Vandenberg, kde vykonával povinnost s vědomím, že za svoji pracovitost nemůže čekat nic než krátký závan tlakové vlny na zátylku, způsobený pádem železonikového projektilu atmosférou, po kterém bude následovat konec. Ale přesto dělal dál to, k čemu ho vycvičili, a své stíhače dostal do vzduchu, aby bránili Zemi proti Orbitálům. Celou duší jim přál úspěch a doufal přitom, že třeba jeden z nich řekne tak tahle je za Warrena, až zasáhne nepřítele. Jenomže všechno dopadlo jinak, než čekal: když hleděl vzhůru k noční obloze a pátral po meteoru, na kterém je jeho jméno, skutečně spatřil klesající ohnivé oblouky, ale nebyly to řítící se balvany ozařující noční nebe, byli to jeho chlapci a jejich stroje, všichni ti bystří mladí muži s hedvábnými šátky kolem krku teď padali k zemi rozmetáni na kusy, selhávající systémy vydávaly své poslední elektronické výkřiky, krev stékala po vnitřku roztržených průzorů jejich přileb, z roztržených nádrží se do téměř naprostého vakua valilo v oblacích bílých krystalů okysličovadlo... Poslední naděje Země rozdrčená orbitálními těžkooděnci.

Warren čekal ve Vandenbergu celé hodiny v naději, že alespoň jeden z nich se doklepe se zničenou mašinou domů. Nevrátil se nikdo. Vzápětí Země kapitulovala. Orbitálové zahájili okupaci Vandenbergu stejně jako Orlanda, Houstonu a Kuby. A on sám přežil jen proto, že sloužil v objektu příliš cenném, než aby byl zničen.

Potom se toho hodně namluvilo o odboji a i Warren by k tomu mohl ledacos dodat... pravděpodobně víc než to, jestli se dá věřit historice o sabotáži raketoplánu s představiteli Tupoleva I.G. na palubě, který se zřítíl na Mojave. Od toho okamžiku byl Warrenův osud poněkud zahalen do tajemství, až se pojednou znovu vynořil v Coloradu, kde pracoval pro šíbráky a kde se potkal s Kovbojem. A to ostatní, jak by zase řekl Flink, je už známá historie.

"Ahoj, kovbojiku," řekne Warren. Ani nevzhledne od své práce.

"Ahoj." Kovboj otevře přední víko Wurlitzeru - zámek nefunguje už celá desetiletí - a vyloví pár čtvrtáků. Přikáže skříní zahrát jakýsi starý rozskřípaný country swing a pak se vydá napříč temným hangárem.

"Nízkotlaké palivové čerpadlo," praví Warren. Rozebrané vypadá čerpadlo jako plastická stavebnice modelu galapážské želvy. "Při testech mně rozsvěcovalo kontrolky červeně. Vidíš tohleto místo, kde je kov světlejší, tady, co se zadírá lopatkou? Myslím, že budu muset vyrobit celý nový díl."

"Potřebuješ pomoc?"

"Nejspíš jo."

V jasném nasvícení shora je Warrenova tvář ještě hrbolatější než obvykle. Oči a čelo má kryty štítkem čepice, takže jeho zobákovitý nos vypadá větší než ve skutečnosti. Stojí vzpřímeně a soustředěně a ačkoliv vyhlíží trochu ochable, je to v místech, kde na tom tolik nesejde. Barevná světla Wurlitzeru za ním hebce ozařují matově černý nos delty.

Warren je skutečným majitelem letiště, Kovboj je tichý společník. Nemá rád, když se za ním táhnou stopy informací.

Warren se ještě chvíli zabývá součástíkou, pak ji přeměří. Přejde k soustruhu a nasadí si ochranné brýle. Kovboj je připraven podávat mu nástroje. Náhradní díly k vojenským tryskovým motorům jsou jen těžko k sehnání a když, tak je to obvykle spojeno s kladením nepříjemných otázek.

Soustruh vrní. Jiskry se rozprskávají po betonové podlaze jako miniaturní meteory. "Ve středu v noci jdu do akce," řekne Kovboj. "Za pět dní."

"Můžu sjet dolů v pondělí a začít s prohlídkou tanku. Je to moc pozdě?"

"Ne na to, kam jedu." V Kovbojově hlase zní rozmrzelost.

"Zase do Iowy?"

"No jo, hergot." Kovbojovou duší zacloumá vztek.

"Arkadij a ostatní... pořád jenom sledují ty svoje ztracené analýzy. A že prý korzárům dochází kapitál a nám stačí počkat a akorát jim nedovolit sebrat nám žádný náklady."

"No a?"

"No a to je chyba. Takhle to poldům nikdy nenatřem, když budeme dělat to samý co oni. Chce je to donutit žrát palivo, munici. Pořádně jim natrást jetel, když bude potřeba." Kovboj si odfrkne. "Kapitál. To by hned viděli, jak by jim ztráta pár letadel zacvičila se šrajtoflí."

Warren vzhledne od roztočeného soustruhu. "Ty děláš ve středu v noci pro Arkadije?"

Kovboj přikývne.

"Ten člověk se mi nelíbí. Mám o něm svoje pochyby."

Warren se už zase věnuje soustruhu. Bílé vlasy mu trčí zpod čepice a svítí ve světle jisker. "Přitáhnul bůhví odkud. A najednou je z něj ten největší šíbrák ve Skalistých horách. A oblíká se podle tý kryomaxový módy z floridský Svobodný zóny."

"No a? Má organizaci. Mně se jeho ohoz taky nelíbí."

Warren pozvedne svůj blýskavý kovový výtvar ke světlu. Přimhouří oči. "Údajně dostává zboží skrz konexe.

Vykrádání tranzitních zásilek, korupce orbitálních úředníků, věci tohodle druhu. Jako obvykle. Ale v tom množství?

Taková spousta materiálu se nedá splasit bez toho, aby o tom Orbitálové něco nevěděli."

Kovbojovi prosumí hlavou tichý protest. Ale já v tom jedu kvůli akci, ne kvůli nákladu. Tohle se už něco naříkal. Je v tom určitá etika, jistý druh čistoty. V dobré polovině případů ani nevěděl, co vlastně veze.

"Nevím, jestli mám náladu tohle poslouchat," řekne.

"No tak to neposlouchej." Warren se otočí a vrátí se zpátky ke svému čerpadlu. Nasadí si headset a provede pár testů.

Kovboj chvíli přemýšlí o Arkadijovi, o tom rozložitém chlapovi, který dnes řídí polovinu veškerého provozu přes Čaru, o muži, který se pohybuje v podivném víru asistentů, tělesných stráží, pomocníků, techniků a přicmrdávačů bez zjevného zařazení, kteří imitují jeho módní oblékání i manýry. Ženy jsou vždy přítomny, ale nikdy jako součást obchodu. Existence, která celkem vyhovuje Kovbojově představě o Arkadijově způsobu myšlení: pokřiveném, naplněném divokými předsudky a nenávisť, výbuchy náhlého hněvu střídajícími se se stejně nečekanou sentimentalitou, mysl podezírává v onom podivném ruském stylu, kde jakoby paranoia byla celý způsob života, ne

pouhá rozumná míra ostražitosti, nýbrž druh náboženství. Kovboj nemá Arkadije příliš v lásce, ale ještě nedospěl tak daleko, aby ho začal nesnášet. Arkadij se sice považuje za zasvěcence, za manipulátora, ale ve skutečnosti mu uniká to hlavní, život pancéřáka, mutantní bytosti s turbínovými plicemi a vysokotlakým turbočerpadlem místo srdce, s krystalem implantovaným v hlavě, s laserovými očima, s prsty, které zaměřují rakety, s alkoholem pulsujícím v žilách... Arkadij se domnívá, že všechno řídí, ale ve skutečnosti je pouhým nástrojem - záminkou, aby pancéřáci mohli podnikat své výpady přes Čáru a odtud do říše legend. A jestli Arkadij tohle nechápe, pak konec konců nehraje žádnou zvláštní roli, jak si myslí.

Warren montuje dohromady součásti čerpadla, chystá se k dalším testům a za chvíli bude mít plné ruce práce. Kovboj odejde z osvětleného prostoru a prochází se temnotou hangáru. Nad ním se klenou delty, nehybné a připravené, schází tu jen pilot, který by je proměnil v živé bytosti. Vztáhne ruce a dotýká se hladkého břicha, epoxidového předního stabilizátoru, aerodynamického krytu vertikálního radaru. Je to jako hladit matově černou srst poloviční šelmy, příliš nebezpečné, než aby z ní bylo domácí zvíře. Schází jí jenom pilot a cíl.

Kovboj přesune pojízdný žebřík od montážního krytu motoru k pilotní kabině a vyšplhá se do sedadla, které ještě před lety mělo tvar jeho těla. Teple zavoní povědomá směs pachů kovu a pryže. Zavře oči a vzpomíná na noc vybuchující jasem a náhlými záblesky explodujícího paliva, když s pronásledovateli v patách přeskakoval kopce, hroužil se do údolí Ozarské vrchoviny a na plný plyn uháněl domů.

Jeho první delta se jmenovala Půlnoční slunce, ale když pochopil, o co tu vlastně šlo, jméno změnil. On a ostatní žokejové od delt nebyli jen nějakou abstraktní tržní reakcí na změněné podmínky, nýbrž pokračováním jistého mýtu. Pravý smysl, to bylo doručit zboží, překlenout vysokou chrámovou loď noci všem utlačovatelům navzdory. Uchránit ono světlo v temnotách, naději ve tvaru šlehajícího plamene forsáže. Poslední Američané na poslední horské stezce... A náhle začal tím vědomím žít. Přijal tu napůl posměšnou blahosklonnou přezdívkou, žil podle ní a stal se Kovbojem - pilotem. Z ničeho jiného se nezodpovídal. A byl nejlepší, pohyboval se ve výšinách daleko závažnějších než kdokoliv od konkurence. Svou druhou deltu pokřtil Pony Expres. A vozil v ní zboží, dokud se dalo.

Dokud se časy nezměnily a s nimi i způsob transportu. Dokud se z žokeje nestal pancéřák. Oči, které se dokázaly zaostřit v noční tmě a usilovně pátrat po infračervených signaturách policejních hlídek nad prérií, jsou teď uzavřeny v malé pancéřové kabině a všechny vizuální vjemy k nim přicházejí prostřednictvím vnějších čidel. A Kovboj je stále nejlepší... pořád převládá zboží.

Posune se ve svém sedadle. Country swing utichá a všechno, co Kovboj vnímá v ozvěnách ticha, je předení Warrenova soustruhu. A pak ještě pocit nepokoje, který jenom volá po pojmenování.

Kapitola

2

DNES / ANO

Těla a části těl se rozhořívají a hasnou v září laserů, tady zákmit průsvitně lesklých očí orámovaných maskarou nebo upřených vzhůru k nebi zastřenému hvězdně třpytivým stropem, tam elektrické vlasy jiskřící módními statickými výboji a jinde zase modravě Bílý lesk zubů obkroužený temně rudým plamenem prostoupeným němě vysunutým jazykem. Je to zonální tanec. Ačkoliv kapela hraje nahlas a opravdu jí to šlape, mnozí tanečníci v zóně mají naladěnou svoji vlastní hudbu pomocí krystalů delikátně napojených na sluchové nervy, anebo tančí s headsety, na kterých mohou přijímat kterýkoliv z dvanácti barem nabízených kanálů... Zmítají se v nepravidelném rytmu a na sebe navzájem neberou nejmenší ohled. Cílem je dokonalá tělesná koordinace, ale přesto dochází k nehodám - údery, rozčilené klubko pěstí a loktů - a už se někdo potácí ven ze zóny a skučí do dlaně potřísněné vlastní krví, nepovšimnut smečkou.

Tanečníci v Aujourd'Oui připadají Sarah jako šubající se masa dokonávajících těl, krvavá, necitelná, odsouzená k smrti. Přikovaná k pozemskému bahnu. Prostě maso, kořist.

A Sarah je na lovu a její druh se jmenuje Wízl.

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Potřebujete moderní tělo?

Celoelektrické - nahraditelné - módní!

Pořďte si je teď!

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Somatická návrhářka měla fialově třpytivé oči nad lícními kostmi z vyhlazené slonoviny. Světle žíhané vlasy se jí na šíji vzpínaly do architektonicky dokonalé dorzální plochy tvaru ploutve. Svaly měla jako kočka a ústa jako krutý květ. "Vlasy zkrátit, ano," řekla. "V beztíži se dlouhé nenosí." Její prsty vystřelily vpřed, uchopily Sarah za bradu a natočily ji hlavu k chladnému světlu od severu. Nehty měla fialové, aby jí ladily s očima, a ostré. Sarah na ni hleděla nepřátelsky vzdorným pohledem. Návrhářka se usmála. "A bradu trochu vyztužit," pokračovala. "Potřebuješ robustnější bradu. Špička nosu se dá modifikovat, vypadá až moc jako pršák. Čelist bude chtít lehce zploštit - zítra si přinesu nůž. A ty jizvy samozřejmě odstraníme. Ty prostě musí pryč." Sarah stáhla rty pod tlakem prstů s fialovými nehty. Návrhářka jí pustila bradu a odvrátila se. "Musí to být zrovna tohle děvče, Cunninghame? Úplně jí chybí styl. V chůzi postrádá eleganci. Tělo má příliš velké a neohrabané. Není k ničemu. Prostě úplně obyčejná špiněza." Cunningham tiše seděl ve svém hnědém obleku, jeho bezvýrazná nezapamatovatelná tvář nic neprozrazovala. Hlas měl klidný, podobný šepotu, ale přesto v něm zněla autorita. Ten hlas by klidně mohl patřit počítači, pomyslela si Sarah, natolik postrádal jakékoliv výrazné tóny. "Naše Sarah má styl, Firebudová," pravil. "Styl i disciplínu. Na vás bude ten styl vyladit, dát mu formu. Aby to byla zbraň, řízená střela. Vy ji vyrobíte, já ji zaměřím na cíl. A Sarah prorazí otvor přesně tam, kde máme v úmyslu." Pohlédl na Sarah hnědýma nehybnýma očima. "Vidíte že ano, Sarah?" zeptal se. Sarah neodpověděla. Místo toho se zadívala na návrhářku, poodhrnula rty a odhalila zuby. "Zahraj si se mnou někdy v noci na honěnou, Firebudová," řekla. "Ukážu ti styl." Somatická návrhářka obrátila oči v sloup. "Špinězy a jejich kecy," odfrkla pohrdavě, ale ustoupila o krok. Sarah se zazubila. "A, Firebudová," řekl Cunningham, "ty jizvy nechte, jak jsou. Ať osloví naši princeznu. Řeknou jí něco o naší kruté pozemské realitě, kterou pomáhala vytvořit. Nad kterou vládne. Do které je už napůl zamilovaná." "Ano," řekl, "ty jizvy nechte, jak jsou" Poprvé se usmál, krátkým stahem lícních svalů, mrazivým jak kapalný dusík. "Naši princezně se ty jizvy budou ohromně líbit," řekl. Budou se jí líbit až úplně do konce."

VÍTĚZOVÉ / ANO

PORAŽENÍ / ANO

Aujourd'Oui je žokejský bar a také tu všichni jsou, lunární piloti a frachtáci, tahači, blokéri a meteoráři - a blahosklonně sdílejí parket s žumpáky a špinézami, kteří je obklopují a skrytě doufají, že jednou budou jako oni anebo že se do nich zamilují, nebo jen prostě chtějí být v jejich blízkosti, dotýkat se jich při zonálním tanci a nechat na sebe dopadnout malý odlesk jejich slávy. Žokejové nosí firemní barvy, vesty a bundy s emblémy svých bloků - TRW, Pfizer, Toshiba, Tupolev, ARAMCO - bezstarostně se honosí erbovními štíty vítězů Meteorické války, kterým vydobyli místo na nebi. Se svými téměř sto devadesáti centimetry výšky se mezi nimi Sarah pohybuje s klidnou sebejistotou, v černé saténové bundě ozdobené na zádech bílým jeřábem vzletajícím k hvězdné klenbě nebes uprostřed shluku kovově lesklých čínských znaků. Je to emblém malého bloku, který většinu svých obchodů provozuje v Singapuru, a jen zřídka kdy se ukáže tady ve floridské Svobodné ekonomické zóně. Její tvář je sice štamgastům neznámá, ale dá se doufat, že jim to nebude připadat divné, alespoň ne tolik, jako kdyby nosila znak Tupoleva nebo Kikuyu Optics I.G. Její obličej je bledý, floridské opálení zmizelo, oči má černé podmalované. Téměř černé vlasy má po stranách krátce ostříhané a nahoře na ježka, vzadu na šíji jí dvěma tenkými prameny splývají na ramena, o která se jí otírá pár náušnic z chromové oceli. Její beztak už široká ramena Firebudová ještě rozšířila a přitom jí ubrala něco ze šířky pánve, tvář má ostře řezanou a špičatou pod klínem vlasů na čele, který vypadá jako ozubený šíp, jako řízená střela požadovaná Cunninghame. Na nohou má černé taneční střevíce s lemem krajky kolem kotníků a temně purpurovou elastickou kombinézu se šlemi obepínajícími její řadra. Látka se napíná přes bradavky, které Firebudová udělala ještě výraznější. Košili z gázovitého materiálu má pošítou stříbrem, šátek kolem krku je z černého hedvábí. Na sluchový nerv má napojený obousměrný vysílač a na zraková centra předního mozku má napíchnutý přijímač, který v tuto chvíli monitoruje policejní relace. Vypadá to jako nekonečné procesí světelných diod podobné reklamám na Times Square, které se podle libosti dá vyvolat nad horním okrajem jejího rozšířeného zorného pole. Dárky od Cunninghama. Neuromontáž je její vlastní. A Wízl právě tak.

ZBOŽŇUJU SVOJE OČI OD KIKUYU, PROHLAŠUJE PŘEDNÍ PORNOHVĚZDA ROD McLEISH. S
INFRAČERVENÝM DOPLŇKEM VŽDY POZNÁM, JESTLI JE MŮJ PARTNER SKUTEČNĚ VZRUŠENÝ NEBO JESTLI
SI TO ROZDÁVÁM JEN S KUSEM SILIKONU...

- Kikuyu Optics I.G.,
pobočný závod
Mikoyan-Gurevich

Cunninghama potkala poprvé v jiném baru, v Blue Silk. Měla za sebou smluvní fušku, při které použila Wízla, ale dotyčný pajdák, což byl chytrolín pašerák hamižnější než nač mu stačily buňky, měl vlastní modifikaci - a tak si teď lízala rány. Zboží dostala naštěstí nazpátek, a jelikož šlo o kontrakt se šibráky, dostala zapláceno v endorfinech a to se hodilo, protože teď sama nějaké potřebovala.

Má naraženou zadní část stehna a nemůže se posadit. Místo toho se opírá o polstrování baru a usrkává svůj rum s limetou. Audiosystém v Blue Silk hraje hudbu z ostrovů, která tiší její pocuchané nervy.

Blue Silk řídí Maurice, bývalý stíhač původem z Karibských ostrovů. Má starý model očí od Zeisse a za Meteorické války se octnul na straně poražených. Na zápěstích a kotnicích má čipové zdířky, jak se to tenkrát nosilo v armádě. Na stěnách kolem jsou fotografie jeho přátel a hrdinů, všichni mají kolem krku azurové hedvábné šátky elitních oddílů protikosmické obrany. Většina rámečků je ověncena černými smutečními stužkami, které dlouhá léta zbarvila do

nachova.

Sarah přemítá, co všechno asi těma očima viděl. Salvy rentgenového záření předcházející balvany o váze desetitisíců tun vypuštěné z orbitálních vrhačů, které prořízly atmosféru, aby se zřítily na města Země? Tyto umělé meteory, každý s energií rovnající se nukleárnímu výbuchu, dopadly nejdříve na východní polokouli, na Mombasu a Kalkatu, a než se planeta potočila a udělala tak terč i ze své západní hemisféry, Země kapitulovala. Jenomže orbitální bloky měly za to, že Západu se nedostalo dostatečného poučení, a tak meteory dopadly stejně. Prý selhání telekomunikací. Ale miliardy na Zemi věděly své.

Sarah bylo deset. Byla právě na táboře pro rekultivaci přírody poblíž Stone Mountain, když tři meteory vyhladily Atlantu a zabily její matku. Daud, kterému bylo osm, zůstal uvězněn pod troskami, ale sousedé uslyšeli jeho křik a vyprostili ho. Potom se Sarah s bratrem potácela od jedné agentury pro bezdomovce ke druhé, až se otcnula v Tampě u svého otce, kterého od tří let neviděla. Sociálka ji vedla za ruku celou cestu, vzhůru po rozpadajícím se schodišti a Sarah zase vedla Dauda. Chodby páchly močí a v druhém patře ležela pohozená rozlámaná panenka, zničená tak jako národy Země, jako životy lidí tady. Když se dveře bytu otevřely, uviděla muže v rozedrané košili se skvrnami potu v podpaží a s vodnatýma očima alkoholika. Ty oči nechápavě přeskakovaly ze Sarah na Dauda a potom na sociálku. Žena od sociálky předložila papíry a než pustila Sarah ruku, řekla, "Tohle je váš otec. Postará se o vás." Ukázalo se, že to byla lež jenom z poloviny.

Sarah hledí na zašlé fotografie v zaprášených rámech, na všechny ty mrtvé muže a ženy s metalickýma očima od Zeisse. Maurice se na ně také dívá. Je pohroužen do vzpomínek a vypadá to, jako by se pokoušel zaplakat, ale oči má promazané silikonem a samozřejmě už dávno přišel o slzné kanálky stejně jako o své sny, jež zmizely společně se sny miliard lidí, kteří doufali, že Orbitálové zlepší jejich životy, a kteří teď nemají jinou naději než pokusit se odtud nějak uniknout - do chladné a dokonale kobaltové modři nebe.

I Sarah se chce plakat, nad mrtvými nadějemi v tmavých rámech na stěnách kolem, nad sebou a nad Daudem, nad marností veškerého pozemského snažení, dokonce i nad tím pajdákem, který věděl že má šanci na únik, ale nebyl dost chytrý na to, aby dokázal vyklíkovat ze hry, do které ho dostala jeho vlastní naděje. Ale slzy jsou dávno pryč a místo nich tu je touha tvrdá jako ocel - touha, kterou sdílejí všechny špinězy i žumpáci. Aby se Sarah mohla vyplnit, musí toužit víc než všichni ostatní, musí být rozhodnutá udělat všechno, co je třeba - nebo nechat si to udělat, když na to přijde. Bezděčně zdvihne ruku k hrdlu, když si vzpomene na Wízla. Ne, na slzy není kdy.

"Hledáte práci, Sarah?" Hlas přichází od tichého bělocha, který už nějakou dobu sedí na druhém konci baru. Ted' se přisunul blíž, jednu ruku na opěradle sousední barové židle. Usmívá se tak, jako by to neměl ve zvyku.

Sarah přivře oči, úkosem na něj pohlédne a dá si úmyslně dlouhého loka. "Ne práci toho druhu, co vy asi máte na mysli, ouřado," řekne.

„Máte doporučení," řekne on. Hlas má jako smírek, takový se nezapomíná. Třeba ho za celý život nemusel zvýšit ani jednou.

Sarah se znovu napije a podívá se na něj. "Od koho?" řekne.

Úsměv se vytratil, tvář vymykající se popisu na ni ostrážitě hledí. "Od Krkouna," odpoví.

"Od Michaela?" zeptá se Sarah.

Přikývne. "Jmenuji se Cunningham," řekne.

"Nebude vám vadit, když Michaelovi zavolám a přeptám se?" řekne Sarah. Krkoun má pod palcem špičky ze Zálivu a ona pro něho občas zpracovává s Wízlem. Vůbec se jí nelíbí, že utrušuje její jméno před cizinci.

"Jestli chcete," řekne Cunningham. "Ale raději bych si s vámi o té práci nejdřív promluvil."

"Do tohohle baru kvůli práci nechodím," řekne Sarah. "Uvidíme se v Plastic Girl, v deset."

"Nejedná se o nabídku, která by snesla odklad."

Sarah se k němu otočí zády a pohlédne Mauricovi do kovových očí. "Tehle člověk," řekne, "mě obtěžuje."

Výraz Mauricovy tváře se nezmění. "Uděláte nejlíp, když odejdete," řekne Cunninghamovi.

Sarah, aniž by se na Cunninghama přímo podívala, zachytí koutkem oka pohyb, jako by se kdesi napřimovala pružina. Cunningham vypadá náhle vyšší, než byl ještě před chvílí.

"Mohu nejdřív dopít svůj drink?" zeptá se.

Aniž by Maurice uhnul pohledem sáhne do pokladny a šlehne o barový pult několika bankovkami. "Drink je na účet podniku. Vypadněte."

Cunningham mlčí, jen na krátký okamžik nevzrušeně pohlédne do kovových očí. "Townsend," řekne Maurice, je to heslo a zároveň jméno generála, který ho kdysi vedl proti Orbitálům a jejich ničivé energetické obraně. Hardwarové soustrojí baru identifikuje jeho hlas a zpoza úkrytu za zrcadlem vyjedou obranné systémy a ustaví se do palebné pozice. Sarah vzhledne. Vojenské lasery, pomyslí si, schrástil je na černém trhu nebo pocházejí z jeho staré stíhačky. Uvažuje, jestli bar disponuje dostatkem energie, aby je utáhl, nebo jestli jsou jenom bluf.

Cunningham stojí půl vteřiny bez hnutí, pak se otočí a opustí Blue Silk. Když odchází, Sarah se za ním nedívá.

"Díky, Maurici," řekne.

Maurice vykouzlí neveselý úsměv. "Zatraceně, dámo," řekne, "vždyť jste štamgast. A ten chlápek byl Orbitál."

Sarah překvapeně uvažuje. "Tak on je z bloků?" zeptá se. "Jste si tím jistý?"

"Innes," vysloví Maurice další jméno z minulosti a lasery zajedou zpátky na svá místa. Ruce se mu mihnou a peníze zmizí se stolu. "Neřekl jsem, že pochází z bloků, Sarah," řekne, "ale byl tam. A to nedávno." Pozvedne svůj sukovitý prst k hlavě. "Jeho ucho, víte? Gravitace vytvářená odstředivou silou je trochu odlišná. Chvilí to trvá, než se člověk znova adaptuje."

Sarah se zachmuří. Jakou práci ten člověk asi nabízí? Něco dostatečně důležitého, aby kvůli tomu sjel dolů atmosférou a najal si jednu špinězu i s jejím Wízlem. Nevypadá to moc pravděpodobně.

No dobře. Setkat se s ním v Plastic Girl může... a nebo taky ne. Nebude si s tím lámat hlavu. Přenese váhu z jedné nohy na druhou a ve svalech jí i přes opar endorfinu zapraší bolestí. Zvedne sklenku. "Ještě jednu, Maurici, prosím," řekne. S pomalou elegancí, která mu musela výtečně sloužit tam nahoře ve věčné noci plné hvězd, se Maurice otočí k zrcadlu baru a sáhne po rumu. Ale i ten jakkoliv prostý pohyb obsahuje smutek.

¿VIVE EN LA CIUDAD DE DOLOR?

~DEJENOS MANDARLE A HAPPYVILLE!

- Pointzman Pharmaceuticals A.G.

Z Blue Silk si Sarah bere domů taxík a zatímco dává řidiči adresu, snaží se nevnímat chladné oči upřené na její zátylek. Cunningham stojí na druhé straně ulice pod plátěnou stříškou a předstírá, že čte časopis. Jakou šanci tady vlastně Sarah zahazuje? Neobráti se, aby se přesvědčila, jestli si Cunningham všimá známek strachu v jejím ústupu, ale pochybuje, že by se výraz jeho tváře nějak změnil.

Sarah sdílí s bratrem dvoupokojový byt, který hučí. Hukot se line z klimatizačního a recyklačního zařízení a také z malých světélkujících robotů, kteří se nazdařbůh pohybují všemi směry, oprašují a leští, chytají hmyz a pavouky a vymetají pavučiny z koutů. V předním pokoji má Sarah obyčejné kompšasi a Daud na ně má napojený mohutný audiosystém s dvoumetrovou videoobrazovkou. Ta je teď puštěná, potichu, a předvádí počítačem generované obrazce, které laserová optika promítá na strop a na stěny. Počítač právě sjíždí variace na červenou a zdi hoří chladným tichým plamenem.

Sarah video vypne a dívá se na chladnoucí šasi, červeň jí na sítnicích pomalu uvažá. Vyprazdňuje špinavé popelníky, které po sobě nechal Daud, a myslí přitom na muže v hnědém - na Cunninghama. Endorfiny pomalu přestávají působit a pohmožděná stehenní kost jí dává zabrat při každém kroku. Je čas na další dávku. Zkontroluje svoji skříň v cukřence na polici a vidí, že dvě z dvanácti ampulí endorfinu jsou pryč. Daud, samozřejmě. V bytě téhle velikosti prostě není kde schovat ani sebemenší dávku. Vzdychne, pak si utáhne nad předloktím škrtdlo. Zasune ampuli do injektoru, navolí požadovanou dávku a přiloží injektor k paži. Za jeho bzukotu sleduje, jak ampulí stoupá bublina. Pak se rozsvítí varovné světlo a Sarah ucítí škubnutí ve svalu, když jí jehla vstříkne chladnou spršku anestetika do žily. Povolí škrtdlo, dívá se, jak světelná dioda injektoru desetkrát blikne, a už cítí, jak se kdesi snáší závoj a začíná ji oddělovat od bolesti. Nechá injektor ležet na pohovce a vrátí se ke kompšasi.

Michael Krkoun je u sebe v kanceláři. Sarah s ním mluví španglicky a on se chechtá.

"Jsem si hned říkal, že se dneska ozveš, mi hermana," řekne.

"Ano?" Zeptá se Sarah. "Znáš toho orbitéra Cunninghama?"

"Jakž takž. Měli jsme spolu nějaké obchody. Má ty nejlepší reference."

"Od koho?"

"Ty nejlepší."

"Takže tvoje rada zní, abych mu věřila?" zeptá se Sarah.

Jeho smích zní lehce řinčivě. Sarah uvažuje, jestli je zfetovaný.

"Takové rady zásadně neuděluju, mi hermana," řekne.

"Ale uděluješ, Krkoune," řekne Sarah. "Když dostaneš aspoň ždibec z toho, v čem jede Cunningham. Jak to tak vypadá, prostě mu děláš službičku."

"Da svidanija, ségro," řekne Michael a zní našťavaně. Pak práskne telefonem. Sarah hledí na bzučící sluchátko a zachmuří se.

Dveře za ní se otevrou. Sarah se bleskově otočí a zaujme obranný postoj, připravena skočit vpřed nebo vzad. Do dveří vchází bezstarostně Daud. Za ním se s šestkou piva objeví jeho manažer Slamejš, mladík malé postavy s neklidným očima. Daud se podívá na Sarah a promluví s cigaretou v ústech. "Čekalas někoho jinýho?" zeptá se.

Sarah se uvolní. "Ne," řekne. "To jsou nervy. Celej den byl jeden nervák."

Daudovy oči těkají po miniaturním bytě. Panenky si nechal přebarvit z hnědé na bleděmodrou stejně jako si nechal změnit barvu vlasů, obočí a řas na světle blond odstín. Je opálený a roztřepené vlasy mu splývají na ramena. Na sobě má tmavou síťovanou košili, bílé přiléhavé kalhoty a ručně šité kožené sandály. Bere hormonálně tlumivé preparáty, takže přestože mu je přes dvacet, vypadá na patnáct a nerostou mu vousy.

Sarah k němu přistoupí a políbí ho na uvítanou. "Dneska večer pracuju," řekne Daud. "Chce se mnou jít na večeři."

Nemůžu se tady dlouho zdržet."

"Je to někdo známej?" zeptá se Sarah.

"Ano." Nezřetelně se pousměje, má to vypadat přesvědčivě. V očích se mu chvěje třepetavý svit. "Už jsem s ním byl"

"Ale není to drázl?"

Vyvlékne se z jejího objetí a jde si sednout na pohovku. "Ne," zahučí. "Jen takovej děda. Asi osaměle. Je to s ním snadný. Spíš si chce pokecat." Spatří igelitku s endorfiny, zvedne ji a začne se v ní přehrabovat. Sarah vidí, jak mu v prstech zmizí dvě ampule.

"Daude," řekne s varováním v hlase. "To je naše jídlo a náš nájem - musím to střelit na ulici."

"Jenom jednu," řekne Daud. Hodí druhou ampuli zpátky do tašky a první drží v ruce, aby ji viděla. Popel z cigarety se snáší na podlahu.

"Svůj díl sis už vybral," řekne Sarah.

Bledé oči mu zasvítí v opálené tváři. "O'kej," řekne. Ampuli ale nepoloží.

Nedokáže ovládnout svoji potřebu. Sarah potřeše sklopenou hlavou. "Jednu," souhlasí. "O'kej." Daud stopí ampuli do kapsy, pak zvedne nabitý injektor a navolí si dávku - hodně vysokou dávku - jak Sarah ví. Překoná nutkání injektor zkontrolovat a uvědomí si, že když to bude takhle pokračovat, Daud si jednoho dne přivodí koma. Ví ale také, jak moc by ji zazlival její starost. A tak se jen dívá, jak mu endorfin stoupá do hlavy, jak se uvolní, vzdychne a jeho křečovitá nervozita mizí.

Sarah vezme injektor, vyndá ampuli a dá ji do igelitky. Když na ni Daud pohlédne, je na jeho tváři poloviční úsměv.

"Dík, Sarah," řekne.

"Mám tě ráda," odpoví.

Daud zavře oči a protáhne se na pohovce jako kočka. Z hrdla se mu linou zvláštní kňouravé zvuky. Sarah uchopí tašku, jde k sobě do pokoje a tam ji hodí na postel. Vlna smutku jí šumí v žilách jako nějaké melancholické narkotikum. Nebude to dlouho trvat a Daud umře... a ona tomu nebude moci zabránit...

Kdysi to byla ona, kdo stál mezi ním a životní realitou, teď to jsou endorfiny, které ho oddělují od všeho, co by k němu chtělo proniknout zvenčí. Jejich otec byl blázen a surovec, polovička jejich jizev vlastně patří Daudovi. Utržila je, když ho bránila vlastním tělem. Všechny výprasky od toho šilence ji naučily nedat se, zatvrdily ji a přidaly jí na rychlosti.

Ale pořád nablízku být nemohla. Táta vytyčil Daudovu slabost a hned ji využil. Když bylo Sarah čtrnáct, utekla s prvním klukem, který jí slíbil útočiště bez útrap. O dva roky později, když se vyplatila ze své první smlouvy a vrátila se pro Dauda, byl už nenávratně zlomen a závislý na své dávce. Odvedla si ho tam, kde pracovala - jiné bydlení neměla - a tam se naučil vydělávat si na živobytí stejně, jako se to svého času naučila i ona. Od té doby Daud setrvává ve svém zuboženém stavu a dokud si oba budou vydělávat na ulici, není možné ho vyléčit.

Kdyby se nenechala zlomit, kdyby byla neutekla, možná by ho dokázala uchránit. Ale zlomit se už nikdy nedá.

Vrátí se do předního pokoje a uvidí Dauda ležet na pohovce, na špičce nohy mu za přezku visí jeden sandál. Slamejš se usadil vedle něho a upíjí jedno ze svých piv. Vzhledne.

"Zdá se mně, že nějak kulháš," řekne Slamejš. "Mám ti namasírovat nohy?"

"Ne," řekne Sarah rychle a pak si uvědomí, že se příliš utrhla. "Ne," řekne znovu s úsměvem. "Díky. Je to naražená kost. Kdyby ses mě dotknut, řvala bych bolestí."

UMĚLÉ SNY

Plastic Girl je ztělesněním představ profiků o blahobytném životě. Mají tu parket pro zonální tanec a headsety, přes které se můžete napíchnout na jakýkoliv stav euforie, na porno nebo na cokoliv, čeho se vám zachce a bojíte se vstříknout si to do žíly. Orbitální farmaceutické společnosti tu nabízejí tyhle efekty zdarma, jako reklamu na své výrobky. Na zrcadlovém pultu baru vzadu se pohybují tanečnice a bar je vybaven hracími automaty, takže když vyhrajete, cvakne spona na šatech jedné z tanečnic a spadne z ní kus oblečení. Když se vám poštěstí velká výhra, spadne všechno a ze všech najednou.

Sarah je ve velké hale vpředu: břišní hudba, boxy čalouněné červenou kůží, mosazné ornamenty. Nemá nárok, a asi nikdy mít nebude, na vstup do tiché místnosti vzadu, celé v leštěném hliníku a se spoustou tmavého dřevěného táflování, nejspíš z posledního mahagonovníku v celé jihovýchodní Asii. Tahle místnost je jen pro těžké váhy, pro hochy, kteří řídí celý tenhle rychlý a nebezpečný svět - a ačkoliv nikde nevisí cedule ŽENÁM VSTUP ZAKÁZAN, klidně by tam mohla být.

Sarah má sice nezávislý status a těší se i jisté vážnosti, ale když na to přijde, není o moc víc než pár svalů k pronajmutí, i když na lepší úrovni než kdysi.

Ale přesto, červená místnost ujde. Jsou tu hologramy, barvy a helixové spirály připomínající modely DNA, které se vznášejí nad hlavami a vrhají barevné odlesky přes křišťál sklenek s šumivými nápoji v nikách host, každý stůl má zdířky pro kompasí, aby zákazníci měli stálý přehled o svých akcích, a jsou tady dívky s modifikovanými nadry a obličejí, které obsluhují ve svých těsných plastických korzetech, přinesou vám drink a sledují s identickými zářivě bílými úsměvy, jak zasouváte svoji kreditjehlu do jejich tabulátoru a špičkou nehtu nacvakáte štedré spropitné.

Sarah je připravená na schůzku s Cunninghamem - na sobě má tmavomodrou bundu, která ji podle záruky ochrání před kinetickým násilím až do 120 kilogrammetrů na čtvereční palec, kalhoty vydrží devadesát. Investovala také něco endorfinů a koupila si čas dvou kolegů. Procházejí se nenučeně kolem baru, připraveni zastavit Cunninghama nebo jeho kumpány, když bude třeba. Sarah ví, že bude potřebovat jasnou hlavu a tak si vzala sníženou dávku endorfinu. Bolest ji znervózňuje a ještě pořád se nedokáže posadit. Postává u malého stolku, upíjí ze svůj rum s limetou a čeká. A pak se objeví Cunningham. Netečná tvář, hnědé oči, hnědé vlasy, hnědý oblek. Šeptavý hlas, z kterého číší úhledné prostory, kde nikdy nebyla, místa měkká a zářivá, s diamantovým svitem na černém pozadí.

"Dobrá, Cunninghame," řekne Sarah. "K věci."

Cunninghamovy oči přeskočí k zrcadlu za jejími zády. "Přátelé?" zeptá se.

"Nic o vás nevím."

"Zavolala jste Krkounovi?"

Sarah přikývne. "Vyjadřoval se kladně," řekne, "ale vy pro něj nepracujete, možná vám jen splácí nějaký dluh. Takže jsem opatrná."

"Pochopitelně." Cunningham vyndá z vnitřní kapsy obleku kompasí a připojí je ke stolu. V hlubinách stolní desky se rozzáří bledě oranžová obrazovka a ukáže řadu čísel.

"Tohle vám nabízíme v dolarech."

Sarah pocítí kovový dotek v nervech na jazyku. A je to tady, pomyslí si, opravdová trefa. "Dolary?" řekne. "Mluvte

vážně."

"Zlato?" Objeví se další skupina číslic.

Sarah se napije rumu. "Moc těžké," řekne.

"Akcie. Nebo drogy. Vyberte si."

"Jaké akcie? Jaké drogy?"

"Podle vašeho přání."

"Polymyxin-fenyldorfin Nu. Právě teď je ho nedostatek."

Cunningham se zamračí. "Jestli chcete. Ale tak za tři týdny ho bude na trhu spousta."

Její oči na něho vyzývavě pohlédnou. "Přivezl jste si ho sebou z orbitu?"

Jeho tvář ho prozradí jemným škubnutím. "Ne," řekne. "Ale kdybych byl vámi, zkusil bych to s chloramfenylendorfinem. Pfizer právě chystá umělý nedostatek, který potrvá několik měsíců. Tady jsou čísla.

Farmakologický čistotný, přímo z orbitu."

Sarah pohlédne na oranžová čísla a kývne. "To vyhovuje," řekne. "Polovinu předem."

"Deset procent teď," řekne Cunningham. "Třicet procent po ukončení výcviku. Zbytek po splnění podmínek smlouvy, ať už se vám úkol zdaří nebo ne."

Sarah se zahledí na jeden z pohyblivých hologramů baru, na jeho čisté a jasné barvy, jako by se na něj dívala vzduchoprázdňem. Vzduchoprázdno, pomyslí si. Akcie by nebyly nejhorší, ale s drogami toho pořídí víc. Cunningham je nabízí za orbitální cenu, přímo z místa výroby, kde jsou téměř nulová náklady. Cena na ulici je daleko vyšší a za ni pak může nakoupit víc akcií, než odpovídá nabízenému množství preparátu. Desetina té částky je víc, než kolik vydělala minulou noc, když honila toho pajdáka.

Proniknout k Orbitálům, to znamená vládnout zvláštními dovednostmi, které oni vyžadují, a to se jí nikdy nepodaří. Je tu ovšem ještě jeden způsob: nemůžou odmítnout někoho, kdo vlastní dostatečné množství akcií. Oni přece vysávají všechno zbývající bohatství Země a když jim pomůžete nákupem akcií, možná vás z téhle žumpy vysvobodí navždy. A tahle suma by skoro stačila. Téměř by stačila na dvě letenky směr vrchol gravitační studně.

Sarah zvedne svůj drink ke rtům. "Řekněme čtvrtinu hned," řekne. "A pak vám možná dovolím koupit mi něco k pití a vy mi za to povíte, co po mně budete chtít."

Cunningham se pootočí a pokyne jedné z usměvavých dívek v korzetu. "Je to velmi prosté," řekne a pohlédne svýma ledově studenýma očima na Sarah. "Chceme, abyste někoho přiměla zamilovat se do vás. Jen na jedinou noc."

HLEDÁ VAŠE MILENKA NĚKOHU MLADŠÍHO?

MŮŽETE SE JÍM STÁT!

"Princezně je něco kolem osmdesát," říká Cunningham. Podá Sarah hologram, na kterém je vidět bleďá, asi dvacetiletá dívka v jakési halence s kanýrem, která odkrývá její ramena a důlky klíčních kostí. Má Daudovy vodově modré oči a pihy nad řadry. Dýchá z ní nevinně křehká zranitelnost.

"Domníváme se, že původně pochází z Ruska," pokračuje Cunningham, "ale v Korolevově kanceláři byli vždycky tajnístkaři a my navíc nemáme kompletní seznam jejich nejzasloužilejších pracovníků a předních konstruktérů. Když tenhle dostal oprávnění na nové tělo, požádal, aby se mohl stát ženou. Je pro ně dost důležitý, takže mu vyhověli, ale zbavili ho vedoucího místa - beztak pravidelně nahrazují svoje starší zaměstnance, aby se dostali ke slovu mladší. Právě teď pracuje jako kurýrka."

Nic neobvyklého, myslí si Sarah. V dnešní době, kdy se pornografie dá načítat rovnou do mozku, máte spoustu příležitostí vyzkoušet si všechny myslitelné druhy rozkoší a potom - když na tom ovšem máte - si můžete pořídít nové tělo přesně podle vaší chuti. Jenomže technologie přenosu osobnosti není dokonalá - některé části se někdy ztratí: vzpomínky, schopnosti, vlastnosti, které mohou být užitečné. Celá řada nových těl za sebou může znamenat částečnou senilitu. Když vám dají nové tělo a vy nemáte dost moci na to, abyste se udrželi na původním místě, přeřadí vás často někam níž, dokud neprokážete, že jste v pořádku.

"Její nové jméno?" zeptá se Sarah.

"Však ona vám ho poví, tím jsem si jist. Prozatím jí říkejme Princezna."

Sarah pokrčí rameny. V celé téhle operaci figuruje asi na půl tuctu imbecilních bezpečnostních opatření a lze se domnívat, že tady jsou jen proto, aby se tím ověřila její schopnost podřídít se.

"Nezdá se, že by její nové tělo nějak změnilo jeho sexuální orientaci, spíš jenom způsob, jakým ji vyjadřuje," říká Cunningham. "Od chvíle, kdy Princezna zahájila svoje nové zaměstnání, vykazuje určité zvláštnosti v chování: Když je na zemi, chodí ráda do pajzlů. Najde si nějaké pracující děvče, někdy i špinězu, nejčastěji žokejdu od letectva - a vezme si ji domů na noc či na dvě. Chce domácí zvířátko, ale nebezpečné. Ne příliš čistotné. Trochu neučesané. S příchutí ulice. Ale musí být dostatečně civilizované, aby vědělo, jak se zavděčit. Nesmí to být drázl."

"To mám být jako já?" zeptá se Sarah, bez překvapení. "Její nový mazel?"

"Máme o vás informace. Pět let jste měla licenci na provozování prostituce. Vaši zaměstnavatelé vás hodnotili velmi vysoce."

"Pět a půl roku," řekne Sarah. "A ne s děvčaty."

"Ale tohle je přece muž. Stařec. Co je na tom pro vás tak těžkého?"

Sarah se dívá na světlavou pihatou dívku na hologramu a snaží se najít toho starého Rusa za jejíma očima. Je to ten známý pohled, který ji chce včlenit do soukromé fantazie, reálné ale ne zase příliš, se skutečnými orgasmy, ale se skutečnou vášní nikdy. Dokonale tvárná dívka, předmět mánií, které tiše zrály v jejich myslích, něco, čeho se pak mohli

rychle zbavit a nemuseli to s sebou vodit domů. Vlastně je to rozčilovalo, když okamžitě nedokázala pochopit jejich fantazie. Za nějaký čas to ale dovedla.

Příliš se neliší od jiných starých pánů, myslí si, když si prohlíží snímek. Vlastně vůbec. Starci toužící po moci nad svými vlastními těly a nad těly jiných. Neplatí ani tolik za sex jako za moc nad sexem, nad něčím, co je hrozi ovládnout. A tak s pomocí vlastních vášní ovládají jiné. Tomu principu Sarah dobře rozumí.

Pohlédne na Cunninghama. "Vám dali taky nové tělo?" zeptá se. "Zaručeně nenápadné? Nebo vás Firebudová předělala, aby vám dokonale chyběl styl?"

Cunningham na ni hledí bez zachvění tímž neměnnými mrazivým pohledem. Nezdá se, že by se ho dovedla čímkoliv dotknout. "To vám nemohu říct," odpoví.

"Jak dlouho už pro ně pracujete?" zeptá se Sarah. "Sám jste byl kdysi žumpák - nevypadáte jako oni. Ale teď pro ně pracujete. To vám slíbili právě tohle? Nové tělo, až zestárnete? A když přijdete o život při nějaké akci tady dole ve škarpe, tak vám nad rakví zapějou podnikovou hymnu?"

"Něco takového," souhlasí Cunningham.

"Upsal jste se jim tělem i duší, vidíte?"

"Tak si to přeji." Suché přitakání. Cunningham zná přesně cenu, kterou platí.

"Manipulace," řekne Sarah. "V tom se vyznáte vy. Jste z lidí, kteří si z toho udělali náboženství. Proto se tak výborně ovládáte. Ale přitom jste jak papírák, stlačená pára těsně pod pokličkou. Když máte padla, chodíte taky do pajzlů jako Princezna? Do klubů, do bordelů? Jste jeden z mých bývalých kunčaftů?" Sarah pohlédne do jeho nevýrazných očí.

"Mohl byste být," řekne. "Nikdy jsem neměla paměť na tváře."

"Náhodou nejsem," řekne Cunningham. "Než mě pověřili tímhle úkolem, nikdy jsem vás neviděl." Vypadá to, že mu začíná docházet trpělivost.

Sarah se zazubí. "Nemějte obavy," řekne a hodí hologram Princezny zpátky na stůl. "Neudělám vašim přátelům ostudu."

"Tím jsem si jist," řekne Cunningham. "Přesně to si přeji."

VZÓNĚ / ANO

Řádka světelných diod putuje nad horním okrajem jejího zorného pole jako neón na Times Square, právě v místě, které jinak bývá zastíněno obočím.

princezna na cestě princezna na cestě princezna na...

Aujourd'Oui je sice Princeznin oblíbený lokál, ale jsou i jiné. Sarah má být připravená přemístit se podle situace.

Umývárna v Aujourd'Oui je konglomerát zrcadel, měkkých bílých světel, zlatých tapet s rudým vločkovitým vzorkem, bronzových fontánek nad umyvadly a chromovaných zásobníků s tampóny na úpravu makeupu. Sarah se prodere dvěma dovnitř a dvojice špinéz stojící před zrcadly si ji změří pohledem. Ve tvářích jim probleskne závist a jakási zbožná úcta smíšená se zoufalstvím, pak se jejich oči opět sebevědomě stočí k zrcadlům. Ta saténová bunda je předmětem jejich touhy, která se pravděpodobně nikdy nesplní, touhy po svobodě bílého jeřába vzletajícího k obloze za třpytu hvězd. Sarah náhle pronikne do vědomí zvuk pláče zesílený nízkým stropem a ostrými rohy místnosti. Oči špinéz zůstávají upřeny na svůj vlastní odraz, když kolem nich projde a vstoupí do kabinky.

Ve vedleším boxu naříká dívka, s krátkými přestávkami jen pro úporné roztřesené nádechy, a pak dál prohání dech svými zmučenými hlasivkami. Plakat takhle naplno bolí, to Sarah zná. Bolí žebra, jako by se měla každým okamžikem rozlomit. Kabinka se otřese nárazem, jak děvče udeří hlavou o stěnu a Sarah ví, že tak úmyslně vyhledává bolest, snad aby přehlušila bolest jinou.

Sarah se snaží nemíchat se lidem do jejich záležitostí.

Za neustálých nárazů odvedle vyndá inhalátor, přiloží si ho k nosu a stiskne. Stlačený plyn krátce zasyčí a Sarah trhne hlavou vzad, když ucítí, jak jí tvrděk vystřelí po nervových drahách. Kabinka se otřásá. Sarah vdechne ještě do druhé nosní dírky a postupně zakouší pocit tepla a pak chladu, zatímco se jí ježí chloupky na předloktích. Rty se jí odchlípnou od zubů a prostoupí ji pocit neuvěřitelné senzibility a zároveň neprostupnosti, jako by se její kůže skládala ze samých žiletek, které vnímají každé smítko prachu. Potřebuje to, ten osten drogy, to něco navíc, aby přesvědčila sama sebe. Nezmínila se o tom Cunninghamovi. K čertu s ním - prostě si pojede po svém...

princezna na cestě princezna na cestě

Nářek dívky od vedle zní kvílivě, řezavě, jako když pila projíždí kostí, a je rytmizovaný hysterickými údery, jak se děvče znovu a znovu vrhá proti přepážce. Na podlaze sousední kabinky se objevují krvavé šmouhy. Sarah otevře dveře a prosmýkne se místností kolem špinéz, kterým z černé masky bíle vyvstávají oči, když na sebe zírají a lámou si hlavu, co s kvílejší nešťastnicí.

princezna aujourd'hui opakují aujourd'hui přepínám na policejní pásmo dobrý lov cunningham

Sarah zamrká, když vstoupí do temnoty klubu, a cítí, jak jí tvrděk uvádí končetiny do pohybu. Jede na droze jako žokej na planoucí svíci boosteru, až na samý práh nebes a přesto plně pod kontrolou. Rohy místnosti, světla i tanečníci, všechno pluje jako kaleidoskopy z kapalných krystal.

A pak přichází princezna a Sarah uprostřed pohybu ztuhne. Princezna je obklopena celou svitou žumpáků, ale přesto zřetelně vyniká v přítmí - obklopuje ji aura, žnutí. Má vzhled jako nikdo z nich, jemnou emanaci, která hovoří o bezstarostných vládních požitcích, o oproštění se od zemské tíže, o životě, jaký si nemohou dovolat ani žokejové. Zdá se, jako by hudba na okamžik ustala, jak se celá místnost nadechne v úžasu. Dvě stě oči hledí na tu záři a stovka úst začne v hladové touze vyměšovat sliny. Sarah ucítí, jak se jí tělo vzrušeně zachvěje a teplo jí vyšlehne až do nervů v konečcích prstů.

Je připravená.

Tiše se pro sebe usměje, jako by její triumf už byl skutečností, a dlouhými kroky se vydá napříč potměšilým sálem, tak jak ji to učila Firebudová. Střídavě rytmicky vlní rameny a boky, prostě skrytá živočišnost. Zazubí se na gorily, zdvihne ruce dlaněmi vzhůru na znamení, že není ozbrojená, a už stojí před Princeznou.

Je o dobrých deset centimetrů menší a Sarah na ni hledí svrchu, ruce vyzývavě opřené o boky. Princezna má dlouhé hebké vlasy, které se jí v prstýncích otírají o líce a o uši. Kolem očí jí kvetou stíny žlutého a fialového líčidla, které mají představovat modřiny a staví tak na odiv skrytou touhu té průsvitně bílé tváře, která nikdy nepoznala bolest. Ústa má temně fialová, další imitace poranění. Sarah zakloní hlavu a s obnaženými zuby ze sebe vydá smích podobný hlubokému zavýetí, myslí přitom na zvuky, které vydávají útočící hyeny.

"Pojd' si se mnou zatančit, Princezno," řekne těm očím velkým jako slunečnice. "Jsem tvůj nejdivočejší sen."

TRÉNINKEM K DOKONALOSTI
DOKONALOSTÍ K MOCI
MOC JE NAD ZÁKON
ZÁKON UTVÁŘÍ NEBE

Užitečná připomínka od Toshiba

Nicole má v koutku úst cigaretu a na sobě bundu z ošoupané hnědé káže. Má blond vlasy tmavšího odstínu, které jí splývají v hnědavých pramenech na záda, a podlouhlé hluboké šedé oči, jež bez jediného mrknutí hledí na Sarah.

Za ní stojí Cunningham se svými dvěma asistenty. Jeden je mohutný svalovec bez krku. Druhý je malý blondák, který toho namluví ještě míň než Cunningham. Sarah si pomyslí, že ten menší je ten nebezpečnější.

"Nesmíte ani na vteřinu zaváhat, Sarah," říká Cunningham. "Ani na zlomek vteřiny. Princezna to pozná a bude vědět, že něco není v pořádku. Proto je tady Nicole. Budete spolu trénovat."

Sarah se krátce překvapeně podívá na Nicole a potom vyprskne smíchy. Vznáhá se v ní vztek, bílý a chladný, jako když se blýská na nočním obzoru. "Předpokládám, že máte v úmyslu se dívat, Cunninghame," řekne.

Cunningham přikývne. "Ano," řekne. "Já a Firebudová. Ze začátku jste se tvářila nejistě, pokud jde o milování s ženami." Nicole zvolna potáhne z cigarety a neříká nic.

"Nenahrajete si to na video?" zeptá se Sarah. "A pak mě podrobíte kritice?" Ohrne ret. "Je tohle váš druh zábavy, Cunninghame?" ptá se naléhavě. "Když koukáte na takovéhle video, udržuje vám to demony od těla?"

"Zničíte ten záznam společně, jestli budete chtít... později," řekne Cunningham. Jeho asistent bez krku se šklebí. Ten druhý se na Sarah jen dívá, stejně bezvýrazný jako jeho šéf.

Sarah už trénuje dva měsíce, tělo má modifikované, chirurgické zákroky jsou kompletní a celou tu dobu se chovala jako hodná a poslušná špiněza. Ale ať už měl Cunningham na seznamu kandidátek kolik chtěl, je si jistá, že ona je jeho poslední nadějí, jedinou střelou, kterou se mu podaří seřadit, než se Princezna vrátí z orbity. A ví také, že už není docela bezmocná. Takže buď jí půjdou na ruku anebo celý projekt prostě selže. A právě teď přišla ta chvíle, aby to dala najevo.

"Nic takovýho, Cunninghame," řekne. "Až přijde ta noc, budu připravená, ale ne teď, ani později. Ani náhodou pro vás a vaše kamery."

Cunningham neodpoví. Jen se zdá, jako by přimhouřil oči před náhlým přílivem světla. Nicole pozoruje svýma kouřovýma očima Sarah, pak potřese dlouhými kadeřemi a promluví. "Tak si se mnou jenom pojd' zatančit." Vyrazí ta slova příliš prudce, jako pod nápořem náhlé zoufalé potřeby a Sarah zauvažuje, co jí asi slíbili, čím je jim Nicole vydaná na milost. Když mluví, její hlas ji zrazuje, je mnohem nezralejší než její viditelná póza. "Jenom si trochu zatancujem," řekne. "A všechno bude dobré."

Sarah se podívá z Cunninghama na Nicole a zase zpátky, potom přikývne. "Uspokojí vás pár tanečků, Cunninghame?" zeptá se. "Nebo, skončíme rovnou tady a teď?"

Lícní svaly se mu napnou a Sarah si na okamžik myslí, že tímhle to končí, že je po všem. Pak Cunningham kývne a stále na ni přitom hledí. "Ano," řekne. "Když to nejde jinak."

"Nejde to jinak," řekne Sarah. Na okamžik je ticho, potom Cunningham přikývne ještě jednou, jakoby sám sobě, a odvrátí se. Nicole se nervózně usměje, chce se zavděčit a neví přitom, přes koho vlastně vede její cesta ven.

Cunningham přistoupí ke stereu a stiskne tlačítko. Hudba rozechvěje stěny. Cunningham se otočí, zkříží si ruce na prsou a čeká.

Nicole zavře oči a pohybem ramen se zbaví bundy. Buď vyvinuli nemalé úsilí, aby našli ženu s postavou jako Princezna anebo měli prostě štěstí. Sarah se dívá, jak se Nicole pohupuje v rytmu hudby, na její tvárné tělo, které slepě čeká na něčí otisk. Výkročí vpřed a uchopí její ruce do svých.

POPLACH DELTA TRÍ
POKUS O SEBEVRAŽDU

AUJOURD'OUI POPLACH

Hluboko v zóně zatřeše Sarah hlavou, aby odstranila pot z čela a cítí, jak se jí tvrdák zahryzává do žil. Princezna je její partnerkou celou noc a sleduje, jak Sarah skáče a prudce se otáčí kolem své osy, a oči jí přitom září obdivem. Sarah si připadá jako jeřáb na svých zádech, ruce rozepjaté k rozletu, perutě z ryzího stříbra. Změní zónu a Princezna ji následuje a nechává ji udávat tón a podobu jejich proměnlivého rytmického obrazce. Sarah ji nechává připlout blíž, připravená dopadnout na ni jako bílé zpěněný vrchol vlny.

Dochází k narušení zóny, jakýsi vetřelec se pokouší změnit rytmus.

Sarah zavíří, vrazí mu loket do žeber a zónák se láme vedví. Její ruka mu dopadne na krk jako meč a chlapec se skučením prchá ze zóny. Princezna na ní visí očima, bez sebe obdivem. Sarah k ní přistoupí, uchopí ji kolem pasu a obě zakrouží jako dva krasobruslaři na ostřích nabroušených čepelí.

"Jsem to nebezpečí, po kterém toužíš?" zeptá se. Modré oči vysílají odpověď. A mám tě, staříku, pomyslí si Sarah triumfálně a skloní hlavu, přísaje se k fialovým rtům a pase se na nich jako dravec na kořisti. Princezně se rozšíří oči zachycené jejím pohledem. Rty ji chutnají po soli... a po krvi...

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Nemůžete o sobě tvrdit,

že jste KYBORG, dokud si neopatříte
náš SEXUÁLNÍ IMPLANTÁT

Nezjistitelný...

Dodá Vám sílu na celou noc...

S volitelným orgasmickým čipem...

Váš partner Vám bude vděčen!

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Cunninghamův vůz uhání nocí, na kolech šumících rychlostí. Za okny klouže řada neónových hologramů. Sarah se dívá, jak se řidiči dere tlustý zátylek z límečku. "Bude nejlepší, když do klubu půjdete sama," říká Cunningham.

"Princezna může poslat pár svých lidí napřed a neměli by Vás s nikým vidět."

Sarah přikývne. Tyhle instrukce jí už dal předtím a dokázala by je recitovat slovo za slovem, dokonce i napodobit jeho monotónní šepot. Přikyvuje na znamení, že poslouchá. Odpoledne si vyzvedla druhou splátku chloramfenyldorfinu a hlavu jí zaměstnává hlavně vymyšlení způsobů, jak ho dostat do oběhu.

"Sarah," řekne Cunningham a sáhne do kapsy. "Chtěl bych, abyste si vzala tohle. Pro jistotu." V ruce se mu objeví malá lahvička aerosolu.

"Ano?" zeptá se Sarah. Stříkne si malé množství na hřbet ruky, dotkne se ho prstem a přivoní.

"Silikonové mazadlo," řekne Cunningham. "Pach je autentický a mělo by vydržet několik hodin. Použijte ho v koupelně, jestliže zjistíte, že... že Vás tělesně nepřitahuje."

Sarah lahvičku zazátkuje a podává mu ji. "Nemám nejmenší chuť, aby to došlo až tak daleko," řekne. Cunningham zavrtí hlavou. "Jen pro všechny případy," řekne. "Nevíme, co se může stát, až budete tam u ní."

Sarah drží lahvičku dál a čeká, ale když Cunningham nereaguje, pokrčí rameny a vloží ji do pouzdra na opasku. Pak si rukou podepře svoji nově vymodelovanou bradu a dívá se z okna. Holografické reklamy se jí odrážejí v tmavých očích, dokud auto nepřistane u dveří jejího bytu.

Sáhne po klíče, otevře a vystoupí. Venkovní horko na ni dopadne jako dusivá přikrývka a současně ucítí, jak jí na čele vyvstává pot. Cunningham sedí schoulen na svém sedadle, vypadá najednou menší než dřív. Dokud nevypálil svoji řízenou střelu měl všechno pod kontrolou. Ale teď, když ji vyslal do akce, nemůže dělat nic než čekat na výsledek a doufat, že balistickou křivku vypočítal správně. Stáhne lícní svaly do úzkého úsměvu a pokyne rukou.

"Díky," řekne Sarah a ví, že jí tak popřál štěstí aniž by jí přinášel smůlu tím, že by to přímo vyslovil. Obrátí se, vydechne a pocítí lehkost v těle a na srdci, jako by se zmenšila přitažlivost. Teď už zbývá jenom úkol. Už žádný trénink a regule, už se nemusí zavděčovat Cunninghamovi, už nemusí poslouchat Firebudovou, jak kritizuje každý její krok i držení hlavy. To všechno je už za ní.

Bytem se rozstříkují barvy videa a tak ví, že Daud je doma. Odsunul konferenční stůl ze středu místnosti a cvičí s činkami. Jeho nahé tělo a holé genitálie se rýsují proti planoucím hologramům. Sarah ho políbí na tvář.

"Večeři?" zeptá se.

"Jdu se Slamejšem. Chce mě s někým seznámit."

"S někým novým?"

"Jo. Je v tom kupa peněz." Daud položí činky, skloní se k podlaze a začíná si připevňovat další sadu zátěží ke kotníkům. Sarah nad ním zamračeně stojí.

"Kolik?" zeptá se.

Rychle na ni pohlédne, zelený laser mu blikne v bělmu očí, pak sklopí hlavu. Promluví do země. "Osm tisíc," řekne.

"To je dost," řekne Sarah.

Přikývne, lehne si zády k podlaze a zvedne zatažené nohy. Když napne špičky prstů, je vidět napnuté svaly na jeho stehnech. Sarah vyklouzne z bot a hýbe bosými prsty na koberci.

"Co za to chce?" zeptá se. Daud pokrčí rameny. Sarah si dřepne a dívá se na něj. Hrdlo se jí sevře.

Opakuje otázku.

"Slamejš bude vedle v pokoji," řekne Daud. "Kdyby něco, v tu ránu to ví."

"Je to drázl, že jo?"

Vidí, jak mu poskočí ohryzek, když polkne. Tiše přikývne. Sarah na něj hledí, jalo dál napíná svaly proti závažím. Pak se Daud posadí. Oči má studené.

"Tohle nemusíš dělat," řekne Sarah.

"Je to spousta peněz," opakuje Daud.

"Fuška mi zítra končí," řekne Sarah. "Pak budeme mít dost na hodně dlouho, možná dokonce na dvě letenky pryč."

Daud zavrtí hlavou, vyskočí na nohy a odvrátí se. Zamíří do koupelny. "Nechci tvoje peníze," řekne. "Ani tvý letenky."

"Daude," řekne Sarah. Daud se vztekle otočí.

"Tvoje fuška!" ucedí. "Myslíš, že nevím, co děláš?"

Sarah se zvedne z podřepu a na okamžik spatří v jeho očích strach. Strach z ní? Stín pochybnosti jí vstoupí do duše.

"Víš, co dělám, ano," řekne. "A taky víš proč."

"Protože z jednoho tvýho chlapa se vyklubal drázl," řekne Daud. "A protože ho pak zabila, když jsi měla šanci. A líbilo se ti to. Vím, co se říká na ulici."

Sarah se zúží dech. Pomalu zavrtí hlavou. "Ne," řekne. "Dělám to pro nás, Daude. Abychom se odtud dostali k Orbitálům." Přistoupí k němu, aby se ho dotkla, ale Daud uhne. Ruka jí klesne. "Tam, kde je čisto, Daude," řekne. "Tam, kde nebudeme muset na ulici, protože tam žádné ulice nejsou."

Daud se pohrdavě zasměje. "Že tam nejsou ulice?" zeptá se. "A co tam leda budem dělat my, Sarah? Vyťukávat kódy v nějaký mrňavý kanceláři?" Potřese hlavou. "Ne, Sarah," řekne. "Budem dělat to, co vždycky. Ale bude to pro ně, ne pro nás."

"Ne," řekne Sarah. "Bude to něco jiného. Něco fajnovějšího."

"Měla bys vidět svoje oči, když to říkáš," řekne Daud. "Jako kdyby sis zrovna píchla jehlu do žíly. Jako kdyby ta naděje byla droga, na který visíš." Dívá se na ni klidně, jeho vztek se vypařil. "Ne, Sarah," řekne. "Já vím, co jsem zač a co jsi zač ty. Nestojím ani o tvou naději ani o tvoje letenky. Zvlášť když je na nich krev." Znovu se odvrátí a její rychlá a hněvivá odpověď ho zasáhne na slabém místě, přímo do srdce. Jako Wízl.

"Ale krást moje zatracený endorfiny, to ti nevadí, jak jsem si všimla," řekne. Daud na okamžik ztuhne, pak jde dál. Náhlá horkost zaplaví Sarah oči. Zamrká, aby potlačila slzy.

"Daude," řekne. "Prosím tě, nechod' s tím drázlem." Daud se zastaví, ruku na sloupku dveří. "Takej je v tom rozdíl?" zeptá se. "Jít s drázlem nebo žít s tebou?"

Dveře se zavřou a Sarah nedokáže, než tam stát a bezmocně bojovat s vlastním vztekem a slzami. Prudce se otočí a odvrátí se do svého pokoje. Nervy neuromontáže jí praskají napětím, adrenalin jí spouští reflexy a stěží se ovládne, aby nepropadla pěstí zeď. Na jazyku cítí příchut' smrti a chce se jí hnát Wízla nejvyšším tempem.

Princeznin hologram leží na prádelníku. Zvedne ho a hledí na něj, na krémově bílá ramena, na modrou nevinost očí stejně falešných, jako jsou ty Daudovy.

ZÍTŘEK / NE

Sarah s Princeznou následují sanitáky ven před Aujourd'Oui. Vynášejí děvče z umývárny. Rozdrásala si nehty obličej i prsa... Její tvář je napuchlá změt' modřin, nos je modrá beztvará hmota, rty má rozpukané a plné krve. Stále ještě se pokouší naříkat, ale chybí jí k tomu síla.

Sarah vidí, jak se Princezně v očích leskne vzrušení. Tohle je dotyk světa její touhy, teplého světa potu a skutečnosti, s nefalšovanou příchutí půdy staré Země. Princezna stojí na horkém chodníku, zatímco okolo krouží její žumpáci a přivolávají vozy. Sarah jí položí jednu ruku kolem ramen a šeptá jí do ucha. Říká jí to, co chce slyšet. "Jsem tvůj sen."

"Jmenuju se Danica," řekne Princezna.

Vzadu na sedadle to voní potem a drahým parfémem. Sarah se vrhne na Danicu a hltá ji, kouše, líže ji a vdechuje.

Silikonový sprej nechala doma, stejně by ho nepotřebovala: Danica má Daudovy oči, vlasy a hladkou pleť. Sarah zjišťuje, že má chuť dotýkat se jí, že se na ní touží popást.

Vůz hladce projede branou s vytvrzené slitiny a jsou uvnitř. Nikdo z Cunninghamových lidí se nedostal takhle daleko.

Danica vezme Sarah za ruku a odvádí ji dovnitř. Muž od bezpečnostní služby trvá na prohlídce: Sarah se na něj pohrdavě zadívá a nadzvedne křídla své bundy, aby jí svým divem elektroniky mohl přejet po těle. Sarah dobře ví, že touhle metodou je nemožné odhalit Wízla. Chlapec jí odejme inhalátor s tvrděákem. V pořádku: je vyroben tak, že na něm nezůstávají otisky prstů. "Co je tohle?" ptá se pak, když drží v ruce tvrdé černé krychle s kapalnými krystaly, připravené na zasunutí do kompšasí.

"Hudba," řekne Sarah. Chlapec pokrčí rameny a vrátí jí je. Princezna ji znovu uchopí za ruku a vede ji vzhůru dlouhým schodištěm.

Její pokoj je hebkost a azur. Zasměje se a položí se s rozhozenými rukama na pokrývky barvy svých očí. Sarah se sklóní a přísaje se k ní. Danica na znamení souhlasu měkce zavzdychá. Sarah tuhle hru dobře zná. Je to stařec - a mocný k tomu. Jeho povoláním je znásilňovat Zemi, být tvrdý jako kosmická slitina a jeho vlastní lidská slabost, to je jeho zakázané ovoce, jeho pornografie. A svěřit tohle skvělé nové tělo náruči otroka, to je druh slabostí, po které touží víc než po životě.

Sarah se zhluboka nadechne. Její jazyk se stáhne do Wízlova elastického pouzdra a přes něj se přesune hlava kyberhada. Převalí Danicu úplně pod sebe, sevře ji zápěstí a pevně se namáčkne na starcovo dívčí tělo. Přitiskne svoje ústa na její, cítí přítom chvění jejího jazyka... a pak udeří Wízl a začne se teleskopicky vysouvat ze svého úkrytu v jejím hrdle a hrudi. Sarah zadržuje dech, její pružná umělá průdušnice se přitom zároveň deformuje. Když Danica ucítí v ústech Wízla, vytřeští oči. Had má sice teplotu lidského těla, ale nějak z něj číší chlad a cizota. Sarah jí prsty svírá zápěstí a Princezna vyrazí přidušený výkřik, jak jí Wízlova hlava proniká dolů hrdlem. Tělo se jí vzepne jednou, pak podruhé a její dech teple ovívá Sarah tvář. Wízl se dál rozvíjí, plní svůj program, klouže do žaludku a jeho senzory pátrají po životě. Oči tak podobné Daudovým vydávají zoufalé sliby. Princezna sténá strachem, s veškerou svou silou se vzpírá proti Sarah a tíží jejího těla, pokouší se ji setřást. Sarah ji dál drží jak ukřižovanou. Když Wízl pronikne Danice do žaludku, obrátí se do protisměru, rve se ven, najde cavu inferior a roztrhne ji. Danica vydává bublavé zvuky a ačkoliv Sarah ví, že to není možné, protože má jazyk stále hluboko vtažený do Wízlova pouzdra, zdá se jí, že cítí chuť krve. Wízl sleduje žílu až k srdci. Sarah drží Danicu dál a plíce jí přitom div neprasknou nedostatkem vzduchu, ale zápas ustane. Modré oči se zamlží a vyhasnou.

Sarah má před očima tmavě červené a černé kruhy. Těžce se zvedne z postele a částečně zasune Wízla. Omezeným průduchem v krku přitom lapá po vzduchu. Potácí se do koupelny, upadne a zřítí se na umyvadlo. Náráz jí vyrazí dech. Její ruce otáčí kohoutky, vloží Wízla do umyvadla a cítí chlad proudící vody. Sípavě se nadechuje. Wízl je potažený gelem, který má zabránit, aby na něm ulpěla krev nebo cokoli jiného, ale Sarah nechce ani v nejmenším riskovat, aby se jí něco z Daničina těla dostalo do úst. Kyberhad jí rve hrud'. Voda burácí, až Sarah už necítí nic než rychlost, s jakou se propadá do tmy, pak upadne nazad a nasaje Wízla zpátky do sebe. Už zase může dýchat a vychutnávat chladný a hojivý vzduch.

Hrud' se jí pomalu zvedá a znovu klesá, oči má ještě stále plné temnoty. Ví, že Daud je mrtvý a ona se musí pustit do úkolu. Prudce hodí hlavou dopředu a dozadu, aby se jí rozjasnila, pokouší se vyškrábat vzhůru, dál od okraje propasti, ale Wízl se jí zakusuje do srdce a bolest ji připravuje o rozum. Slyší se naříkat. Cítí, jak ji koberec píchá do zátylku, když zvedá ruce, aby se vytáhla vzhůru a mohla se odpalzit, plazí se, zatímco Wízl ji bije hromovými údery v prsou, až už si myslí, že slyší, jak jí puká srdce.

Sarah pomalu přichází k sobě a černé kruhy pomalu mizí. Leží na zádech a voda se stále ještě s rachotem řítí do umyvadla. Posadí se a chytí se za krk. Wízl odpočívá, krmení skončilo. Odpalzi se zpátky k umyvadlu a zavře kohoutky. Drží se jich a tak se postaví na nohy. Ještě tu má něco na práci.

Princezna s rozhozenými pažemi leží na posteli ve svém pokoji. Teď, když je mrtvá, se v ní dá lépe rozpoznat stařec. Sarah se obrátí žaludek. Mohla by sice Princeznu na posteli přemístit a nacpat ji pod pokrývky, čímž by oddálila okamžik, kdy ji někdo objeví, ale nemůže se přinutit dotknout se toho chladnoucího těla. Místo toho odvrátí pohled a vstoupí do vedlejší místnosti. Zastaví se a jak si její oči zvykají na slabé světlo, zaposlouchá se do zvuků v domě. Ticho. Přečte si oranžová světélka nad okrajem svého zorného pole, ale nachází jen běžné relace. Z váčku na opasku vyndá pár rukavic a přejde ke kompšasí v pokoji. Zapne ho, odsune víčko a vyjme z váčku jednu z hudebních krychlí s kapalnými krystaly, které jí dal Cunningham. Zasune ji do přístroje a čeká, až šasí dá signál.

Krychle by skutečně hrála hudbu, kdyby ji používal někdo jiný. Sarah má kód, který ji změní v něco jiného. Objeví se výzva PŘIPRAVEN.

Když udává kódy, ťuká do kláves v téměř naprostém tichu. V rohu obrazovky se rozsvítí bledý světelný nápis ZPRACOVÁVÁM. Sarah se opře dozadu v křesle a vzdychne.

Princezna byla kurýrka, z orbity sebou vozila krychli kapalných krystalů s komplexními instrukcemi, s instrukcemi, které se její podnik neodvážil světit ani kódovanému rádiovému vysílání.

Princezna by stejně nevěděla, co převáží, ale nejspíš šlo o inventární data, strategické pokyny pro manipulaci trhu, instrukce pro podřízené složky, strategie prodeje a nákupu. Informace, které měly pro konkurenci miliónovou hodnotu. Po přesunu dat do podnikového počítače krystalová krychle pravděpodobně změnila konfiguraci - a počítač byl chráněn proti jakékoliv vnější manipulaci, avšak dal se k němu zjednat přístup přes terminály v podnikových apartmá. Ani Sarah nemá jasnou představu o tom, co je v krychli, kterou přinesla. Pravděpodobně nějaký silný gangsterský program, který se probourá všemi bariérami obklopujícími data, jež mají být okopírována. Neví ani, jak dobrý ten její program vlastně je, jestli právě nespouští všechny možné poplachy po celé Floridě nebo jestli plní svůj účel nepozorovaně. Ale jestli je opravdu dobrý, tak nejenom data okopíruje, ale navíc je pozmění a vyvolá tak vlnu dezinformací v srdci protivníkovy systému, možná dokonce změní i samotné instrukce a sabotuje tím celou strukturu konkurenčního marketingu.

Zatímco bliká světlo ZPRACOVÁVÁM, Sarah vstane a projde všechna místa v apartmá, kde se mohla něčeho dotknout, a prsty v rukavicích otírá všechno, na čem mohly ulpět její otisky. Dům i Princezna zůstávají tiché.

Uplyne jedenáct minut, než počítač ohlásí PŘIPRAVEN. Sarah vysune krychli a uloží ji zpátky k sobě do opasku. Podle instrukcí by měla několik hodin čekat, ale ve vedlejší místnosti leží mrtvola a každý nerv jejího těla na ni křičí, aby se dala na útěk. Posadí se před kompšasí, položí si hlavu mezi nohy a lapá po vzduchu. Zjistí, že se z nějakého důvodu celá třese. Přemáhá adrenalin i vlastní nervy a myslí na letenky, na chladivou temnotu kosmu s modrým diskem Země hluboko dole, navždy mimo její dosah.

Po dvou hodinách zatelefonuje pro taxi a sejde dolů chladným schodištěm plným ozvěn. Když vychází ven, muž od bezpečnostní služby na ni kývne: jeho úkolem je bránit lidem při vstupu, ne při odchodu. Dokonce jí vrátí inhalátor. Nechá se zavést tuctem různých taxíků na tucet různých adres, v jednom nechá saténovou bundu, v druhém si pevněji utáhne opasek a sundá si šle, ve třetím obrátí naruby tričko a brašnu na opasku, takže oboje září žlutě jako varovná světla. Postava žokeje zmizí a je z ní zase špiněza. Svoji pouť zakončí v Plastic Girl, ve čtyři ráno tam zábava jede ještě pořád na plné pecky. Jak vstoupí, zavalí ji zvuky žumpáckého života a to je pro ni úleva. Tohle je její svět a ona dobře

zná všechny jeho teplé skrýše, kde se dá zmizet.

Zajde do zadní místnosti a zavolá Cunninghamovi. "Přijďte si pro tu svoji krychli," řekne a pak si objedná rum s limetou.

Než Cunningham přijede, Sarah si půjčí analyzátor a najme pár lidí k ochraně. Když vstoupí, je sám a v ruce drží balíček. Zavře za sebou dveře.

"Princezna?" zeptá se.

"Mrtvá."

Cunningham přikývne. Krychli má Sarah na stole před sebou. Natáhne ruku. "No tak se na to podíváme..." řekne.

Namátkou vybere tři ampule a analyzátor jí řekne, že jde o chloramfenyldorfin o čistotě 98 procent nebo vyšší. Sarah se usměje. "Vezměte si tu svou krychli," řekne, ale Cunningham ji nejdřív zapojí do místního šasi a přesvědčí se, že je to ta správná: Pak si ji dá do kapsy a zamíří ke dveřím.

"Když pro mě zase budete mít nějaký džob," řekne Sarah, "víte, kde mě hledat."

Cunningham se s rukou na klíce zarazí. Così se mu zachvěje v očích. Na Sarah to udělá dojem smutku, jako kdyby oplakával někoho právě zemřelého.

Cunningham je jen pouhou pozemskou spojkou orbitálního bloku. Sarah dokonce ani neví, kterého. Je ochotným a poslušným nástrojem a sklízel za to od ní jen pohrdání. Ale to nedokáže zakrýt skutečnost, které jsou si oba dobře vědomi - totiž že Sarah by dala celý obsah balíčku a všechno ostatní k tomu za to, aby mohla mít jeho letenku; a za stejnou cenu jako on.

"Za hodinu mám být na rampě," řekne Cunningham. "Vracím se na orbit."

Sarah se na něj zašklebí. "Tak to se tam možná uvidíme," řekne.

Cunningham přikývne, oči upřené na ni. Chce něco říct, ale pak se sám zarazí, jako kdyby mu došlo, že je to k ničemu.

"Buďte opatrná," řekne pak a bez dalšího pohledu odejde. Dovnitř nahlédne jeden z její ochranky. "V pořádku," řekne Sarah. Muž přikývne.

Hledí na bohatství ve svých rukou a náhle si připadá prázdná. Hluboko v hrudi, tam, kde by měla být radost, je pusto a prázdné. Objednaný drink chutná vyčpěle jako stará limonáda a v hlavě jí pulsuje bolest v rytmu se světelnými diodami v jejím čele. Zaplatí ochrance a odjede taxikem do banky s celonočním provozem, kde uloží endorfin do najaté schránky.

Pak jede domů.

Byt hučí tiše, prázdně. Sarah nahmatá ovladač svého diodového displeje a vypne ho. Pak zahodí svoje šaty do odpadků, nahá vstoupí k sobě do pokoje a na nočním stolku uvidí hologram Princezny.

Váhavě po něm sáhne, pak ho otočí tvář dolů a propadne se do milosrdné temnoty.

NĚŽNÝ A ZTEPILÝ TERRYHO KLENOT

ČEKÁ TU NA VÁS PRÁVĚ TEĎ

Když ji probudí zvuk dveří, je ještě noc. "Daude?" zeptá se. Odpoví jí zasténání.

Daud je zabalený do prostěradla a je samá krev. Slamejš mu pomáhá držet se na nohou, prudce oddechuje a svaly na krku se mu napínají. "Ten hajzl," řekne.

Sarah zvedne Dauda jako dítě a nese ho na svoji postel. Krev jí stéká po pažích a řadrech. "Z toho hajzla se vyklubal drázl," říká Slamejš. "Byl jsem pryč ani ne minutu."

Sarah uloží Dauda na postel a rozbalí prostěradlo. Z hrdla jí unikne tenký výkřik. Rukou si přikryje ústa. Daudovo tělo jsou jen pruhy krve - drázl musel mít nějaký druh biče vyztuženého kovem. Daud se chabě pokouší pohnout, zvedne ruku jakoby na obranu před úderem.

"Jen klidně lež," řekne Sarah. "Jsi doma."

Daudova tvář se zkříví bolestí. "Sarah," řekne a dá se do pláče.

Sarah cítí, jak ji její vlastní slzy štípají do očí. Mrknutím je zažene a podívá se na Slamejše. "Dal jsi mu něco?" zeptá se.

"Jo. Endorfin. Ze všeho nejdřív."

"Jak hodně?"

Rozpačitě na ni pohlédne. "Spoustu. Nevím."

"Neměls vůbec opustit vedlejší pokoj," řekne Sarah.

Slamejš uhne pohledem. "Byla to rušná noc," řekne. "Byl jsem pryč jen minutku."

Sarah se znovu podívá na Dauda. "Tohle trvalo víc než jen minutu," řekne. "Táhni odtud."

"To není..."

Z očí jí sálá zbesilé světlo. Má chuť ho roztrhnout, ale teď má na práci důležitější věci. "Táhni," opakuje. Slamejš ještě okamžik váhá, pak se obrátí k odchodu.

Sarah vyčistí Daudovi rány a vydezinfikuje je. Daud pláče neslyšně, jen hrdlo se mu pohybuje. Pak Sarah hledá jeho injektor, najde ho a nabije do něj endorfin z jeho zásob. Odhadne dávku. Přiloží mu ho k paži, Daud znovu vysloví její jméno a usíná. Chvilí se dívá, aby se ujistila, že toho nedostal příliš, pak ho přikryje a zhasne světlo. "Jen si polež," řekne. "Mám na tvoji letenku." Skloní se k němu a políbí ho na bezvousou tvář. Zakrvácené prostěradlo skončí v odpadcích.

Daud normálně spí na rozkládací pohovce v předním pokoji, ale Sarah se přesvědčí, že usnul, a tak se tam přesune a lehne si na ni. Pokoj hučí a ona mu dlouho naslouchá.

CELKOVÝ SOUČET PRO TAMPU ZA

MINULOU NOC DO 8 HODIN
DNEŠNÍHO RÁNA - VOBVODU MĚSTA
NALEZENO DVANÁCT MRTVÝCH...
ŠŤASTNÍ VÝHERCI INKASUJÍ
V POMĚRU 5 KU 3

Exploze je tak silná, že mrští pohovkou o protější zeď. Sarah ucítí závan horkého větru, který ji vyrazí dech z úst, pak jakoby se řítíla výtahem vzhůru a svět mizel kdesi dole, až konečně přijde náraz na stěnu. Výkřiky se odrážejí ozvěnami od všech rohů, výkřiky, které Princezna nestačila nikdy vydat. Zamíhotají se plameny jako rudá světla laserů. S námahou se postaví a běží do vedlejšího pokoje. Ve světle hořící postele vidí Dauda - leží v koutě, tělo má rozervané a některé kusy z něj jsou na stěnách. Sarah volá o pomoc, ale nakonec se jí podaří vyhodit hořící matraci dírou ve zdi. Venku se na východě začínají zvedat žhavé jazyky úsvitu. Sarah se zdá, že Daud volá její jméno.

POTŘEBUJE VAŠE TĚLO OPRAVU?
MY TO ZAŘÍDÍME

Řidič ambulance chce, aby zaplatila předem, a tak Sarah pomocí kompu otevře svoje portfolio a převádí položky, aniž by s ním diskutovala o ceně. Než se řidičovým dvěma asistentům podaří odvézt ho z bytu, umře Daud celkem třikrát a při každé resuscitaci cena stoupá. "Sežeňte peníze, dámo, a všechno bude v pohodě," říká jí řidič. Zkoumavě si prohlíží její nahotu. "Způsobů platby je celá řada," řekne.

Později sedí Sarah v nemocničním sále, sleduje lékaře při práci a dozvídá se, kolik požadují. Bude muset rychle naplánovat, jak během nejbližších dní prodat endorfin. Stroje napojené na Dauda syčí a dusají. Obklopí ji lidé od policie a chtějí vědět, proč by někdo měl vypálit řízenou střelu z protější budovy právě proti stěně jejího bytu. Říká jim, že nemá tušení. Mají hodně otázek, ale tahle se zdá být nejčastější. Nakonec Sarah ukryje hlavu v dlaních a kývá s ní ze strany na stranu. Policisté ještě chvíli přešlapují a pak odejdou.

Kéž by u sebe měla inhalátor, potřebuje teď břit tvrdáku, aby se udržela ve střehu, aby dokázala přemýšlet. Příliv myšlenek jí duní hlavou. Jestli Cunninghamovi lidé byli u ní v bytě, tak věděli, že spí v zadním pokoji a Daud v předním. Čekali, až zhasnou světla a ona usne, pak odpálili zbraň, která prolétla zdí a rozesela žhavou ocel po celém vnitřku. Nevěřili, že by nikomu nic neřekla nebo že by se nepokusila využít získaných střípků informací pro nějaký svůj vlastní pokoutní žumpácký obchůdek.

Komu bych o tom řekla? Zauvažuje.

Vzpomíná na poslední okamžiky s Cunninghamem v Plastic Girl, na jeho smutek. On věděl. Pokusil se ji, svým způsobem, varovat. Možná to nebylo jeho rozhodnutí, možná tak rozhodli jemu navzdory. Co bylo Orbitálům po jedné špiněze, když povraždili milióny a zbylé udržovali naživu jenom dokud mají nějakou užitkovou hodnotu?

Krkoun vklouzne na svých kočičích nohou do místnosti. Má zlatou náušnici a jeho chytré uslzené oči jsou obklopeny pavoučí sítí vrásek, které mu přinesl drsnácký život profika ve škarpě. "Je mi to líto, mi hermana," řekne. "Neměl jsem zdání, že to dopadne takhle. Chtěl bych, abys to pochopila."

Sarah strnule přikývne. "Já vím, Michaeli."

"Znám lidi na západním pobřeží," říká Krkoun. "Dají ti tam práci, dokud Cunningham a jeho lidi nezapomenou, že existuješ."

Sarah k němu na okamžik vzhledne, pak se podívá na postel a na syčící a bzučící přístroje. Zavrtí hlavou. "Nemůžu odjet, Michaeli," řekne.

"Těžká chyba, Sarah." Potom dodá mírněji. "Oni to zkusí znova."

Sarah neodpovídá, cítí v sobě jenom prázdnotu a ví, že by v ní zůstala navždy, kdyby Dauda ještě někdy opustila. Krkoun tam celý nesvůj ještě chvíli stojí, pak odejde.

"Měla jsem letenku," zašeptá Sarah.

Vidí, jak se venku pod nepřítčným sluncem vaří bláto. Veškerá špína Země se shání po letenkách, vrhá se po všem, co nabízí alespoň střípek toho snu. A všichni hrají podle cizích pravidel. Sarah má letenku, ale pravidla se proti ní obrátila jako zlá lasice, takže letenku musí roztrhat na kousky a rozhazovat je po ulici, rozhazovat je, aby se mohla dívat, jak přístroje bzučí a syčí a udržují naživu toho, koho miluje. Protože nic jiného se dělat nedá a obyčejné holky nemají na vybranou, než poslouchat, co se jim řekne, a snažit se to uhrát, jak se dá.

Kapitola

Jak tak Kovboj stojí v letním horku východního Colorada, steelová kytara kdesi na samém pokraji jeho vědomí vyhrává osamělý song.

"K poldům cítím určitéj respekt," říká. "K žoldákům necítím nic."

Arkadij Michajlovič Dragunov se na něj na půl vteřiny zahledí. V jasné záři slunce má oči jako škvírky, bělma barvy slonovinové žlutí od Fabergé a zřetelně jako ztmavlou ocel starého meče. Potom přikývne. Takovou odpověď chce slyšet.

V Kovbojovi se jako vlna rudého písku zvedne vlna nesouhlasu. Nemá v lásce ani toho člověka ani jeho podivnou, do sebe uzavřenou zášť. Ruce i krystal v hlavě se mu chvějí vzrušením. Missouri. Konečně. Ale Arkadijovi zcela uniká velkolepost nadechávajícího konání, chce jenom, aby se Kovboj choval podle jeho představ, chce mu připomenout, že není jen šéf, ale velký šéf, že Kovboj je mu povinován ne pouhou loajalitou ale přímo úslužností. Hra, které se Kovboj odmítá účastnit.

"Zatraceně správně," říká Arkadij. "Víme, že nabízejí svoje služby Iowě i Arkansasu. To se nám nehodí."

"Jestli mě najdou, udělám, co budu moct," řekne Kovboj s vědomím, že v téhle branži je veškerý hovor nezbytně úsporný. "Ale nejdřív mě musí objevit. A můj plán akce mi nechává slušnou šanci na únik."

Arkadij má na sobě bledě fialovou hedvábnou košili s rozhalenkou a plandavými rukávy tak širokými, že to vypadá, jako by je za sebou vláčel prachem; dále vyšívanou gruzínskou šerpu obtočenou dvakrát kolem pasu a nablýskané kozácké holínky natažené přes černé kalhoty s výšivkami na vnějších švech. Vlasy mu v rozličných intervalech vstávají na hlavě a jiskří statickými výboji, pokaždé v jiné barvě. Poslední móda z havanských butiků ve floridské Svobodné ekonomické zóně. Kryomax, tvrdí pyšně.

Kovboj ví, že Arkadij nemá nárok vypadat podle kryomaxu i kdyby se o to snažil celý život, prostě to nemá v sobě. V módě bude vždycky hrát druhou ligu. Tady se jen snaží udělat dojem na svoje patolízaly a místní balíky.

Arkadij je velký, prudký chlap, rád se objímá a sahá na lidi, s kterými mluví, ale srdce má tvrdé jako supravodič a oči právě takové - pokládat ho za přítele by byla bláhovost. Šíbráci nemají k dispozici prostor pro přátele.

Arkadij znáckne dutinku ruské cigarety a škrtne zápalkou. Vlasy se mu zježí náhlou oranží. Imituje zápalku, pomysli si Kovboj a v hlavě mu dál notuje steelová kytara...

Z místa, kde nakládají tank před akcí, přichází Flink, Kovbojův manažer. "Nejlíp, když omrkneš, jestli je mašina seštelovaná," řekne.

Kovboj kývne. "Nashle, Arkadiji." Arkadijovi zezelenají vlasy.

"Viděl jsem, že jseš nějaký netrpělivej," řekne Flink, jakmile jsou z doslechu. "Pokus se nebejt tak zkurveně nafoukaněj, jo?"

"To je těžký, když je u toho Arkadij."

Flink po něm šlehne nesouhlasným pohledem.

"Musí si maštit prdel," řekne Kovboj, "aby se vůbec do těch kalhot dostal." Vidí, jak se Flinkovi stahují vrásky kolem očí, jak se pokouší potlačit smích.

Flink je postarší muž hubený jako tyčka, s vysokým čelem a lehce prošedivělými rovnými černými vlasy. Když má dobrou náladu, hovoří v básnických obratech. Kovbojovi se zamlouvá - a taky k němu má důvěru, alespoň po určitou mez, která spočívá asi v tom, že vstupní kódy ke svým akcím by mu nesvěřil. Kovboj je možná naivní, ale hlupák není. Teď se dívá, jak ukládají poslední část nákladu a přesvědčuje se, že tank je seřízený a všechno je připravené k jízdě napříč tím, co Flink v záblesku inspirace nazval Alejí zatracenců.

"Co vezu za náklad?" zeptá se. Usmívá se rezervovaně a přemítá, jestli Flink dokáže z jeho umělých očí vyčíst myšlenky. Jeho podezření, jeho nespokojenost. "Čistě jen pro formu."

Flink se zabývá ukrajováním žvance tabáku. "Chloramfenyldorfin," řekne. "Na východním pobřeží ho bude nedostatek. Nemocnice pořádně zaplatěj. Nějak v tom smyslu si o tom cvrlikají vrabci na střeších." Zazubí se. "Takže hlavu vzhůru. Díky tobě zůstane spousta nemocnejch naživu."

"Je fajn bejt zas jednou skoro legální," řekne Kovboj. "Pro změnu."

Dívá se na tank, nic než hranatý pancíř a nasávací vstupy, ošklivý a nemotorný ve srovnání s deltou. Tenhle mu sice patří, ale žádné jméno mu nedal, nemá k němu stejný vztah. Tank, to je pouhý stroj, není to způsob života. Není to jako létání.

Teď Pony Expres říká Kovboj sám sobě. Je to jeho rádiový volací kód, další přezdívka. Chce tu ideu udržet při životě i když je zbavená křídel.

Kovboj se vyšplhá na vršek tanku, provlékne se horním průlezem a usadí se v předním oddělení. Zasune si konektor do pravého spánku a jeho zorné pole náhle expanduje, jako kdyby mu po stranách hlavy vyrostly další dvě oči a třetí se vynořilo na temeni. Vývolá mapy, které má nahrané na kompu, a uvnitř lebky mu začínou pulsovat projekce jako stroboskopy. Z hlavy se mu stala paměťová krychle ROM. V jejím vnitřku vidí cisternové vozy s palivem rozmístěné podél Aleje a připravené vyrazit, až bude potřebovat natankovat; tady je jeho plánovaná trasa s barevně vyznačenými úhybnými manévry a nouzovými objížděkami; tamhle jsou staré stodoly, hluboké strže a jiné úkryty, jimiž jsou projekce map obsypány jako neštovicemi; všechny je vyznačili Arkadijovi zvědové.

Kovboj vyloví z kapsy datakrychli a zasune ji. Displej vzplane další sérií bodů. Jeho tajné skrýše, které používá nejraději a o kterých si udržuje přehled vlastními průzkumy. Ví, že Arkadij si přeje, aby tahle výprava byla úspěšná, jenomže Kovboj nezná všechny lidi v šíbrácké organizaci a korzáři si mohli některé koupit. Nejlepší je držet se míst, o kterých ví, že jsou bezpečná. Tank se lehce zakolébá a na pancíři značky Chobham sedm zaslechne Kovboj kroky. Vzhledne a horním průlezem spatří Flinkovu siluetu. "Je čas vyrazit, Kovboji," řekne Flink a vyplivne svoje bago do strany.

"Jasan," řekne Kovboj. Odpojí se a vztyčí se v těsném prostoru. Zornice od Kikuyu se mu zúží v malé body, když

prostrčí hlavu poklopem a pohlédne k západu, směrem k vínově temným Skalistým horám, které, jak ví, leží někde za obzorem. Pocítí znovu, jak mu srdce zaplavuje podivná únava a nespokojenost se stavem věcí.

"Zatraceně," řekne. V tom slově zazní touha.

"Jo," řekne Flink.

"Nejradši bych letěl."

"Jo." Flink se tváří zamyšleně. "Však to jednou přijde, Kovboji," řekne. "Čekáme jen, až se zas technika otočí opačným směrem."

Kovboj se dívá, jak Arkadij stojí u svého obrněného packarda a potí se ve stínu topolu, a jeho nespokojenost náhle dostane jméno. "Chloramfenyldorfin," řekne. "Kde ho Arkadij sehnal?"

"Nejsme placení za to, abysme tohle věděli," řekne Flink.

"V tom množství?" Kovbojův hlas zní přemítavě, když hledí do jasného pruhu nebe mezi sebou a šibrákem. "Myslí, že je pravda, že Orbitálové řídí šibráky, stejně jako všechno ostatní?"

Flink pohlédne nervózně k Arkadijovi a pokrčí rameny. "Rozumovat takhle nahlas se nevyplácí."

"Chci jenom vědět, pro koho dělám," řekne Kovboj. "Jestli podzemí řídí někdo shora, tak to vlastně pracuju pro lidi, proti kterým bojujeme, quē no?"

Flink po něm hodí šelmovským pohledem. "Neměl jsem zdání, že proti někomu vůbec bojujeme, Kovboji," řekne.

"Však víš, co tím myslím." Jestli šibráci a pancéřáci jsou jen součástí finančních operací ve prospěch orbitálních bloků, potom sen o posledních svobodných Američanech na poslední stezce svobody je jen bláhová, romantická iluze. A kdo je potom Kovboj? Hejl a škrhola, co se vozí ve vznášedle. Nebo něco ještě horšího - nástroj.

Flink mu věnuje unavený úsměv. "Soustřed' se na korzáry, Kovboji, jestli ti můžu radit," řekne. "Jsi nejlepší pancéřák na týchle planetě. Drž se toho, v čem jsi dobřej."

Kovboj se na něj trochu nuceně zašklebí a udělá obhroublý posunek prostředníkem. Pak zavře poklop. Svlékne se donaha a k pažím a nohám si připojí elektrody, kablíky od nich pak natáhne ke kroužkům kolem zápěstí a kotníků. Pak si zavede cévku, natáhne si svoji anti-g kombinézu a vysoké boty, posadí se na akcelerační lehátko, připojí vnější kabely ke kroužkům a přikurtuje se. Zatímco jeho tělo zůstane nehybné, svaly mu budou procvičovat elektrody, aby tak udržely krevní oběh. Za starých časů, ještě než kdosi vyvinul tuto techniku a žokejové se vydávali gravitační studnou Země do dlouhé dýmavé noci, ruce a nohy jim někdy postihla gangréna. Potom si Kovboj připojí konektory do zdírek na spáncích, do stříbrem lemovaných zdírek nad každým uchem a do páté zdíčky na zátylku. Pak si nasadí přilbu, opatrně, aby příliš nezatížil kabely laserové optiky, které mu vedou z hlavy. Navlékne si obličejovou masku, ucítí chuť gumy a slyší sykot anestetika, který zazní hlasitě v uzavřeném prostoru přilby.

Zatímco pojede Aleji, jeho tělo bude spát. Bude mít důležitější věci na práci, než aby se jím zabýval.

Kovboj provádí tyhle rutinní úkony rychle, automaticky. Naplňuje ho neměnný pocit, že tohle všechno dělal už tolikrát, že to prostě zná nazpaměť.

Neurotransmitéry probudí pět konektorů v jeho hlavě k životu a vnitřek lebky mu ozáří žhavé světlo, jak se krystalová datamatrix tanku přizpůsobuje konfiguraci jeho mysli. Srdce mu bije rychleji, už zase žije neurofaxem, jeho oči, jeho rozšířená mysl se řítí vpřed jako elektrony obvodem do kovového a krystalového srdce stroje. Jeho rozhled kolem tanku je plný tří sta šedesát stupňů a v tomto podivuhodném mentálním prostoru je místo i pro motorové přístroje a systémové panely. Kovboj provádí zkoušku kompu, výzbroje a systémů, sleduje přitom, jak se dlouhé řady indikátorů zeleně rozsvěčují. Jeho vnímání už není trojrozměrné, přístrojové panely se překrývají a rozdvíhají, jak plynou sem a tam neurofaxem a odrážejí přitom subatomovou realitu elektroniky a dat, ve kterou se změnil dohasínající den tam venku.

Neurotransmitéry olíznou svými chemickými jazyky kov a krystal uvnitř jeho hlavy, mikročipy vyplivnou spršku elektronů, které padá kabely ke startérům motorů, a za jejich kvílení ucítí Kovboj tuctem senzorů, jak se lopatky turbín váhavě roztácejí, potom plamen ozáří stěny spalovacích komor a lopatky ožívou a s pronikavým jekotem se roztočí naplno. Kovboj překontroluje vyjící výfuk, z kterého šlehá oheň. Přes jeho chvějivý opar vidí na své mentální projekci Flinka, Arkadije a technický tým, jak se dívají na tank. Potom pohlédne dopředu i dozadu, zkontroluje motorové indikátory a když uvidí řadu zelených světel, ví, že je čas vyrazit.

Vytí motorů otřásá všemi jeho smysly. Warren strávil celý minulý týden jejich seřizováním a neustálými zkouškami, aby se přesvědčil, že jejich výkon předčí očekávání. Jsou to vojenské tryskové motory, hotová monstra. Na provoz v takové blízkosti země nejsou stavěné a kdyby Kovboj celého tohoto mutantního netvora pevně nedržel za otěže, kdoví kam až by ho odnesl.

Uvnitř masky chutnající pryží odhalí Kovboj zuby v krátkém úsměvu: prožene tohle divé zvíře Aleji i síti pastí nastražených na téhle straně Mississippi a přidá tak další úsek průzračné oblohy k hloubce, jež ho dělí od méně heroických postav ostatních pancéřáků. Bude to další důkaz, že planoucí alkohol bušící mu v hrudi je jeho krví, že jekot výfuku je dechem jeho plic, že mu oči září jako radarové paprsky a že z prstů mu létají střely jako oblázky. Svými senzory cítí chuť výfukových plynů, vidí oblohu a západ slunce na prérii, a částí své mysli vnímá pulsující rádiové vlny, které přicházejí od pátracích letadel protivníka. Zdá se mu, že doprovodná vozidla a postavy přihlížejících se náhle zmenšily, že je od něj dělí víc než jen pár set metrů - bude to přece on, kdo pronikne tankem přes Čáru, ne oni. Jak na ně tak hledí přes svůj neurofax, z nezměrné výše ozářené slávou, cítí lítost, že tohle jim nikdy nebude dáno poznat. A v tom okamžiku mizí všechno a všichni, kdo nějakým způsobem těží z jeho cesty - nemocnice v Nové Anglii, šibráci, jeho vlastní akcie, a možná i ty nesmírně vzdálené a šíleně nenasytné kreatury, které se vznášejí ve svých orbitálních továrnách a na Zemi hledí jako na rychle se vyprazdňující pokladnici určenou k vyrabování - to všechno mizí jako slábnoucí červené Čáry zamlžené dálkou a plamenem výfukových plynů. Nespokojenost je zažehnána. Zbývá jen jedno jediné: akce.

Kovboj odkloní část tryskových plynů, další soustava turbín s vytím ožívá a jedním rázem zvedá tank na jeho vzduchovém polštáři. Pony Express zboží doručí, se štítem nebo na štítě.

U uší mu zapískají mikrovlny a Kovboj je zatouží odehnat rukama jako dotěrné komáry.

"Arkadij by ti rád řekl pár slov, Kovboji." Je to Flinkův hlas a je na něm znát, že ví, že to není právě nejlepší nápad.

"Mám tu docela dost práce," řekne Kovboj.

"To vím." Zní to, jako by mluvil s ústy plnými tabáku. "Arkadij má za to, že je to důležité."

Kovboj se podřídí, sleduje přitom zelená světla a před očima se mu mihají mapy. "Ať je teda po jeho," řekne. Arkadij má mikrofon příliš blízko úst. Všechna jeho p a b znějí jako výstřely z děla. Nasad' si ten zatracený headset na hlavu, myslí si Kovboj podrážděně. Od toho je... ne abys sis ho přidržel u tý svý zkurvený huby.

"Jde mi tady o hodně, Kovboji," říká Arkadij. "Poletím letadlem a budu tě celou cestu sledovat."

"To mě zatraceně uklidňuje, Arkadiji Michajloviči." Kovboj ví, že Arkadij má hodně peněz mezi ostatními šíbráky, kteří si přejí vidět porážku korzárů z Missouri právě tak jako on.

Chvilí je ticho, jak se Arkadij pokouší tu větu strávit.

"Já chci, aby ses vrátil," řekne. Kovboj vnímá jeho vztekly tón jakoby z velké dálky. Šíbrákův hlas duní a duní, každá souhláska zní jako exploze. "Ale tu mašinu jsem nevypravil jen tak pro nic za nic a nechci, aby ses vracel bez ní. A taky nechci, aby ses vracel bez toho, že bys ji pořádně využil. Jasný? Ty zasraný korzáři musej dostat přes prdel."

"Júba dúba," praví Kovboj a než se Arkadij stačí zeptat, co má júba dúba do prdele znamenat, otevře plyn naplno a zavytí motoru, jasně slyšitelně přes mikrofon, pohrbí Arkadijův projev v burácení planoucího alkoholu. Ačkoliv už Arkadije neslyší, Kovboj si je poměrně jist, že vzdálené brebentění, které k němu proniká zdírkami, obsahuje notné množství kleteb. Usměje se.

"Adios, muchachitos." Kovboj se zachechtá a sjede s tankem z cesty. Místní farmář, opravdový přítel a příznivec volného podnikání, dostává zaplacení za to, že mu občas zvalčuje pšenici, a tak má Kovboj přímou cestu k Čáře otevřenou. Radarové detektory registrují jenom slabé vzdálené signály a Kovboj ví, že ho nikdo nesleduje.

Netvor řve jako poslední samotářský veleještěr a otřásá se, jak se dere vpřed. Mentální indikátory se šplhají po svých škálách z modré přes zelenou až k oranžové. Zralé obilí létá v celých snopech. Někde na pokraji Kovbojova vědomí vyhrává steelová kytara osamělou kadenci. Nažhaví plamen a dělá víc než sto šedesát, když prorazí plotem ostnatého drátu patřícího nějakému nebohému občanovi a překročí Čáru.

Jeho radar mří vpřed a má silně omezený dosah: pomáhá Kovbojovi vyhýbat se díram a průrvám a upozorní ho, kdyby se mu do cesty dostal dům nebo vozidlo. Vysílá jenom poměrně slabý signál a měl by zůstat neodhalen, pokud ovšem detektor není tak blízko, že první kontakt by byl stejně vizuální. Těmito místy probíhá obranná linie Kansasu a jestli má Kovboj na něco narazit, mělo by to být právě teď.

Obzor tvoří tmavá neurčitá prázdnota, vyznačená občasnými obilnými sily. Nepřátelské radary jsou daleko. Vychází měsíc, motory kvílí a Kovboj udržuje přiměřenou rychlost, aby nezvedal prašnou stopu, kterou by radary mohly odhalit. Snaží se šetřit všechny své systémy pro skutečnou zkoušku: Missouri. Tam, kde na obloze číhají korzáři a připraveni vyrazit, cení zuby.

Dobytěk se rozprchává před řvoucím tankem. Sklizňové roboty osaměle křížují pole, majestátně se tyčí v záplavě jasného světla jako hlídky vyslané z jiné planety a nejsou schopny zaznamenat tank, který letí napříč krajinou. Kovboj zachytí od severu silnější signál a ví, že jeho směrem se pohybuje hlídkové letadlo. Kamuflážní absorpční nátěr tanku nasává radarové signály jako živný slon, ale Kovboj přesto zpomalí a odbočí, aby tím zmenšil svůj infračervený profil, a širokým obloukem se vyhne případným nesnázím. Hlídkové letadlo se nevzrušeně šine dál.

Pohyblivé věže se tyčí do výšky jako neolitické monumenty, jsou to úžasně drahá vrtná zařízení zkonstruovaná pro injekci bakterií do skalního podloží pod vrstvu erodované půdy. Tito tvorečkové rozkládají kámen a vytvářejí novou prst. Další erozi zničená farma vyvlastněná některým orbitálním blokem - žádný drobný farmář by si nemohl dovolit rekultivovat půdu tímhle způsobem. Kovboj potlačí touhu se do některé věže nabourat a místo toho na ně jen zlobně zavrčí.

Tank překročí Little Arkansas jižně od McPhersonu a to už Kovboj ví, že Kansas překoná bez obtíží. Linie obrany je za ním. Jediný malér by byl, kdyby se při přejíždění některé silnice dostal do cesty policejnímu hlídkovému vozu, ale i tak by úřady musely včas přivolat vrtulník. Nemyslí si, že se to stane.

A taky se to nestane. V tmavofialovém stínu několika chátrajících obilných sil poblíž Gridley se tank vyhoupne ze tmy a vyděsí k smrti kluka, který spí v kabině cisternového kamionu. Kovboj ztlumí motory a čeká, až sladce chladný alkohol nateče do nádrží. Už cítí radarové pulsy přicházející od hranice Missouri. Silnější, než jaké kdy zažil. S korzary to tak lehce nepůjde.

"Dochází jim kapitál, Kovboji," řekl mu Arkadij. "Nemůžou si dovolit přijít o žádnou výzbroj. Musí zaskórovat několikrát za sebou a zabrat pár nákladů. Jinak jsou v loji."

Od Meteorické války byly Spojené státy balkanizovány víc, než si představovali nejdívočejší bojovníci za kompetence v původních členských státech. Takzvané ústřední vládě se kontrola mezistátního obchodu úplně vymkla z rukou a výsledkem bylo divoké zavádění celních tarifů po celém Středozápadě. Na Západě, v blízkosti kosmických přístavů Kalifornie a Texasu, kam přicházely hotové výrobky z orbitálních továren, byly hranice otevřené, ale na Středozápadě neviděli důvod, proč by neměli vydělat na čemkoliv, co projde přes jejich území. Na tranzitní zboží, které bylo dopravováno přes tyto státy, byla uvalena těžká cla.

Severovýchod měl - pokud šlo o výrobky orbitálního původu - prostě smůlu. Dostávali sice něco z kosmodromů ve floridské Svobodné ekonomické zóně, avšak Svobodná zóna byla pod kontrolou bloků a Orbitálové rádi udržují trh ve stavu neustálého hladu po jejich produktech. Umělý nedostatek, tak se ta hra jmenovala, a na Severovýchodě platili ze svých tenčících se zdrojů za kusy žvance, které Orbitálům napadlo jim předhodit. Západ toho Orbitálům mohl

nabídnout víc, zboží tu byla větší hojnost a bylo levnější - dostatečně levné, aby se dalo vyvážet na Severovýchod s tučným ziskem, pokud se cestou nemuselo platit příliš vysoké clo.

A tak začali přes Alej létat první žokejové na svých nadzvukových deltách s půlnočními náklady kontrabandu. Odpovědi Středozápadu byly nejprve radarem vybavené letouny a ozbrojené stíhačky, později, když se činnost přenesla z letadel na tanky, přišlo zesilování pozemní obrany.

A nyní - v Missouri - začali s najímáním korzárů. Státy nebyly schopny udržet krok s vývojem techniky podloudníků, a tak se místo toho rozhodly udělit honební licenci místním korporacím. Fakt, že jímání právo mohla udělit pouze federální vláda, byl ignorován. Tváří v tvář převaze Orbitálů byla ústava beztoho jen mrtvou literou.

Korzáři mají právo střílet i zabíjet. Odměnou jim je bezproblémové a neomezené vlastnictví veškerého kontrabandu, kterého se zmocní. Zprávy hovořily o impozantním počtu letadel s radary na palubě, o tepelných čidlech a zvláštních zvukových detektorech, o letadlech ježících se kanóny a samonaváděcími střelami.

Od Gridley pokračuje Kovboj zvolna k severovýchodu, dává si na čas a mapuje přitom kužely létajících radarů. Jsou to bezpilotní ultralehké stroje řízené robotem a poháněné sluneční energií, takže vydrží ve vzduchu věčně.

Vzlétají se západem slunce a v noci pomalu kloužají k zemi, na základnu se vrací každých pár měsíců kvůli údržbě.

Neustále komunikují pomocí mikrovln s pozemními počítači, připraveny okamžitě přivolat letadla, jakmile se objeví něco podezřelého.

Jsou tak lehké, že střely naváděné radarem je nenajdou, a antiradarové střely by byly zase včas identifikovány záhy po startu a radarový paprsek by byl vypnut dřív, než by dorazily k cíli.

Kovboj míří k široké oblasti mezi New Kansas City a Ozarkskou vrchovinou. Ví, že lidé z Ozarků jsou přátelští, se zakořeněnou tradicí odporu proti lidem, kterým říkají zákoní, a že ta tradice sahá přinejmenším až ke Cole Youngerovi, ale terén je tam příliš členitý. Kovboj potřebuje rychlou jízdu po rovině. Fakt, že právě do této části státu soustředili korzáři svoji obranu, je vskutku radostnou souhrou okolností. Bepilotní detekční letouny opisují linie kruhy, jak zvolna klesají jen s bateriovým pohonem, a Kovbojovi se zdá, že se vytváří profil se slepým místem, kterým, kdyby vydržel, by mohl proklouznout a dostat se tak sto kilometrů odtud, na opačnou stranu hranice Missouri. Zatímco tank klouže po rozdroleném břehu Marais des Cygnes a prodírá se plochými blátivými mělčinami a bahnitou vodou, vztyčí směrovou anténu a vypraví kódovanou zprávu k západu, kde Arkadij s Flinkem vyčkávají v Arkadijově letadle, které krouží nad pláněmi východního Colorada.

Odpověď přichází rychle, silný signál určený Arkadijovým lidem na hranici mezi Kansasem a Missouri. Jsou to další pancéřáci, stojí připraveni u svých vozidel a čekají na pokyn... a jakmile ho obdrží, vyrazí se svými tanky do plání, nejdříve rychle vpřed a pak se zastaví, začnou divoce kličkovat po polích sem a tam a zvedat prашné stopy, které se objeví korzářům na monitorech počítačů. Zákoní budou muset vyvinout značné úsilí, aby je vystopovali a zadrželi. Po dopadení se pancéřáci pokorně vzdají - a protože nevezou žádný kontraband, zaplatí za poničený ostatný drát a chvíli si posedí v chládku za vyvolání veřejného ohrožení. Arkadij se postará o zaplacení pokut a soudních výloh a stejně tak i o jejich slušné mzdy. A jestli dojde k nejhoršímu, jejich vdovy a sirotci budou mít nárok na vyplacení pojistného. Je to dobře placená práce a zároveň trénink pro ambiciózní pancéřáky, kteří se jednou chtějí pustit přes Čáru.

Ale po signálu ostatním pancéřákům zazní Flinkův hlas, suchý jako pláň Portales. "Tady Arkadij Michajlovič by rád dostával víc informací, Kovboji," řekne. "Chce vědět, proč ses neohlásil dřív."

"Taková relace se už dneska dá zaměřit, Flinku."

Flink se na chvíli odmlčí, Arkadij mu nepochybně dělá přednášku, a když se znovu ozve, nezní už tak dobrušně.

"Blesková emise mikrovln je takřka nezaměřitelná," řekne. "Arkadij říká, že ses měl ohlásit hned po překonání obrany v Kansasu."

"Sorry," praví Kovboj vesele. "Ale teď jsem už po čertech blízko hranice Missouri a nerad bych tenhle rozhovor prodlužoval, když se u toho pokouším pracovat."

Nastane další odmlka. "Arkadij ti chce připomenout, že tenhle tank je pro něj velká investice a že by byl rád informovaný, jak se jeho majetku daří."

"Ve vlastním zájmu mu hodlám přinést slušnej profit," řekne Kovboj. "Ale nemám v úmyslu mřhat čas spoustou zbytečných řečí. Právě se mi tu otevřelo okno a tak jdu na to. Nashle." A odpojí se. Pomyslí si, že až se dostane na Východ, nesmí zapomenout poslat Arkadijovi růženec pro ukrácení dlouhé chvíle.

Tank se vyšplhá z Marais des Cygnes, otočí k východu a zvyšuje rychlost. Údery kukuřice o předeek přejdou v pravidelný tlukot. Motorové přístroje ukazují oranžově až červeně. Zelená světla všude jinde. Steelové kytary zní Kovbojovi v hlavě jako sbor andělů a do toho lká Missouri svůj zpěv sirén jako doprovod. Převážet zboží je tak nádherné.

Pancéřáci účinkující jako vnadidla působí rozruch, objevují se nové a nové radarové kužely, i ty, které až dosud nebyly v provozu, to v naději, že jejich náhlé objevení pašeráky zaskočí. Kovbojovo slepé místo je stále prázdné. Zahodí opatrnost do větru a rozhodne se vytočit motory naplno. Tělesný pocit, že je vtlačován do sedadla, vnímá jen napůl, musí myslet na jiné věci. Tank letí napůl vzduchem, řítí se do nízkých kopců a přeskakuje jejich vršky, rozhazuje kukuřici, rve dráty a kvílí hlasem šilené ženy. Neurony kmitají Kovbojovým vědomím, předávají pulsy informací krystalu, a jak se stroj zmítá nahoru a dolů, udržují jej v rovnováze. Kovboj je teď ponořen hluboko do neurofaxu, povely kormidlům mu padá mozkem, jede na ostří stability tenkým jako vlas, bruslí na tenkém ledě. Ví, že navzdory vycpávkám bude mít pod bezpečnostními pásy velké modřiny.

Hranici Missouri překročí mezi Louisburgem a rezavějícím pomníkem masakru u Marais des Cygnes. Vyprahlá Missouri čeká na déšť a za ním se táhne sloup prachu třicet metrů vysoký. Nevidí jej však nikdo. Kormidla si pomalu zvykají na vibrace a jízda je teď snazší.

Náhle se tep radaru objeví přímo nad ním, když se do sítě zapojuje další bezpilotní senzor. Kovbojovo slepé okno je

najednou horké jako ústí hlavně a jeho prachová stopa musí vypadat jako hořící šíp letící nocí. Kovboj přiškrtí systémy z červené přes oranžovou až ke žluté, snaží se udělat menším, ale radar je přímo nad ním už mu nedokáže uniknout. Zpomalí rozjetý tank a vrhne se přes břeh South Grandu. Vodní sloup, který zvedá, je daleko nižší než prach a právě si začíná myslet, že jeho úhybný manévr se zdařil, když se po obloze v okolí začnou probouzet k životu další radarové kužely a Kovboj ví, co se teď bude dít.

Jeho vlastní radar mu ukáže rybářskou loďku přimraženou na místě v klidné vodě a tank sebou smýkne ke břehu, aby se jí vyhnul. Zchladí motory ze žluté na zelenou - bude lepší šetřit palivem na později. Řekne si, že je na čase poslechnout si, co si povídají zákoní, a zapne anténu na policejní frekvenci. Korzáři vysílají kódovaně, ale státní poldové ne, a tak částí své rozšířené mysli naslouchá jejich hlasům plným frustrace, jak se ve svých čtyřkolých vozech pokoušejí pronásledovat pancéřáky, kteří se ženou krajem. Občas se ozve dispečer od korzárů a udílí jim rady. Kovboj má dojem, že zákoní s žoldněři na volné noze spolupracují jen neochotně - to se vlastně dalo čekat.

Zdá se, že radary teď kolem krouží méně uspořádaně, jako by ho občas ztrácely z dohledu. Tank je právě poblíž okresu Johnson, když Kovboj ucítí, jak se do něj zavrtá radar od východu, dost nízko na to, aby mohl patřit nějakému letadlu. Odpálí výbušné nýty, které přidržují kryty modulů se zbraněmi; tank tím ztrácí část své aerodynamičnosti a při vyšší rychlosti bude vyžadovat zvýšenou pozornost. Kovboj stáhne monitory přístrojů ze zelené na modrou a velkým obloukem zamíří k jihu. Doufá, že tak se letadlu vyhne. Na chvíli to vypadá, že se to podaří, letadlo pokračuje k severu, ale náhle udělá prudký obrat a vrhne se střemhlav na tank. Kovboj ucítí, jak mu srdce zaplavuje vlna alkoholu, když škály motorů vystřelí do červené, tank se otěse a vyplivne plamen. Na okamžik se pokusí vztyčit, vítr v modulech zbraní zahučí jako jihovýchodní pasát lanovým plachetnicí, ale síla gravitace překoná jeho silový vektor a tank se zřítí zpět na svůj vzduchový polštář. Zatímco indikátory jedou naplno, Kovboj vypustí antiradarovou kamuflážní střelu a strhne tank do vibrující levé zatáčky, jeho pravý bok přitom drásá hlinu, jak tank tiskne vzduchový polštář k zemi. Střela pokračuje v přímém kursu, rozprostírá svá široká křídla a drží se nízko u země. Nemá antiradarový absorpční nátěr, takže její signatura by měla mít přibližně rozměr tanku a její trysky by měly přivábit každého, kdo sleduje infračervenou.

Kovboj dupne na forsáž a bere nohy na ramena směrem k Otci vod. Za sebou vidí záblesky na noční obloze, jak letadlo pálí svými zbraněmi na falešný cíl. Doufá, že v těch místech se nezdržují žádní lidé; vějíře raket nevypadají zrovna příjemně.

Nikde nevidí žádné exploze; korzářské letadlo ještě chvíli pokračuje v kursu, potom zpomalí a Kovboj zpomalí také, omezuje tím svůj infračervený signál na minimum. Seshora ještě stále přicházejí silné radarové pulsy. Kovboj vyslechne zprávu státní policie, že dva pancéřáci představující vnařidlo byli chyceni, to znamená, že na hon na něj teď bude k dispozici víc prostředků. Korzár se začíná v kruzích opět přibližovat. Když spatří na obzoru podivnou siluetu kovového lesa, změní znovu kurs a vnoří se do něj. Je to les obdélníkových antén, široký celé míle, který přijímá nízkoeenergetické mikrovlny přicházející od satelitní sluneční elektrárny vysoko nahoře, od planoucí hvězdy, která tkví nehnutě na nebi jako symbol závislosti poražené Země na orbitální energii. Kovboj se zcela spoléhá na svůj noční zrak, když se obratně proplétá tou kovovou sítí. Zmát pravděpodobně veškeré signály nepřátelských radarů, ale letadlo korzárů se přibližuje dál. Tank vyjede na mýtinu, kde na betonovém platu rezaví jakási plechová montážní bouda, a v tom okamžiku vypálí Kovboj kolmo vzhůru raketu napěchovanou aluminiovými lístky a znovu zmizí mezi kovovými stromy.

Raketa se vyšplhá do výše pěti kilometrů a rozprskne se. Kovbojovy přístroje náhle registrují odrazy radarových signálů a mikrovln přicházející odevšad. Hliníkové lístky se pomalu třepotavě snášejí k zemi a každý desátý z nich je vybaven mikročipem s miniaturním zdrojem, který přijímá a zpětně vysílá veškeré rádiové signály. Na obrazovkách radaru to vypadá, jak kdyby se nad prérií rozzářil obrovský vánoční stromek. Lidé, kteří řídí elektrickou rozvodnou síť, teď musí šilet. Jakmile je Kovboj venku z lesa antén, znovu šlápne na forsáž. Signál letadla se zcela ztratil v oblacích aluminia a tak má za to, že je na čase vyrazit vpřed. Počítačové mapy ukazují, že před ním leží řeka. Zdá se, že nadešla vhodná chvíle trochu si zarybařit.

Řečiště je vyschlé a plné zákrutů, ale stroje protivníka zůstávají daleko za ním. V éteru poletuje spousta kódovaných rádiových relací a každá zpráva se v ozvěnách odráží od mihotavých hliníkových lístků, jež se pomalu snášejí dolů. Zní to naprosto nepřičetně, zvláště jedna nezakódovaná zpráva od korzárů žádající asistenci státní policie, kterou aluminiové lístky opakují s mnohonásobnou, maniackou důkladností. Kovboj se zašklebí, vyšplhá se z řečiště a jede k severovýchodu. Vypadá to, že veškerá letadla pronásledovatelů musela přistát, aby doplnila palivo, protože Kovboj už je hezký kus uvnitř Missouri, na sever od Columbie, než narazí na další problémy. Očekává to, ochlazuje motory jízdou v zelené části stupnice a kryje se, jak to jen jde, protože policejní vysílačky mu hlásí, že další dva z jeho pancéřáků byli zajati a ostatní zastaveni. Náhle se přímo nad ním znovu objeví pulsující radar a k tomu se přidává ještě jeden od severozápadního obzoru, jako by vzlétl z nějakého letiště. Kovboj zpomalí a odbočí: nepomáhá to. Rozhlíží se po nějakém rozsáhlejší úseku lesa a nemůže žádný najít, a náhle je tu ještě jeden radarový signál od jihu a rychlým obloukem se přibližuje. Kovboj odpálí další raketu s aluminím a znovu změní kurs. Oba radary se tím na chvíli nechají zmást, ale potom ten jižní opraví svůj směr, následován strojem ze severu. Letadlo na jihu ho pravděpodobně zpozorovalo na infračerveném pásmu a teď k němu navádí to druhé.

Uvnitř Kovbojova vědomí vzplanou jako šarlatové šílenství projekce zaměřovačů. Zavrčení, jež se mu vydere z hrdla, jen odráží zesílený řev spalovacích komor, a tank rozrývá hlinu při prudkém obratu doprava, jak se obrací proti radarovému zdroji přilétajícímu od jihu. Kovboj vypne svůj vlastní radar, aby odradil samonaváděcí rakety a naviguje jen podle vizuálních senzorů. Jeho mozek provádí blesková rozhodnutí, neurotransmitéry bubnují na mentálních spínačích jako krupobití a neurofax teď obsahuje celý vesmír plný záblesků: tank a jeho systémy, kukuřici hřmící pod pancéřovými pláty, lístky aluminia blábolící tisíci hlasy a dva nepřátelské korzáry, kteří se vyfítili z noci.

Kovbojův stroj hrozí opustit Zemi, každý jeho spoj sténá napětím a moduly se zbraněmi hvízdají ve větru. Vzduch je plný rozdrčené kukuřice. Tank srovnal se zemí dva ploty. Pak protne temnotu vysoká silueta sila, v optickém zobrazení to vypadá, jako by se k němu hrozivě napřahovala. Kovboj už vidí nepřítele, je to obyčejná helikoptéra, která se k němu rychle blíží ve výši vrcholů stromů a z jejího minikanónu šlehají záblesky. Kovboj vypálí antiradarovou raketu korzárovi rovnou mezi oči; ve stejné chvíli se chobhamský pancíř nad jeho hlavou rozezná zásahy projektilů. Vnější displeje zaplaví jiskry a Kovboj sebou trhne, když přijde o jedno z očí.

Potom už je to za ním a přes otřásající se pancéřování obrněnce slyší řev vrtule helikoptéry, jejíž listy tepají oblohu nad ním. Antiradarová raketa minula cíl: buď bylo ve vzduchu příliš mnoho matoucího aluminia anebo vrtulník vypnul svoje radary včas. Teď se však ozývá další tón, tepelně radiační raketa je zaměřená na cíl a připravená ke startu.

Kovboj ji odpálí, strhne tank vlevo a jako z velké dálky ucítí prudký náklon, jak se stroj přehoupne přes vršek kopce a v oblacích obilného prachu sklouzne stranou na svém vzduchovém polštáři.

Vrtulník umírá v nádhře šlehajících plamenů a rozsévá po poli palivo a části výzbroje. V pozadí se jako náhrobní kámen tyčí silo, ozářené mihotavou červení. V rádiu se ozve rozzuřené brebentění, kódovaný křik mikrovln, který je stále zřetelně lidský, nyní zesílený a opakovaný padajícím aluminím až na hranici blábolení šilence. Korzár přilétající od severozápadu právě uviděl, co se přihodilo jeho druhovi. Tank se pokouší odbočit do protisměru a klouže po hedvábné kukuřici, gravitace a moment setrvačnosti se jej snaží převrátit, a Kovboj cítí, jak mu gyroskopy víří v hlavě a vibrují, stroj je až na samé hranici ovladatelnosti.

Korzárský letoun mu zavýje nad hlavou jako harpyje věštící smrt a Kovboj zahlédne spodní část jeho trupu - rudě ozářenou pohřební hranicí jeho druha. Je to koleoptéra, její turbíny duní v otáčivých krytech na koncích krátkých tlustých křídel, lehké stíhací letadlo, které dokáže vzlétnout kolmo a vznášet se na jednom místě. Za cenu značné spotřeby paliva tak spojuje nejlepší vlastnosti podzvukové stíhačky a helikoptéry. Kovboj doufá, že se mu podaří nalézt slepý úhel protivníka, aby mohl vypálit další raketu, ale hořící palivo nad svahem uvádí jeho senzory ve zmatek a koleoptéra, náhle naklání křídla do prudké zatáčky a vypouští na padáčcích termitové světlice, které planou jako miniaturní slunce. Úhel, který se na vteřinu otevřel, je pryč. Tank se znovu vyhoupne na vrchol stráně a po okraji rudě záře vrhané roztrášeným vrtulníkem uhání k věži vzdáleného sila.

Alternativy se mihají Kovbojovými kapalně krystalovými spínači s plynulou elegancí rozžhaveného elektrického blesku. Nejchytřejší, co může korzár udělat, je držet si tank v dohledu a, aniž by sám něco riskoval, navést k němu ostatní. V tom případě se do něj Kovboj bude muset pustit; ovšem na druhé straně, radar koleoptéry je stále ještě beznadějně zmaten a na infrapásmu nelze tank odlišit od vraku. V tom spočívá Kovbojova šance na únik. Rozhodne se vytočit motory až do červené a ujet do bezpečí Egypta na druhé straně Mississippi.

Ale korzářský pilot musí mít oči ostré jako jednorozměrné singularity, které pohlcují celé světy, anebo má na palubě nějaké neobyčejně citlivé zařízení - že by jeden z těch zvukových detektorů? - protože koleoptéra vyrovná svůj náklon a zaměří se přímo na výfuk tanku. Není o tom pochyb. Kovboj nasadí forsáž a doufá, že někde za obzorem je nějaký úkryt. V padajícím aluminu nebudou jeho antiradarové střely fungovat a radarem řízené rakety právě tak. Z přídě koleoptéry se mu nedaří odečíst dobrou infračervenou signaturu, takže rakety zaměřující tepelné zdroje nebudou taky k ničemu.

Terén je nepravidelný a kukuřici náhle vystřídá konopí výšky slona, navíc nacucané pryskyřicí. To činí povrch méně hladkým a manévry méně riskantními. Nepřátelský pilot se řítí přímo na tank, naplněn zjevnou zlobou nad tím, co postihlo jeho přítele. Kovboj si uvědomuje, že ten hněv může využít, tak jako mistr aikida dokáže obrátit kinetickou energii protivníka proti němu samému... nejdřív se ale budou muset žhavit motory až v červeném maximu, s trysk bude dštít oheň alkoholu a tank bude muset vydržet nějakou tu nakládačku.

Kovboj vzlétne na chvíli do vzduchu, přehoupne se přes vršek jednoho stoupání, a zásahem do řízení strhne ujíždějící tank doprava právě v okamžiku, kdy koleoptéra spustí svoje zbraně a půl tuctu řízených střel promění konopí v plamennou výheň. Na Chobhamu to zabubnuje a zášleh rudých světél na Kovbojových displejích hlásí, že jeden z jeho modulů se zbraněmi byl proražen projektilem z minikanónu o velikosti menší konzervy, a totálně zrušil něco moderní elektroniky v ceně pár set tisíc. Senzory, které řídí jeho vlastní minikanón, mu korzár rozstříl ve chvíli, kdy se rozhodne sám vypálit pár ran. Neurotransmitéry bušící na Kovbojovy mozkové čipy dýmají kyselou příchutí adrenalinu a hněv pilota koleoptéry podle všeho ustupuje opatrnosti, protože přizpůsobuje svoji rychlost tanku, aniž by jej předlétl, a Kovbojovi nezbyvá než uhánět jako raketa přes požeňnanou půdu Missouri, nabírat rychlost, uhýbat vlevo i vpravo a snažit se s pomocí opory konopí o takový manévr, který by protivníka v přemetech vyhodil z ringu. Kanón buší a buší. Různé senzory tanku se rozžihají a hasnou navždy.

A potom Kovboj otevře další stavidla. Vyvalí se z nich alkohol a motory zmučeně žarvou, když ve vypočteném momentě horečně obrátí tah motorů. Navzdory chemickému spánku jeho tělo zasténá, jak se do něj zahryznou popruhy. Koleoptéra se zakymácí, pokouší se zůstat v pozici, ale je příliš blízko země, než aby se jí propadnutím podařilo rozptýlit dopředný moment. Klapky má vytažené naplno, ale pilot už ví, co přijde a začíná trousit termitové světlice ještě předtím, než se jeho napůl neovladatelný a k záhubě odsouzený stroj přežene Kovbojovi nad hlavou a v sluchovém nervu mu zazní jasný tón. Ze zbývajících modulů se vymršťí rakety, levá turbína letadla vybuchne rudou energií a koleoptéra zařičí metalickou bolestí, když se vývrtkou řítí k zemi.

Tank prchá nocí potřísněnou nachem. Egypt už je blízko, ale svítání také. Rozkolísané systémy se znovu probouzejí; Kovboj jemně stáhne motory a daří se mu udržovat je v chodu. Je na čase vyhledat úkryt a přečkat den. Kovboj urazí dalších osmdesát kilometrů, pak ho zastaví svítání a pocit, že se blíží celá vlna nepřátel. V okolí jsou tisíce opuštěných farem a stodol, soukromá hospodářství, která nedokázala konkurovat agriplexům řízeným Orbitály, ani jejich robotům farmám. Kovboj ví o několika místech poblíž polí obdělávaných roboty, kde staré budovy zůstaly prázdné.

Jak se jeho tělo probouzí, pod obličejovou masku mu pronikne nová příchut'. Před jeho senzory se objeví stodola,

jedno z těch dlouhých, úzkých stavení o obdélníkovém půdorysu, které se stavěly pro skladování balíků sena před tím, než Orbitálové vybudovali svá obrovská skladiště, jedno na stovku farem. Kovboj opatrně, s precizní jemností, odsune těžká dvojitá vrata a vjede s tankem mezi betonové stěny stodoly. Než vypne motory, vzpomene si, že zapomněl poslat zprávu Arkadijovi.

Taky dobře, jen ať se podívá na zprávy v televizi a uvidí. Kovboj mu prostě poví, že skrz všechno to aluminium se nedalo vysílat.

Kovboj se s lehkým pocitem lítosti odpojí od neurofaxu. Jak se displeje propadají do tmy, mozek mu zaplaví vlny opožděné bolesti. Tělo má pohmožděné, odřené a lesklé potem. Vyndá z pouzdra karabinu a otevře poklop.

Stodola páchne zatuchlinou a nespálenými uhlovodíky. Kovboj přepojuje své oči od Kikuyu na infračervenou a rozhlédne se. Uslyší šramot myši. Se svojí neuromontáží se dokáže karabinou trefit s dokonalou přesností do všeho, co jeho oči spatří.

A jeho oči spatří dvě postavy krčící se pod zbytky staré slámy v jednom betonovém rohu. Kovboj se na okamžik zarazí a usilovně pátrá po signaturách zbraní, pak s karabinou v jedné ruce sáhne dolů pro batoh se zásobami.

Chladnoucí motory vydávají praskavé zvuky a na rám vrat v pozadí dopadá stříbro úsvitu. Kovboj se vysouká z průlezu a sestoupí dolů po dlouze se svažujícím předním pancíři. Boty mu kloužou po lepkavé konopné pryskyřici.

"Odkud jste, lidi?" zeptá se.

"Z New Yorku. Z Buffala." Hlas zní mladě a ustrašeně. Kovboj přichází blíž a vidí, že to jsou dvě otrhané děti asi tak kolem šestnácti, hoch a děvče, schoulení v jednom spacím pytli na malé hromádce staré slámy. Na hromádce vedle leží pár prošoupaných ruksaků:

"Míříte na západ?" zeptá se Kovboj.

"Ano, pane."

"A já zas na východ. Vsadím se, že živit se praženou kukuřicí vás už omrzelo," řekne Kovboj. Obloukem hodí před dvojici svůj batoh a když s žuchnutím dopadne na beton, oba sebou trhnou.

"Je tam nějaký opravdický jídlo, dehydráty i konzervy. Taky trocha slušný whisky a cigarety. A šek vystavenej na příští pondělí, na pět tisíc dolarů."

Nastane ticho, přerušované jenom dechem a šramocením myši.

"Jestli vám to nedochází," řekne Kovboj, "tak ten šek bude k něčemu, jenom když tuhleto akci dokončím."

Ti dva se podívají nejdřív na sebe, potom na Kovboje. "Nemusíte nám platit," řekne hoch tiše. "My bysme to ne... my jsme z Východu... víte: Víme, co děláte. Nebejt pašovanejch antibiotik, nebyl bych teď naživu."

"Jo. Dobrý. Tak ty peníze prostě berte jako gesto dobrý vůle," řekne Kovboj a obrátí se, aby venku rozmístil pár dálkových senzorů a zavřel vrata od stodoly. Je čas odpočinout si.

Uvnitř tanku to páchne potem a adrenalinem. Kovboj si svlékne anti-g kombinézu a sundá si elektrody. Pak si dá koupel: otře se houbou namočenou v jednom z kanystrů. Sní nějaké hotové jídlo bohaté na protein a napije se něčeho s pomerančovou příchutí, co má obnovit jeho elektrolytickou rovnováhu. Svalí se na úzké lehátko.

Je ještě pořád napumpovaný adrenalinem a všechno, co vidí za zavřenými víčky, jsou palčivé zbytkové vize map, displejů a motorových ukazatelů šplhajících do oranžové, potom vybuchující palivo a planoucí rakety křižující nocí jako hrátý nějakého nezodpovědného pyrotechnika. A někde za těmi pulsujícími přeludy je malý drápek záští.

Projíždět Alejí, to mu vždycky stačilo. Vždycky mu stačilo přidružit svoji duši k tepajícím turbočerpádlům a vytí forsáže, převážet zboží z jedné Svobodné zóny do druhé. Byl v tom druh etiky, jasně a čistě. Dřív stačilo být nespoutaným žokejem na stezce svobody, bít se proti těm, kteří ho omezovali, kteří ho drželi přikovaného k Zemi, jako by nebyl nic víc než žumpák. Nezáleželo na tom, co vozil: Bez ohledu na to, co se dělo s jeho domovinou, stačilo vědět, že modré nebe nad ním bylo vzdychem svobody.

Ale nedávno se vynořilo podezření, že držet se etiky nestačí. Kovboj si uvědomuje, že být vznešeným válečníkem bez hany je jedna věc, a být naivním hejlem je druhá.

Představte si, že jste orbitální výrobci a máte zájem udržet si kontrolu nad vašimi trhy na planetě. Získali jste nezbytnou politickou moc a řízením nabídky udržujete vysoké ceny. Ale přesto jste dostatečně inteligentní, abyste věděli, že kde panuje nedostatek, tam se rozvine černý trh. Většina věcí - drogy a v každém případě spousta zařízení, když už ne speciální slitiny - se stále ještě dá vyrábět na Zemi, ale přijde to drahé.

A když tedy víte, že černý trh se stejně rozvine, tak proč ho nerozvinout sami? Můžete zásobovat šíbráky po kapkách, ale dostatečně, aby zbohatli. Máte na to, abyste násilím drželi konkurenci při zemi, a mezitím se stanete dominantní nejen na oficiálním trhu, ale ovládáte i dodávky určené podzemí. Můžete vytvářet a zároveň uspokojovat poptávku na dvou oddělených trzích, na legálním i nelegálním.

Odkud bere Arkadij svoje zboží? Tahle otázka začíná nabývat na důležitosti.

Ale to už adrenalin vyprchal Kovbojovi z těla a začínají ho zmáhat bolesti. V zapadlé stodole v Missouri rozhodně žádnou odpověď nenalezne a myšlení se mu začíná kalit. Je na čase vklouznout pod úzkou vlněnou přikrývku označenou pruhem, který v dobách výměnného obchodu označoval, že má cenu jedné bobří kožešiny, a přichystat tělo i ducha na poslední výpad Alejí.

Když se probudí, je pozdní odpoledne, a zjistí, že obě děti jsou pryč. Na jedné z antén tanku se třepotá šek. Kovboj ho svlékne z hrotu, chvíli na něj hledí a přemýšlí o etice a vině, o symbolech a činech a o tom, čemu se za starých časů říkalo čest. A ví, že někde nedaleko odtud existuje další kousek svobodné a průzračné oblohy.

Provede rutinní prohlídku stroje, vymění senzory, které korzáři ustřelili, a seškrabe většinu konopné pryskyřice společně s kukuřičnými a pšeničnými plevami, které na ni ulpěly. Šrámy na Chobhamu nastříká antiradarovou barvou. Minikanón dal tanku opravdu pořádně zabrat a je velké štěstí, že to nenarušilo víc systémů. Zbraní mu už moc nezbývá, ale k Velké bahnitě řece je to teď jenom pár kilometrů.

Posadí se na vypolštářované lehátko, napojí se na přijímací hladinu neurofaxu a chvíli naslouchá senzorům. Rádiový provoz vypadá normálně. Ale později, jak ubývá dne, se značně zvýší počet komunikací s jakousi letištní věží někde nablízku. Musí to být jen pár kilometrů odtud, protože Kovboj slyší jasně každou slabiku. Hovor je nekódovaný a vypadá nevinně, ale hodně letadel má stejné začátky volacích znaků. A to se Kovbojovi začíná jevit zajímavě. Představte si, že jste korzářský velitel plný zloby nad dvěma ztrátami z minulé noci. A řekněme, že jste si vydedukovali, že tank, který jste pronásledovali, dostal pořádně co proto a možná byl i vyřazen z provozu. V žádném případě se nemohl dostat přes Mississippi před svítáním. Řekněme, že chcete pomstít dva své druhy, kteří byli v noci spáleni k nepoznání na jednom poli v Missouri.

Vtom případě byste soustředili všechny síly na letišti co nejbližší místu, kde tank čeká na příchod noci, nad celou oblastí byste nechali hlídkovat letadla vybavená nejmodernější detekční technikou a ostatní stroje by vyčkávaly na letištní ploše, připraveny nechat se navést na tank, jakmile by byl objeven, a proměnit jej v lehce obrněný mastný flek na kusu vypálené prerie. Udělali byste právě tohle.

Kovboj si vyvolá mapu na displeji a jen šest kilometrů odtud nachází něco, co se jmenuje Filadelfie - komunální letiště. Na provoz, jaký tu panuje, je rozhodně příliš malé a leží hned za hřebenem kopce a kusem lesa: Kovboj se začíná usmívat.

Za soumraku už je připoután ve svém lehátku a motory se sladce rozehrávají. Zvolna je přepne na zpátečku a vycouvá ze stodoly, potom přejede jakýsi napůl zrezavělý ostnatý drát a nízkou rychlostí se pohybuje podél hřebene; vyjet na jeho vršek se neodvažuje ani na krátkou chvíli, aby neodhalil svůj radarový odraz. Někde tudy má vést lesní cesta a Kovboj ji posléze nalézá a proplétá se podél ní borovým hájkem, který v sobě nese vzpomínku na šumění a vůni vánku, na hebký polštář jehličí pod nohama. Pak cestu opustí a pohybuje se vlhkou úžlabinou, kde zvuk jeho motorů tlumí listí a mech. Oklikou se vyšplhá na zalesněnou náhorní plošinu a ohýbá mladé borovice, dokud jeho zesílený zrak nezachytí malou radarovou věž rysující se proti západu slunce.

Jsou tam všechny, tucet nebo víc bojových strojů tam dřepí jako zlé kovové cikády, zapadající slunce se v záblescích odráží od jejich trupů, od hlavní zbraně a špičatých nosů raket na závěsech. Na předních mají letadla namalované slogany a komiksové figurky, které evokují náhlé fyzické násilí, mužnost válečníků anebo důvěru hazardních hráčů v nástroje jejich vášně: Smrt shora, Tankotřas, Sladká Judy hadí očko, Pikové eso. Po ploše se pohybuje několik techniků s náradím v rukách. Kovboj si dovolí krátký okamžik adrenalinového triumfu, než se vrhne vpřed.

Jak se tank zachvívá na okraji paseky, Kovbojovi probleskne hlavou obraz běžce zakleknutého v blocích, opřené o konečky prstů, kterému na těle vyvstávají svaly kypící nahromaděnou energií, sama bezchybná dokonalost čekající na konec nehybnosti. Pustí otěže a zpod přídě tanku jako když střelí z brokovnice vyrazí hejno koroptví. Zvuk motorů přerůstá z brunlání v hřmění a nakonec v jekot, a Kovboj vidí techniky, jak stojí na okamžik přimrazení děsem, když se tank vyřítí z lesa a rozmačká plot jako pancéřový cyklón, jako řvoucí mechanický posel pomsty přímo z inferna, a pak se muži v overalech rozprchnou a volají na poplach.

Příliš pozdě. Tank už se žene po plochem povrchu víc než stopadesátkou, když odmrští stranou první helikoptéru. Má daleko větší hmotnost a Pikové eso se rozpadá jako prázdná opuštěná hmyzí kukla, bílá jako smrt. Kovboj vysune zpod pancéřového krytu věž minikanónu, pálí dozadu do vraku a tím vznítí pohonné hmoty. Pod obrněnými pláty se hroutí Sladká Judy hadí očko, potom koleoptéra pojmenovaná Smrt shora, pak další nazvaná Soudce Lynč. Jeden z jeho senzorů zachytí pohled na piloty, jak se s pohárky kávy v rukách potácejí ven z vestibulu a s otevřenými ústy a vytřeštěnými očima sledují to ohnivě divadlo. Potom v hořícím palivu začíná vybuchovat munice a piloti se jako hejno vrabců rozfrknou do úkrytů.

Děšť oceli a hořícího duralu zuřivě bubnuje na Chobham. Na konci Kovboj napočítá čtrnáct vraků na okraji ranveje. Rozmačká ještě několik plotů a pak sleduje Salt River k Otcí vod, který překročí mezi stavidly č. 21 a 22, aniž by ho kdokoliv obtěžoval. Ačkoliv slunce už dávno zapadlo, ještě hluboko v Illinois vidí, jak západní horizont rudě žhne. Má za to, že o korzárech už neuslyší.

Obranná linie Illinois je obrácená na sever, kde čelí pancéřákům s tvářemi jako jablíčka, kteří přes Čáru pašují máslo a sýr z Wisconsinu, a Kovboj neočekává žádné potíže. A když opatrně zaparkuje tank na prámovém tankeru na Illinois River, rozhodne se, že je na čase sníst, co si nadrobil, vysune směrovou mikrovlnnou anténu a zaměří ji k západnímu obzoru.

"Tady Pony Express," řekne. "Omlouvám se, že se hlásím s malým zpožděním, ale ustřelili mě anténu."

V odpověď to zuřivě zapraská statickou elektřinou, všechna b a p znějí jako výstřely z velkorážního revolveru a Kovboj se zazubí, když stáhne hlasitost a skočí hlasu rovnou do řeči.

"Moc dobře vás neslyším, ale to je v pohodě," řekne. "Jsem právě v Illinois a chtěl bych se zmínit, že z Aleje jsem skoro venku a že na kontě mám šestnáct letadel těch mizerů, co jim dochází kapitál. Zítřka si o tom můžete přečíst v novinách. A schovejte mi výstřížky pro můj památníček."

Bzučivý zvuk v jeho uších zázračně ztichne a Kovboj se znovu zakření. "Adios," praví, vypne vysílačku a sedí tam ve sladce blaženém tichu, zatímco sleduje, jak ukazatele paliva šplhají vzhůru, snad až tam, kde on se vznášel vysoko na obloze, vzdálená tečka v očích ostatních pancéřáků, v takové výši ocelově čistého azuru, že pro pozemské žumpáky a špinězy je neviditelný - prostě idol svobody. Nejenom, že překonal Alej, on ji porazil, rozdrtil nový nástroj útlaču a zanechal jej jako masu poloroztavených nosníků a zuhelnatělého plexiskla v kaluži hořícího paliva a munice vybuchující všemi směry.

Ve státě Kentucky mají za to, že víc vydělají na svobodně utrácějících šibrácích a pancéřácích, než kdyby od nich chtěli clo, takže jízda přes Egypt k řece Ohio je snadná. Když ji Kovboj přejíždí, nepotká ani jedno vznášedlo říční patroly, které tady jinak hlídkují. Sleduje bezejmenný malý potok hlouběji do svobodného státu, až narazí na cestu vedoucí k farmě. Tady znovu použije vysílačku a popíše svoji pozici.

V Kentucky je Kovboj zcela v mezích zákona, ale státu se nijak nezamlouvají potenciální zdroje násilí přímo na jeho území, takže většina výzbroje v modulech tanku je ilegální. Musí tedy počkat u polní cesty na hranici, až se objeví technická četa a odstraní je z vozidla. Zatímco čeká, vytáhne z kapsy potrháný šek a dlouho na něj hledí. A než se objeví nákladák plný žumpáků poskakující po výmolech cesty, má to vymyšlené. Záleží na tom, pomyslí si se vši rozhodností. Záleží na tom, odkud pochází ten chloramfenylhydriin a záleží na tom, na čí výplatní listině je Arkadij. Tady drží v ruce něco, co sice vypadá jako neurčitý a těžko definovatelný závazek dvěma neznámým myškám prchajícím Alejí, ale ve skutečnosti je to tvrdé a ostré jako solingenská ocel. Ten závazek znamená, že prostě musí znát pravdu. Být nejlepší už nestačí. A stejně tak najednou záleží na tom, umět užívat rozumu. Vědět, v čí prospěch vlastně máchá mečem. A co když odhalí to nejhorší? Že pod maskami šíbráků se skrývají Orbitálové a jejich moc? Pak tím vyrostl další dluh a jenom úrok z něj se bude splácet celá léta. A Kovboj se cítí být součástí čisté a neposkvrněné oblohy příliš dlouho na to, než aby připustil, že jeho vzdušný svět je obklopen mřížemi. Někdo zdvořile zaklepe na poklop a Kovboj schová šek zpátky do kapsy. Žumpáci mu oznamují, že se může dát na cestu. A kdesi na okraji podvědomí se mu rozezpívá steelová kytara ..

Kapitola

4

Město se roztéká, jeho obrysy se mihotají v srpnovém záru, budovy se kymácejí. Sarah zavře oči a opře se spánkem o chladný kovový rám okna. Odrazy červených a oranžových plamenů se jí zachvívají na vnitřní straně víček. Má pocit, že chladný proud vzduchu z ventilačního otvoru hned pod oknem jí cosi šeptá - podivně zastřeným jazykem jí k něčemu nabádá. Ale Sarah neví, co by to mohlo být. Potrásne hlavou, připadá si ubitá vyčerpáním.

"Cunninghamovi lidé na tebe vypsali odměnu, mi hermana." Je to tichý Krkounův hlas. "Nechal jsem rozhlásit, že každý, kdo přijme jejich nabídku, už není mým přítelem. Ale to nám pomůže jen na chvíli. Těch, kdo by takovou fušku vzali, je hodně. A stačí jim jenom hlídat Dauda."

Sarah otevře oči. Město se taví. "Já vím," řekne.

Obrátí se tváří k němu. Oba stojí v rohu nemocniční čekárny, okrouhlé místnosti, která převalisle trčí vysoko nad městem na boku nemocničního věžáku a její zrcadlová okna hledí do všech stran jako složené hmyzí oko. V jednom koutě blábolí video, na které bez zájmu civí dvě sestry, Kubánky, se silně podmalovanými očima a obočím vykrouženým do tvaru křidel. Jejich otec je v posledním stadiu Huntingtonovy virózy a přišel o rozum: myslí si, že jsou dvě harpyje, které přilétly, aby se živily jeho játry, zatímco on je přikován k útesu své nemoci. Sestry vpovzdálí netečně čekají až zemře. Nedaleko od nich jakýsi mladík tiše pláče do řady papírových kapesníků. Zmuchlané pastelové barvy pokrývají podlahu u jeho nohou jako polámané květiny.

Michael má vodnaté oči, okolo nich červené kruhy. Jeho gesta jsou přerývaná. Sarah má podezření, že se vzpomínává z tripu.

"Mám pro tebe, práci," řekne Michael. "Dokonce to ani není ilegální a dostaneš dobře zapláceno, ve zlatě." Řekne sumu a podle ní Sarah hned ví, že je to spojeno s vysokým rizikem. Michael je sice poctivec, alespoň podle šíbráckých měřítek, ale dobročinnost nepatří k jeho povaze.

Sarah dojde ke křeslu a ponoří se do něj. Polštáře jsou z oranžového plastu, snaha vyvolat povzbuzující dojem. Svěsí hlavu. Vzduch těžkne pachem zvětralého cigaretového kouře.

"Pro koho budu dělat?" Zazní to beznadějně.

V místnosti o několik dveří dál leží Daud, obklopen mrkajícími oky, které patří světelným diodám přístrojů. Je při vědomí a bolest mu tlumí dávky endorfinů daleko větší, než jaké bral ve vrcholném stadiu své závislosti. Tělo má potažené jasně růžovou tkání, zbrusu novou přímo z továrny, stejně jako je celá spodní část jedné jeho paže. Nohy má stále ještě obalené želatinou, chce to už jen transplantaci svalstva a kůže. A transplantace - to znamená další peníze.

Sarah dochází chloramfenylidolfin. Měl ho být nedostatek a poptávka měla být vysoká, ale právě když měla platit první nemocniční účty za Dauda, objevil se nový zdroj a ceny prudce poklesly. Normálně by počkala, až zase stoupnou, ale syčící stroje, které udržovaly Dauda při životě, byly k situaci na trhu zcela lhostejné... Musela ten chlorák střílet na ulici i při nejnižší ceně za celé měsíce. A ráda by věděla, jestli to celé nějak zařídil Cunningham.

Teď se jí každý vyhýbá jako moru a ona to ví. Její obvyklé zdroje příjmů se vypařily. Obvykle pracuje jako tělesná stráž, ale kdo by si najal ochranku, která je určená k odstřelu? A pokud jde o speciální fušky... nedostala ani jednu nabídku. Říká se, že je namočená do něčeho, od čeho dává každý ruce pryč, že v tom bruslí až nebezpečně vysoko. Může sice udělat pár pouličních kšeftů, znáknout pár věci pro lidi, kterým se do toho nechce osobně, ale to nejen nepokryje nemocniční účty, ale ještě ji to vystaví riziku. Bude se muset příliš zdržovat na veřejnosti a nikdy si nebude moct být

jistá, že někdo z lidí, pro které udělá, nezatouží po Cunninghamově odměně.

"Takže pracovat budu pro koho?" Jako kdyby na odpovědi záleželo.

Michael Krkoun hledí z okna, tvář bíle ozářenou sluncem. "Pro mě," řekne. "Je to taková fuška." Svraští obličej a pokrčí rameny. "Možná tam někde něco nehraje. Nedokážu to říct. Všechno vypadá v pohodě, ale mám z toho divnej pocit. Chci, abys mě to ohlížela."

Sarah se na něj podívá a uvažuje, jestli to má být další nepřímá výstraha podobná té, kterou jí dal Cunningham. Možná už si s ní Michael nechce dál pálit prsty, třeba na něho dělají nátlak jeho obchodní partneři. A tak ji chce vyšoupnout někam, kde bude přímo na ráně.

"A kdo v tom kšeftu jede?"

Jako kdyby na odpovědi záleželo. Bude tu fušku muset vzít stejně, ať smrdí sebevíc.

"Dostal jsem novou zásilku," řekne Michael. Zamračí se a jde k sousednímu křeslu. Jak si sedá, jeho vysoké holínky z měkké kůže zavržou. "Krystalové matrice do počítačů," řekne zamyšleně. "Celých patnáct tisíc. Nejvyšší kvalita, ze zdroje, co dřív nebyl nic moc. Vypadá to, že noví hoši to rozjíždějí ve velkém. Anebo šíbrují pro někoho dalšího. Nedá se to poznat."

"Chceš po mě, abych to ohlížela?"

"Ano. Mimo jiné." Krkoun vzdychne a mne si bradu. "Normálně, by odprodat takový množství zabralo delší dobu... Měsíce... Ale teď se objevil někdo nahoře na severu v Pensylvánii, kdo navázal kontakt s Andrejem, a ten chce matrice ve velkém. Dobře zaplatí." Krkounovy vodnaté oči se upřou na Sarah. "Nedokážu si představit důvod, proč do toho nejít Andrej je na to celej žhavej. Ale je kolem toho nějak moc náhod, mi hermana."

Andrej je, jak Sarah ví, jedním z Krkounových zástupců. Dívá se, jak Michael šmátrá v kapse po jedné ze svých ruských cigaret.

"Někdo na mě možná šije boudu, ale nemám tuchu, kdo a proč," Zakroučí konec cigarety. Zapálí ji, sirka se mu třese.

Má stařecké ruce plné jaterních skvrn. "Lidi, co v tomhle jedou, jsou malýho formátu. Kdyby ten náklad chtěli šlohnout, daleko by se nedostali. Ledaže by měli ochranu. Ale takovou páru nikdo nemá a tady na pobřeží jsem zrovna kámoš s každým. Nevypadá to, že by se někdo na něco chystal. Takže možná pro mě budeš dělat jen tak pro nic za nic."

"Takhle to nevidíš, Krkouně," řekne Sarah. "Jinak bys mě nenajal. Ne za ten plat."

Věnuje jí dlouhý, bezvýrazný pohled a víčka se mu zachvějí nervózní odpovědí na její slova, kouř z cigarety stoupá ke stropu. Vzadu za nimi začíná video opěvovat nějakou novou náhražku kokainu, zaručeně beznávykovou, zvuková stopa překypuje vkusným sykotem stlačených plynů a rozkošnickými vzdechy mladé, zjevně zamilované dvojice. Když Michael promluví, cigareta mu poskakuje v koutku úst.

"Najmu si pancěráka," říká. "Jestli to budou chtít šlohnout a budou čekat nákladák, budou překvapení. Andrej bude mít kšeft na starosti, všechny peníze. Bude mít s sebou kamarády kvůli ochraně a po tobě chci, abys jela v tom tanku. Abys dávala pozor na kšeft i na toho pancěráka. Máš neuromontáž na střelný zbraně?"

"Pistole a menší samopaly." Sarah pokrčí rameny. "Bouchačky nemají styl."

Krkoun se usměje, lehce melancholicky. Jako kdyby tuhle větu už neslyšel mockrát. Ví, že jediné, co nakonec vždycky rozhodne, jsou zbraně. "Seženu ti Heckler & Kocha, sedm milimetrů. Chceš si s ním nejdřív zatrénovat?"

"Kdy se jde na věc?"

"V sobotu."

"Budu trénovat zítra. Jestli mi tu bouchačku do té doby seženeš."

"Pošlu za tebou jednoho kluka, vezme tě na střelnici a až si na tu věcičku vyladíš synchro, zase si ji odnese. Kdy se s ním chceš potkat?"

"Zítra, v poledne, v Plastic Girl."

Krkoun popotáhne ze své cigarety a přikývne. Sarah vidí, jak se mu v očích odráží video, slyší vřiskavé pokračování nějaké jihoamerické komedie, konfekční smích tam odpovídá řezavé španělštině. "Doufám, že se pletu, mi hermana," říká Michael. Jeho hlas je plný ruského smutku, který, je upřímný, přestože je teatrální. "Moc nerad bych viděl další válku. Zrovna když se věci docela uklidnily."

Válka by pro Sarah znamenala práci, ale ani ona si ji nepřejí. Ví, že jediná skutečná válka už skončila, že ji prohráli oba, Michael i ona, a že tady v amerických Koncesích se dá bojovat jen o zbytky, které po sobě nechali Orbitálové, protože jim nestály za námahu.

Krkoun se postaví. Ruce se mu nervózně pohybují. Sarah vstane společně s ním.

"Půjdu zařídít tu bouchačku," řekne Krkoun. Od cigarety mu odpadne dlouhý sloupek popela a zanechá mu na vestě šedavý otisk. Jestli jedná pod nátlakem, uvažuje Sarah, jestli ji chce zradit, pak se to stane zítra. Až dorazí ten kluk se samopalem, tak bude hned střílet. Bude na to čekat, pokusí se být připravená ke skoku, jestli právě tohle stojí psáno v jejím osudu.

Zvedne ruku k hrdlu, jako když Cikánka sahá po svém stříbrném medailónu.

Krkounovy oči jsou nepřítomné, nehledí na Sarah ale někam do budoucnosti, která, soudě podle směru jeho zadumaného pohledu, čeká někde za jejím pravým ramenem. Sarah má pocit, že by měla otočit hlavu a podívat se, co tam je.

"Díky, Michaeli," řekne.

Podívá se na ni svýma chytrýma očima a neříká nic. Sarah bojuje s přáním obejmout ho, najít aspoň částečnou útěchu tady v tom sterilním jasu, nestarat se o to, že tu jde především o obchod a že tenhle muž možná chystá její smrt... A smrt by teď takřka přivítala. Má pocit, že když se předtím dívala na Danicu, jak se její oči proměňují v mramor, odešla od ní její vlastní duše a leží teď někde ztracená společně se vším, co dávalo nějaký smysl. Kam letí řízená střela po dosažení cíle? Rozletí se na kusy, na ocelové štěpiny, které sledují každá svůj směr. Trosky, hledající zapomnění.

Kdysi, pomysli si sklesle, mělo tohle všechno význam. Její život měl smysl, větší rozsah. Existoval jediný směr - vzhůru, pryč od gravitace, do černé všeobjímající dokonalosti vzduchoprázdného prostoru. Ted' se rozsah zúžil. Existuje jen jediný imperativ, přežít tento okamžik. Na minulosti už nezáleží a s budoucností se vypořádá tak, jak bude přicházet, okamžik za okamžikem. S každým zatíkním hodin nový úkol, nový imperativ. Krkoun jí pomůže překonat tento moment a tím vznikne další nezbytnost. Dožít se zítřka, dostavit se na schůzku v Plastic Girl. A jestli to bude možné, přežít tu schůzku.

Mladík na druhém konci místnosti pláče, cupuje další "Je to od nich chytrý," říká Krkoun, "vzít to přes Andreje a nejit na to rovnou. Je jim jasný, že Andrej na mě ještě víc přitlačí." Jeho hlas zní přemítavě, pátrá v éteru po nepříteli, který tam možná někde je, a snaží se přechytit jeho myšlenky.

"Sejdu se s tím tvým klukem," řekne Sarah. A odchází, než ji zcela přemůže svíravá bolest v hrdle.

Daud leží nedaleko odtud a svůj pokoj sdílí s dědou, kterému předělávají kyčle. Vůně květin, které sem přinesly jeho děti a Sarah, nedokáže zcela zakrýt pach dezinfekce. Video v horním rohu přehrává tutéž žalostnou komedii jako to v čekárně. Děda ji soustředěně sleduje a na přítomnost Sarah ani nezareaguje.

"Nazdar Daudíku," řekne Sarah.

V Daudově rohu zeleně pulsují diody a přístroje vydávají cvakavé zvuky, jak plní své záhadné funkce. Jedna obrazovka ukazuje řadu zubatých parabolických křivek. Daud už je schopen dýchat sám a také srdce mu pracuje bez vnější pomoci. Nad hlavou se mu leskne mobil z nerez oceli, hrazdy a závaží, na kterých má posilovat svoji novou paži. Vysadili mu preparáty, které bral kvůli barvě vlasů, takže mu na místech, kde mu je vyholili, začínají dorůstat hnědé. Na jedné straně hlavy má holé místo s novou růžovou kůží. Jeden oční důlek má převázaný gázou, brzo mu tam voperují implantát od Kikuyu. Zpod okraje obvazu se táhne drát k počítači na panelu v čele postele, který udržuje naživu optický nerv. Přes pahýly nohou má Daud přetaženou pokrývku a zpod ní vycházejí trubice, jež vyživují jeho kosti a tkáně pod povlakem želatiny.

Sarah se nakloní nad lůžko a vtiskne mu polibek. Pak vytáhne z kapsy krabičku cigaret, zapálí jednu a vsune ji Daudovi do úst. Jeho zdravé oko živě sleduje její pohyby: vyvinul si neobyčejnou odolnost proti dávkám endorfinu, které dostává.

Daud polkne. Na krku má plastický knoflík, pozůstatek tracheotomie, tudy ho přístroje celé týdny zásobovaly vzduchem. Hlas má chraptivý, jen stěží se mu dere poškozenou průdušnicí a kouř z cigarety jej dělá ještě drsnějším.

"Kde je Slamejš?" ptá se. "Říkal, že se zastaví."

"Neviděla jsem ho." Sarah nechce Daudovi vysvětlovat, že Slamejš se už nespíš neukáže, že si už dávno místo Dauda našel někoho jiného. Po celé týdny byl Slamejš jen hlasem v telefonu, který Daudovi bez valného nadšení odpovídal a neustále ukončoval hovory s tím, že má obchodní jednání, náhlou návštěvu nebo že od něho něco žádají klienti.

Každému, kdo by byl jen o něco méně izolovanější a zoufalejší než Daud, by to už dávno došlo. Až Slamejš usoudí že Daud by pro něj mohl zase vydělávat, objeví se.

"Už za pár dní se budeme moct dát do tvých nohou," řekne Sarah. "Nejdřív jednu, pak druhou, jen co ještě zesílíš."

Sehnala jsem práci." Pokusí se o úsměv. "Chtěl bys nejdřív levou nebo pravou?"

Daud potřese hlavou. "To je jedno."

"Budu teď pár dní pryč. Od soboty."

"Kvůli práci." Daud natáhne svou novou růžovou ruku a odklepne si popel z cigarety.

"Ano." Sarah vidí, jak se v Daudových očích objeví horečka, jak tam narůstá jakási zoufalá intenzita, když sáhne svojí zdravou rukou po rukověti posilovacího stroje, sevře ji a pak ji v záchvatu frustrace odmrští. Když promluví, zuby má zaťaté a odsekává jednotlivá slova.

"Slamejš povídal, že se mi pokusí sehnat nějaký hormonální tlumiče," řekne. "Můžeš mi nějaký přinést? Třeba zítra, než odjedeš?"

Sarah se na něj podívá, překvapená jeho beznadějí, jeho odtržeností od reality. Přistoupí blíž, aby si sedla na kraj postele a vzala ho za ruku. Daud se jí vytrhne.

"Přineseš mi náky?" křičí.

Sarah se pokouší promluvit klidně, hrdlo jí svírá bolest "Daude," řekne, "nemůžeš potlačovat svoje hormony... ne teď, když ti dorůstá svalová tkáň."

"Ty nic nechápeš!" Zazní v tom zoufalství. Daud buší pěstmi do matrace a při každém úderu úplně nadskakuje. Na jednom z přístrojů se rozsvítí červené výstražné světlo a zároveň zapípá bzučák. Děda na vedlejší posteli se neklidně zavrtí, vyrušen ze své komedie.

"Rostou mně vousy! Každý ráno mě musej holit! Začínám stárnout!" Daud odvrátí hlavu, lape po dechu a zakuckává se hlenem, jenž mu pokrývá průdušnici. "Budou mě chtít jen mladýho," říká. "Slamejš o mě bude stát, jen když zůstanu mladej."

"Daude." Pro samý kašel už ze sebe nedokáže vydat ani slovo. Sarah mu vezme cigaretu, típne ji a pak vezme jeho ruku do svých. Ted' se Daud nebrání, nechá ji přitisknoutou k její hrudi, nechá Sarah hladit mu chloupky na jejím hřbetu.

Varovný bzučák utichne a na přístroji se znovu rozsvítí zelené světlo. "Zesílíš," řekne Sarah. "Zase budeš mladý. Všechno se srovná. Nemáš se čeho bát." Zařikadlo naděje, musí si ho denně opakovat. Musí věřit, že se splní nebo že mu uvěří alespoň Daud.

"Taková, co stojíš jen o mrzáky. S nima já nechci." Sotva postižitelný šepot, poslední protest rozdrásaného krku. Sarah ho políbí na ruku, hladí ji a neříká nic. Neříká vůbec nic, bezhlesé dotyky a hlazení vydají za všechna slova. Pak je čas odejít.

Z čekárny si zavolá taxíka, řekne kde ji má vyzvednout, a vyjde zadními dveřmi, těmi vedle jídelny. Nervy má napjaté jako struny, když se blíží k nákladové rampě, kudy se dováží jídlo. Oči jí skáčou ze strany na stranu, hledá tváře, které

tu předtím nezahledla. Zapne si zip neprůstřelné bundy až ke krku a vyhrne si límec. Vypadá to divně: zaměstnanci jídelny ji tady už předtím viděli, ale pořád nic nechápou. Nevnímá si jejich očí, vrhne pohled vlevo a vpravo a opře se o kovové dveře.

Horko jí takřka vyrazí dech. Připadá jí, že její tělo se téměř okamžitě začíná koupat v potu. Zahne kolem zaparkovaného auta do úzké uličky, nikoho nikde nevidí a kráčí rychle po žhavém betonu. Nemocnice je velká a má mnoho východů: Cunninghamovi lidé je nemůžou ohlídat všechny.

Ulička páchne odpadky, močí a připáleným pečivem: Sarah se na chvíli zastaví a vyčkává, pátrá očima v prázdných oknech nahore, hledá náznak pohybu, přilétající kulku... Za minutu přijíždí taxík: Sarah se do něj vrhne téměř skokem. Uvnitř se cítí bezpečněji i když ví, že je to jen iluze. Naposledy přece použili raketu. Jestli ji opravdu budou chtít dostat, křehké dveře taxíku jim v tom nezabrání. Ani by si neměla rozepínat bundu, ale přesto to udělá.

Jak taxík nabírá rychlost, Sarah se rychle ohlédne přes rameno. Ve stoupajících vlnách žáru zahlédne uspěchaný pohyb, postarší strakatý mercury nastříhaný šedivou základovkou odráží od chodníku ještě dřív, než se na straně pasažéra stačí zabouchnout dvířka...

Ted' to ví.

Jdou po ní. Ted', v tomhle okamžiku, ne v nějaké blíže neurčené budoucnosti. A jejím prvním pocitem je překvapivě úleva. Blok napětí v zátylku povoluje, svaly se jí uvolňují a její pohyby zvládní. Čekání skončilo. Ted' má Sarah přehled o situaci a dokáže jednat.

Ale možná, že reaguje předčasně. Nejdřív by se měla přesvědčit.

"Tady zahrňte vlevo. Potom vpravo." Řidič jí věnuje pohled ve zpětném zrcátku, ale poslechne. Mercury je sleduje dál a ted', když má kořist v dohledu, se drží hezky zpátky. Sarah vydoluje z peněženky ovladač, zapne svůj monitor policejní frekvence a přepne si audio přímo na sluchové nervy, protože právě ted' nic jiného stejně slyšet nepotřebuje. Spousty hlášení, ale nezdá se, že by něco z toho vycházelo z mercuryho za nimi. Projede řadu jiných kanálů. Nic.

"Pokračujte rovně." Sarah si je celkem jistá, že kromě mercuryho je žádné jiné vozy nesledují. Sáhne si na krk, kde přebývá její přítel. Wízle, už brzo tě zavolám.

"Doleva." Řidič na ni znovu pohlédne v zrcátku. Ted' míří přímo do Benátek.

Benátky - každé město na pobřeží má jednu, onu nízko položenou čtvrť, která byla příliš velká, než aby se dala ohradit, když oceány začaly stoupat. Jenom v New Yorku se pokusili zastavit Atlantik rozsáhlou oválnou zdí, ale za Meteorické války byly valy prolomeny a ted' má Manhattan ty největší Benátky ze všech, celou polovinu ostrova omývají za jarních přílivů šedavé vody, zpěněné vrcholky vln se prohánějí prázdnými ulicemi, víří mezi ruinami a chňapají po kotnicích těch, kdo tu dosud žijí a přihlížejí, jak nelegendárnější z měst zvolna podléhá erozi a propadá se do moře...

Ale Tamská zátoka žádné zvláštní přílivy nemá, jen tak čtyři - pět centimetrů, a zdejší Benátky jsou spíš stabilní, tichou zátokou, která se spokojuje s tím, že město jen ožďibuje, a největší kusy zhltná jen za letních bouří. Když voda stoupla, přístav vybagrovali a prohloubili, ale obchodní a obytné čtvrti ponechali osudu a tak se drahé pozemky podél pláže s každým přílivem milimetr po milimetru ztrácejí v moři. Je to proces zkázy postupující od pobřeží; z budov nejbližší u vody zbyly jen trosky s několika třicími komíny, domy dál ve vnitrozemí se naklánějí k moři, jako by očekávaly nevyhnutelný pád anebo odhalují své vyrabované vnitřky, potom co se zhroutily jejich čelní zdi. Některé stavby zůstávají téměř nedotčeny, skvrnitě ale odolné zdi několika kancelářských budov stojí vzpřímeně dál, a ještě hlouběji ve vnitrozemí, tam, kde se voda vlní jen necelý metr nad starým dlážděním, jsou domy nepoškozené a téměř by se v nich dalo bydlet.

Lidé už je samozřejmě dávno vyrabovali, odtahali z nich nábytek, dřevo i elektrická vedení. Po válce byly útočištěm pro tisíce uprchlíků, kteří přicházeli na neponičenou Floridu ze zrušovaného Severu, a tenhle způsob nouzového bydlení budovám na kráse nijak nepřidal. Uprchlíci po sobě zanechali hromady haraburdí, sesbíraný nebo podomácku vyrobený nábytek, matrace, hnijící pokrývky, a celé kupy plesnivého šatstva. Věci, které se další generaci běženců mohly hodit.

V Benátkách ted' mnoho lidí nebydlí, jen pár odhodlaných podivínů, tuláci na cestě někam a potom lidé, kteří už vyčerpali všechny jiné možnosti úkrytu. Jako Sarah.

Taxi jede po vyvýšené silnici nad čarou přílivu, po nízkém mostě, který je obklopen průsvitnou vodou, táhne se k troskám města a potom pokračuje přes zátoku až k tonoucímu St. Petersburgu. Vypadá to, jako by roztržštěná okna nahlížela dovnitř vozu. "Zastavte tady," řekne Sarah a když taxikář vyřadí, začne mu skrz neprůstřelnou přepážku cpát bankovky. Jestli tohle má být můj poslední tuzér, myslí si, tak ať aspoň stojí za to.

Řidič překvapeně počítá peníze a Sarah uhání po nábřeží, vítána teplými doteky vody, zatímco v hlavě jí prskají a mručí rozhovory z éteru. Když kráčí mělkou lagunou mezi dvěma činžáky, kolem kotníků se jí ovíjejí lekníny. Neodvažuje se ohlédnout, ale někde za sebou slyší, jak po mostě tiše sviští mercury. Vstoupí do jednoho ze vchodů a když se octne ve vestibulu činžáku, audio v její hlavě zeslábně.

Místnost je plná tmy a jasně zřetelných vlhkých zvuků. Na stropě tančí odlesky vlnek a kolem nohou jí víří bahno. Plíseň se plazí po starobylých počmáraných tapetách, řasy pohlcují sprosté nápisy, které tam vyškřábali poslední nájemníci. Do holeně jí několikrát narazí hloupá rybka, která hledá něco k snědku. Dveře výtahu jsou otevřené, uvnitř jsou rozbitá zrcadla a visící kabel. Po ztvrdlém koberci na schodišti vystoupí Sarah opatrně na odpočívadlo a dovolí si dvouvteřinový pohled přes zubaté střepy rozbité okenní tabulky.

Mercury popojel dalších tři sta metrů po mostě a zastavil u krajnice. Do míhajících se okolní dopravy se vyklánějí dvě hlavy. Sarah sáhne po ovladači a hlasy v její hlavě umlknou. Dvojice ted' opouští vůz a vrací se zpátky podél okraje dálnice. Sarah stoupá dál po schodech.

Ozvěny jejího dětství se odrážejí od potlučených zdí, od harampádí na podestách. Kolik let vlastně prožila na místě, jako je tohle? Schovávačky v rozbitých koutech, hry na chodbách posetých skleněnými střepy. A ted' je tady zpátky a

nená - zase jednou - kam jinam utéct. Sarah se vrací koridorem dětské paměti, přišla si sem zahrát, tentokrát docela jinou, hru na schovávanou.

Rozbitá okna dobře osvětlují schodiště, stěny jsou samá šmouha od dešťových průtrží. Každá podesta je porostlá hrozivou spleť plisní. Pod flekatým kobercem se prohýbají unavená prkna. Sarah v tom mokravém svinstvu nechává otisky, zřetelné stopy pro oba žoldáky.

Je to starý trik, projít chodbou a pak se pozpátku vrátit po vlastních stopách. Sarah se pohybuje s dětskou lehkostí, kolem se vznášejí povědomé vůně a vzpomínky, když pozpátku klouže rumišťem. Pak ještě skok stranou do potměšlého bytu a čeká, připravená vyrazit. Spršku tvrdáku do každé nosní dírky, aby nastartovala neuromontáž, aby se neurotransmitéry s drnčením jako o závod rozběhly nervovou soustavou. Naslouchat. Ochutnávat pot na horním rtu. Vnímat, jak srdeční rytmus a dech pomalu nabírají otáčky, připraveny dodávat tkáním kyslík a krev - až přijde čas... Kolikrát se takhle schovávala jako malá holka? Ukrytá někde v tmavé místnosti, když venku jako opilá vichřice řádil jejich otec, vykřikoval hrozby a bušil na dveře, vzpomínka na Daudovy třesoucí se ruce, které ji objímaly, zatímco na rtech cítila chuť jejich společného strachu? Ale dětské vzpomínky teď překrývají jiné scény, ještě ponurejší obrazy násilí, obrazy krvácejících pajdáků ležících v uličkách vedle svých tašek se zbožím, obrazy prchajících lidí chycených v sodíkové záři policejních reflektorů, zatímco jejich nohy zoufale hledaly oporu na vlhkém betonu, obrazy Wízl na jeho kybernetické dráze do temnot něčího vyděšeného srdce. Ale nic se nedá srovnat s oním dřívějším strachem, s těmi bezesnými nocemi s jejich otcem, s tou hrůzou, když dveře ložnice nakonec povolily, když se v oblaku bílých třisek vytrhly panty a on tam stál ozářen světlem z předsíně, v ruce uražené hrdlo od lahve...

Přicházejí: Sarah slyší, jak se jim nohy otírají o polorozpadlý koberec. Mrknutím setřese pot s očí, otevře zešířené ústa a pokouší se dýchat zhluboka a neslyšně. Wízl se jí zavrtí v hrdle, zatlačuje jí jazyk. Je docela možné, že ti dva mají stílné zbraně, a to bude chtít velmi rychlý odhad jejich síly během těch pár vteřin, kdy je bude mít na očích. Možná bude muset změnit taktiku. Droga žene její nervy vpřed, nutí ji k pohybu. Na okraji zorného pole vidí tančit matné přízraky. Násilím se přiměje stát nehybně.

Kolem prochází první z nich, soustředěně sleduje stopy, je z něj vteřinová silueta - a Sarah vidí výrostka s neklidným očima a dozadu přilíznutým blondatým ježkem, v kožené bundě bez rukávů, tetování na šlachovitých pažích, hůl - ne, je to baseballová pálka - mu volně visí z levé ruky. A pak se v rámu dveří objevuje ten druhý a Sarah se vrhá vpřed. Vystřelí Wízl proti jeho očím, přímý úder jako zákmít blesku, ale kluk koutkem oka spatřil její pohyb a podaří se mu hlavou ucuknout, takže Wízl mu zasadí šikmý úder do lícní kosti a zanechá tam rudou brázdou... jenže na obranu proti útoku zvedl ruce před sebe a to Sarah otevírá prostor ke kopnutí doprostřed jeho trupu, které umístí vsí silou svého pohybujícího se těla. Kluk se zapotáčí, máchá rukama, ledový třpyt jeho nože vrhá odlesky světla po koberci, pak zapadne do tmy. Sarah zatáhne Wízla a zatímco se prudce nadechuje, už letí v prudkém spinu ke klukovi s baseballovou pálkou. Uvědomuje si, že oba výrostci jsou menší než ona, a rozhoduje se té výhody beze zbytku využít. Rychlý pohled přes rameno, další kopanec dozadu, který ji postrčí kupředu a kluka s nožem mřítí vzad, takže padá na záda a náraz mu vyráží dech, zatímco Sarah letí jako oštěp k cíli. Ale ježatec je příliš rychlý. Jeho pálka obloukem zasvíští ještě předtím, než si sám uvědomí, co se na něj řítí, a jak Sarah pokračuje vpřed, ví, že ji zasáhne. Pokusí se úder přitlumit rukou, avšak rána jí dopadá téměř plnou silou na bok. Bunda sílu úderu poněkud rozptýlí, ale ne úplně. Jedním rázem ji opustí dech a Sarah narazí o zeď. Okamžitě se od ní odráží a ocitá se uvnitř dosahu palky. Ucítí šeríkovou vůni pomády, kterou má hoch ve vlasech, a jde mu nehty po očích.

Kluk upustí pálku, o což jí jde, a chytí ji za zápěstí, stlačuje je dolů a přitom ji roztahuje ruce, chce ji jak ukřižovanou vystavit ráně nožem zezadu. Tetované paže se mu chvějí, jak přemáhá její odpor. Sarah se ho pokusí kopnout kolenem do rozkroku, ale on uhne stranou a zachytí úder stehnem. Na tváři má úšklebek zčásti vyvolaný námahou boje, ale Sarah také jasně vidí, jak ho to těší, že má ženskou, kde ji chce mít, bezmocně roztaženou před ním.

Prožene mu Wízl levým okem a úšklebek se změní v bublavý výkřik. Padá k zemi, klubko chaotických pohybů, a ze znetvořeného očního důlku se mu valí krev - Wízl mu pravděpodobně narušil část předního mozku. To už Sarah Wízla zatahuje k dalšímu výpadu a otáčí se právě včas, aby se kryla před kopancem a úderem od kluka s nožem, ale další rána ji zasahuje do prsou a Sarah cítí, jak se jejími přebuzenými nervy šíří bolest.

Kluk má neuromontáž, to je úplně jasné. Reflexy asi tak na úrovni druhého danu implantované do krystalu v jeho zvířecím mozku, montáž pro zvýšení rychlosti. Ale bez důkladného tréninku se reflexy stopadesáticentimetrového Korejce jen těžko přizpůsobují stoosmdesáticentimetrovému západákovi, a pro většinu kluků z ulice, s kterými se Sarah kdy setkala, je disciplína cizí pojem... Sarah má reflexy dokonale sladěné se svými čipy, a proto má neuromontáž úplně pod kontrolou a reflexy synchro s Wízlem.

Je to tvrdý boj zblízka. Sarah skrápí krev z jeho rozseknuté tváře, když si zasazují rány, střídají chvaty a narážejí na sebe. Wízl zanechává krvavé pruhy na jeho předloktích, kterými se snaží krýt proti jejím úderům. Sarah se mu nakonec dostane k tělu a napálí ho čelem do obličeje. Pak tam stojí nad jeho bezvládným tělem, zápasí o dech a naslouchá náhlému zvonivému tichu.

Před očima jí kmitají hvězdy. Bolest, kterou předtím potlačoval její strach, se teď pomstychtivě hlásí o slovo. Sarah si masíruje hrud' a žebra, ztěžka oddychuje a na krátký požeňnaný okamžik se opře o plesnivou zeď. Najde nůž i baseballovou pálku... a chvíli uvažuje, jaký má po sobě zanechat vzkaz.

Tohle docela jistě nebyli Cunninghamovi lidé, jen pár kluků z ulice, kteří šli po odměně a příliš jim nedocházelo, jakou ligu se to pokoušejí hrát. A přestože jsou zlí a hloupí, Sarah se jaksí nedokáže přinutit nechat tady v té rozpadlé chodbě pár mrtvol. Ale bylo by taktické zanechat tu výstražné memento pro ostatní spratky, kdyby se snad chtěli pokusit o totéž. Párek dobře viditelných příkladů v sádrových krunýřích bude dělat divy.

Ježatec přišel tak jako tak o kus mozku a Sarah se spokojí s tím, že mu baseballovou pálkou přerazí levou ruku. Kluk s kudlou se probudí s párem zlomených krčních obratlů. Sarah zahodí pálku dveřmi do jednoho bytu, vytáhne peněženku

a odchází s klíčky od mercuryho.

Než dojde zpátky k dálnici, bolest v žebrech už se ozývá při každém kroku. Sedadlo mercuryho je vyspravené izolační páskou a pálí jí do stehů. Na zpětném zrcátku visí Zázračná medaile. Sarah si musí posunout sedadlo dozadu, aby se jí dovnitř vešly její dlouhé nohy.

Nastartuje vůz a rychle vyráží po dálnici. Míří na St. Petersburg a cestou míjí vyplundrované vnitřnosti Benátek. Okénkem se dovnitř v chladivých nárazech dere mořský vánek. Cítí, jak tvrděák ustupuje, jak jí nervy umdlévají, jak se vlna adrenalinu chvěje na pokraji zlomu, a tak vyndá z peněženky inhalátor a vpálí si další dávku, aby to nějak překlepala přes zátoku.

Město před ní se taví v odpoledním žáru. Když po vysokém oblouku projíždí nad vodou, Sarah vnímá uspěchanou chuť větru. Ví, že vrcholek je nedaleko a pak začne pád. Ale ještě ne. Zatím, teď, chce stoupat jen dál a výš.

Kapitola

5

Arnolda je mladá pancéřačka se svalnatýma, šlachovitýma rukama a černými vlasy nakrátko ostříhanými kolem zdírek. Má dobrou pověst a už léta je na volné noze. Poslední dva dny patří ke Kovbojově partě.

Oslavy trvají už desátý den, nepřetržitá řada flámů pořádaných po všech možných atacích ve Skalistých horách, v rychlém sledu se tu střídají pancéřáci, mechanici, šibráci i vysloužilí žokejové od delt, co už nedokázali zvládnout novou techniku... celá ta rozsáhlá, nevázaná a roztoulaná síť lidí, která sama sebe ráda považuje za underground. Připíjejí na novou legendu - muže, který otevřel Missouri půlnoční dopravě. Momentálním sídlem mejdanu je hotel Murray v montanském Livingstonu a zůstane jím ještě tak den nebo dva, zatímco lidé budou přicházet a odcházet, kupovat Kovbojovi drinky a budou se snažit odnést si něco z jeho slávy.

Kovbojův tank trčí v jedné zapadlé stodole v Západní Virginii. Převážet ho teď nazpět je příliš nebezpečné i kdyby to měla být jen legální cesta po dálnici a bez nákladu. Takže Kovboj to raději vzal z Pittsburgu na západ do Santa Fe rychlovlakem a od té doby se ve svém Maserati potlouká po horských státech od jedné pancéřácké putyky ke druhé. A dává se do řeči s lidmi, většinou... Má k tomu své důvody.

"Při poslední akci jsi měla problémy, že jo?" říká teď.

Arnolda se ušklíbne do svého bourbonu s ledem. Countryový dupák sem dunivě doléhá z parketu, kde se navzájem měří rančeři a pancéřáci a vkládají do toho víc energie než do tancování. Jedna malá blondýnka má laserové náušnice, které šlehají rudými nitkami ohně po ostatních lidech na parketu, po stěnách i po překvapené tváři barmana. Kovboj ji občas zahlédne v davu tančících.

"Při předposlední," opraví ho Arnolda. "Jeden z Hajajovejch tankerů nedorazil. Dva dni jsem se s tankem schovávala v jednom zasraném rigolu. Město bylo hned za kopcem. Mohl mě sbalit kdejaký farmář, a za bílého dne..."

"Za to ti měl Hajaja vyplatit zvláštní prémii."

Její pohled je plný opovržení. "Ten? Děláš si srandu?"

"Někdo," řekne Kovboj tiše, "ho k tomu měl dokopat."

Sklenka bourbonu se zastaví na půl cestě k Arnoldiným rtům. Postaví ji a podívá se na Kovboje. "A kohos tím jako myslel, Kovboji?"

Laserová náušnice blondýnky vykreslí roztančenou křivku na její tváři. Kovboj se zatváří nonšalantně a kývnutím objedná u barmana další rundu.

"Možná jsme to měli udělat my," řekne.

Arnolda vypadá překvapeně. "My dva?"

"My dva. A pár lidí k tomu."

Arnolda se podívá přes rameno, nikoho nevidí, ale stejně ztiší hlas. "Co tím chceš říct?"

"Jenom to, že tenhle obchod začíná bejt až moc organizovanej. Šibráci mají svoje sítě na obou pobřežích. Podplácejí lidi, mají pod palcem laboratoře, na všechno mají spojky. Když jde o to něco šlohnout, někoho si najmou. Sami krk nenastavujou. Distributoři se podporujou navzájem. Půlku zákonů mají v kapse Orbitálové. Tak co vlastně tihle lidi riskujou?"

"Nic," řekne Arnolda. Přesně jak si to Kovboj přeje.

"Krky tady nastavujem my, Arnoldo," řekne Kovboj. "A zapláceno máme od kusu. Jsme jen námezdní síla. Někdy pro nás něco udělají agenti, jako třeba Flink, ale když Flink udělá kšeft, co není vyfutrovanej, nic s tím nezmůže. Jsme prostě slabší než oni a někdy za to platíme. Strávilas dva dni v kdovíjaký daře a nic z toho nebyla tvoje vina."

Barman přinese novou rundu. Arnolda se znovu ohlédne přes rameno. "Hele, já ti nevím, jestli mám zrovna tohleto poslouchat," říká. "Jedu v tom kvůli akci, ne kvůli nákladu."

"Chci jenom naznačit, že lidi, co na sebe berou riziko, by taky měli mít právo se ozvat."

"To mluvíš o odborech."

"Ale vůbec ne. O nezávislé asociaci, aby se šíbrákům ukázalo, že existují jisté meze. Že kdyby nebylo nás, neměli by svoje fára, svoje vily v horách ani svůj kryomax." Kovboj na znak důrazu zaťuká prstem o stůl. "To my v terénu vytváříme legendy, zatímco šíbráci se rozvalují v polstrovaných židlích u baru a obracejí do sebe skořicovou vodku." Arnolda se na něj zakření. "Skořicová vodka? Kryomax? Myslíš tím nějakýho konkrétního šíbráka?" Kovbojovi je jasné, že Arnolda zatím ještě není zralá na jeho názor na Arkadije.

"Ani ne," řekne.

Arnolda se k němu přisune blíž a opře se loktem o čalounění barového pultu. "Kdybys to nebyl zrovna ty, Kovbojiku, na fleku bych se otočila a vypadla z tohodle baru."

Kovboj se usměje. "Tak to mám kliku."

Její umělé oči se podívají do jeho. "Kolika lidem jsi tohle vykládal?"

"Asi tak šesti. Nikde to nevytrubuju."

"To děláš dobře. Do prdele." Arnolda do sebe hodí zbytek bourbonu, pak sáhne po nové sklenici. "Stejně si myslím, že bych se na to radši měla vykašlat."

"No tak se na to vykašli."

Znovu se na něj podívá, hryže si ret. Kovboj její pohled vydrží a trvá to dlouho. Pak Arnolda sklopí oči.

"Popřemejšlím o tom," řekne. "Víc ti teď neřeknu."

"Jen si dej na čas. Zamysli se nad tím, až zas budeš příště vězet prdeli v nějakým rigolu."

Arnolda potřese hlavou a zasměje se. "Kdybys to nebyl ty, Kovboji..."

Kovboj se zašklebí a usrkne ze svého drinku. "Ale jsem to já," řekne. "Klika, že existuju."

Arnoldě se na tváři objeví varovný výraz jako ústí náhle vytaseného revolveru. "Jestli to vyjde, pro jistý lidi to moc velká klika nebude."

"To vím."

"A jestli se toho domáknou, nedožiješ zítřejšího večera."

"Říkám ti, že na to jdu opatrně." Kovboj polkne doušek Bourbonu. "S kým, myslíš, bych ještě měl dát řeč? Kdo to nepráskne?"

Arnolda se rozhlédne po místnosti, kouše si ret. V očích se jí odráží červený laser. "Možná Vlemk. Ella. Soderman. Ne Penn, ten má moc blízko k Panchovi."

"Jimi Gutierrez?"

Arnolda potřese hlavou. "Těžko říct, co v tom hošovi vězí. Je to pošuk, ke svý vlastní škodě. Má dobrý instinkty, ale moc toho nakecá, řekla bych."

Na přetřes přijde ještě několik jmen a Kovboj je zamítne. Vypadá to, že Arnoldu uklidňuje fakt, že Kovboj nepřijme každý návrh, že na to jde opravdu diskrétně.

Dupák doduní a parket se začíná prázdnit. Kovboj dopije svůj drink. "Nech si to projít hlavou. Pak si o tom promluvíme," řekne. "Teď si nejspíš půjdu zatancovat."

"Tak jo. Uvidíme se potom." Arnolda má nepřítomný pohled, svaly na tvářích napjaté. Zjevně úporné přemýšlí.

Kovboj se vydá za dívkou s laserovými náušnicemi. Přes ramena má přehozený podivný plášť od uniformy a nevypadá jako jedna z místních, ale pohromadě s pancéřáky ji předtím taky neviděl. Dívá se na něj, když k ní přichází, a Kovboj si povšimne vlnitých vlasů a inhalátoru v její ruce. Vpálí si do krátkého nosíku pár torpéd a pak mu nabídne.

"Palkox," řekne. "Chceš trochu?"

Kovboj si vezme inhalátor. "Palkox... to se tak jmenuješ?" zeptá se.

Dívka se zasměje krátkým nervním smíchem. "Klidně bych mohla. Ale jmenuju se Kát'a."

Palkox Kovbojovi znečitliví nos a rozpálí mu nervy. Hudba začíná otfásat zdmi. Z Kát'i se vyklube překvapivě dobrá tanečnice, při jejích odrazech a výskocích se rudé lasery jejich náušnic mihotají po okolních stěnách. Zatančí si spolu dva kousky, pak ji Kovboj pozve na skleničku. Na cestě k baru se jí zeptá na její armádní svrchník.

"Mám hodnost poručíka u Pobřežní stráže," řekne Kát'a.

Kovboje to překvapí. Myslel si, že Pobřežní stráž už neexistuje. "A sakra. Pověz mi o tom něco."

Ukáže se, že Kát'a velí kufru záchranné služby v Norfolku a vytahuje nešťastné námořníky z desetimetrového ocelově šedého vlnobití v úžinách poblíž Hatterasu. Teď je na třítydenní dovolené, potuluje se po Západě a jen tak pro zábavu šplhá po skalních stěnách.

"Zítřka jedu do Yellowstonu. Polezu na Medicottský dóm." Podívá se na Kovboje. Její náušnice se mu třpytí v očích.

"Chceš se dívat?"

"Nemyslím, že bych zítra něco měl."

Ale v tu chvíli se do baru přivalí další vlna pancéřáků, kteří se právě vrátili z přípravy akce nasměrované do Dakoty.

Jeden z nich je Soderman a právě s ním potřebuje Kovboj nutně mluvit. Koupí Kátě nějaký palkox a pak se omluví.

"Obchody. Znáš to."

Kát'a pokrčí rameny. "Tak zatím nashle." A vpálí si další pár torpéd, aby měla společnost.

Soderman zareaguje podobně jako Arnolda. Hledí na Kovboje s respektem smíšeným s obavou, která se blíží strachu.

"No, nevím..." říká. "Kdybys to nebyl ty..."

Tohle slyšel Kovboj snad od každého a s jeho sebevědomím to dělá divy. Jeho prestiž, zdá se, stačí, aby se celý plán dal do pohybu, že dostatečný počet pancéřáků věří v jeho úsudek a přidá se k asociaci. Ví ovšem také, že šíbrákům se to nebude líbit ani za mák a že možná dojdou k politováníhodnému rozhodnutí, že by se Kovboj neměl vrátit ze své příští akce. Proto se o tom šíří v největší tichosti a doufá, že celá věc se stane skutečností dřív, než se o tom jistí lidé dozvědí.

Když ukončí svůj rozhovor se Sodermanem, rozhlíží se po parketu po Kátě, ale nikde ji nevidí. Tihle sportovci, pomyslí si, chodí spát se slepicemi. Takže si zatančí s Arnoldou a s několika místními dívkami a kdosi mu věnuje bílý stetson. Posune si ho na zátylek a odebere se do svého pokoje ve třetím patře.

Několik minut nato, co u sebe rozsvítí světlo, někdo zaklepe zvenčí na okno. Překvapeně hledí na Kátin rozesmátý obličej a její nosík přitisknutý na sklo. Vylezla po cihlové zdi až sem, používá jen opiček prstů a bosých nohou. Kovboj otevře okno a pustí ji dovnitř. "Máš prima klobouk," řekne Kát'a. Za tkaničky jí kolem krku visí kecky a do jedné z nich nacpala malou láhev bourbonu. Kovboj zavře okno a za dalších patnáct vteřin už jsou spolu v posteli. Má pružné, svalnaté tělo a její síla ho překvapí. "Často visím někde jen za nehty," řekne. "To uvidí zítra, jestli se ke mně přidáš."

Takže následujícího dne přesune Kovboj celou společnost do Yellowstoneu a větší část dne přihlíží v bezmezné hrůze, jak se Kát'a úplně sama škrábe po žulové tváři Medlicottského dómu a jak se jí pohorky kývají v prázdnu, zatímco visí jen za konečky prstů. Nepoužívá ani jistící lana. Když Kát'a sleze dolů, Kovboj ji spěchá obejmout a stav jejích rukou ho vyděsí. Zlamané nehty, krev stékající po zápěstích... Zvedne ji a odnese ji k umyvadlu, pustí teplou vodu, přidá do ní mýdlo a omývá Kátě ruce. "Tak tohleto děláš pro zábavu?" ptá se.

Její oči se na něj smějí. "Na mé lodi dělám všechno podle předpisů," řekne. "Mám zodpovědnost za posádku. Ale tady venku lezu ráda naostro." Položí mu ruce na ramena. Kovboj cítí, jak mu voda s mýdlem prosakuje košili. "Úplně všude," řekne Kát'a a šplhá po něm, aby ho políbila, a zatímco ho mokřýma rukama objímá kolem krku, jazykem mu vklouzne do úst. Je maličká, Kovboj ji bez potíží udrží, a tak oba dokončí milostný akt vestoje, jen občas přitom narazí do kohoutků. Později té noci se jí řezné rány znovu otevrou a druhý den ráno Kovboj objeví na své hrudi a na zádech krvavé stopy.

Za dva dni Kovboj shledá, že se nevydrží dívat na to, jak se Kát'a šplhá na Nové dimenze, a stráví den raději v hotelovém baru s přáteli, udržuje mejdan v chodu. Kát'a se vrátí časně zvečera a v jedné rozdrásané ruce drží burrito, v druhé inhalátor s palkoxem. Noc oba stráví tím, že šplhají po sobě navzájem a objevují nové rozsedliny, průčelí a komíny. Kovboj dospěje k názoru, že Kát'a je úplně praštěná.

Přesto to není nejhorší mejdan.

O týden později pozoruje Kovboj obrovský měsíc, jak v pozdním odpoledni zvolna kráčí modrou oblohou. Jeho dráhu omezuje v jednom bodě pár stříbrných teček, jsou to energetické satelity na geostacionární dráze, které vstříkují svoje narkotikum do zjižených žil Země. Dole na Západním svahu se vzpínají osiky, jako by se pokoušely laskat vypouklý měsíční povrch, ale gravitace jim to nedovoluje. A protože všechno na oběžné dráze kolem Země je nutno pokládat za nepřítele, i z osik jsou vlastně konfidenti. Je to nevyhnutelný závěr, žalostný sice, ale pravdivý. Kovboj smutně potřese hlavou a dá si další mescal.

Okolní scénérie mu nedává zapomenout na nesvobodu a to mu kazí náladu. Se zbytkem mejdanové společnosti teď míchá pivo s mescalem na terase baru v Coloradu. Ještě včera večer tady bylo plno, ale dnes tu zůstali jen tři. Kát'a je na výletě s Arnoldou, s kterou se spřátelila. Kovboj zůstal sedět u baru, hledá odpovědi na pár otázek. Kladl je ve vši tichosti během posledních týdnů, kdy společnost hýřila po všech zákoutích Skalistých hor, a předstíral, že odpovědi na ně mnoho neznamenal.

Jimimu Gutierrezovi je osmnáct, je to nadějný mladík se zbrusu novou soupravou zdířek v hlavě, které mu vsadili tak nedávno, že kolem porcelánových výstupků je ještě vidět vyholené vlasy. Usmívá se ústy plnými rovnátek a jeho oči hledí na svět jakoby přes horečku rychlosti. Však se taky se o něm říká, jak je rychlý, ale možná ještě příliš nevyrovnaný, než aby se mu dal svěřit důležitější náklad.

Druhý pancéřák je Chapel. Je statný, se sklonem ke tloustnutí. Tiše popíjí a moc toho nenamluví. Na opasku má černou skříňku s drátem, který má zapojený do hlavy. Nejspíš je feťák, který se bez svého elektronického rauše už nedokáže obejít.

Kyberáci Kovboje znervózňují; k feťákům má všeobecnou nedůvěru a k tomuhle druhu chová obzvláštní averzi - takové zneužití neurofaxu je to skoro znesvěcení. Vždyť smyslem neurofaxu je obsáhnout okolní prostor, dotýkat se vnějších čidel zevnitř, vstoupit do světa elektronů... mít pocit pohybu rychlosti světla! Jediná závislost, kterou Kovboj potřebuje, je jízda přes Čáru, ale tam jde o něco skutečného, není to jen elektronická stimulace center rozkoše jako u nějaké ještěřky.

Ale Kovboj Chapela toleruje. Tenhle člověk dělá výhradně pro Arkadije - tady jede sólo jen s laskavým dovozením - a možná zná některé odpovědi, které Kovboj potřebuje.

"Pojede se konvoj," řekne Kovboj. "V sobotu, na Floridě. Vypadá to jako snadná facha, ale Flink říká, že nabízejí hodně."

"Když jsem začínal, jezdil jsem konvoje přes Utah," vypráví Jimi. "Obrněný kamióny, jako ochranka vedle na sedadle vždycky hromotluk s tlustým zátylkem." Potřese hlavou, potom si naleje trochu mescal do sklenky. "Teď už bych to nedělal. Nepotřebuju to."

Kovboj mu podá limetu. "Tank je na Východě, tak proč ne?" řekne. "Nemám rád, když někde moc dlouho trčím. Nebylo by špatný ho na den vytočit a shrábnout pár drobáků."

"Jo tak. Já zapomněl na tvůj tank. Tak to zas jo." Jimi si lízne soli, hodí do sebe mescal a kousne do limety. Plamen v očích mu zjasní.

"Já začal rovnou na deltách, samozřejmě," řekne Kovboj. "Konvoje jsem jezdit nemusel. Ale to bys měl vidět tu distribuční síť tenkrát. Startoval jsem ze slepých kaňonů v indiánských rezervacích. Konvoje jezdily v noci bez světel po zbytcích státních dálnic. Tenkrát tě neoholila konkurence ale uprchlíci. A bylo se jim co divit? Půlku času jsem proseděl na ranveji a čekal na náklad. A když nedorazil, celá akce šla k čertu."

"Jo," řekne Jimi a pustí se do chvatného monologu, samá rychlá staccata o tom, jak se řídí distribuce dnes. Kovboj se

usměje a zdviženým prstem objedná další rondu piv. Dostane se mu tichého přikývnutí od barmana, který je Navajo a uprchlík a v očích se mu stále ještě částečně zračí zmatek. Člověk bez domova, odtržený od podstaty, a ať už Pěvci odrecitují jakýkoliv počet Cest, na věci to nic nezmění. Povrchové doly, které v jeho rezervaci po válce otevřeli Orbitálové, z ní z poloviny udělaly měsíční krajinu a zbytek se proměnil v haldy jedovaté hlušiny, v parkoviště a nebo je vysušený jako Sahara, od té doby, co horníci odčerpali vodu pro potřeby těžby. Další Texasané, uvažuje Kovboj, nechávají všude jenom oceány prachu a stopy jejich buzerantských vysokých podpatků se za nimi táhnou odsud až na zkrvvené Nix Olympica.

Piva jsou tu a Kovboj upíjí ze svého, zatímco poslouchá historky. Občas se na něco zeptá, ale jinak ho nechává mluvit. Vyprávění o půlnočních výpravách k nákladovým rampám Orbitálů, o podplacených bezpečácích, o zradě, o zmařených plánech, o policejních razích ve skladištích šíbráků, které si objednali sami šíbráci, aby zákoni dobře vypadali a aby pak od nich v tichosti odkoupili zboží nazpět. Zmatky, ztracená spojení, skutečné razie, vzájemná proradnost šíbráků. Dva pancéřáci, které šíbráci nezávisle na sobě poslali přes totéž území a kteří o sobě nevěděli, dokud je paprsky radarů oba nepřibily k zemi.

"Takový Arkadij," řekne Kovboj, "tomu jeho síť funguje hladce. Že jo, Chapele?"

"Taky že jo," řekne Chapel. "Pokud vím, nikdy neprošvihnul klienta." Je uzavřenější než Jimi, ale zdá se, že toho ví hodně. Kovboj si pomalu začíná tvořit obraz. Velká množství zboží orbitální kvality přepravovaná z Kalifornie na Východ. Skladiště rozmístěná po celém Západě. Arkadijův pojízdný zvěřinec přísluhovačů a asistentů, kteří se zjevují všude v průběhu akce, popohánějí věci patřičným směrem a dohlížejí na každého.

Kovboj si uvědomuje, že je vyloučeno, aby Arkadij dostával taková kvanta zboží bez vědomí a spolupráce Orbitálů.

Ale kdo tady využívá koho? Vyhledává snad Arkadij pouze zdroje, o kterých ostatní nevědí, kupuje od nich přebytek a ty potom pouští do oběhu, nebo mu je Orbitálové přenechávají s jistotou, že jim underground patří a že ovládají jak nabídku, tak poptávku?

Kovboj do sebe hodí další mescal, chvíli přemýšlí a hledí přitom do světla měsíce. Zdá se, že dodávky od Arkadije přicházejí bez ohledu na to, jaké jsou okamžité tržní ceny, takže to nemohou být přebytek. A to znamená, že Arkadij dal svoje srdce do zástavy, že jeho ruce a nohy jsou přivázané na nitkách, které čísi ledově chladné prsty spustily studní gravitace.

"Je to obchod," říká Chapel. "Arkadij to prostě řídí jako obchod, nic víc."

Jimi se od Chapela odvrátí se znechuceným výrazem na tváři. Kovboj zachovává klid. Jak on tak Jimi dobře ví, že to nezačalo jako obchod, začalo to jako myšlenka. Bylo třeba najít slabiny v orbitálním systému distribuce, najít lidi, kteří by se dali podplatit. Šlo o to dodávat společnosti to, co potřebovala, ne jenom ty mechanické radosti, které jí Orbitálové chtěli přidrážovat k hlavě nebo jí je vtříknout do korodujících žil. Existovaly tu pouze jako na každém jiném podzemním trhu - teritorialita, proradnost, soutěživost, která zacházela příliš daleko za hranice fěrové hry. A vždycky existovalo podezření, že nějaká lidská veš zneužije hnutí odporu ve svůj vlastní prospěch a přizívá se na neštěstí světa. Ale přestože takové vši existovaly, zboží se přesto doručovalo.

Byl to mechanismus složený z lidí - nebyl to stroj. Nepatřili do něj Orbitálové ani Arkadij. Možná asociace pancéřáků přispěje k tomu, aby si věci zachovaly lidský rozměr.

Kovboj nemá v úmyslu svěřit se Chapelovi a jeho ještěřčímu mozku. Šíbráci ho skoro mají v kapse. A Jimim si taky ještě není jistý. Má za to, že ten kluk je ještě příliš nevyrovnaný, než aby dokázal zachovat tajemství. Takže prostě dál poslouchá a najeje si další mescal.

Ze svého místa na balkónu vidí Kát'u a Arnolda sestupovat po travnatém svahu ve stínu osik. Dnešní večírek začne za chvíli.

Zatím si tedy dá ještě jeden mescal a pokusí se dál hledět na Měsíc.

Kapitola

6

No nazdar, pomyslí si Sarah. Kyberák. Ví, že zdířky do hlavy si nechávají dělat jenom lidé, kteří to se závislostí myslí opravdu vážně.

Je časně ráno. Kovboj stojí s Warrenem vedle tanku a mechanik mu něco objasňuje, názorně rukama ukazuj, jak jednotka APU vysílá rázové vlny do servomotorů hydraulického systému forsáže, vysvětluje mu, že by ji pokud možno neměl používat. Tank spočívá na rozbitém povrchu vozovky přerušované písečnými dunami a asfalt už začíná měknout vedrem. Stojí na břehu oceánu severně od St. Petersburgu, kde záliv zvolna přeměňuje starou zástavbu v hradlový útes a tmavé komíny se tyčí nad vzdutou zelení vod jako znamení, kudy se ryby prohánějí mezi starými budovami. Před tankem i za ním jsou zaparkovány dva lehké nákladní vozy s výstražnými vlajkami - podle předpisů mu budou dělat doprovod až na dálnici. Věc se má tak, že vozidla, jež využívají pozemního efektu vzduchového polštáře, se sice dokáží

pohybovat velmi rychle, ale mají potíže se zastavováním.

Vítr z oceánských dálek čechrá Sarah vlasy. Sleduje rozhovor z povzdálí, postává u Krkounova obrněného packarda a na boku cítí nezvyklou tíhu Heckler & Kocha.

Obvody má synchro se zbraní, před dvěma dny z ní vypálila na dvě stě ran. Standardní čipy pro tenhle typ byly sice součástí její neuromontáže, ale teď má ve své ROM konkrétní data: když vypálí od boku, dávka skončí o tolik a tolik výš a o tolik a tolik vpravo; při střelbě se zalícením nastane zase tohle a po přidání tlumiče tohle. To všechno má Sarah zabudované do reflexů. Připravené k použití, kdyby k něčemu došlo.

A co víc - je naživu. Na žebrech má černomodré pohmožděny, ale vlastně to stálo za to, alespoň podle výrazu ve tvářích několika jejích známých, když se dostavila do Plastic Girl - byla tam poprvé od setkání s Cunninghamem. Zaznamenala několik překvapených a nechápavých obličejů a náhlé šeptem pronášené poznámky spojené s opakovanými pohledy jejím směrem. Byli to lidé, kteří ji znali sotva od vidění, ale doslechli se o odměně vypsane Cunninghamem. A kteří, možná, znali ty dva kluky z ulice, jež potkala ta náhlá nehoda. Jejich mercury se našel v přílivu poblíž Tarpon Springs. Sledovali ji v zrcadle baru, jak zády ke zdi upíjí ze svého rumu s limetou - lehkováznost tu nebyla na místě - jak tam stojí nakročená, jako by už na boku nosila zbraň, na tváři úsměv, který prozrazoval, že ví něco, o čem oni nemají tušení.

Kluk se opravdu objevil a když s ním odcházela, táhla ten úsměv za sebou, šla plynulým a sebevědomým krokem, jak ji to naučila Firebudová, kráče, jako kdyby něco jako strach vůbec neexistovalo.

Kluk se jmenoval Lane. Samopal měl v kufru svého vozu - kdyby ho s sebou přinesl do baru, detektory Plastic Girl by zavylly na poplach a okamžitě by se octnul v zaměřovačích nejméně tuctu automatických systémů. Lane jí otevřel zadní dvířka a vypadal potěšeně, když ho požádala, jestli s ním nemůže sedět vpředu.

Nikdy se o nic nepokusil. Dojel k jedné staré farmě u Little Manatee, vyndal samopal z kufru, ukázal jí, jak se rozebírá a nabíjí, potom přihlížel, jak se s ním Sarah seznamuje. Neměl tušení, že Sarah ví o jeho eventuální neuromontáži a o neviditelných zbraních, jako byl Wízl. Neměl zdání, jak čekala na jeho sebemenší podezřelý pohyb, aby mu mrštila Wízla do tváře a zuby nehty bránila své právo na přežití, právě v tuto chvíli, právě na tomto kousku pozemského bahna.

Tak Sarah přežila další zlomek času, další Okamžik. Aby to oslavila, koupila si láhev rumu a polovinu jí vypila - ne v tamských Benátkách, ale naproti přes záliv v St. Petersburgu, ve staré majestátně kancelářské budově se zeleným dekorativním bronzem na oknech a s mramorovým vestibulem poznamenaným jamami přibojí. Vysoko nad městem, odkud se mohla dívat na slunce vycházející nad Tampou a pozorovat, jak zlatě září na mostních obloucích přetínajících záliv.

Sarah má důvod k radosti. Krkounova záloha už je na nemocničním kontě a zítra ráno dostane Daud novou nohu.

Konečný doplatek, po skončení akce, pokryje výdaje za druhou nohu.

Přiboj šumí po rozpukané betonové pláži. Objevuje se další obrněná limuzína, Andrej. Krkoun otevře dvířka a čeká.

Andrej nemá kryomaxovou módu v oblíbě, místo toho je oblečen střídme - denimové kalhoty, vysoké boty a přes tričko modrá saténová vesta. Přivítá se s Michaelem, navzájem se obejmou a chvíli spolu stranou rozmlouvají, dorozumívají se rusky. Michael hovoří naléhavě, Andrej zní chlácholivě. Sarah občas pochyťtí pár slov. Jejich řidiči a doprovod - povětšinou tělesné strážě - přihlížejí ze svých vozů. V těchto časech Krkounův doprovod sestává ze tří vozidel, a sám Krkoun drží svůj krk stmule zpřímá, je to důsledek neprůstřelné vesty, kterou má pod svou baňatou blůzou. Snaží se tak čelit tomu, co jaksi cítí ve vzduchu.

Pětistunový kamión, se svou vlastní eskortou, se objeví na okraji stromové a těžce se sune dolů k pláži. Krkoun se uchyluje do klimatizovaného ovzduší svého packarda. Kovboj ukončí rozhovor s Warrenem a oba si potřesou rukou. Warren nastoupí do svého vozu a odjíždí. Kamión sklopí svoji nákladní plodinu a Kovboj začíná dohlížet na překládání zboží. Krkoun, stínová postava za zrcadlovým neprůstřelným sklem, pokyne nebo snad požehná, a pak se jeho vůz i eskorta dávají do pohybu. Sarah tam stojí sama a cítí, jak jí asfalt měkne pod nohama.

Dívá se a pokouší se odhadnout, co je tady důležité. Mocní mužové, jak ví, mají své vlastní rituály, svůj vlastní poměr k věcem. Odlišný přístup, odlišný styl. Ukázala jí to Firebudová, nabašila do ní rozdíl mezi tím, jak se pohybuje špiněza, a tím, jak prostorem pluje žokej.

Ten rozdíl Sarah fascinuje. Uvědomuje si, že tady na téhle rozbité staré cestě se vytvářejí hierarchie, že tu dochází k měření sil a mocenským přesunům. Jenomže není, co je důležité a co není. Warren s kyberákem si jen potřesou rukou, zatímco Andrej a Michael se navzájem počastují abrazem. Je objetí projevem vyšší úcty nebo je takový spleťitý rituál prostě nezbytnější v přízračném světě šibráků, kde přátelství existují podle okamžité potřeby a spojení se hroutí jako Benátky v přílivu, kde důkaz upřímné loajality vyžaduje větší námahu? Možná je to jenom ruský zvyk. Sarah nemá tušení.

Když se dveře nákladního prostoru zavírají, hydraulika tanku zasyčí. Kyberák hledí na moře, dívá se, jak se Amerika sesouvá do Zálivu. Sarah udělá pár kroků kupředu.

"Jmenuju se Sarah," řekne.

Zřítelnice jako špendlíkové hlavičky se k ní otočí. "Tohle je po čertech nejplacatější kus země, co jsem kdy viděl."

Stříbro, které mu zdobí zdičky na hlavě, se zatřpytí v záři slunce. Kyberák se zamračí.

"Jdeme na to?"

"Nejspíš je na čase," řekne kyberák.

"Já jsem Kovboj."

"To vím."

Kovboj se na ni nedívá právě přátelsky. Tahle špiněza je jen o pár čísel menší než on se svými sto devadesáti a vykračuje si se zvláštním druhem pyšné arogance, která přitahuje trochu zbytečnou pozornost ke zbraní na jejím boku.

Avšak navzdory zrcadlovkám vyzařuje její tvář jas, jaký se mu zamlouvá, cosi jako odhodlanou zaujatost účelem, jako napůl ubroušená břitva starého hrdlořeza, která pořád ještě dokáže rozetnout vlas vedví. K těm jízvám nejspíš přišla v poutivém boji, ale Kovbojovi se nelíbí, jak se to odráží v jejím chování, jako by si přála, aby z každého jejího pohledu sálal vzdor a každá jízva byla výzvou. Ale pořád to není důvod, proč by se na ni měl dívat skrz prsty, takže nakonec dochází k závěru, že všechno bude v pořádku, pokud se ovšem Sarah nebude pokoušet pořád si něco dokazovat.

"Tudy," řekne Kovboj a začne stoupat po sešikmené přídí tanku.

Neotočí se, aby jí podal ruku, když se za ním šplhá po sluncem rozpáleném pancíři, a pro Sarah to znamená jedno plus v Kovbojův prospěch. Pocítí jemný dotek klaustrofobie, když spatří vnitřek; prostor pro řidiče a pasažéra vmáčkнутý mezi oba motory, pláty Chobhamu 7 a mezi hydraulické a palivové rozvody. Řady červených a zelených světel se mihotají jako vzdálené vánoce. Páchne to tam zatuchlým vzduchem, hydraulickou kapalinou... a chlapem... Ukáže se, že tu není sedadlo pro pasažéra, jenom úzké lehátko s popruhy, které mají chránit proti přetížení při prudkých zatáčkách. Do držáku poblíž horního průlezu je zasazená karabina, jedna z těch vyráběných ze samých lehkých slitin a plastů, které vypadají, jako by se vyvinuly z golfových holí. "Támhle je jeden headset pro tebe," říká Kovboj. "Abys mohla poslouchat rádio a tak." Ukáže na dvířka malé kabinky. "Chemická toaleta," řekne. "Na to asi nejseš zvyklá."

"Díky." Sarah je zvyklá na starý kýbl v jedné mramorové zřícenině St. Petersburgu, ale neřekne to. Odepne si samopal, stulí se na lehátko, umístí Heckler & Kocha do jeho vzdálenějšího rohu a zajistí ho bezpečnostní sítí. Přemítá, co má Kovboj asi za lubem, až dodají tuhle zásilku, jestli ji bude chtít dostat do postele. Ovšem v tom případě na něj čeká překvapení.

Sarah je, toho názoru, že v tanku se může líbit jedině feťákovi. Útulné kybernetické lůno naplněné mužným oděrem, blikajícími tlumenými světly a konektory, které ukájejí závislost. Na čem je Kovboj závislý, to nechce Sarah vědět. Může to být porno dodávané do předního mozku, indukčně navozované elektrické orgasmy nebo hystericky závratné syntetické rauše a technicolorově třesuté fantazie vstříkované přímo do místa primární potřeby. Podívá se na headset s náhlou nedůvěrou. Může být nalaďený na Kovbojův kanál a o to v žádném případě nestojí.

Kovboj se bez rozpaků svlékne, nasadí si elektrody a gumový urinál. Sarah si vzpomene na Dauda, na potrhane a znečitlivělé maso jeho těla, které spíš připomíná mokvající kus čerstvě naporcovaného vepřového než něco lidského. Pokusí se zalézt ještě hlouběji do svého koutku. Její bolest jakoby čekala jen na to a vplíží se jí do žeber. Sarah zavře oči a spočine hlavou na holém polštáři.

Zazní dusot pump a sykot hydrauliky. Zakvílí startér a potom zaburácí motor. Náhlý výkyv, jak se tank zvedne na svém polštáři, a pocit chvějivého náporu v žaludku, když zatočí a zamíří k dálnici. Sarah se posune na svém lehátku a bolest ustoupí. Jako mžný závoj se v ní začíná zvedat únava a ona pocítí, jak ji napětí opouští. Teď je to někdo jiný, kdo ji na křídlech svého pancéřového snu ponese k svému cíli. Její vlastní krunýř je, alespoň proto chvíli, k nepotřebě.

Zvuk motoru se ozývá ze stále větší dálky. Sarah cítí, jak se jí do mysli začíná vkrádat spánek. Uvědomí si náhle, že je to tentokrát na jiném, aby jí pomohl překonat příští Okamžik. Rozhodne se usnout a nechat to na něm.

Kovboj je ponořen hluboko v neurofaxu a od okamžiku, kdy Sarah vykázal na její místo, jí nevěnuje pozornost. Sleduje svoje zelené škály a videozáběry okolí tanku. Informuje členy eskorty o svých záměrech a poslouchá jejich hovory. Neustále koriguje pohyb tanku, protože jede jen na jeden motor a šetří palivem, dokud musí svoji rychlost přizpůsobovat doprovodu.

Jakmile se octnou na dálnici, Kovboj řekne eskortě adios a nastartuje druhý motor. Vozovka je samá díra a výmol, beton na některých přejezdech je vydrolený až na armovací železa. Všechno, co se pohybuje na kolech, se tlačí do pravého pruhu, jede pomalu a proklíná rigoly. Tank jede na svém vzduchovém polštáři a hladce přejíždí z vnějších dopravních pruhů do dvou vnitřních, které jsou rezervovány pro vozidla s rychlostí vyšší než sto padesát kilometrů za hodinu.

Kovboj popožene motory až do červené, ale bere ohled na svoji pasažérku a akceleruje zvolna, až se nakonec řítí třístovkou.

Je daleko rychlejší než velká nákladní vznášedla a jak mezi nimi bystře kličkuje, slyší klesající tóny jejich houkaček, které mu trubí na pozdrav. Z pomalých automobilů se staly nehybně stojící objekty. Stromy jsou nekonečný chvějící se pás zeleně. Kovbojovo vnímání se omezuje na úzký tunel před ním a za ním, na rozpadající se vozovku, po které se s řevem žene na svém vzduchovém polštáři, když koordinuje svoji dráhu na videu s údaji radaru, s okamžitým rádiovým odrazem, se světélkujícími abstraktními tvary, které mohou být čímkoliv, mraky nebo budkami nebo spektry subatomových částic ze scintilátorů, které se kupí na displeji videa a skládají se do obrazů jiných vozidel, svodidel, stromů a rozrostlých periférií měst zasažených válkou.

Kolem se mihne hranice - ve směru do Georgie není žádná celnice, ale v protisměru se táhne dlouhá fronta čekající na prohlídku před vjezdem do amerických Koncesí. Kovboj natankuje v Jižní Karolině a pak ještě jednou ve Virginii, roboti u čerpadel vždy sami nacházejí palivové uzávěry a pracují bez lidské pomoci, znuděný operátor ve své neprůstředelné věži nemusí ani vzhlednout. Ještě za časného odpoledne překročí Kovboj marylandskou hranici, sjede z dálnice, najde si kus rovné půdy u jednoho odpočívadla, kde vypustí vzduch z polštáře tanku a čeká na doprovod. Sundá si přilbu a odpojí se.

K jeho překvapení se zdá, že Sarah spí. Takřka zapomněl na její existenci. Sundá si urinál, který vůbec nepoužil, a vyčůrá se do chemického záchodku. Pak vystoupí po žebříku, aby otevřel horní příklop a pustil dovnitř trochu čerstvého vzduchu. Vyhlíží ven do zvlněné zelené krajiny proťaté polorozpadlou dálnicí, která připomíná kornatějící tepnu.

S Káťou se rozloučil před dvěma dny. Opustila jeho život právě tak, jak do něj vstoupila, sešplhala osm pater z okna jeho hotelového pokoje v Norfolku a přitom, jak sestupovala dolů k deseticentimetrovému poloslanému příboji na East Main, se na něj zubila zpod okraje bílého stetsonu, který jí věnoval. Slíbili si sice něco v tom smyslu, že o sobě dají

vědět, ale Kovboj si stejně myslí, že dohromady je může znovu svést jenom další náhoda. Sám se ve Virginii nikdy dlouho nezdrží a Kát'a bude mít nárok na další dovolenou až napřesrok. Plánovat na tak dlouho dopředu je nesmysl. Do té doby ho můžou dopadnout zákoni anebo se ona stane obětí moře. Nejlepší je to čistě utnout. Když se Kovboj obrátí, Sarah už je vzhůru a roluje siť ovinu na lehátku. Ted', když je rozespálá, zdaleka nepůsobí tak ostře.

"Dáš si oběd?"

Sarah přikývne a prohrábne si vlasy. Kovboj otevře jednu skříň a z chladničky vyndá pár sendvičů. "Co si dáš k pití? Kafe? Džus? Čaj s ledem?"

"Čaj s ledem." Sarah jedním švihem sundá nohy z lehátka, přijme od něj plastický kelímek a odloupne víčko.

"Gracias."

Kovboj se opře o žebřík a rozbálí jeden sendvič. Otevřeným poklopem slyší ptačí zpěv. "U vás doma se mluvilo španělsky?" zeptá se.

"Spíš španělsky. Můj táta byl napůl Kubánek, napůl Cikán. Máti byla Anglanka." Ted', když je Sarah vzhůru, Kovboj si všimne, že chladnokrevná část její osobnosti začíná znovu nabývat vrchu, pohled má zase zaměřený někam do neurčita, ne, že by vypadala zasněně, spíš jakoby něco usilovně propočítávala. Ta slova, táta a máti, v sobě obsahovala něco negativního, jako by postrádala citový rozměr.

"Tví rodiče zahynuli za války?" hádá Kovboj.

Sarah na něj vrhne rychlý pohled, jako by se ho pokoušela odhadnout. "Ano," řekne. Její odpověď přichází příliš rychle a Kovboj jí moc nevěří, ale na druhou stranu mu není jasné, proč by mu zrovna v tomhle měla lhát.

Sarah kousne do sendviče a pohlédne na něj s překvapením. "Tohle je opravdová šunka," řekne. "Ne žádná sója nebo něco podobného."

Kovboj polyká kuřecí salát. "Kdo se veze s Pony Expresem, ji jen to nejlepší," řekne.

Kovboj přihlíží s utajeným pobavením, jak Sarah zhltně ještě dva sendviče. Tryskové motory a hučící vrtule se míhají kolem po dálnici. Jako moučník mají meruňky. Kovboj pohlédne na hodinky. Doprovod má pár minut zpoždění.

"Můžu se mrknout poklopem?" zeptá se Sarah. "Tenhle kus světa jsem nikdy neviděla."

"Tady je docela pěkně. Je to tu civilizovaný."

Sarah si připíná samopal. Kovboj přihlíží.

"Máš na to neuromontáž?" zeptá se.

„Montáž i synchro." Sarah už na něj zase hledí vyzývavě, jako by Kovboj nějakým způsobem zpochybňoval její kvalifikaci.

"To se nám bude hodit," řekne Kovboj a předstírá přitom, jak je rád, že má tak skvělou ochranu. "Máš kompletní Santistevan nebo Owari?"

Sarah na něj pohlédne a pak si nasadí zrcadlovky. Krunýř proti emocím, pomyslí si Kovboj. Stejně jako ta bunda, ta chůze, to chování. "Owari," řekne Sarah. To znamená, že aby tenhle druh neuromontáže fungoval účinně, musí ho chemicky nastartovat sloučenina, které se přezdívá tvrdák. Kovboj má dražší typ, který uvádí do chodu příkaz z jeho implantovaného krystalu.

Sarah se podél něj protlačí do chodbičky, vyšplhá po krátkém žebříku a opře se rukama o okraje příklopu. Přes chvějící se vzduch v blízkosti chladnících motorů se dívá na nízké zelené kopce, hustý porost kukuřice naproti přes cestu a na bílou hranatou budovu farmy, která jakoby vypadla z pohlednice.

"Já mám Santistevan," řekne Kovboj. Jeho hlas zní přtlumeně poklopem.

"Na co to potřebuješ? Řídíš přece přes neurofax."

"Dřív jsem lital na deltách. Tenkrát jsme potřebovali ruce, nohy, prsty, krystaly, oči... prostě všechno..."

Sarah nevěděla, že Kovboj je takový veterán. Svoje řemeslo musí ovládat dokonale, když se dožil až dneška. Sarah si vzpomene na Maurice, karibského stíhače s jeho kovovými očima starého typu, na jeho vojenské zdířky na zápěstích a kotnících, na obrázky jeho mrtvých druhů na stěnách. Maurice, ztracený v minulosti, která je zářivější než všechny jeho budoucnosti dohromady. Sarah uvažuje, jestli podobný osud čeká i na Kovboje, ústup někam do chladné jeskyně vzpomínek, až se jeho tank definitivně roztříští o nějakou nepřekonatelnou překážku a vytratí se poslední ždíbec jeho naděje.

"Ty oči jsem poznala," řekne Sarah. "Jaks tam dneska ráno stál v plném slunci a nemusels ani jednou mrknout."

Po krajině putují stíny mraků. Kukuřice šelestí v řádcích. Sarah je touhle pastorální scénérii podivně vyvedená z míry, neví, co od ní může čekat. Její život je spoutaný betonem, oceli, ruinami a krajinou zaplavenou mořem... Tenhle táhlý zelený obzor je příslibem klidu, harmonie a oddechu.

Sarah pohlédne vzhůru a spatří na nebi stříbrné elektrárny střežící planetu pro své pány, a pak se na ohbí jednoho z nízkých vršků vynoří sklízivový robot, mohutný kovový stroj s kybernetickým srdcem. Tuhle půdu už žádný člověk neobdělává a také ji žádný člověk nevlastní: ta krásná bílá farma je buď obydlí nějakého zaměstnance, který dohlíží na setbu v této části Pensylvánie, nebo dům k pozemkům už vůbec nepatří a náleží nějaké rodině, která na pole pod svými okny nemá sebemenší nárok.

Je to tady stejné jako ve městě, uvědomí si Sarah, stejná poslušnost moci, která začíná u bloků obíhajících na svých drahách a končí u lidí, kteří by právě tak dobře mohli být polní havěti se svými nesčetnými, nesmyslnými životy, jimiž se staví do cesty stroji, který nelze zastavit. Sarah cítí, jak ji hněv začíná obklopovat jako další neprůstřelná vrstva.

Odpočinek stál za to, dokud trval, pomyslí si. Ted' musí přežít další zlomek času.

Od dálnice se oddělí tři vozidla, dvě z nich s vlajícími červenými praporky. Nastal čas pustit se do práce. "Náš doprovod," hlásí Sarah a zvedne ruku na pozdrav.

Andrej se svými strážci přiletěl z Floridy a najal si vůz společně s eskortou tanku. Zastaví opodál, vysune hlavu z

okénka a Sarah mu oznámí, že všechno šlape. Robot za Andrejem sklízí svým úsporným, bezduchým tempem kukuřici. Sarah zabouchne poklop a když jej zajišťuje západkou, vidí, že Kovboj už sedí na svém místě a zasouvá si konektory do zdírek. Začíná se ozývat dusot čerpadel. Sarah se překulí na lehátko právě když zakvílí startér. Podívá se na headset, na chvíli zaváhá, pak ho uchopí do ruky a nasadí si ho. Druhou rukou si posune lehoučký mikrofon na mikroskopickém drátku ke koutku úst.

V hlavě jí nejasně zazní hudba, jakýsi vzdálený rozhlasový pořad. Nad uchem má Sarah volič kanálů a otáčí jím, slyší další hudbu, dunění hlasů v jakémsi ruském dialektu, pak překvapivě zřetelný videozáznam pompézního dramatu zasazeného do prostředí afrického cirkusu.

Další otočení knoflíkem a náhle se ocitá v Kovbojově neurofaxu, překvapeně sebou trhne, když na všech stranách kolem ní vyrostou zelené plochy Pensylvánie protkané stupnicemi, čísly a jasnými neonovými barvami monitorů tanku, to všechno jakoby namalované na vnitřní straně její lebky a překryté vjemy jejích očí a uší. Sarah je pouhým pasivním pozorovatelem, odděleným od Kovbojova vědomí, od sledu bleskových rozhodnutí, kterými ovládá tank v jízdě. Celkový dojem není tak bezprostřední, jako kdyby jí zdírkami proudil přímo do optického centra mozku jako Kovbojovi. Přesto je to uchvacující příliv informací, který ji omračuje svou komplexností, a Sarah si takřka strhne headset s hlavy, aby ten přívál vjemů zastavila.

Nicméně je zvyklá na headsety i na to, co dokážou, a tak se v tom za chvíli zabydlí. Prodělala simulace složitějších situací než je tahle: orbitální manévry, automobilové závody, dokonce i bojové akce. V hlavě jí znějí hlasy, jak se Kovboj baví s eskortou, a druhou rukou vnímá účinky jeho povelů na velká směrová kormidla, na pohyb trysek. Cítí také, kterým přístrojům věnuje největší pozornost. Nakonec dochází k závěru, že tak zajímavé to vlastně není.

Tank urazí třicet kilometrů po zchátralé cestě a Sarah vidí, jak se na západě vynořuje řada mlžně šedivých pahorků zastíněných mraky. Ale tu se objeví kolík se dvěma oranžovými fluorescenčními stuhami, zaražený u okraje cesty, který označuje, kde odbočit. Dopravní vozy zajedou k travnaté krajnici a jejich řidiči se pro tu chvíli se zamáváním loučí. Andrejova limuzína hladce vjede na odbočku. Tank se převálí přes příkop a následuje ji.

Ukáže se, že místem schůzky je další malebné stavení farmy zasazené mezi stinnými stromy. Ti druzí už je čekají - pod svými čtyřmi vrtulemi tam sedí neobrněné nákladní vznášedlo a o tmavomodrou limuzínu od Subaru se opírá dvojice mužů. Kovbojova pozornost se podle všeho zaměřuje na okolní terén: objeví se detailní zvětšený záběr oken domu, vybrané úseky mezi stromy, nízký val vlevo.

Sarah, které hlavou víří barvy, sáhne po paměti do kapsy, najde inhalátor a stříkne si jednou do každé nosní dírky. Nervy jí vzplanou elektrickým světlem.

Tank dojede ke vznášedlu, otočí se, drží přitom trysky odkloněné stranou od jeho posádky a zároveň spouští nákladovou rampu. Pak motory utichnou a tank dosedne na svůj vyfouknutý polštář.

"Nech si ten headset na hlavě, Sarah," zapulsuje Kovbojův hlas v jejím sluchovém centru. "Můžeš se mnou mluvit."

"Mohl bys mě odpojit od displejů?" zeptá se Sarah. "Děsně mě rozptylují."

Video náraz mizí a zářivé barvy hasnou jen s lehkým zpožděním. Sarah zatřepe hlavou a vyprostí se z lehátka. Zapne si bundu až ke krku a zkontroluje samopal na boku. Pohlédne na Kovboje, na jeho nehybnou postavu v přilbě, ozářenou chvějivým červenozeleným svitem, a na okamžik u paty žebříku zaváhá.

"Kovboji," řekne. "Jednu věc bys měl myslím vědět. Krkoun si myslí, že na nás někdo chystá podraz."

Kovboj se otočí na svém lehátku a Sarah vidí, jak na ni jeho tmavé plastické oči hledí zpod okraje přilby. "Díky, Sarah," řekne. "Ale to mi došlo už jen z toho, že jsem vůbec tady."

Sarah na něj chvíli hledí se záchvěvem překvapení v myslí, pak přikývne, otevře poklop a jak stoupá po žebříku, nasazuje si svoje zrcadlovky. Z okének vznášedla na ni hledí zachmuřeně obličej. Vysune Heckler & Kocha z pouzdra a drží ho těsně pod přírubou poklopu. Farma voní palivem, mazadly a horkým kovem.

Sarah cítí v zádech napětí, jako kdyby čekala na výstřel. Po nervových drahách jí letí plamen. Krkoun vytušil, že tady něco nehraje, a ona ví, že má dobrý čich. Krajinou jejího nitra je město a na tenhle terén není zvyklá, ale rozhodne se důvěřovat inteligenci Kovbojova zraku a vrhne rychlý pohled k domu, ke stromům, k valu za nimi a pak zpátky na dvůr. Vypadá to, že hlavní slovo tu má Andrej a pak ještě hubený černoch v obleku z šedého hedvábí. Přes rastafariánský účes má přetaženou pletenou vlněnou čepici a nosí tenký knírek, jenom úzký proužek vousů nad každým koutkem úst, větší část horního rtu má vyholenou. Jejich pozdrav se obejde bez objetí, jenom stisk ruky a rychlý, polohlasný rozhovor k věci. Černoch se obrátí ke svému vozu a vydá příkaz. Dva jeho společníci - jeden běloch, druhý černoch - otevřou kufr a vytáhnou těžkou kovovou bednu. Sarah náhle zasáhne vlna poznání, má pocit, že toho bělocha už někde viděla, ale oba muži mají na sobě slamáky a velké brýle proti slunci a ona už potkala tolik velkých chlapů s tlustými zátylkami, že si tím nedokáže být jistá. Zdá se, že oba tráví hodně času cvičením v posilovně, ale než bednu dovlečou doprostřed dvora, těžce oddychují.

Černoch se předkloní, aby otevřel bednu. Andrej si dřepne a zkoumá její obsah, zatímco černoch ustoupí stranou. Pod tenkým knírkem mu hraje povýšený úsměv.

Sarah cítí, jak jí po zádech stéká pot. Přeskočí pohledem od dvora k tvářím mužů ve vznášedle, pak zpátky do dvora, potom k valu vzhůru, pak k oknům farmy. Vlají v nich krajkové záclony. Sarah se snaží upamatovat, jestli někdy viděla krajkové záclony jinde než jenom na obrázcích.

Andrej se napřímí a obrátí se, aby dal znamení jednomu z mužů ve svém voze, který zvedne k ústům mikrofon.

Kovbojův hlas zařinčí Sarah v hlavě, když potvrzuje příkaz, potom zasyčí hydraulika, jak se pancéřové nákladní dveře tanku otevírají.

Sarah přeletí pohledem k oknům, k řidičům vznášedla, k Andrejovi a k černochovi, který teď kráčí k tanku. Všechno se děje příliš rozptýleně, než aby to stačila obsáhnout najednou. V nervech jí srší ohňostroje jisker. Snaží se přimět svaly v pažích, aby se uvolnily. Na pistolové pažbě Heckler & Kocha cítí svůj pot.

Andrej s černochem vstupují do tanku. Černoch bude namátkou otvírat krabice, prohlížet pečete, přesvědčovat se, že kompmatrice tam skutečně jsou. Oči se Sarah mihají jako blesk: vznášedlo, val, okna. Olízne si rty, chutnají slané.

Oba muži teď opouštějí tank a krácejí do dvora. Andrejovi strážci vylézají z vozu, aby zlato přenesli do kufru. Černoch odchází k subaru a škrábe se na mastné skvrně na lokti svého hedvábného saka. Na odvrácené straně vznášedla se otvírají dvířka a oba muži vystupují, aby začali s překládkou zboží.

Špatně, pomyslí si Sarah. Aspoň jeden z nich by měl vylézt na téhle straně.

"Kovboji..." řekne Sarah, oči jí divoce víří a neurotransmitery vypalují výboje podél svých drah, jak se její mozek snaží obsáhnout celý dvůr. Zlato se zaduněním dopadne na dno kufru, černoch nenuceně ustoupí za svůj vůz a oba jeho společníci se sehnou pro něco uvnitř subaru.

Vzduch rozetne syčivý svist a Sarah spatří, jak z horního patra farmy vylétá stříbrná jehla a jako šíp míří přímo na Andrejův vůz. Přes neuromontáž to vypadá jako pomalý pohyb a její mysl má dostatek času vykřiknout, když se přední sklo limuzíny zbortí, jak se do něj raketa vnoří a mění vůz v nafukující se bublinu ohně, která vybuchuje zevnitř. Daud, pomyslí si Sarah. Bublina zasáhne Andreje i jeho muže a mrští jimi o zem jako hadrovými panáky bez kostí. Výkřik v její mysli narůstá, ale to už se Sarah dává do pohybu.

Samopal je venku a Sarah najíždí mířidly na subaru. Stiskne spoušť, zbraň zarachotí a otřásá jí celým tělem, jak se opírá o kovový poklop. Do jejího vnitřního výkřiku se vmísí ozvěna, ale Sarah tomu nevěnuje pozornost. Ozývá se metalický zvuk kulek putujících po kufru subaru a pak zbytek dávky zasáhne oba muže krčící se za zadními dvířky. Černoch se zhroutí jako bezvládná loutka, jeho kumpán vymrští paže nad hlavu a padá nazad, v jedné velké ruce svírá pažbu automatické brokovnice. Vystřelené nábojnice cinkají na chobhamském pancíři jako padající rampouchy. Sarah změní pozici, vypálí znovu a slyší další nárazy kulek na kov. Běloch se ukrývá za obrněnými dvířky.

Jekot v její mysli se stává jekotem startérů, velké tryskové motory se začínají otáčet a Sarah div nevyskočí z kůže, když se přímo za ní odklopí pancéřový plát a prudce jako hrot sbíječky se odtamtud vynoří střelecká věž. Ozve se naléhavé houkání, výstražná siréna, a nákladní dveře se se sykotem zavírají. "Za tebou, Sarah," zaburácí jí v hlavě Kovbojův hlas a ona se bleskurychle otočí v průlezu, aby za sebou uviděla jednoho z řidičů s pistolí v ruce, připraveného střelit ji do zad. Heckler & Koch jí zabuší v ruku. Sarah vidí strach v mužových očích, jak stahuje hlavu zpátky, zatímco kulky šplhají rovnou k němu.

Zvuk automatické brokovnice rozechvěje vzduch a Sarah se znovu otáčí, aby spatřila zvířený prach kolem Andrejova těla, kam udeřily broky. Tělo se ani nepohne. Běloch pálí přes kapotu subaru. Vedle uší jí zazní ostrý rachot, když kanón ve věži spustí palbu. Fontána třicetimilimetrových nábojnic stoupá obloukem do výše a Sarah spatří, jak celé druhé patro farmy zachvátí prašná bouře, jako kdyby se z veškerého dřeva náraz odloupala barva. Kanón ve věži se pokouší zaměřit na subaru, ale marně - Sarah si náhle uvědomí, že je určený k palbě proti letadlům a nedokáže se sklopit k pozemním cílům. Vypálí proto pár ran na muže za subaru, ale závěr zbraně se zablokuje v zadní poloze a ona musí sáhnout pro nový zásobník a přitom se znovu otočit, aby zahlédla muže s pistolí za vznášedlem. Tank se zahoupe, jak se zvedá na svém polštáři. Hřmot motorů naplňuje vzduch.

Horní podlaží farmy je jako řešeto, každých pár čísel jeden zásah. Ten, kdo odpálil raketu, to nemohl přežít, ať už to byl kdokoliv. Sarah po paměti zasouvá nový zásobník do samopalu a zakolísá v průlezu, jak se tank dává do pohybu. Rozjíždí se napříč dvorem a jeho obrněná přední míří k subaru. Sarah se přikrčí, když se muž s brokovnicí obrátí a puška dál pokračuje ve svém rachocení. Broky zabubnují na pancíř. Muž se dává na útěk.

Tank narazí přímo do limuzíny a tlačí jí před sebou jako by to bylo jízdní kolo. Muž se vrhá do strany a přitom se neobratně pokouší brokovnicí zamířit. Klobouk i brýle ztratil. Sarah cítí, jak ji čipy nadzvedávají, jak se napřimuje v průlezu, oběma rukama zvedá samopal a tiskne spoušť...

Běloch upadne, překulí se a v okamžiku, kdy Sarah spatří v jeho očích záblesk agónie, jí otřeše záchvěv poznání. Uvědomí si, že právě toho muže už potkala. Dívala se mu do očí ve zpětném zrcátku - byl to právě tenhle, kdo ji v Cunninghamově voze vezl domů ulicemi plnými neónů. Cunninghamův hromotlucský asistent.

Tank přimáčkne subaru ke zdi farmy a rozdrtí ho jako plechovku. Pak se odpoutá, zamíří k valu a nabírá rychlost. Sarah zazní v hlavě Kovbojův hlas. "Poď dolů, Sarah. Udělalas, co se dalo." Sarah se dál šokovaně dívá zpátky na zakouřenou planinu posetou troskami, kde se jako žok mouky válí Cunninghamův řidič.

Střelecká věž zavýje další erupci palby, teď už se dokáže patřičně sklonit, a z neobrněného vznášedla je řešeto, palivové nádrže vybuchují v záplavě ohně. Po obou řidičích není ani stopy, jsou z nich nejspíš kusy rozsekaného masa na druhé straně. Cunninghamův člověk, přemítá Sarah. A raketa. Daud.

Kanón stále ještě pokračuje v palbě, Sarah už strnule slézá dolů průlezem a snaží se chránit před divokými obraty tanku. Zajistí poklop nad hlavou a klesne na lehátko. Sedmimilimetrové nábojnice řinčí na kovové podlaze.

"Je na čase se někde schovat." Kovbojův hlas zazní Sarah současně v hlavě i v uších.

"Najít někde pořádně hlubokou díru a zalít do ní."

To se nedá, chce se jí říct. Před nimi se člověk neschová. Sarah si sundá headset, zavře oči a snaží se propadnout do tmy.

CELKOVÝ SOUČET PRO TAMPU ZA
MINULOU NOC DO 8 HODIN DNEŠNÍHO
RÁNA: V OBVODU MĚSTA NALEZENO
22 MRTVÝCH... ŠTASTNÍ VÝHERCI
INKASUJÍ V POMĚRU 18 KU 1

Policie popírá obvinění z manipulace s výsledky
(viz článek na str. 3)

Tank čeká na příchod noci v úzké úžlabině mezi Blue Mountains a Tuscarorou. Až sem do tiché mokřiny porostlé borovicemi jel mělkým potokem. Kovboj ucucává jakýsi elektrolytový výtažek s pomerančovou příchutí a dřepí na voňavém loži z borového jehličí. Hlavu má klidnou a jasnou, ale tělem mu probíhají záchvěvy, následek přílišného vyměšování adrenalinu. Přes větve stromů sleduje jestřába, jak stoupá ke slunci, křídla rozepjatá, aby zachytil stoupavé proudy.

Štěstí, pomyslí si. Štěstí, že první raketou šli po Andrejovi. Že nepředpokládali, že tank, kromě Sarah v průlezu, bude vyzbrojen. Jinak by mu ta první raketa vletěla rovnou do klína. Možná by pancíř prorazila, ale možná taky ne. Svaly se mu zachvějí při tom pomyslení.

"Ty lidi se nás pokoušeli oddělat," řekne Kovboj. "Měl jsem za to, že jestli se z toho má někdo vymotat živej, tak bude nejlip, když to budem my."

Sarah se zadívá na strakatou louku a zamračí se. Ruku nemá nikdy daleko od zbraně. "Škoda těch dvou řidičů. Byli tam jen na výpomoc."

"Neměli se pokoušet zahrávat si s někým, jako jsme my," řekne Kovboj. Při pomyslení, že je napadla taková banda šupáků, se celý naježí. "Za pár hodin toho budou plný noviny," řekne. "Ten doprovod, co najal Andrej, to nebyli jeho vlastní lidi, že? Jenom nějaká místní eskortní služba, který policajti seberou licenci, když se dostane do maléru. Viděli, jak tank zahrnul za zatačku a pak půl zeměkoule vyletělo do povětří. Je úplně jasný, že to vyžvaněj místním zákonům." "Musím mluvit s Michaellem Krkounem," řekne Sarah. "Tohle byl tah proti němu a je za tím jeden Orbitál." Kovboj cítí, jak se mu z toho šoku ježí chloupky na rukách. Podívá se na Sarah. "Jak to víš?"

"Ten bílej hošan, kterýho jsem sejmula," říká Sarah. Bezděčně vycení zuby hněvem. "Pracoval pro Orbitály. Jako... ochranka. Pro člověka jménem Cunningham. Tohleto musel vymyslet Cunningham." Kovboj zírá na svůj stříbrný odraz v zrcadlovkách nad jejíma očima a dumá, do čeho to tady vlastně šlápnul, jak moc je vlastně tahle špiněza exponovaná. A do jaké míry je sám namočený do toho, v čem je zapletená.

Sarah ztiší hlas. Jako kdyby mluvila o něčem tak osobním, že se o tom dá hovořit jen šeptem. "S raketama to zkoušeli už předtím. Vystřelili jednu po mně."

A teď to Kovboj vidí. Je v tom se Sarah až po uši a to nejchytřejší, co může udělat, je říct adios, vlézt do tanku, napíchnout se na neurofax, odfrčet a ani jednou se neohlédnout. Ať už po téhle špiněze s jizvou ve tváři stříli rakety kdo chce, je mu fuk, koho navrch při tom ještě rozsmelcuje. Kovboj potlačí nutkání ohlédnout se přes rameno.

"Kterej Orbitál?" zeptá se. "A jak moc to tady mají obšancovaný?"

Sarah potřese hlavou. "Nevím. To mi neřekli."

"Kdy ti to neřekli?"

Sarah se nadechne a Kovboj najednou vidí ten smutek, který ji prostupuje, vidí, že navzdory krunýři a samopalu, zrcadlovkám a celé té frajeřině je strašně sama, trčí tady na zapadlém konci Blue Mountain a pokouší se vymyslet, co dál. Slepě ztracené pouliční zvířátko, které pohání vpřed jenom instinkt a adrenalin, a které ví, že jsou jí v patách a každým krokem blíž.

"Když jsem pro ně pracovala," řekne Sarah. A poví mu příběh o tom, jak ji vycvičili pro jednu akci, a když ji pak pro ně udělala, dospěli k názoru, že nechávat ji naživu je příliš riskantní: Proto po ní vypálili raketu, která trefila jejího bratra, který, podle ní, neměl s celým kšeftem nic společného. Kovboj ví, že to zdaleka není všechno, a přemítá, jestli má Sarah víc přitlačit. Někde možná existuje detail, který je oba může zachránit. Ale je si vědom toho, že mu ještě pořád nevěří, a tak se rozhodne počkat. Jen co se mu podaří dostat tank do bezpečí, bude z toho stejně venku.

"Takže musím dát řeč s Krkounem," řekne Sarah. "Dát mu vědět, co se stalo, aby s těma lidma nějak vyjednal příměří." Kovboj vidí, že se zase začíná chovat odtazitě. Sarah si olízne rty. "Akorát je blbý," řekne, "že část jejich ceny za příměří bude, aby mě Krkoun vydal."

Kovboj potřese hlavou. "Nedělej žádný unáhlený závěry," řekne. "Příměří možná nedostane za žádnou cenu a pak jste oba s Michaellem na jedné lodi." Na chvíli se zamyslí a vůbec se mu nelíbí, jak se tady pokouší chápat konflikt, kde nezná ani jednu ze stran. Najednou je na něj odevšad vidět a on neví, odkud a od koho může přijít příští úder. Dopije svůj džus, vztyčí se a rozdrť plastický pohárek v dlani.

"Přesto bych ti radil," pokračuje, "abys mu nefíkala, kde jseš. Máme jeho matrice do počítačů a ty on bude chtít nazpátek. Bude tě muset nechat naživu, dokud svoje zboží nenajde." Kovboj mimoděk pocítí, jak mu veselí zahýbe páteří. "Mezitím brnknu Flinkovi - to je ten můj kamarád - a on sem pro nás někoho pošle. Třeba by i zařídil akci přes Čaru do Colorada s tebou jako pasažérem." Zasměje se. "Pak mně možná Krkoun bude muset zaplatit za to, že mu

přivezu krystaly nazpátek."

Sarah na něj bezvýrazně pohlédne. "A nemoh' bys jet už dneska v noci?"

Kovboj zavrtí hlavou. "Legálně jet nemůžu, zákoni budou všude hlídat. A ilegálně to taky nejde, protože jednak nemám dost paliva, a pak taky proto, že tenhle minikanón je jediná zbraň, co mi zbyla, a většinu munice jsem spotřeboval.

Budeme si muset zjednat někoho zvenčí. Nejlepší by bylo schovat tank tady a vyzvednout ho později."

Kovboj skončí, zastíní si oči a pohlédne na slunce. "Nesetmí se dřív jak za tři hodiny. Chtělo by to trochu si dáchnout. Dneska v noci toho moc nenaspíme."

Sarah potřese hlavou a hluboce vzdychne. "Pochybuje, že bych usnula, i kdybych se o to snažila."

Kovboj odchází k tanku. "Tvoje věc," řekne a vyšplhá se po jeho sešíkmeném předním pancíři.

Zahodí kelímek do odpadků a spustí se do svého vytvarovaného sedadla. Zapojí si do čela konektor, projíždí nazdařbůh kanály a doufá, že chytí nějaké zprávy.

Když se mu to konečně podaří, je to nějaký místní videoplátek a před očima se mu otáčí jeho vlastní tvář v holografické projekci - fotografie, na kterou se ani nepamatuje.

Hledá se za účelem výslechu, říkají zprávy. Celostátní pohotovost. Letecká pátračka.

A Kovboj si uvědomí, že tihle lidé nehledají Sarah. Jdou po něm.

POČET NOVÝCH PŘÍPADŮ

HUNTINGTONOVY VIRÓZY DOSÁHL

STO TISÍC. EPIDEMIE V USA NARŮSTÁ

Tank odpočívá v mělké říčce tmavé jako noc na východ od pohoří Alleghany. Sarah s Kovbojem urazili pěšky dva kilometry do města a jediný telefonní automat, který tam objevili, byl vykušaný, podle všeho motorovou pilou. Teď z povzdálí okukují jednu hospodu a uvažují, jestli si tady lidé hodně všimají cizinců.

Kovboj sledoval zprávy a policejní relace od okamžiku, kdy se náhle staly zajímavými, a vypadá to, že je jediný, po kom se pátrá. O druhé osobě v tanku nebyla nikde ani zmínka a to znamená, že po něm sice jdou stejní lidé jako po Sarah, ale pohromadě s ním se octla čirou náhodou. Kovbojův popis i popis jeho tanku obdržela policie po celé zemi a tím pádem mu půda pod nohama hoří metrovými plameny. Přestože má tmavou paruku, kterou mu pořídil Flink do jeho pohotovostní soupravy, a přes ní hluboko do čela naraženou čepici se štítkem, má pocit, jako by se na jeho srdce neustále někdo díval přes zaměřovač. Sarah mu musela vymluvit, aby měl sebou na břiše pistoli z umělé hmoty a s šedesátiprocentní zárukou průchodnosti detektory. Poukázala na to, že existuje asi čtyřicetiprocentní riziko, že ho kvůli té pistoli zabijou. Ale Kovboj by byl stejně radši, kdyby cítil její uklidňující tlak na žaludku.

Na druhou stranu, Sarah je neviditelná a Kovboj ji chce mít s sebou. Nepřítel bude hledat ošumělého muže a její přítomnost sníží jeho viditelnost. Také by mohla poznat alespoň některé protivníky podle tváře.

Přesto to celkově vidí bleďě. Flink ho bude muset vytáhnout z téhle války na východě dřív, než ho odtud vyexpedují letecky v igelitovém pytlí na mrtvolu.

Hospoda se jmenuje U Olivera a nasává a zase vyplavuje dav do pozdní sobotní noci za doprovodu

sedmišestnáctkového rytmu, ve kterém smaží svoje cajdáky kapela uvnitř. Kovboj se Sarah chvíli přihlížejí a dívají se na mihotavé hologramy v oknech, zatímco hudba se změní na jedenáctičtvrtky. Jednou projedou kolem místní poldové, aniž by projevíli sebemenší zájem o klientelu.

"Jdem, než zas přijedou," řekne Sarah. Kovboj přikývne, ale nějak se mu nechce z místa. Sarah mu věnuje ostrý pohled.

"Představuj si, že jsem tvoje ochranka. V tom se vyznám."

Hospoda je nasaje dovnitř. Fluoreskující hologramy na stropě a na stěnách Olivera hon chladným pronikavým plamenem. Je to jediné osvětlení kromě bílého reflektoru zaměřeného na bezvýrazného muže, který stojí na jevišti a do hlavy má zapojených pět nástrojů. Za ním se jako medúza tyčí jeho černý stín. Muž hraje na všech pět nástrojů najednou, teď v pěti sedminách. Lidé těm změnám podřizují svůj tanec, dokonce i zónáci reagují na jeho komplikovaný, podmanivý rytmus. "Mám srdce z kovu," recituje muž, "přebývám v boxech." Jeho hlas je bezdechý šepot oddělený od hudby, zaznívá v něm odtažitě ironická samota.

Kovboj je rád, že si může poslechnout své staré oblíbené kousky, ale hlavně ho těší fakt, že je tu tma. Sarah je zachumlaná do své bundy a přestala se svými frajerskými průpovídkami, za což je jí Kovboj vděčen. Procházejí společně hospodou a nezdá se, že by si jich někdo všiml. V chodbičce u záchodu je telefonní automat. Kovboj rozmění u baru pár bankovek za krystalové peníze v kreditjehle a zasune si telefonní audiokonektor do hlavy. Táhne se od něj tenký drátek s mikrofonom, který si umístí do koutku úst jako mluvítko.

Telefon zvedne Flinkova žena. Jutzka je blondýnka s vytrénovanými svaly, která se Flinkovi stará o ranč, když je pryč, a dobře ví, co a jak. Zdá se, jako by jí Kovboj vytáhnul z postele.

"Jutzko," řekne, "máš tam někde Flinka?"

"Kovboji," odpoví Jutzka, "neříkej mi, kde jseš. Tahle linka je nejspíš napíchnutá."

Její tón mu zmrazí nervy jako kapalné hélium. Hlas se jí lehce chvěje úspěšně potlačovaným strachem. Chodbička najednou Kovbojovi připadá ještě mnohem těsnější než ve skutečnosti.

"Co se stalo?" zeptá se.

"Dobře poslouchej." Jutzka od sebe pečlivě a zřetelně odděluje slova, aby je nemusela opakovat. Tvrdé konce souhlásek jí podmalovává strach. Kovboj zavře oči a opře se čelem o uklidňující, solidní realitu kovového telefonního přístroje.

"Flinka postřelili. Pokusili se ho zabít, když jel vozem, ale podařilo se mu z toho dostat. Teď je v nemocnici a nechávám ho hlídat. Nechoď za ním a sem už nevolej. Zalez někam do bezpečí a zůstaň tam, dokud se situace nevyjasní."

Dveře záchodu se otevřou a Kovboj se rychle ohlédne přes rameno. Uvědomuje si, jak je zranitelný. Objeví se muž s jasnými skelnými očima a když prochází kolem, přátelsky se na Kovboje usměje. Kovboj se nahrbí a zašeptá do mikrofonu. "Kdo za tím je?"

"Říká se, že Arkadij. Že se obrátil proti ostatním šíbrákům a pancéřákům. A na tebe má obzvlášť spadáno!"

Pokroucený tmavovlasý cizinec, jeho vlastní odraz na lesklé skřínce telefonu - zírá v chladném hněvu na Kovboje.

"Dneska odpoledne mě skoro dostal," řekne Kovboj. "Zahájil tady svoji soukromou válku. A moje jméno a fotku dal zákonům." Má pocit, jako by gravitace neexistovala, jako by seděl v tanku a sjížděl z horského hřebene, ze kterého se stala stěna černého bezedného kaňonu.

V Kovbojově sluchovém krystalu zazní tón. Zasune kreditjehlu do telefonu a nechá přístroj, ať si odebere peníze.

"Schovej se, Kovboji," říká Jutzka. "Nevíme, komu máme věřit a průjezd zpátky na Západ ti nemůžeme zařídít. Arkadij byl tady v kontaktu skoro s každým, takže nevíme, kdo je jeho člověk a kdo je na naší straně. Všichni se teď někam děkují."

"Arkadij má za sebou blok." Kovboj se divoce rozhledne do stran, má obavy, že jeho šepot někdo uslyší. "Řekni to všem."

"Který?" Ale najednou něco cvakne a Jutzka je pryč. Kovboj ví, kdo ho teď poslouchá. Odhrne rty a zavrčí.

"Pozdě," řekne. "Už tady nejsem."

Odpojí se a vyjde z chodbičky. Sarah tam stojí a sleduje taneční parket. Kovboj jí dá kreditjehlu. "Zavolej Krkounovi, ale vem to hopem," řekne. "Tady jsme profláknutý. Ten tvůj blok má pracky na komunikacích." Stojí před chodbičkou a dívá se. Času spousta, pomyslí si. Ten hovor pravděpodobně lokalizovali, ale rizik, že někoho mají ve vzdálenosti pár minut od tohohle baru, je nulové. A místní poldové s nimi nejsou ve spojení. Potrvá dlouho, než se v tomhle zapadákově s někým domluví. Ale Kovboj přesto cítí, jak mu vlny strachu stoupají páteří, a očima počítá východy. Jestli sem vtrhnou zákoní, ústupovou cestu má připravenou.

"Mám, co si žádáš," našeptává zpěvákův hlas. "Ochráním tě před plameny."

Sarah je zpátky ani ne za dvě minuty. "Krkoun tam nebyl," říká. Kovboj už je na cestě k východu. "Někde se schovává.

Ale mluvila jsem s jedním z jeho lidí." Sarah potřese hlavou. "Je to zmatek. Vypukla válka, ale strany nejsou jasné.

Vypadá to, že Michael a většina jeho lidí jsou momentálně v bezpečí, protože je dopředu varoval, aby si dávali bacha.

Andrej byl jediná... oběť, kromě pajdáků a tak."

Kovboj otevře požární dveře a vyjde do postranní uličky. Oči se mu rychle přizpůsobí změně světla. Jsou tam rezavějící ocelové popelnice obývané kočkami a několik lidí tam vyspává v srpnovém horku, které ještě dýchá ze starého betonu, žhnoucího v Kovbojově infračerveném spektru. Někteří opilí, jiní se jen tak dívají a pár jich vypadá prostě ztraceně.

Maloměstská ulička jako každá jiná.

"Máme se schovat," řekne Sarah. "Ty matrice si vyzvednou, jen co se to v těchhle končinách trochu zklidní."

"Domů se nedostaneme?"

"Ne bez toho, aby nás neoddělili v tu samou vteřinu, kdy se ukážeme ve Svobodný zóně. Nikdo nikomu nevěří."

"Nikomů," řekne Kovboj.

Kráčí rychle k druhému kanci uličky, pěsti v kapsách, snaží se, aby jeho kroky zněly co nejtišeji.

Jeden ze spáčů se zavrtí ve své rozedrané pokrývce a zavolá něčí jméno. Jeho vystouplé břicho svítí bledě do noci.

"Tak to v tom lítáme sami," řekne Kovboj. Dojde na konec uličky a rozhledne se oběma směry. Od chodníku se ozývá ženský smích. Kovboj přejde hlavní ulici a vstoupí do další uličky.

Zvuk jejího hlasu za ním způsobí, že se na místě zarazí. "Přišla jsem na to, pro koho pracuje Cunningham." Kovboj se překvapeně otočí. "To ti řekl ten kluk do telefonu?"

"Pověděla jsem mu, že v tom jedou Orbitálové, a proč. A on znal Cunninghama, měl s ním jednou nějakou zabezpečovací kšeft."

Krajní odpor v jejím hlase je zřejmý. Přestože je tma, Kovboj vidí tu nenávist v jejích očích.

"Je to Tempel. Tempel Pharmaceuticals I.G."

Jakmile Kovboj uslyší to jméno, srdce se mu prudčeji rozbuší. Hluboko v hrudi mu vzniká výkřik, radost burácivá jako trysky jeho tanku, když otevře přívody stlačeného alkoholu. Protože - ač mu to momentálně mu to Není k ničemu - konečně zná jméno nepřítele.

WOHNEN SIE IN LEID- STADT?

ERLAUBEN SIE UNS IHNEN NACH

HAPPYVILLE SCHICKEN!

-Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Tempel Intressengemeinschaft, pomyslí si Kovboj. Zájmová asociace Tempel. Hodně Orbitálů má za svým jménem I.G., a není divu. Skvěle to charakterizuje stav jejich duše.

Jsou se Sarah zpátky u tanku, sedí na jeho opancéřovaném hřbetě, zatímco jeho před' rozráží vlnky říčky. Sarah kolébá na rukách samopal, své studené a vražedné dítě. Přes hvězdy plují mraky, jsou tu ve tmě docela sami.

"Až na nějaký drobný nemám vůbec peníze," říká Kovboj. "Normálně s sebou vozím zlato, kvůli podmazání úřadů."

Potřese hlavou. "Jenže tenhle transport byl údajně legální. Nedalo se předpokládat, že se o nás poldové budou zajímat." Nevele se zasměje. "A to jsem měl být dneska večer zpátky na Floridě."

Sarah neříká nic, jen si přemístí váhu samopalu. Na hlavní má dlouhý tlumič a kdyby musela střílet, nenadělá to víc hluku než obyčejný šepot. Kovboj ví, že sama taky nemá ani halíř.

"K akciím se nedostanu," pokračuje Kovboj a přemýšlí nahlas. "Jestli zákoni opravdu spolupracujou s Arkadijem a jeho lidmi, můžou vystopovat každou moji transakci anebo mi můžou i zmrazit konto. V Novém Mexiku a Wyomingu mám ulitý nějaký zlato, jenže to je odsud trochu dlouhá procházka."

"Máme ty matrice," řekne Sarah. Po tak dlouhé odmlce se zdá, že mluví hodně hlasitě. "Když je dokážeme střílet, vyděláme kapitál."

Kovboj na ni pohlédne. "Znáš někoho, komu se při takovém množství zboží dá věřit? Já ne."

"Nemusíme prodat celej náklad. Stačilo by jen tolik, aby bylo na cestu."

Kovboj slyší, jak mu u ucha zapíská komár. Nervy mu přikazují, aby odtud tank dostal co nejrychleji, co nejdál od toho telefonu, kterým zavolali dvě napíchnuté linky. Ale nemá cenu se někam vydávat, dokud neví kam. Jeho zásoba paliva je příliš kritická, než aby si mohl dovolit jezdit někde v kruzích.

Chce to počkat, říká si. Podívá se na oblohu. Počkat, až se zatáhne.

Vzpomíná na noci kdy s Pony Expresem prolétával bouřkovými mračky, krystal naladěný na povětrnostní službu, aby se mohl držet špatného počasí a ukrývat se v něm. Kdy se delta v dešti bubnujícím na sklo kabiny potápěla v tušové černi tak naprosté a hmatatelné, že svist letounu a tlumeně zářící světla přístrojů se zdály být jedinou realitou a jediným existujícím vesmírem, jehož hranice nebyly dál než na délku paže vně kabiny a veškeré pozemské jsoucno nebylo než jakási radostně vzdálená bezpředmětná halucinace. Jediné, co tu bylo kromě Kovboje žijícího se svým strojem v symbióze neurofaxu, byl jeho vlastní dech v těsném prostoru přílby. Vzpomíná na náhlá vzplanutí rozvětvených blesků, které ozářily sametovou oblohu jasněji než denní světlo a zobrazily deltu jako matově černou jehlu vrženou proti chvějivě opalizujícímu proudu nekonečného elektrického snu... Je to vize, o kterou se s nikým nedokáže rozdělit; kterou nikde jinde nemůže zažít. Je to pocit sounáležitosti a naplnění, o kterém by nikdy nedokázal hovořit. Ani s těmi, kteří létali společně s ním. Ten svit v jeho očích, záře v jeho mysli. A někdy, to dokázal rozeznat, i v myslích těch druhých.

"Možná bych o někom věděl," řekne Kovboj. "Asi znám někoho, kdo je ze hry už tak dlouho, že u něj hledat nebudou."

SRDCE A INTELEKT

Je pozdní odpoledne. Svět se zastavil, aby nabral dech a ulice se zvolna roztékají na slunci jako polárka. Obyvatelé Pensylvánie v tichosti čekají na soumrak, který trochu otupí barvotiskové hrany jejich světa.

Tank je ukrytý v napůl zatopeném lomu a cesta, která k němu vede, je tak porostlá křovím, že o ní vědí snad jenom jezevci. Kovboj se Sarah jdou po venkovské silnici - dálnici, která nese něčí jméno, ale je jedno čí. Kovboj nese na rameni lepenkovou krabici a z okolo projíždějících vozidel mu tedy není vidět do tváře. Sarah se tiše táhne za ním a její kroky tlumí travnatá krajnice. Další dva uprchlíci s ruksaky, kteří ani nestojí za pohled a kterým zase nestojí za to vztýčit palec v naději, že jim někdo zastaví.

Od půlnoci mířili na západ podle Alleghenského pohoří, potom sledovali koryto řeky Youghiogheny průsmyky západní části Apalačského pohoří a pak odbočili na starý asfalt Penn Central, která se stáčí na severozápad k městu. Po desetiletích úpadku Pittsburg zase kvete, rozvíjí se jako dopravní centrum a hlavní město Pensylvánie, je to jedno z míst, které se bloky neobtěžovaly proměnit v trosky. Kovboj někde viděl obrázky nové metropole, žulové pevnosti vztýčené v nesmírném pokusu oslavit nešťastné staré hlavní město, včetně holochromní projekce Zvonu svobody. Originál byl rozdrčen na kusy společně se Siní nezávislosti a stoupajícím slaným přílivem v šedavých pruzích kalné vody, pak odplaven do Delawarské zátoky společně s tunami kamení, popela a zčernalých kostí, které bývaly Městem bratrské lásky.

Jak noci ubývalo, v nádržích zůstávalo palivo už jen na několik set kilometrů a krajina začínala dostávat nebezpečně městský charakter. Potom co Kovboj objevil starý lom, prospali se Sarah celé ráno a pak se vydali na cestu, další dva pocestní směřující za prací do prosperujícího města, zjevně odsouzení krčit se společně s ostatními v chatrčích a lepenkových krabicích na periférii, poznamenávat kouřem svých ohňů zelené svahy Monongahelského údolí a vyhýbat se tmavým zákoutím, kde se vraždilo pro pár drobných v kapse.

Tady na předměstí bydlí jeden z Kovbojových starých druhů. Kovboj najde jeho adresu s pomocí telefonní služby a uvažuje, jak dalece ještě může Reno být v kontaktu s obchody. Ví, že Reno si svého času vydělal hodně peněz jako pilot delty a že není právě typ člověka, který rozhazuje. A jestli se teď živí úplně legálně, hodně věcí by to mohlo usnadnit.

Renův dům je obklopen zdí a na jedné její straně postává vedle svého rance stařec v potrhaném slamáku a s třídním strništěm na bradě. Pokuřuje cigaretu a čeká na chládek po západu slunce, aby mohl pokračovat v cestě. Kovbojovy nervy vykřiknou na poplach a má co dělat, aby je utišil. Výjevy jako tenhle nejsou ničím neobvyklým tady ani v jiné části světa.

Renova vstupní brána je z naleštěné chromové slitiny, která odráží Kovbojův obraz, jeho pohublou a vyčerpanou postavu vedle vysoké špinězy se zrcadlovkami na očích, ve kterých se cosi chvěje jako vzduch nad rozpáleným asfaltem. Brána začne klást Kovbojovi otázky a on si místo odpovědi sundá čepici i paruku. Brána zabublá hlasem neradostného veselí, jako by se někdo topil. "Mám dojem, že jsem tě viděl na videu. Račte vstoupit." Brána se nehlučně otevře.

Budova je oslavou neurofaxu, geometrickou singularitou sestávající z krystalů a drahých orbitálních slitin, naznačuje spojení lidského ducha s digitální realitou. K obloze se pnou ježaté antény, jako spleť tepen se kolem domu táhnou průhledné plastické trubice. Nejspíš je to součást klimatizačně vytápěcího zařízení, kterým protékají zářivě barevné tekutiny exotických vlastností, a proudy kapaliny přerušují bubliny, jež představují elektrony uhánějící mřížkami. Chodník vedoucí k domu je vydlážděn milimetry silnými plátky meteorického materiálu chráněného vrstvou tvrdého

plastu původem z obřích plyných planet, blyštivé žilky niklu a hořčíku jasně vystupují na méně zřetelných plochách nezoxidovaného železa posetého skvrnkami chromu a křemíku. Ve dvoraně stojí na kovových podstavcích další meteority, zalité do skla. Dveře domu jsou zase z leštěné slitiny a splývají se zdí. Otevrou se bez jediného zvuku, stejně jako ty první.

"Vypadá to tady jako ilustrace ze Života kyborgů," zamumlá Sarah. Tmavý, laserem opracovaný kámen zdí je prostoupen traverzami ze světlé slitiny jako dřevo a omítka na hrázděných domech. Na stěnách se nepřetržitě přeskupují umělecké artefakty z kapalných krystalů. Kovboj rozezná jeden ze vzorů jako obrovskou zvětšeninu svého motoricky reflexivního čipu.

"Svoje zbraně odložte ve foyeru, prosím. Nic se jim nestane." Hlas uvnitř domu zní poněkud jemněji.

Sarah si prosadila, že Heckler & Kocha si poneše v báglu, a teď ho s neochotným úsměvem klade na stůl. Kovboj vedle odloží svoji příruční pistoli. Pak oba vstoupí do vedlejší místnosti.

Nábytek naplněný měkkou želatinou žhne modrým Čerenkovovým zářením ze skrytých vnitřních zdrojů. Z akvária plného geneticky rekonstituovaných ryb se line stejná přízračně zelená záře jako z obrazovky počítače. Z ubytých reproduktorů zní náhodně vytvářené tóny v duchu pointilismu. Z dveří v kovovém rámu vyjde Reno.

"Ahoj, Kovboji. Už je to nějaký pátek, co jsme se neviděli."

"Ahoj, Reno." Kovboj se znalecky rozhlíží kolem. "Vypadá to, že se ti nevede nejhůř," řekne.

Před pěti lety schytila Renova delta někde nad Indianou raketu do levého motoru a zahučela do jedné tmavé kotliny v Západní Virginii, přičemž potenciální zisk v hodnotě 200 miliónů dolarů za léky na palubě vyhořel k nebi v jasných modrých plamenech alkoholu. Byla to jedna z posledních velkých výprav na deltách a znamenala rozhodující zvrat směrem k užívání tanků. Renovi se podařilo letoun opustit ještě než se zavrtil do Cheat Mountain, ale těžce se popálil, jak se předtím pokoušel dovléct deltu přes zalesněné hřebeny na letiště v Marylandu. Navíc se mu pořádně neotevřel padák, takže části těla museli seškrabávat se stromů lopatou. V Kovbojových kruzích se dodnes hovoří o Renově smůle s politováním.

Kovboj ho několikrát navštívil v nemocnici a pak s ním párkrát mluvil telefonem. Dozvěděl se, že mu dali tělo zase dohromady, ale poškození mozku bylo příliš velké pro normální funkce. S doručováním zboží byl konec.

Somatická přestavba vypadá dobře. Ruce a nohy se mu pohybují normálně, modré oči jedno jako druhé. Ve flanelových kalhotách a košili s havajským vzorem vypadá docela fit. Renova tvář vypadá až na jemnou síť vrásek kolem očí mladě, a zuby mu bíle svítí i v šeru místnosti. Tmavé zdiřky v plavě mu překrývají hnědé vlasy, které mu splývají až na ramena.

"Hledím si svých akcií," řekne Reno. V očích má podivnou prázdnotu.

"Reno, tohle je Sarah." Oba na sebe kývnou, Kovboj zatím postaví na podlahu krabici s matricemi. Pak potřeše Renovi rukou.

Něco tu není v pořádku. Ta ruka je příliš teplá a nějak... suchá. Každá lidská dlaň bývá aspoň trochu navlhla. Kovboj se podívá na Renovu paži přes infračervenou a vidí, že teplo je v ní rozděleno zcela rovnoměrně. Takovou ruku ještě v životě neviděl.

"Protéza," řekne Reno, když vidí Kovbojův výraz. "Tahle ruka, obě nohy a ještě pár věcí navrch."

"Ale vždyť jsi mohl mít opravdové nohy," řekne Kovboj. Reno si poklepe na lebku. "Taky jsem dostal opravdové nohy, ale poškození mozku bylo příliš velké. Motorická koordinace byla v čudu a hmat byl taky v háji - ztratil jsem příliš mnoho kůže a neuronů. Ale u Modernbody hledali někoho, kdo by otestoval jejich nejnovější protézy." Reno pokrčí rameny. Kovboj z toho má divný pocit. Jakoby to bylo nacvičené a ne skutečné gesto. Možná, že Reno musel podávat tohle vysvětlení víckrát, než mu bylo po chuti.

"Na ruku a nohy mám neuromontáž. Poškozenou část mozku nahrazují kapalně krystaly počítače. Hmatová zpětná vazba není nic moc, ale po té havárii stejně za nic nestála. Jsou to všechno pěkně moderní, experimentální věcičky. Lehké slitiny, lehčí než kosti nebo svaly. Taky jsem teď trochu pohyblivější než předtím. Jestli to přijde do výroby, tak tyhle experimentální protézy budou levnější než klonované nohy a transplantáty."

"To jsem nevěděl," řekne Kovboj.

"Modernbody mi vyplácí slušnou penzi," říká Reno. "Koupil jsem si za ni tenhle dům. Nic mě to nestojí, jen jednou za pár měsíců musím na prohlídku a sem tam mi vymění některé obvody za lepší. A moje nové díly vydrží déle než originály."

Už je to na cestě, pomyslí si Kovboj. Věčný život v tělesné reinkarnaci optického média, nezpomalovaný omezenou rychlostí umělé nabuzených neurotransmiterů. Život blížící se rychlosti světla, život rozšiřující hranice neurofaxu, hranice vesmíru. Celý mozek obsažený ve svém dokonalém analogu z kapalných krystalů. Nervy jako ocelové kytarové struny. Srdce jako roztočené turbočerpadlo. Ocelový Kovboj s tělem jako řezavý záblesk monochromu nastoluje spravedlnost a napravuje křivdy. Kdo byla ta maskovaná umělá inteligence? Nemám páru, kámo, ale zůstal tu po ní tenhle stříbrný odlitek krystalového obvodu.

To je hudba pro Kovbojovy uši. Jen jestli dokážou rozlousknout ten problém se zpětnou vazbou.

Reno na něj hledí svými mladými starými očima. Očima, které bývaly mnohem mladší, dokud onen levý motor nezačal chrlít svoje roztavené pozůstatky do řídkého vzduchu nad Indianou a horizont se nezačal obracet vzhůru nohama.

"Takže," řekne Reno, "vy dva jste se dostali do křížové palby?"

"Tak nějak bych to definoval."

Renovi se zúží oči. "Jak jsem tak slyšel, ta palba sahá až někam do Kalifornie."

"S tím si budu lámat hlavu, až se dostanu zpátky na Západ. A pak, jestli vlastníš nějaký akcie Tempel Pharmaceuticals, měl bys je radši prodat."

Reno se zamračí na jedno ze svých krystalových uměleckých děl. "Posaďte se," řekne, "a povězte mi o tom." Sednou si

naproti sobě do dvou křesel a Kovboj krátce shrne, co všechno ví. Sarah zaujme poloviční lotosovou polohu na zářivém gauči barvy nukleární modři a zdrží se poznámek. Jak se sluší na tělesnou stráž zůstává nenápadná.

Reno si mne bradu. "Co tedy potřebuješ? Přepřahu na Západ? Úkryt?"

Kovboj má znovu divný pocit. Jako kdyby Rena řídil nějaký automatický pilot. Jakoby přes veškerou ochotu jednal reflexivně a vlastně ho to ani nezajímalo.

"Potřebujeme něco prodat." Kovboj sáhne po krabici s matricemi a roztrhne obal. Reno se nakloní a podívá se dovnitř kontejneru.

"Chceme jich střelit tisíc," řekne Kovboj. "Všechny perfektní, orbitální kvalita, pro Yoyodyne je vyrobila pobočka Olivetti. Jsou to dva dva osm jedničky, abych byl přesnej." V tanku je matric tisíckrát tolik, ale Kovboj nechce Krkounovi ubírat z jeho majetku víc, než je nutné. Nezapomíná, pro koho vlastně Sarah pracuje.

"Krystalová srdce," zamumlá Reno. Lehce nasaje vzduch. "Tak o tohle se tedy bojuje."

Kovboj má dojem, že se mu podařilo vzbudit Renovu pozornost.

Kolem matric se točí svět, mají tak zásadní význam, že říhat jim srdce je zcela na místě. Kdyby se tahle srdce zastavila, zemřelo by těle. Počítačová jádra vyrobená z kapalných krystalů, která se dokáží přeskupit do jakékoliv konfigurace pro co největší účinnost vyhovující momentálním výpočetním požadavkům, která dokáží přejít od ukládání dat k jejich přenosu, analýze a nakonec vytvoří formu nejlépe odpovídající výsledkům této analýzy. Srdce, která dokáží vytvořit vědomí, od drobných záblesků jasu v Kovbojově hlavě, jež mu umožňují řídit jeho tank, až po větší modely, které jsou funkčními analogy lidského mozku, obrovské umělé inteligence, které zajišťují hladký chod věcí pro Orbitály a vládu planety.

A to všechno ve zmenšeném provedení, tady v lepenkové krabici.

"Co krabice, to čtyřicet srdcí," řekne Kovboj. "Ostatní jsou na bezpečném místě. Když nám zašibruješ, dostaneš třicet procent."

Odrázy krystalů září Renovi v očích jako rubíny. "Podívám se, jaká je situace na trhu," řekne.

Na dvou místech se dotkne tušově černé plochy stolu před sebou a uvnitř se rozsvítí klávesnice kompšasí, jejíž barvy mu ozáří obličej. Zesponu vyjede černá skříňka napojená na komp ve stole a paměťový zásobník. Reno zasune jednu paměťovou krychli do skříňky, pak z ní odvine kablík a zasune si ho do spánku. Stiskne několik kláves na kompu a zapře se dozadu v křesle.

Z nekonečné šumivé dálky zní bublání akvárií. Renův výraz ztvdne, pak se zase uvolní. Vznáší se v neurofaxu dlouhou dobu. Pak se jeho oči upřou na Kovboje a jsou to oči plné překvapení.

"Od poledne vylezly akcie Tempelu o dvanáct bodů." Reno zní zasněně, nechce se mu odloučit se od neurofaxu. "Vrhli se na Koroleva, je to vážný pokus o převzetí kontroly nad firmou. Korolev je teď zranitelný, udělali několik chybných tahů." Kovboj koutkem oka zahlédne zaražený výraz ve tváři Sarah a pochopí, že jí to řeklo víc, než dává najevo, a že jí potom bude muset položit pár otázek. Ale z křesla se dál ozývá Renův vrnivý hlas.

"Tempel má silnou pozici v léčivech a v důlním průmyslu, ale s leteckým průmyslem jsou na štíru. Akvizice Koroleva by je posílila. Stav trhu napovídá, že Tempel to vyhraje, ale já bych si tím nebyl tak jist. Korolev má k dispozici velké rezervy... a jsou to takoví tajnůstkáři, že o spoustě věcí Tempel určitě nemá ponětí."

Kovboj si představí oba orbitální obry v sevření jejich elektronického zápolení, jak se snaží přebít se navzájem spekulativními hodnotami svých akcií, jak se ostřelují daty drahocennějšími než zlato, jak umělé inteligence a mozky korporací spřádají intriky a manipulují číselnými řadami a jak nakupují akcie a jejich termínové hodnoty prostřednictvím třetích stran a přitom doufají, že je nikdo neodhalí jako pravé vlastníky. Oba protivníci mají takřka neomezené prostředky a vítězství bude patřit tomu obratnějšímu z nich, který dokáže zavléct druhou stranu do slepé uličky a lépe odhadne její slabiny. Zdá se, že Reno se někam vytrácí, jeho vědomí se opět přelévá do neurofaxu a nasává do sebe data přes filtr paměťového bloku. Kovboj se pokradmu podívá na Sarah a vidí, že se podobně jako Reno obrací do sebe, pohlcena pro tu chvíli krajinou svého nitra, že si pravděpodobně skládá obraz, který je ucelenější než ten Kovbojův. Přeje si, aby se s ním aspoň o část z toho rozdělila.

Reno se odpojí. Zářivé barvy v ebenové hloubi stolu pohasnou. Vráti krystalovou paměť zpátky do zásobníku a nadechne se. "Hranice se smazávají," řekne. Hlas má stále ještě zasněný a oči má jako v transu upřené někam tisíc metrů hluboko do vlastního nitra. "Po válce byly demarkační Čáry jasně definované - vítězové, poražení, oběti. Bloky se navzájem dohodly, že v určitých oblastech si nebudou konkurovat a vytvořily kartely, aby mohly dominovat na ostatních trzích. Předem dohodnuté oblasti exploatace. Sdílení informací. Omezení konkurence na životně nepříliš důležité oblasti.

"Ale válka vytvořila spousty prázdných míst. Mocenská vakua, vakua distribuční a informační. Orbitálové se do nich nechali nasát a tam věci už nebyly tak přehledně uspořádané. Hranice nebyly tak jasně... definované. Vítězové a poražení už nebyli tak snadno rozeznatelní. Bloky jsou do sebe v těch místech zapletené a výsledkem je, že se demarkační Čáry posouvají. Systém je vystaven stále většímu tlaku a začínají se objevovat praskliny. Jevy, ke kterým dochází v těžko definovatelných oblastech, mají vliv na celý systém. Malé zvýšení tlaku tady nebo tam, v kritickém bodě... by mohlo mít ohromný výsledný efekt." Renův pohled se prudce obrátí na Kovboje.

"To, samozřejmě, není moje věc," řekne. "Mám v úmyslu držet se uprostřed, na uzlu stojatých vln. Mám určité informace a dobrou představu o tom, co a jak se děje. Dokážu z toho vybruslit."

"Držet se uprostřed znamená dostat se do křížový palby, Reno," řekne Kovboj. "Jako já a Sarah."

"Tys nebyl nikdy uprostřed, Kovboji. Ani nikdo jiný z žokejů na deltách. Šíbráci o to usilují, ale podaří se jim to jenom málokdy. Ale já uprostřed jsem." Reno má oči jako led, když zvedne svoji umělou ruku. "Jsem uprostřed díky tomu, co jsem. Napůl jedna věc, napůl druhá. Dokážu stát na uzlu a dívat se, jak se vlny okolo zvedají a řítí se zpět. Žokejové na deltách se zřítíli, Kovboji. Ty ses sice chytil jiné vlny, ale ta se taky jednou zřítí."

Kdo to tu vlastně mluví? přemítá Kovboj. Je to Reno nebo ta krystalová hmota uložená v jeho lebce? Reno teď skoro pořád žije v neurofaxu a Kovboj si říká, jestli se tam někde neztratil, jestli jeho strojová část do sebe nenasála příliš velký kus jeho osobnosti, jestli místo mozku nezačíná rozhodovat krystal.

Říká se tomu bílá slepota. Podlehnouti rozkošim kompu. Uživatelům jako Kovboj nebo Reno by se to stát nemělo - ne lidem, kteří v neurofaxu létají krajinou skutečného světa, ale je to nebezpečí, jež hrozí teoretikům, těm, kdo se zabývají umělou inteligencí a fyzikům, kteří se většinu času utápějí v abstraktním myšlení. Takoví si mohou poplést elektronický obraz skutečnosti se skutečností samou, rozpustí se v informační síti, rychlostí světla se ženou její strukturou, až jejich ego pohasne a zeslábně natolik, že se téměř nedá nahmatat.

Kovboj si se zachvěním uvědomí, že Reno je pouhý přízrak s prázdnými očima, snůška návyků, které ztratily jakýkoliv účel kromě toho, aby sytily krystal v jeho hlavě potřebnými daty. To, co zůstalo z pilota delty, je už jen čistý reflex.

"Ty matrice jsou seknuté," řekne Kovboj. "Chvilí bys je měl držet pod pokličkou."

Reno zavrtí hlavou. "Ani se je nebudu pokoušet prodat, a to hezky dlouho. Uložím je do trezoru a použiju je jako záruku na půjčku, kterou si dohodnu přes neurofax s bankou. Půjčka mi poslouží k nákupu akcií a až si s těmi penězi trochu pohraju, půjčku splatím a matrice pak hodím na trh. Tou dobou bude tahle válka už dávno zapomenutá."

Kovboj se opře ve svém křesle. Zdá se, že Reno je z transu definitivně venku, a jeho plán jak naložit s krystaly vypadá bytelně.

"Ta srdce můžete zatím přestěhovat sem ke mně, než si pronajmu trezor," řekne Reno. "Mám tady dvojitý bezpečnostní systém. Ten první se dá vyřídit, když se ví, jak na to. Ten druhý - ten nikdo hledat nebude. Každý, kdo mi sem vlezle přes zeď, se dostane pod palbu."

"Kovboji," řekne Sarah. Její hlas ho překvapí, už si zvyknut na její mlčenlivý poloviční lotos na samém okraji svého zorného pole. "Když budeme chtít přemístit matrice sem, budeme na to potřebovat nákladák."

"Vezměte si můj," řekne Reno. "Je v garáži." Zaloví v kapse a vyndá klíček, malý krystalek na špičce jehly z nerez oceli.

"Tady v tom jsou kódy. Garáž a bránu vám otevřu odtud." Přelétne očima z Kovboje na Sarah. "Chcete se něčeho najíst?"

"Ne," řekne Sarah a Kovboje znovu překvapí rozhodný tón jejího hlasu. "Musíme zpátky k tanku. Nechci nechávat Krkounův náklad bez dozoru."

Reno ukáže levou rukou. Konečky prstů se mu třesou. "Tudy. Na konci chodby vpravo. Kuchyň. Je vlevo, kdybyste si to rozmysleli." Sáhne pod stůl, vytáhne konektor a zapojí si ho do spánku. Druhou rukou sáhne po paměťovém zásobníku. "Musím si promluvit s pár lidmi. Zjistit, kolik z toho můžu vytlout."

"Buďte opatrný," řekne Sarah. Reno jí nevěnuje pozornost. Oči už má zase nepřítomné.

Kovboj se zvedne z křesla.

Sarah se rozvine jako rozzlobená kočka, tmavé oči upřené na Rena, páteř prohnutou do oblouku. Tiše odejde a Kovboj sleduje, jak jí na pažích vyvstávají svaly. Vráť se se svým báglem a Kovbojovou pistolí. Reno na to nereaguje.

"Ten tvůj kamarád je pěkně cvok, Kovboji," říká Sarah později, když s nimi nákladák míří jasným časným večerem k jihu. "Mozek má tak vybilenej, že jsem si skoro musela nasadit ty své brýle, abych se na něj vůbec mohla dívat."

Kovboj řídí nákladák přes neurofax, cítí, jak se vodík vaří v turbíně a jak se kola otáčejí na rozměklém asfaltu. "Já vím," řekne. "Měl těžkou havárku."

"Myslí si, že dřepí na nějakým uzlu uprostřed kosmického proudu dat," řekne Sarah. "Co když mu ta jeho nebeská matrix pokyne, aby nás prásknul?"

"Je to kamarád, známe se dlouho," řekne Kovboj dotčeně. "To není jeho styl."

"No ale co když?" naléhá Sarah. "U Tempelů by mu s radostí věnovali dva tisíce krystalů místo tý tisícovky, co mu nabízíme my. A nebylo by to v poměru sedmdesát ku třiceti."

Kovboj pocítí, jak se v něm zvedá vztek. "Jestli je Reno zrádce, naši situaci to moc nezhorší, že ne? Nevším jsem si, že zrovna tví přátelé by nám nějak bryskně chvátili na pomoc."

Odpověď je mu její tichá zuřivost. Kovboj ji vnímá jako němé, téměř hmatatelné vyzářování po celý zbytek jízdy.

UMĚLÉ INTELIGENCE SE BOUŘÍ
V LENINGRADĚ. DATASÍŤ KOROLEV
NEKOMENTUJE OTÁZKU
BEZPEČNOSTNÍCH ZAŘÍZENÍ

Ve tmách čtvrté hodiny ranní vyveze Kovboj tank z lomu a společně se Sarah naloží tisíc krystalových srdcí do Renova lehkého nákladáku. Komáři víří ve spirálách a vrhají se jim na zápěstí, krk a holá místa za ušima. Sarah si vymínila, že než zajedou s vozem dovnitř, porozhlédne se nejdříve po Renově sousedství.

Ukáže se, že porozhlížet se není třeba.

Strach zatrne Kovbojovi v žilách jako zmrzlý amoniak, když asi ze vzdálenosti osmi set metrů spatří, jak se nad Renovým domem jako šedý fantóm zvedá pomalý sloup kouře a jeho spodní část žhne rudě jako krev. Okolo se mihnou policejní vozy a zazní kolísavý tón jejich sirén. Sarah stáhne okénko. Od břídlícově šedých kopců se odráží ozvěna vzdálené střelby.

"To je ten další bezpečnostní systém," řekne Kovboj. Spodek mraku zaplane oranžově a o vteřinu později se ozve temná rána. Kovboj vycení zuby a proud vzteku v něm vzplane jako hořící alkohol. Prudce otočí nákladák a pustí vodík do turbíny. Zatáčku vezme smykem, až to zaharaší vžadu v nákladu. Jestli se dostane k tanku včas, možná se mu podaří Rena dostat ven, Pony Expres jede na pomoc...

"Kovboji," řekne Sarah. "Zpomal. Nechceme, aby nám prohlíželi papíry."

"Dostanu Rena odtamtud tankem."

Sarah se k němu přisune, oči se jí třpytí jako diamanty. "Reno je v tahu, Kovboji. Jediný, co dokážeš, bude, že nás zabiješ oba. Na tank budou přichystaný. Už ho znají. Ten kanón ve věži je nepřekvapí."

"Třeba to vyjde."

Sarah mu stiskne paži a Kovboj cítí, jak se mu bolest rozbíhá po nervech. "Je sám, Kovboji," řekne Sarah. "A my taky." Kovboj slyší v jejích slovech lítost a překvapí ho to.

"Jsme sami," opakuje Sarah. "Stejně jako jsme byli od chvíle, kdy jsme opustili Svobodnou zónu. Jediný rozdíl je v tom, že teď to víme docela určitě."

Za nimi se zableskne a kouř prozářen bílým ohněm zprůsvitní. Kovboj ucítí závan horka na zátylku. Po tomhle už tam nemohlo zůstat nic, tolik ví. Vysoké tiché kvílení turbíny poklesne, zdánlivě samo od sebe.

Po Apalačském pohoří se šplhá úsvit. Asfalt už zase začíná měknout.

Kapitola

8

CELKOVÝ SOUČET PRO TAMPU ZA
MINULOU NOC; V OBVODU MĚSTA
NALEZENO 28 MRTVÝCH... ŠTASTNÍ
VÝHERCI INKASUJI V POMĚRU 15 KU 1
POLICIE VINÍ REKORDNÍ VLNU HORKA

V chladnoucích motorech tanku to lupe. Přeludy z horka pomalu tančí Sarah před očima.

"Pověz mi něco o Korolevech," řekne Kovboj. Sarah na něj překvapeně pohlédne.

"Věděla jsi o nich něco, co Reno nevěděl," naléhá Kovboj. Má napjatý a zlobný výraz. "Když mi to řekneš, budu mít větší šanci na přežití. Potřebuju to vědět. Mám na to právo."

Urazili další dvě stovky kilometrů břídlíkatými kopci a za Čárou v Ohiu objevili suchou, keří porostlou rokli, která jim posloužila za úkryt. Ležela v polesí starodávného Národního hvozdů mezi stromovým příliš starým a zetlelým, než aby se dalo vytěžit. Pro tank to znamená konečnou; v nádržích zbývá jen pár kapek alkoholové rosy.

Sarah se usadí na lehátku pro pasažéry. Když natáhne nohu, po kovové podlaze se začne koulet sedmimilimetrová nábojnice, a ona si vzpomene na ozvěny výstřelů odrážející se od pensylvánských kopců a na záblesk bílého žáru, kterým to všechno skončilo. Noviny oznamují, že skupina ozbrojenců neznámého původu se pokusila vloupat do Renova domu, ale narazila přitom na jeho obranné systémy. Když se objevila policie, stříleli po ní jak vetřelci tak automatika. Načež to tam poldové všechno zlikvidovali ještě, než se ujasnilo, co se děje. Nepřežil nikdo.

"Zájmová asociace Korolev," připomene jí Kovboj. Sarah pocítí na ramenou ocelovou tíži těch slov.

"Tak dobře," řekne. Obrazy jí proletí hlavou, pohrdavé fialkové oči Firebudové, firemní nášivky zónáků v Aujourd'Oui, pak ten poslední oranžový nápis, ZPRACOVÁVÁM, v rohu obrazovky u Danici, když tam seděla a naslouchala pomalému toku času.

"Tak dobře," řekne Sarah znovu. Cítí intenzitu Kovbojova upřeného pohledu a podvolí se. Je to za mnou, pomyslí si. Už na tom stejně nesejde. "Byla to penetrační operace," řekne mu, "zaměřená proti počítači Koroleva v Tampě. Vnější bezpečnostní okruh kompu se nedal prolomit, takže jsem měla za úkol využít jednoho jejich kurýra, dostat se k nim do budovy, projít ochrankou a zavést do jejich systému jeden program. Měla jsem za to, že se jednalo o vykrádání dat, ale vypadá to spíš na sabotáž. Ten program měl Korolevům rozbít strategii a oslabit je před pokusem konkurence o akvizici jejich firmy."

"Co z toho měl ten kurýr?"

Sarah cítí Wízlův tep, jeho tíživou přítomnost v jejím hrdle. Pohlédne na Kovboje a snaží se ho vyprovokovat k nějaké reakci.

"Myslel, že si zašoustá. Místo toho z toho měl smrt."

Kovboj její pohled vydrží. "O'kej," řekne.

"Zasloužil si to."

"Neříkám, že ne."

Nakonec je to Sarah, kdo první uhne pohledem. Mačká v ruce starou vlněnou pokrývku a cítí hustý nehybný vzduch, pach potu, chemického záchodu a horkého kovu. I přes otevřený horní poklop se vzduch uvnitř ani nepohne.

"Kdes potkala toho Cunninghama?" zeptá se Kovboj.

"Pověděl mi o mně Krkoun. Asi spolu občas dělali nějaký kšefty."

"A teď se pokoušejí navzájem oddělat."

Sarah pokrčí rameny. "Obchodní záležitost. Nic osobního. Cunningham není typ, co by tyhle dvě věci míchal dohromady. A i kdyby chtěl, firma by mu to nedovolila."

Kovboj zvedne svou přilbu z opěradla lehátka a jen tak ji drží v ruce. "Myslíš, že je to propojený? Že by Tempel šel po Korolevovi a šíbrácích současně?"

"Nevím. Může útok proti vám nějak oslabit Koroleva?"

"Nevím jak. Nikdo od nás Korolevovy motory ani díly nepoužívá. Moje motory jsou turbíny Rolls-Royce vyrobené licenčně u Pratt & Whitney."

Sarah se opře o přepážku a zavře oči. Pořád ještě slyší řev turbín a cítí vibrující kov. Pod víčky stále vidí oranžový nápis ZPRACOVÁVÁM. Potřese hlavou.

"Nevidím žádnou souvislost," řekne.

"Musím na Západ, Sarah. Tam mám větší možnosti."

Sarah povytáhne obočí. "Zakopanej poklad?"

"Jo, vlastně jo. A taky přátele."

Sarah neříká nic, jen přivře oči.

"Pojedeš se mnou?" zeptá se Kovboj. Zní to netrpělivě. „Nebo se pokusíš dostat zpátky do Okupovaný zóny?"

"Na Floridě mám bratra. Musím se o něj starat."

Kovboj se zavrtí na svém pěnovém lehátku. "Kolik jsi říkala, že mu je?"

"Nic jsem neříkala. Ale je mu dvacet."

"Tak to se o sebe dokáže postarat."

Sarah otevře oči a pohrdavě se zašklebí. "Vypadá to, že ty zase potřebuješ, abych se starala o tebe, Kovboji." Jediným rázným pohybem, příliš rychlým, než aby ho dokázala sledovat, práskne Kovboj přilbou o opěrku lehátka. "Jdou po mně, sakra! Hledej mě všude! Když jsem s tebou, nejsem tak vidět. Jsem bezpečnější."

Sarah se zasměje a zavrtí hlavou. "To akorát znamená, že jsem tady jak na střešnici a stojím hned vedle terče. Nic takového, Kovboji. Po mně se střílí i bez toho."

Dívá se na ni a svaly na čelistech se mu pohybují. A k jejímu překvapení se mu v očích objeví beznaděj, prázdnota vyplněná čirým zoufalstvím. "Zaplatím ti," řekne. "Tvou standardní sazbu za tělesnou ochranu. Až dorazíme do Montany."

"Standardní sazbu a letenku na Floridu," řekne Sarah automaticky, zatímco se jí v hlavě rozjedou převody a uvažuje, jestli o tenhle džob opravdu stojí. Myslí na Dauda, jak leží na svém automatizovaném lůžku pod vánoční zelení světelných diod, oko otupělé endorfiny. Jak čeká na Slamejše, který nepřichází. Jak tam nemá nikoho, jenom nemocniční sestru, ze které má strach. Jak touží po svém starém kouzlu a místu na slunci, ale ví přitom, že všechno je pryč, protože pravidla hry se změnila jak pro něj, tak pro Sarah. Bude muset hledat novou taktiku, nový zdroj toho, co tolik potřebuje... A Sarah nechce, aby byl sám, aby se věčně musel dívat jen do prázdnoty endorfinového oparu. Ale tahle práce by jí teď přinesla nějaké peníze, stačily by možná k zaplacení zálohy za Daudovo nové oko. Dostat se do Montany nejspíš nebude o nic delší, než jet na Floridu, a jakmile dostane zaplacení, může proklouznout pohraniční kontrolou do Okupovaných států snadněji, než kdyby neměla ani vindru. Poldové ze Svobodné ekonomické zóny tam jen neradi pouštějí chudáky.

Válka na Floridě znamená taky práci, ale jet tam hned by bylo příliš nebezpečné: Krkoun by ji mohl vydat Cunninghamovi jako součást mírové smlouvy. V rámci obchodu, samozřejmě, nebylo by to nic osobního. Takže... nejlepší bude přijmout Kovbojovu nabídku.

Má s tím co dělat i pohled jeho očí, jenž se jí dotýká míst, na která teď nechce myslet. Místa, která si nepřejí, aby další část cesty strávila osaměle.

Sarah chvíli smlouvá o svou standardní sazbu. Nechce, aby si o ní Kovboj myslel, že ji dostává lacino. Nakonec to dopadne tak, že Kovboj zaplatí jen o málo víc než obvykle, ale ne tolik, kolik si Sarah myslí, že by z něj dokázala vymáčkout. Nakonec Sarah vstane a pokrčí rameny. "O'kej. Máš tělesnou stráž. Máš tam taky něco k jídlu?"

"Koncentrát je všechno, co tady je. Dehydrovaný. Stačí to tak na tři čtyři dny."

Sarah se protáhne obličej. "Sušená sója. To je moje."

„Ledaže bys chtěla udělat banku a koupit si něco pořádného."

"To je nápad," zazubí se Sarah. Přitiskne ruce na kovový nízký strop a vzepře se. Cítí přitom, jak se jí svaly vlní a napínají. Přepadá ji netrpělivost, nejradši by se vydala na cestu hned. Bude to úleva, opustit tuhle škatuli z chobhamu a zase dýchat vzduch. A je dobře, že existuje nějaký směr, kterým se vydat, i když cíl není její vlastní.

"To banka zabila Rena," řekne Kovboj. "Pokusil se dostat peníze za ty matrice a ten, s kým jednal, dal hlášku Tempelu."

Když člověk věděl, kde hledat v neurofaxu, objevil banky, které se tvářily jako Něco úplně jiného, které vypadaly jako obchodní společnosti nebo jako makléři nabízející neobvykle vysoký úrok, aniž by se přitom hlouběji zajímali o původ peněz. Navíc nepřiznávali svoje transakce, jak to vyžadoval zákon, a vesele akceptovali eventuální falešná jména svých klientů. Takové banky neměly pojištění a někdy zmizely přes noc i s vklady zákazníků. To se obecně bralo jako obecné riziko spojené s podobnými spekulacemi, ale nestávalo se to příliš často. Banky se někdy prostě jenom přeskupovaly pod jiným jménem a navázaly styk s klienty později.

"Jestli se Orbitálové montují šíbrákům do jejich sítě, pak můžou řídit třeba tucet bank a nikdo o tom neví," říká Kovboj. "Možná, že právě tady to souvisí. Možná, že šíbráci používají banky Koroleva a Tempel je chce všechny vyřídit."

Kovbojovy úvahy teď vypadají silně bezpředmětně. Sarah se pustí do rozebírání Heckler & Kocha. Chce ho nést s sebou v ruksaku. Po Montaně se může potulovat něčí armáda, a proto by ráda, aby všechny části zbraně perfektně fungovaly.

POLEDNÍ NÁJEZD NA SKRÝŠ U ARKANSASKÉ HRANICE

Pancéřačka zastřelena, když se odmítla vzdát

Konfiskována elektronika značné ceny

M.B.I. popírá použití napalmy

Na obloze barvy mokré břidlice dominují souhvězdí vládců; orbitální továrny, satelity a elektrárny. Několik brzy vycházejících hvězd představuje jen chabou konkurenci. Sarah je ponořená hluboko ve svém neurofaxu a tělo má pokryté potem. Kope nohama, hrany jejích rukou a pěstí se mihají vlhkým letním vzduchem jako žhavé blesky. Tváře fantómů, které kouzlí před sebou, jí pomáhají soustředit se a vysílat rozhodné údery proti jejich imaginárním srdcím. Vykonává prudké obraty, švihá vpřed nohou, vrhá pohled přes rameno, probodává protivníka. Podupaná tráva skýtá dobrou oporu pro její bosé nohy. Wízla ponechává pro tu chvíli ukrytého - nemá cenu kazit překvapení předem. Kovboj ji pozoruje ze stínu jilmu, jehož listy jsou pokryté hnědou snětí. Je unavený po celodenní chůzi, svezli se jen asi dvakrát, aby jejich putování nebylo tak jednotvárné. Jsou ještě pořád v Ohiu a drží se vedlejších cest, kde je policie nenajde. Doufali, že najdou nějakou starou farmu, ale v Ohiu je zřejmě nechali všechny strhnout, aby odradili potulné nocležníky.

"Ty jseš do toho ale vážně udělaná, co?" nadhodí Kovboj. Sarah neodpovídá, dál vyráží lokty a rukama proti nepřítelům po obou stranách. Bojuje proti armádě duchů, kteří se zvedají před ní, bezejmenné tváře zbavené identity jako tvář Cunninghama, s hlasy podobnými větším mrtvým stromům sténajícími v mátožném větru. Energie jí proudí svaly jako rtuť, když se jako vítr vrhá do prudkých obrátů a výskoků, když vykopává nohama a její ruce tvoří jediný vír chvatů.

A pak nastává nehybnost, stojí tam ve své póze jako hologram ztuhlý uprostřed pohybu a armáda duchů se rozplývá. Na obočí se jí perlí pot. V hrdle cítí těžký vzduch hustý jako med. Za keři asi padesát metrů opodál poskakuje nákladňák po dírách v rozbitém povrchu cesty. Sarah čeká, až jeho zvuk zcela zanikne v postupující noci.

Otočí se tváří ke Kovbojovi a usměje se na něj. "Teď se něčeho najím," řekne.

"Nemáš se nejdřív uklonit nebo tak něco?" Kovboj vyndá ze svého ruksaku balíček zabalený ve fólii a hodí ji ho. Sarah má nervy ještě stále rozjeté naplno a chytí balíček ve vzduchu, jako kdyby se pohyboval ve zpomaleném filmu. Posadí se před Kovboje do polovičního lotosu a roztrhne fólii.

Kovboj na ni hledí svými tmavými umělými očima. Paruku i čepici si sundal, leží teď na trávě vedle něho. "Máš na to krystal?" zeptá se. "Nebo ses to naučila přímo a natvrdo?"

Sarah se zašklebí dravčím úsměvem a uhryzne kus masové náhražky. "Od každého trochu," řekne.

"To mě nepřekvapuje." Zdá se, že Kovbojovi se zužují zorničky. "Ta jízva, co máš na levém obočí. To nevypadá na nůž ani na břitvu."

Sarah spolkně proužek sušené sóji a zavrtí hlavou. Stará věc, pomyslí si. "Láhev," řekne. "Můj táta se opil a pořezal mě když jsem byla malá."

"A co ta na tváři?"

"Kluk s kudlou při pouliční rvačce. Už jsou to léta."

"A pod rtem?"

Sarah na okamžik znovu vidí ty šílené oči odrážející kalné načervenalé světlo, vlhká ústa opakující znovu a znovu jako zařikadlo ta slova mrcho, mrcho... a ruku se zbělelými klouby svírající břitvu. Úlek až někde hluboko v páteři, že se jí situace vymkla z rukou, že konečně narazila na zákazníka zvláštního druhu, takového, o kterém i ty nejneohroženější z jejích kamarádek mluvily jen chraplavým hlasem plným strachu. "Byl to drázl." A pak její vlastní reakce, její katalyzované reflexy, které poslaly židli svištěcí vzduchem a rozhodily přitom její krev po místnosti v třpytivém púlňesíci, jenž se v rudé spršce rozstříkl o pastelovou košili šilence, který už v příštím okamžiku umíral vedle postele s roztržštěnou lebkou. A pak, jak tam stála nad jeho tělem a rozbitou židli a krev jí stékala po krku, po prsou a po pažích, náhlé sebeuvědomění stejně hluboké a znepokojující jako to předchozí, že teď konečně o sobě ví, kdo je.

Sarah vzhledne ke Kovbojovi v divokém hněvu. "Co tady vlastně děláme, Kovboji?" zeptá se. "Sepisujem životopis? Seznam chyb, který jsem kdy napáchala?" Vztekle zavrčí, chňapne v trávě po láhvi s vodou a jedním trhmem ji odzátkuje. "Každá ta jízva znamená chybu, jasný? Menší omyl, co jsem kdysi udělala. Ale teď už je nedělám. V tomhle kole je totiž ve hře o něco víc, o'kej?"

Sarah zakloní hlavu a polkne doušek. Voda je teplá, s příchutí plastiku.

"Jen mě zajímalo, proč sis je nenechala dát pryč," řekne Kovboj. Nechce se tím dát vyvést z míry, odmítá se rozzlobit.

"Toť vše."

Sarah si otře rty o rukáv trika. "Protože jsou dobrý pro kšeft, víš," řekne. "Některý lidi chtěj prostě vědět, jestli se špiněza nebojí vady na kráse nebo jestli nemá větší strach z rány než chlap. Takže s tím vyrukují hned a rovnou. Stačí?"

Kovboj se usměje a Sarah to připomene Cunninghama, jeho rty sevřené do výrazu chladně nadřazeného úsudku.

"Stačí," řekne Kovboj. "Tobě nevadí dávat lidem najevo, co jsi zač. Mně taky ne."

Sarah pohlédne na jeho zdiřky zasazené do lebky. Ve tmě už skoro nejsou vidět. "Když jsem tě poprvé uviděla, myslela jsem, že jseš kyberák. Myslela jsem, že budu dělat guvernantku ještěřce."

"U nás na Západě znamenají zdířky neurofaxu něco jinýho. Ale jestli si zdejší lidi chtějí myslet zrovna tohle, taky dobře. Jejich názory mě nijak zvlášť nevzrušují."

Sarah dojí zbytek sójového balíčku a zmačká obal. Někde na jih od nich zní houkání vlaku a oba cítí, jak se půda otřásá hlubokými vibracemi. Kovboj otočí hlavu za zvukem.

"Za starých časů bychom mohli chytit nějaký vlak," řekne. "Dva dni a byli bychom na západě."

"Co? To muselo být ale hodně dávno před vagónama s laserovejma detektorama, co střílejí šipky s nervovým plynem."

"Tak dávno to zas není. Tenkrát musel člověk dávat pozor jedině na soukromý poldíky, kterým se říkalo bulici. Jeden můj kamarád má hrací skřín s pár písničkami o tý době."

"Co za skřín? Zase nějaká věc, co máte tam na západě?"

Kovboj se na ni zamyšleně podívá. "Tak nějak," řekne.

Pot studí Sarah na kůži. Napije se znovu vody a zalituje přitom, že jim došla Kovbojova elektrolytická náhražka.

Všechno, co mají, jsou vitamíny a nějaký ten aspirin z Kovbojovy lékárničky. Sarah se nakloní dopředu a protáhne si paže, cítí, jak jí svaly zvláčněly. Na travnatém polštáři se to dnes v noci bude dobře spát. Tohle, pomyslí si, by skoro mohla být dovolená. Nebýt toho, co čeká na konci cesty.

NEJZHAVĚJŠÍ LÉTO V HISTORII

ŠESTÝ REKORD ZA POSLEDNÍCH DEVĚT LET

Vlny horka od pobřeží k pobřeží
(Vysvětlení klimatologů, strana 16)

Motorkáři je asi sedmáct, je hubený, s odhalenou holou hrudí, a opálení na jeho podvyživeném těle vypadá nepatřičně, jako by je tam někdo namaloval. Ruce jako špejle má pokryté tetováním, které se mu táhne až na kostnatá ramena, jsou to modrá schémata obvodů, jež při bližším pohledu představují tváře, dábly, idoly, ženy s protáhlýma očima a jazyky z kapalných krystalů. Hoch má vpadlé oči, které působí šíleným dojmem. Má na sobě roztržené džínsy ušitřené nad kolena a těžké vysoké boty s tupými bronzovými špičkami.

"Svezeme vás," říká. Hlas se mu téměř utápí ve zvuku turbíny, na které obkročmo sedí. "Svezeme vás až k veliký řece."

Říkají si Stříbrní Apačové a jejich vůdce se jmenuje Ivan. Řídí turbínovou tříkolku s ostruhou na řezání drátů namontovanou na předku, jejíž čepel se zvedá jako stříbrný oblouk. Ostatní, muži s týmhle precizním escherovským tetováním a ženy s hlavami a řadry obtočenými šátky se stejným natištěným vzorem, jedou také na tříkolkách nebo na nablýskaných terénních motocyklech s tlustými vyztuženými pneumatikami. Většina jich řídí přes neurofax, ale někteří i ručně. Sarah má za to, že na silnicích se příliš často nezdržují.

"Nastup si, lejdyno," řekne Ivan. "Můžete nám říkat Stříbrňáci, aby to bylo kratší." Ocení Sarah pohledem. "To je ale pěkný kousek brnění, co máš na sobě. Někdo tě hledá?"

"Od té doby, co mě našel už ne," řekne dvojznačně Sarah. Ivan se zašklebí, hnědé zuby má protkané kovem. Kovboj se baví s černým Stříbrňákem, kterému rastafariánské kučery zcela nezakrývají dvě řady zdířek na lebce. Je to spíš přehnaná dekorace, protože pět Kovbojových zdířek úplně stačí k zvládnutí jakéhokoli množství signálů z neurofaxu. Sarah se dívá na Kovboje, vidí, jak pokrčí rameny, což znamená dobře. Vyšplhá se do malého sedátka za Ivanem. Svaly na ramenou se mu napínají pod tetováním, když se přehrabuje v kapse džínsů. "Dáš si stimul na propláchnutí nervů, lejdyno?" ptá se a podává jí poniklovaný inhalátor.

Sarah zavrtí hlavou. "Ne, dík." Kombinace amfetaminu a její neuromontáže je příliš nevypočitatelná.

Ivan pokrčí rameny. "Tak si člověk nejlíp užije jízdu. Ale jak chceš, lejdyno." Vpálí si torpédo do obou nosních dírek, hodí hlavou dozadu a zasměje se. Turbína začíná nabírat otáčky.

Stříbrní Apačové jedou na plný plyn po víceméně přímé linii, přeskakují výmoly, rozrážejí sójová i kukuřičná pole a mění kurs jenom v blízkosti měst a obydlených domů. Když jim cestu zkráží plot, chromované tříkolky s ostruhami jedou v čele. "Abys věděla, snažíme se znova vybudovat otevřenou krajinu." Ivan se rozchechtá, když tříkolka prořízne dvoumetrový plot a dráty ho šlehnou přes ruce, až mu vyrazí krev. Dobytek bučí hrůzou a rozprchává se.

Sarah se snaží chytat držadel, když tříkolka přejíždí příkopy a řečiště potoků, a někdy se přitom staví na zadní kola.

Sarah rozpoznává, že styl Stříbrňáků spočívá nejspíš v tom, jak v klidu a uvolněně sedí ve svých sedadlech a řídí přes neurofax, nevzrušení o nic víc, než kdyby se dívali na video. Dokonce i ti, kteří řídí ručně, se pokoušejí pohybovat lehce a bez zjevného úsilí. Ale Ivanův stimul mu styl jen kazí; v jednom kuse vybubnovává všelijaké rytmy na svá holá kolena a na klávesy kompasí, které sedí motorce mezi zbytečnými řídítky.

Pozdě odpoledne proseká Ivan plot jedné pastviny, ale místo aby tam vjeli za ním, Stříbrňáci zaparkují svoje motorky a sledují černocho, který sleze se svého stroje a palicí na krátké rukojeti jediným úderem skolí jalovici. "Čerstvý telecí, hej hola," šklíbí se Ivan.

Stříbrňáci vytáhnou lovecké nože a shluknou se kolem poraženého kusu.

Krvavé kusy hovězího přidržují na nosičích motorek elastické šňůry. Když se Stříbrňáci s burácením vřítí na houštím porostlým svah východního břehu Wabashe, dvě rodiny kočovníků se pod přívalem sborových posměšků rozprchnou do úkryt. Dětské nohy se bíle míhají na slunci jako ocásky vystrašených srnek. "Naše řeka! Naše pláž!" ječí Ivan do kvílení své turbíny, zatímco jeho ostruha přetíná vejplův přístřešek z plátna a naplaveného dříví. Seskočí z tříkolky, aby vyraboval obsah stočených pokrývek, které po sobě nechali kočovníci.

"Zatracený poserové!" Ivanův hlas zní jako vytí motoru. "Myslíte si, že budu chrápat ve vašich zblešenejch dekách?" Rozpára pokrývkou svým loveckým nožem a botou rozdrtí panenku vyrobenou z kukuřice. "Pryč s tím!" Ostatní se smějí nebo se k němu přidají.

Stříbrní Apačové rozdělají oheň z naplaveného dříví a než se pustí do opékání masa spálí roztroušené zbytky kočovnického majetku. Pár Stříbrňáků se plácá v bahnitě vodě, splachují ze sebe prach cesty. Sarah se dívá na chladivou vodu, pak v báglu ucítí váhu Heckler & Kocha a rozhodne se, že z toho nic nebude.

"Jen tam klidně vlez," řekne Kovboj. Překvapí ji, že se za ní objevil, aniž ho slyšela. "Chvilku ti ten kanón pohlídám."

Sarah ze sebe setřese ruksak, sundá si neprůstřelnou bundu i tenisky a vstoupí do vlažné vody. Kousek odtud se cákají a hulákají Stříbrňáci, ale jakmile se Sarah ponoří, hluk utichne a zdá se jí, že pod vodou slyší na míle odtud. Řeka ji vynese k hladině. Sarah se obrátí na záda a nechává se unášet, nechává Wabash, ať za ni na chvíli převezme tíhu světa.

Později se usadí na břehu a opírá se zády o ruksak jako o polštář, zatímco je řada na Kovbojovi, aby se vykoupal. Zapadající slunce proměňuje řeku ve rtuť. Ve vzduchu voní jídlo. Sarah pozoruje Ivana, jak pochoduje po břehu sem a tam a vrhá rychlé pohledy nalevo a napravo jako generál při inspekci svých jednotek. Každou chvíli se bez zjevného důvodu zachechtá.

Potom uvidí Sarah sedící ve stínu, vydá se k ní a tiše se kření sám pro sebe.

"Máš něco extrovního v tom svém ruksáčku, lejdyno?" zeptá se. "Pašuješ drogy přes Čáru?"

"Kdybych pašovala, dřepěla bych v tanku směr východ," řekne Sarah. "Nestopovala bych špatným směrem."

Ivan pokrčí rameny. "Ne vždycky, lejdyno, ne vždycky. My taky občas jezdíme přes Čáru. Převážíme jen malý množství, ale na údržbu motorek to stačí. Motá se tu taky spousta amatérů, některý pěšky. A je fakt trochu legrační, že nosíš ten krunýř."

"Člověk, co mi ho prodal, říkal, že je od normálních šatů k nerozeznání. A žádný drogy nepašuju."

Ivan se zahihňá. "No dobře, dobře. Všichni máme nějaký to tajemství."

Sarah na něj pohlédne. "Je taky tajemství, proč nenávidíš Kočovníky?"

Ivan zahučí a začne klátit rameny. "Hele," řekne. "Oni to zabalili, jasný? Zabalili své zaměstnání, domy, auta. Všecko."

Nakloní se těsně k ní a vycení své hnědé pokovené zuby. "Ale ty hovada blbý to chtěj všecko zpátky. Zrovinka dostali svoji svobodu, ale oni o to nestojí - chtěj jen ten svůj barák, práci u firmy a kousek trávníku, po kterém by lítaly jejich děcka." Zasměje se a máchne rukama. "Přitom by mohli mít tohle! Svobodu!"

Zašmátrá v kapse, vytáhne inhalátor a napálí si pár torpéd. „Onehda jsem si vyfrknul nosní přepážku rovnou do ruky," řekne. "Je na čase, abych přešaltroval na prášky."

Ivan se odpotácí a pohybuje přitom prsty před sebou, jako kdyby psal na klávesnici počítače. Sarah hledá v ruksaku láhev s vodou. Ozvou se další kroky a pak k sobě uvidí přicházet jednu ze stříbrňáckých žen s dvěma lahvení piva.

Láhve se zdají být nestejněho druhu.

Žena geneticky vypadá jako půvabná směs černošky a orientálky, kudrnaté vlasy má kvůli zdírkám přistřižené nakrátko a je trochu starší než ostatní. Na mokřém šátku, který si uvázala kolem malých ňader, jí vyvstávají bradavky. Podává Sarah pivo.

"Jmenuju se Trnka. Jako ta bobule, kterou se koření gin."

"Dík." Sarah si vezme láhev a prohlíží si ji. "Odkud jste vzali pivo v láhvích z petrolplastu?"

"Vaří ho jeden z našich občasných členů. Ty láhve budou aspoň osmdesát let staré."

"Tak to stojí hotový jmění."

"To víme. Jenže je nám to jedno."

Sarah zvrátí hlavu a polkne jeden doušek. Pivo je tmavé a trochu nasládlé. Souhlasně přikývne a otře si ústa. Od ohně sem zaletí Ivanův smích. Trnka tím směrem otočí své podlouhlé oči. "Ivan umírá," řekne. "Proto s ním jdeme." S úsměvem jako Mona Lisa se otočí zpátky k Sarah. "Vždycky následujeme ty, kdo jsou odsouzeni k záhubě. Ukazují nám cestu."

"Etičtí nihilisti?"

Trnka přikývne. "Tak ty už jsi o nás slyšela. To je dobře."

"Občas se ukážou dole na Floridě, kde žiju, a upálí se nebo něco podobného. Vždycky to podělá noční součty do lotynky. Umřít stylově a doufat, že svět udělá totéž, že jo?"

Trnčin hlas zní mírně, je naplněný tichou jistotou. "Svět nás bude následovat, "ať se stane cokoliv. My jenom chceme, aby si to lidi přiznali. Aby odešli důstojně a s trochou rozmyslu."

"Nejsi už na tohle trochu stará?" Sarah vloží do svého hlasu ostří.

Trnka zavrtí hlavou. Skrz listy stromů za ní svítí slunce a ozařuje ji tvář pohyblivými diagramy, které připomínají Ivanova tetování. "Ne. Jenom jsem trochu nejistá, jak mám odejít. Udělat to můžu jenom jednou a postrádám Ivanův cit pro věc."

"Padnout v boji, tak nějak bych to viděla."

Trnka na ni hledí a na tváři má laskavý úsměv. "To není můj styl." Vezme ruku Sarah do své. "Třeba... chci umřít v náručí cizinky. Cizinky s jizvami, v neprůstřelné vestě a s mým šátkem obtočeným kolem rukou." Trnka jí položí ruku na svou krční tepnu. Než Sarah ruku odtáhne, ucítí, jak Trnce v hrdle pulsuje tep.

"Ne," řekne.

"To nevádí," řekne Trnka. "Když nechceš." Náhle se divoce zahihňá. "Taky si nemysli, že to chci po každým, kdo jde kolem."

"To vím," vyštěkne Sarah. "Byla to láska na první pohled."

Trnčina odpověď je smířlivá. Najednou má nejisté oči. "Možná, že byla." Vstane a spočine pohledem na tábořišti. Ivan

si leje pivo do krku. Zbytek mu stéká hnědavými proudy po prsou.

"Jeho rodiče byli kočovníci," řekne. "O farmu je připravila nejdřív eroze a pak orbitální bloky. Prošli pěšky celé státy tam i zpátky a hledali práci. Nakonec umřeli. Na smůlu, řekla bych."

Sarah neříká nic, s kamennou tváří hledí na řeku. Kovboj má svlečenou košili a rázným krokem vylézá z vody. Džínsy se mu lepí na dlouhé nohy. Je důkladně a stejnoměrně opálený na všech viditelných částech těla. Sarah si vzpomene na solárium a uvažuje, jestli Kovboj vlastní i opalovací lampu, ukrytou někde společně s pokladem v Montaně. Napije se piva.

Trnka se někam odlouká a snaží se, aby to vypadalo, že jde za nějakým konkrétním cílem. Kovboj sundá košili z keře a zamíří k Sarah.

"Už mně ty lidi začínají pořádně lízt na nervy," řekne Sarah a nabídne mu pivo. Kovboj se neptá proč. "Pokoušel jsem se s nimi mluvit o válce," řekne.

"O Tempelu, Arkadijovi a vůbec o všem. Myslel jsem, že by nám mohli nějak pomoci." Vzdychne a setře si z paží kapky vody.

"Ale nepomůžou," řekne Sarah. "Patřej k Buzzardovu kultu, co?"

"Etičtí nihilisti. O to tu jde."

"Už se tě některá z jejich holek zeptala, jestli bys ji nechtěl zabít?"

Kovboj se na ni překvapeně podívá, pak zavrtí hlavou. "Však počkej," vezme mu pivo z ruky a zvrátí hlavu nazad. Od řeky to náhle zaburácí. Kovboj i Sarah se otočí a spatří, jak se dvě hlídková vznášedla s illinoiskými vlajkami ženou s hřměním k jihu směrem k Ohio, nejspíš za nějakým večerním tankem. Slunce se odráží od jejich perspexových střeleckých věží. Kovboj za nimi hledí lehce podmačeně, klidně je sleduje nevzrušeným pohledem profesionála.

"Staromódní pulsní děla," řekne. "S krystalem to nic nenadělá, ale než jsme vykoumali, jak je odstínit, sem tam se jim povedlo vyruchat nám motory. Ovšem ty vějířové rakety jsou zatraceně nepříjemný, když se jim podaří trefa."

Sarah pocítí náhlý přívál vděčnosti za jeho přítomnost tady, za vědomí, že není sama - že Kovboj je uvážlivý, poměrně při smyslech a dostatečně inteligentní na to, aby uměl s tankem proklídkovat krajem a čelit přitom něčemu takovému, jako jsou ty dva hřmící stroje na řece, že dokáže odhadnout protivníka, hrát proti osudu a přijmout pak kartu, která mu padne.

Znamená to, že si občas může oddechnout a vědět přitom, že to Kovboj za ni na chvíli vezme. Sarah dopije pivo a odloží starodávnou láhev. V žaludek jí kručí, hlásí se o večeři.

Vstane a vydá se směrem k ohni, kde se peče maso. Cítí, jak se jí svaly v ramenou uvolňují, teď když ví, že jí někdo kryje záda.

UMĚLÁ INTELIGENCE PROHRÁLA SPOR O OTCOVSTVÍ

"MŮJ MALÝ ANDROIDEK MÁ KONEČNÉ JMÉNO,"
ŠTKÁ VDĚČNÁ MATKA

KOROLEV I.G. VĚC NEKOMENTUJE

Následujícího dne je Stříbrní Apačové převezou přes Wabash a pak se vydají napříč přes Illinois až k Mississippi. Ivan jim každému do ruksaku věnuje trochu opečeného masa. Trnka se ležérně opírá ve svém sedle a hledí na Sarah chladným pohledem.

Jak spolu stojí na břehu, Sarah vidí, že Kovboj si měří zrakem Missouri jako nepřítele, k němuž cítí respekt. Přejdou přes most do Hannibalu a celníci, zvyklí na kočovníky, na ně sotva pohlédnou.

Další, kdo je sveze, jsou dva muži v nákladáku s prodlouženou korbou plnou odloženého polámaného nábytku.

Kovboj sedí vpředu u řidiče, Sarah se s druhým mužem dělí o těsné zadní sedadlo. Oba chlapíci jsou urostlí, opálení, s mozolnatými rukama. Vyjde najevo, že chtějí vést hovor o Ježíšovi. Sarah jim věnuje pouze nepřátelský pohled, ale Kovboj zjevně ovládá jejich jazyk a tím jim po dobu trvání cesty skýtá naději na to, že uvěří.

Řidič jim nabízí jídlo a přístřeší na pár dní a odbočí ke své komunitě. Předstírá, že neslyší, když mu Kovboj říká, že chtějí na západ, ne na sever. Sarah pozoruje oba muže a přemítá, jak daleko tohle asi dojde. Pocítí ve svalech nervózní vzrušení a myslí na to, jaké by to bylo řídit ukradený nákladák až do Montany. Mělo by to jít snadno, napadne ji.

"Zastavte," řekne Kovboj. "Odtud to vezmeme na západ."

Sarah sleduje řidičův tlustý zátylek a zahne prsty jako drápy. Nejdřív udělat toho vzadu, pomysli si, pak zezadu vyřídít řidiče. Potom upřes zrak na Kovboje. Nechám to na něm, řekne si. Uvidí se, jak to provede.

"Ne," říká Kovboj. "Máme všechno jídlo, co dokážeme unést."

Řidič si olízne rty a hodí po Kovbojovi nervózním pohledem. "Bude se vám u nás líbit. Jen počkejte, až se seznámíte s pánem."

Zákmit pohybu vpředu, reakce neuromontáže je tak rychlá, že ji Sarah nedokáže sledovat. Krátká hlaveň Kovbojovy příruční pistole se opírá řidiči o ucho.

"S Ježíšem se můžete setkat později," říká Kovboj, aniž by se obtěžoval zvýšit hlas nebo se podíval na muže na zadním sedadle, "anebo hned během příštích třiceti vteřin. Vyberte si."

O minutu později, když oba stojí v mračnu prachu zdviženém nákladákem a vidí ho mizet na obzoru, se Kovboj usměje a zastrčí si pistoli za opasek. "Už jsem o nich slyšel," řekne. "Baráky, ostnatej drát a v rozích strážní věže s hlídkami, kterým se říká Ohaří Kristovi. Pracoval bych celej boží den na poli a ty bys zase dávala do kupy starej nábytek, dokud

by tě ten jejich pán nezbochnul."

"Smůla, zas jsem o něco přišla. Měla bych pro pána bezva překvápko."

Kovboj se uchechtne. "Jeden můj kamarád, jmenuje se Jimi, se jim jednou s tankem naboural do tábora. Převrátil jim pár věží a zpretrhal dráty. Slyšel jsem, že hodně jejich konvertitů tu šanci využilo, aby odtamtud zdrhli." Potřeše hlavou.

"Jimi je šílenec. Ani to nebyla jeho věc, navezl se jim tam prostě jen tak pro legraci."

Kovboj si upraví ruksak a pobaveně se na Sarah zadívá. "Hele, já myslel, že mi děláš ochranku. Máš mě vysekávat z podobnejch situací."

"Však ti to šlo dobře i samotnýmu. Ale ten nákladák jsme si měli nechat." Začínají se brodit načervenalým prachem.

Kovboj zavrtí hlavou, je to spíš krátké záporné trhnutí bradou. "Ne. Tady v tomhle státě nechci budit pozornost. Jestli mě tady seberou, zastřeje mě."

"Můžu se zeptat proč?"

"Je to pár neděl, co jsem rozstřílel šestnáct zdejších korzárů. Malinko je to rozčílilo."

"Ty jseš ten pancéřák?"

Kovboj neodpovídá, jen se při chůzi dívá k obzoru zpod zahnutého štítu své čepice. Sarah se rozmýšlí, jestli mu má věřit, a nakonec dochází k závěru, že jedině tak dávají věci smysl.

"Není divu, že po tobě jdou."

"Mám přátele," řekne Kovboj.

"Přátele, jako byl Reno? V tvé situaci žádný přátelé neexistují, Kovboji. Maximálně spojenci, to je všechno."

Kovboj mlčí. Sarah ho pozoruje při chůzi, dívá se, jak mu zpod zaprášené paruky stéká po krku pot, ještě pořád cítí tu náhlou vlnu překvapení nad jeho odhalením a vidí, jak kousky mozaiky začínají zapadat na svá místa. Kovboj měl najednou v rukou příliš mnoho moci a uvědomili si to i lidé, pro které byl užitečný. A tak se tiše rozhodli rozdrtit ho dřív, než si svou moc stačí uvědomit. Ještě teď jí měl dost na to, aby jim dokázal nějakou dobu vzdorovat, možná i uzavřít dohodu, že vyvázne životem.

Ale neměl jí dost k tomu, aby zvítězil. Sarah si uvědomuje, že kráčí za mužem, který je na pokraji prohry ve své první a největší bitvě. Ucítí na sobě suché, chladné dotyky smutku. Dnes se nic nedá vyhrát bez toho, aniž by se člověk stal jedním z nich.

Sarah uvažuje, zda o tom Kovboj ví, jestli do toho jde dál jenom proto, že nic jiného nedokáže, nebo jestli si opravdu myslí, že má naději. Zvláštním způsobem mu přeje, aby nevěděl nic, aby ještě chvíli věřil ve svoji šťastnou hvězdu, aby neztratil najednou všechno, o čem usiloval a o čem snil... Sama ten pocit zná až příliš dobře.

Ale pak si vzpomene na jeho výraz bezmoci a zoufalství, který se mu na tváři objevil jen jednou, za jejich posledního dne v tanku, a rázem je jí jasné, že Kovboj si je naprosto vědom toho, co ho na konci cesty čeká. Hraje hru sám se sebou, předstírá, že tam na něj čekají jen přátelé, peníze a naděje, která má smysl...že jde na západ, protože jinou možnost nezná.

Na jednu delší chvíli Sarah zadoufá, že jejich putování bude trvat věčně, že cíl cesty, ta beznadějná, prohraná válka na Západě i na Floridě bude před nimi donekonečna ustupovat. Znovu se podívá na Kovboje, na jeho dlouhé nohy rázující ke konečné, kterou oba až příliš jasně vidí, a sevře se jí srdce.

Kovboj zvedne hlavu a zpod okraje své čepice se zadívá na oblohu. Zdá se, že nasává vzduch. "Bude pršet," řekne. A jde dál.

KDYŽ HOB, TAK DOOPRAVDY...

KDYŽ DOOPRAVDY,

TAK S MARC MAHOMEDEM

Toho dne už žádného stopa nechytou, a tak se dívají, jak se v časném odpoledni nad prérií zvedají mohutná bouřková mračna podobná obřím kobraům. Odpoledne ztemní a mezi mraky začínají přeskakovat blesky, jako když si fotbalové mužstvo před zápasem jen tak kope.

"Mám dojem, že tady poblíž vím o jedné stodole," řekne Kovboj, ale trochu si poplete směr, a tak se na ně v teplých vlnách vrhne déšť, který se je pokouší dostat na kolena a srazit do bahna. Sarah cítí, jak ji ten příval připravuje o dech. Krácejí slepě beztvářou temnotou a teprve záře blesku jim odhalí podlouhlou betonovou zříceninu, kterou hledali. Další blesky jim ukážou střešní trámy olepené vlaštovčími hnízdy a kouty plné myšího trusu. Budova farmy, ke které stodola původně patřila, je rozbořená jako domek z karet, první patro se zřítilo do přízemí. Najdou si suché místo poblíž dveří a roztáhnou spací pytle. Tma je zahaluje jako vlhká přikrývka. Na temný beton uvnitř tečou ze střechy čůrky připomínajícími roztavené zlato.

"Nezlob se. Myslel jsem, že to bude blíž," zazní Kovbojův odtělesněný hlas v ozvěnách od betonových stěn.

"Za to přece nemůžeš. Copak znáš každou starou stodolu v Missouri?"

"Měl bych, jestli chci přežít." Malá odmlka v černé prázdnotě. "Jenom jsem zvyklý projíždět tudy o kapku rychleji."

Nad hlavou jim zaduní hrom. Sarah spatří stříbrnou clonu deště před rozlámanými dveřmi a Kovboje s posmutnělým úsměvem na tváři zhrouceného o zeď. Zdiřky na hlavě se mu modrobíle zalesknou ve světle blesku jako oči hledící dovnitř. Sarah pocítí příval lítosti nad tímhle pancéřákem bez tanku, který se ve svých vysokých botách vleče prachem, nad nímž dřív jen prolétal, a myšlenky se mu mihaly rychlostí světla. Natáhne se, aby ho vzala za ruku, vidí ve tmě modří Daudových očí, azur Daničinych pokrývek a průsvitný neúprosný sled dlouhých příbojových vln zálivu, pomalu omývajících zešelfou pevninu.

"Však ten svůj tank ještě proženeš," řekne Sarah. Hrdlo se jí přitom svírá bolestí.

Ucítí, jak se Kovboj nakloní dopředu, zatápá naslepo druhou rukou. Dotkne se jeho krku, vnímá jeho teplou kůži a

studený déšť. Zasměje se. "Není to fér," řekne. "Ty vidíš ve tmě a já ne."
"Pověz mi," řekne Kovboj, "pročpak tohle děláš?" Jeho hlas je velmi blízko. Sarah ucítí závan jeho dechu. „Protože jdeme na západ," řekne Sarah. "A až tam dojdeme, budeme mít vlastní starosti. Každý svoje."
"Jasně." Kovboj na okamžik zaváhá a Sarah slyší, jak se jeho hrdlo vzpouzí vydat slova, která chce říct. "Jsme přátelé, Sarah?" zeptá se. "Nebo jen spojenci?"
Sarah pocítí, jak se jí hluboko v hrdle rodí smích. "Tak nějak napůl, Kovboji."
"To jsem rád."
Kovboj se znovu nakloní a ona ucítí, jak tiskne svou tvář k jejímu krku. Jeho ruce se kolem ní ovinou a je z toho nehybné obětí. Sarah mu prohrábne rukou jeho krátké vlasy, spatří znovu modř Zálivu a zatouží po dotyku té širé čistoty bez konce.
Kovbojovy ruce se dají do pohybu. Sarah se oddá konejšivému dotyku slaného azuru.

Kapitola

9

Skalisté hory, protkané hlubokými stíny, se potí v odpoledním horku. Nehybný vzduch naplňují mračna mušek a vůně šalvěřových křovin. Kovboj obhlíží starou honáckou boudu a na břiše cítí přítomnost pistole, kterou má zastrčenou za džínsy.

Sarah se krčí v úkrytu padesát metrů odtud a míří samopalem na oprýskaný nátěr boudy. Dobytek u napajedla za nimi se navzájem dorozumívá hučením. Kovboj ví, že další krok je na něm.

Pokrčí rameny a zhluboka se nadechne těžkého vzduchu, potom se vztyčí a vydá se po stráni dolů k boudě. Je to dřevěný srub se střechou z cedrových šindelů, natřený barvou červeného písku a hodně nízký, aby vzdoroval zimním vichřlům.

U západní stěny je úhledně naskládáno palivové dříví. Poblíž stojí prázdná stáj pro čtyři koně. Kovboj odvine kablík z kovového rámu dveří, zasune si jeho konektor do hlavy a udá kód.

Uvnitř je kovová skříň na nářadí, židle a stůl, o stěnu jsou na stojato opřené dva úzké kavalce. Potom jsou tu stará železná kamna s konvicí na kávu, na zdi visí nádoby a police s plechovkami kávy, cukru, mouky, fazolí a oleje. Kovboj vyjde ven na slunce a mávnutím přivolá Sarah.

"Zámek hlásí, že tady od jara nikdo nebyl," řekne. "Nemyslím, že by se v něm někdo vrtal. Pochybuju, že by tohle místo dokázali najít a taky neví, co by tady hledali."

Sarah se neklidně rozhlíží kolem a potí se ve své neprůstřelné bundě zapnuté až ke krku. "Jak myslíš. Tohle je tvůj kraj, ne můj."

Kovboj ustoupí dozadu a pustí ji dovnitř. Sarah odloží svůj Heckler & Koch na stůl a když si sundává bundu, zaluftuje jejími cípy, aby si ochladila tričko. "Tady se bydlí jenom v zimě," řekne Kovboj. "Lidi se tu starají o dobytek, co sem přichází k napajedlu."

Sarah se rozhlíží po malé místnosti. "Měli bychom tu uklidit a sundat okenice," řekne. "Nelíbí se mně, že odtud není nikam vidět."

"Nejdřív to nejdůležitější." Kovboj přistoupí ke skříni s nářadím a vyndá z ní páčidlo, kladivo a hřebíky. Odsune kovový rám starého kavalce a vypáčí z podlahy pár prken. Vytáhne odtamtud plochou kovovou krabici a otevře ji. Jsou tam peníze na cestu, osobní doklady, které ho identifikují jako jistého Gary Coopera, narozeného před pětadvaceti lety v Bozemanu, a lesklá jehla na stříbrném řetízku. Klíč. Kovboj ho pozvedne a usměje se na krystal zářící na jeho hrotu. "Bezpečnostní schránka dole v Butte," prohlásí. "Pan Gary Cooper tam má uložený úspory."

Sarah se probírá zásobami na polici a najde starou poloprázdnou láhev whisky. Sfoukne z ní prach, podívá se na Kovboje a zazubí se. "Bude mejdan," řekne.

Kovboj si navlékne řetízek na krk, z police nad kamny sejme velký nůž a vrátí se ke kovové skříni. V jejím rohu stojí kufříkové pouzdro s ručnicí; otevře je a z ovčího rouna, kterým je pouzdro vyložené, ucítí olej a lanolín. V krabici na horní polici leží zahnuté zásobníky. Za sebou slyší, jak Sarah odšroubovává uzávěr od láhve.

"Seženu nějaký bifteky," řekne. Zdejší dobytek mu beztak napůl patří.

Mušky tančí v sebevražedných spirálách kolem soumravného plamene petrolejové lampy a narážejí na sklo starodávného cylindru s modrým oxidovým náletem. Kovboj leží se Sarah pod červenou traperskou přikrývkou, hledí ke stropu z bytelných cedrových trámů a je překvapený, jak moc mu chybí přítomnost púľnočníh hvězd.

Sarah vedle něj se křečovitě pohne, prudce se posadí a pokrývá jí sklouzne s řader, když sahá po samopalů. "Co to bylo?" zašeptá.

"Nic."

"Myslela jsem, že něco slyším."

Pozorně naslouchá, oči jí jezdí z jednoho kouta místnosti do druhého.

"Nic se neděje," řekne Kovboj znovu. "Byl jsem vzhůru."

Sarah se znovu zaposlouchá, pak Kovboj uvidí, jak jí ramena uvolněně klesnou a položí se zpátky na polštář.

Zauvažuje, jestli by ji neměl jednou rukou obejmout, ale řekne si, že raději ne. Jsou chvíle, kdy je Sarah velmi háklivá na dotek, a z tvrdého výrazu jejího profilu je vidět, že tohle je jedna z nich. Zdá se, že poslouchá dál, částečně pořád ještě ve střehu.

"Áh, do prdele," řekne pak a znovu sáhne po samopalu. Kovboj ji sleduje, jak sahá do kapsy pro inhalátor, stříkne si jednou do každé nosní dírky a cape naboso ke dveřím. Na okamžik nehybně naslouchá a v mihotavém světle lampy to vypadá, jako by se pohybovala, pak otevře dveře a vyklouzne do noci.

Kovboj si podepře hlavu a čeká. Za pár minut vklouzne Sarah zpátky do dveří, opře si sklopnou opěrku zbraně o stehno a stojí na jedné noze, zatímco si druhé chodidlo čistí od hlíny. Oči má nepřítomné a odmítavé. Kovboj se obdivuje hře jejich svalů pod kůží. Sarah si bez jediného slova otře druhou nohu a vklouzne pod pokrývku.

"Po těch torpédech už toho moc nenaspíš," řekne Kovboj.

"To vím." Sarah upřeně hledí ke stropu. "Měla bych si zacvičit."

Kovboj sáhne za hlavu pro láhev a krátce si lokne. Nabídne ji Sarah, ale ta zavrtí hlavou.

"Sprádáš plány?"

"Pokouším se." Sarah se nakonec rozhodne láhev přijmout a napije se, opírá se přitom o loket. Postaví láhev na pokrývku mezi nimi. "Do Svobodný zóny dorazím nejspíš přes Havanu. V Tampě pak nebudu muset přes celnici, bude to vnitrostátní let. A jen co budu v Tampě, budu se schovávat, dokud si s někým nepromluví a nezjistím, že vylízt ven je už bezpečný. Myslím, že budu v pohodě, Krkoun je v tom příliš namočený, než aby z toho dokázal vycouvat, a bude potřebovat vojáky. A teď taky víme, že kvůli mně se tahle válka nevede."

"Jo. A víme, že tady v těch končinách se vede kvůli mně."

Sarah na něj pohlédne. "To ano. Svým způsobem."

Kovboj si opírá hlavu o ruce a usmívá se, v hlavě se mu přesouvají střípky neurofaxu z tanku, záře přístrojů, monitory pátrající po nepřátelích kroužících okolo... Bylo by fajn nezmeškat ten binec. Člověka to štve, mít okolo rozjetou válku jen kvůli sobě a nemoci se jí zúčastnit. Myslí na Elfego Baca, jak si v klidu peče tortilly k snídani, zatímco se od jeho hliněné chatrče odrážejí kulky bandy Texanů. Na lovce bizonů u Adobe Walls, jak klidně míří svými sharpkami, zatímco indiánská koalice Quanah Parkera se na ně s ječením řítí nocí. Na poručíka Christophera Carsona, jak proklouzává kolem Picových hulánů, aby přivolał komodora Stocktona s jeho námořní pečotou a zachránil tak Kearnyho oddíl... Ať už to dopadne jakkoliv, přemítá Kovboj, na něj se tu bude vzpomínat ještě dlouho.

"Asi se na chvíli stanu Apačem," řekne Kovboj. "Budu cestovat nalehko, nikde se nebudu zastavovat. A pro moje lidi to bude platit taky. Arkadij určitě nebude mít k dispozici pajdáky ani zvědy, co by se dokázali pohybovat bez ochrany."

"To toho víš tolik o Arkadijově organizaci?"

"To nebude těžké zjistit. Víme, kde hledat." Kovboj se zasměje. "Říká se, že v našem rodě jsme měli pár Apačů," praví.

"Ale to v našich kruzích dlouho nebylo dostatečně nóbl, takže nikdo vlastně neví. Hádám, že teď se to ukáže."

Sarah na něj upřeně hledí, chce něco říct, ale zmlkne. Pak znovu vzhledne. "Kovboji," řekne, "vždycky pamatuj, kde nechal tesař díru. Nemusíš vyhrávat v jednom kuse."

"Na to pamatuju celou svoji kariéru. A vyhrávám přitom."

Sarah ztvdne hlas. "Jen abys věděl, kdy je lepší se dohodnout. Kdy je lepší to zabalit."

Kovboj se na ni dívá a cítí, jak v něm narůstá posmutnělý pocit.

"Ty nemyslíš, že to vyhraju, co?"

Sarah jen odvrátí hlavu. A to je odpověď.

Kovboj si znovu lízne whisky. V zádech ho začíná mrazit a hřejivý pocit z pití rázem mizí. "To si myslíš, že Krkoun má větší šanci?" zeptá se.

Sarah pokrčí rameny. "Ten má lepší zázemí, lepší konexe. Spíš se dokáže nějak dohodnout."

"A na Floridě se setkáš s bratrem."

"Ano."

Kovboj se posadí, zkříží nohy a znovu usrkne whisky. Hledí dolů na Sarah, na její široká ramena, na svaly. napínající se jí na žebrech jako kočce, na řadra, která by na jiné ženě menší postavy vypadala neúměrně velká. Přepne na infračervenou a dívá se, jak jí teplo prostupuje svaly, jak jí horkým přílivem pulsuje v hrdle.

Sarah na něj netrpělivě pohlédne. "Dívej se na to takhle, Kovboji. Až tahle cesta skončí, budeme zas jenom spojenci, a možná ne na dlouho. Dostanu zapláceno, pojedu domů a pak budeme mít každé své vlastní starosti."

"To vím. Jen bych rád měl chvíli pro sebe, aby mně to aspoň mohlo přijít líto, jestli ti to nevádí."

"Jen nebuď sentimentální."

Kovboj přepne zpátky na normální obraz a spatří tvrdý výraz její tváře, když se Sarah obrátí na břicho a opře si napůl odvrácenou hlavu o lokty. "Tak se mi zdá," řekne Kovboj, "že ochranku budu potřebovat i potom, co tahle naše procházka Alejí skončí. Někoho, kdo mě nepřihraje druhý straně, protože po něm jdou právě tak jako po mně."

"Ne. Musím za Daudem."

"Mohla bys ho přivést sem."

Sarah se na něj podívá přes rameno. Hlas má ostrý jako břitvu. "Hele, Kovboji, tak odtedka už jen obchodně. Sexuální služby už dávno neposkytuju a od zejtřka jde moje standardní sazba nahoru."

"Kdybys věděl, že sex tady patří k servisu, tak jsem toho využil o něco dřív."

Tvář jí na okamžik zkamení. Pak její rysy zase změknou. "Promiň, Kovboji," řekne. Pohlédne na něj. "Bylo to fajn, ale

nemůžu si dovolit vázat se na lidi, s kterými mám kšefty, a ty dobře víš proč."

"Nejspíš jo." Kovboj se znovu napije a pozoruje záři lampy, která se odráží z vnitřku láhve jako východ slunce uprostřed rozmýchaných mračen, připomíná mu to hlubokou černě nebe s klidným svitem hvězd, na němž podoben šípů létal se svou deltou přes Čaru vstříc úsvitu...

Sarah se opět uvelebí na svém polštáři, oči má temné jako kokpit delty a vychází z nich týž nezbadatelný svit. Už zase do ní vstupuje ta tvrdost, pomyslí si Kovboj, a má k tomu důvod: vrací se do míst, kde nemá žádné přátele, kde si záda bude muset krýt sama. Kde si nebude moci dovolit věřit nikomu, snad jenom Daudovi na jeho lůžku ve špitále...

On je na tom stejně. Myslí si sice, že zná víc důvěryhodných lidí než Sarah, jenže ten nejdůvěryhodnější z nich se právě kdesi vylizává ze střelných ran.

V dále spustí kojoti svoje podivné štekavé vytí. Sarah vedle něj nejdřív strne, pak se uvolní. Za těchto důvěrně mu známých zvuků zašroubuje Kovboj uzávěr láhve a natáhne se. Hlavou mu defilují celé řady plánů, které vymyslel za jejich dlouhé pěší pouti krajem.

Nejdřív musí sehnat něco, co má kola.

Z Kovboje už je zase jezdec neurofaxu a páteří mu jako zimní bouře vanou tóny steelové kytary. Tohle je sice jenom středně velký packard s náhonem na všechna čtyři kola, ale neurofax je neurofax a rozedraná stuha asfaltu se před ním odvíjí do dálky pod svobodným azurem oblohy. Kovboj s vozem něžně manipuluje, sleduje otáčky turbíny, přívod paliva a teplotu motoru, úplně jako kdyby seděl ve svém tanku a laskal své tryskové Rolls-Royce.

Sarah sedí vedle něj na sklápěcím sedadle. Jedou na nádraží, kde už čeká Butte Expres, aby ji rychlostí tři sta kilometrů v hodině dopravil do New Kansas City. Tam nasedne na letadlo do Havany, která leží v Okupovaných státech.

Sarah už má zase na sobě svůj krunýř, čerstvě vypranou bundu s límcem ohrnutým ke krku, na očích zrcadlovky. Na zjizvené tváři má tvrdý sžíravý výraz a občas zatne ruce, jako kdyby svírala něčí krk. Kovboj takřka hmatatelně cítí, jak se do ní zase vrací ta holka z ulice, která se v posledních několika týdnech někam vytratila.

Už je to tady zase, boj o přežití, pomyslí si Kovboj. Je trochu zvláštní pokládat to putování napříč celou zemí za prázdniny, ale prázdniny to vlastně byly. Teď veškerá legrace končí.

Stanice Expressu je v podzemí pod ulicemi města. Kovboj odváží packarda do hloubi jedné garáže a cítí přitom, jak se mu šumění pneumatik jako ozvěna šíří po nervech. Neurofax, neurofax, tolik mu celou dobu chyběl.

S jistou dávkou sebezapření vypne turbínu. Dobíhající hřidel tiše přede někde v hlubinách karosérie. Kovboj se odpojí a pohlédne na Sarah. Ta už je ze dveří napůl venku.

Vysouká se ven za ní.

Zatímco Kovboj otvírá kufr vozu, Sarah čeká. Její taška, koupená právě tady v Butte, je obtěžkaná zlatem, ale přesto váží méně než předtím - Heckler & Koch se nedá pronést detektory. Na útržku papíru stojí číslo kódu, kterým lze otevřít nákladový prostor tanku až si Krkoun bude chtít vyzvednout svoje matrice.

Kovboj jí podá tašku, cítí, jak ji její chladné prsty uchopí, myslí přitom na vysokohorský vzduch s vůní osik, na svíravý dotyk pouštního větru v zimě, pak na teplý dotyk jejího rtuťovitého těla, na jejich společnou erotickou jízdu neurofaxem, kdy jí kůže bíle zářila v infračerveném pohledu jeho očí a oranžově rudý šerosvit dechu jí vycházel z úst jako paprsky slunce zapadajícího do mraků.

"Nehodlám být sentimentální," řekne Sarah.

"Kdybys mně něco chtěla," řekne Kovboj, "můžeš nechat vzkaz na čísle Randolpha Scotta v Santa Fe. Nechám si ho za pár dní zapojit."

"Randolph Scott. Budu si to pamatovat." Její neviditelné oči jakoby na okamžik vzhledly k obloze. "A ty mně zas můžeš nechat vzkaz v baru, co se jmenuje Blue Silk." Sarah se pro sebe usměje. "Patří jednomu kamarádovi"

"O'kej."

Sarah mu podá ruku. "Dobře se mi s tebou pracovalo, Kovboji."

"Možná, že z nás zase budou spojenci." Kovboj má za to, že tuhle hru dokáže hrát jako každý jiný. Když ji bere za ruku, Sarah k němu přistoupí a obejmě ho. Kovboj cítí, jak se mu její krunýř mačká k hrudi. Sarah mu vtiskne polibek na krk a pak rázně odstoupí. Na okrajích jejích tmavých zrcadlovek je vidět, jak prudce mžiká očima. Nevesele se pousměje, popotáhne si bundu, pak se otočí a odchází.

Kovboj ucítí na krku závan, obrátí se, ale nikoho nevidí. Zabouchne kufr packarda a sedne si na sedadlo řidiče.

Je na čase vydat se k jihu, pomyslí si. Tady v Montaně to začíná vypadat tuze osaměle.

Kapitola

10

CELKOVÝ SOUČET PRO TAMPU ZA

MINULOU NOC AŽ DO OSMI HODIN
DNEŠNÍHO RÁNA: VOBVODU MĚSTA
NALEZENO 22 MRTVÝCH... ŠŤASTNÍ
VÝHERCI INKASUJÍ V POMĚRU 3 KU 1

Pony Express odpočívá ve velkém hangáru jako ebenová vyřezávaná socha pantera zpodobňující ho v okamžiku skoku. Barevná světla Wurlitzeru hrají rudými, žlutými a modrými odlesky po nosnících u stropu hangáru a Texas Playboys se hlasitě rozléhají po rozsáhlé jeskynní prostora; dechy se zvonivě odrážejí od plechových stěn a hluboko z betonu duní basy. Když Kovboj dosedne na sedadlo a posune si váhu Heckler & Koch na klíně, ucítí kolem sebe povědomou vůni pilotní kabiny. Zasune si konektory do hlavy a probudí senzory delty, ale rozšířené zorné pole podobné sérii překrývajících se průhledných obrazů mu ukáže jen mrtvou prázdnotu hangáru a řadu delt zaparkovaných křídlo na křídle.

Zapojí systémové displeje zbraní a vidí všude jen červená světla. Závěsy s raketami jsou někde ve skladišti a v minikanónech na hřbetě a spodku trupu není střelivo. No dobře, pomyslí si, to se dalo čekat. Heckler & Koch bude muset stačit.

Zvenčí zaslechne hvízdání turbíny a poznává, že sem přijíždí něčí vůz. Zapne si šedou neprůstřelnou bundu, kterou koupil v Boulderu, a límec si vyhrne až k bradě, aby si chránil krk, pak si přes konektory nasadí přílbu. Dveře se otevrou a Kovboj na displejích vidí, jak do hangáru vstupuje osamělá postava, zvuky jejích kroků přehlušuje country swing.

Pony Express se na vetřelce dívá infračervenými i nočními kamerami a oba obrazy se překrývají, tvoří červenou a zářivě bílou siluetu s ostrými obrysy v záři světél hrací skříně. Kovboj vidí, že je to Warren. Pohybuje se zvolna a obezřetně, v ruce karabinu. Svým příjezdem spustil Kovboj nějakou elektroniku a Warren se sem vypravil, aby zjistil, co se děje.

On je ještě naživu, pomyslí si Kovboj. Třeba se nic tak hrozného neděje.

Kovboj zapne maják na spodku trupu a světlo červeného stroboskopu začne šlehat po stěnách, přesně do rytmu bicích Smokey Dacuse. Warren se zarazí a pak se vydá k Pony Expressu, přitom se drží ve stínu křídel. Kovboj zapne svoje nervové boostery od Santistevana a vystrčí hlavu z kabiny. "Tak jsem si říkal, že možná hlídají tvůj barák."

Warren k němu vzhledne zpod štítku své čepice. "Nazdárek, Kovbojiku." Skloní karabinu a vycení pahýly svých zubů v úsměvu. "Sháněli se tu po tobě nějaký lidi."

"A co chtěli?"

"To neřekli. Osobně bych řekl, že většina tě chtěla oddělat." Warren položí karabinu na zem a po pojízdném žebříku se vyšplhá ke kabině. "Arkadij tady byl osobně. Nabízel za tvoji mrtvolu dva tisíce dvě stě běžných akcií Tempelu."

To Kovboje pobaví. "A jakpak došel k tomu číslu?"

"Je to týden, co sem přišel slídit další z jeho lidí. Chapel. Však víš, ten ještěřčí mozek. Zopakoval varování i tu nabídku. No, co bys čekal. Řek jsem mu, že se od toho snažím držet stranou. Třeba mu to stačilo."

Kovboj vypne senzory i stroboskop. "Chapel," řekne. "No dobře. Kdo další dělá pro Arkadije?"

"Momentálně to vypadá na bitvu jenom mezi šibrákama. Nezávislí pancéřáci se pokoušejí do toho neplést. Co se šibráků týče, tak Pancho a Hajaja se přidali k Arkadijovi. Georgije a Saavedru zabili hned na začátku. Teď proti Arkadijovi bojuje Předák, Kupka a Šipka Dmitrij, ale moc se jim nevede. Většina ostatních pancéřáků drží s nimi, aspoň zatím. A Flinkovi kluci jsou vzteky celí bez sebe."

Při zmínce o Flinkovi Kovboj ucítí, jak jím projede vlna napětí. Opatrně se nadechne. "Jak mu je?" zeptá se: Warren se na něj podívá. "Bude v pořádku. Teď je na své chatě v horách, s ochrankou od Flash Force a kupou elektroniky.

Arkadij tam na něj nemůže, ledaže by odtamtud Flink vylezl sám."

Kovboj pocítí, jak v něm napětí polevuje. "Musím ho vidět."

"To se dá zařídit."

Kovboj si sundá přílbu a nepříliš ochotně se odpojí od systémů delty. Rudé monitory v očích jeho mysli pohasnou.

Warren ho podmačeně sleduje. "Nenavštěvovali mě tu jen lidi od Arkadije," řekne. "Asi dvakrát tady byl Jimi Gutierrez. Vypadalo to, že si myslí, že vím, kde jseš, a když jsem mu řekl, že nevím, tak se choval, jako by mně nevěřil. Říkal, že se k tobě chce přidat, a prosil mě, abych ti to vyřídil."

"Bezva. Beru na vědomí."

Warren vypadá pobaveně. "Jimi je dobřej. Ale je to pěkněj cvok."

Kovboj se upřeně zadívá na Warrena, ucítí na sobě dotyk očekávání. "Warrene," řekne, "musím vědět, jestli jseš ochotnej mi pomoci."

Warren se dívá do země. "Mám rodinu," řekne.

Kovboj cítí, jak se mu do zad vpíjí smutek. Zamračněně hledí na přístrojový panel před sebou. "To je v pořádku. Chápu."

Warren na něho hledí a po stranách jeho zobákovitého nosu se mu tpytí oči. "Neřekl jsem, že ne. Jen jsem to vzal v úvahu." Ústa se mu stáhnou ve zlobnou linku. "Jutзка říkala, že podle tebe za tím jsou Orbitálové."

"Tempel je za tím určitě. Arkadij je jenom nastrčeněj." Warren z hloubi hrdla pohrdavě zachrčí. "Tak proto nabízel ty akcie. Hajzl mizernej."

Kovbojovi se u srdce narodí smích. Zazubí se na Warrena, zvedne pěst a triumfálně s ní zabuší o rám krytu kabiny.

"Tohle si nemůžeš nechat ujít. A o rodinu se ti postaráme, Warrene. Schováme je někde, dokud nebude po všem."

Warren pobaveně zkrvívá ústa. "A kolik let myslíš, že to bude trvat, Kovbojiku?"

"Moc dlouho ne. Ne proti Orbitálům. Mají příliš neomezený prostředky a kdyby se válka měla protáhnout, tak ji vyhraju."

"Jo. Tak nějak to vypadá. A ty snad víš, jak to zkrátit?"

Kovboj se na něj podívá. "Teď hned bych potřeboval pár věcí. Nejdřív nějakýho krystalovýho žokeje, abych se dostal k penězům v bance. Pak si musím promluvit s Flinkem. A pak jseš tady ty, Warren." Podíval se na toho už postaršího muže, jak si mne strniště na bradě. "Chtěl bych, aby ses chvíli držel stranou. Ať si Chapel i Arkadij myslí, že v ničem nejedeš. Ale chtěl bych, abys zůstal tady a pracoval na deltách. Abys dal Pony Express do provozu." Kovboj spatří šokovaný výraz Warrenovy tváře. "Deltý?" zeptá se Warren. "Ty zase poletíš přes Čáru?" "Možná." Kovboj se zapře dozadu ve svém sedadle a cítí deltu jako matně černé prodloužení vlastního těla... jen se vznést.

"Arkadij rád dohlíží na svoje akce z letadla," řekne. "Lítá si nad Coloradem a Wyomingem."

Vidí, jak ve Warrenových očích narůstá porozumění. Svítá mu v nich zvolna a půvabně, jako když vychází slunce.

POŽÁR SKLADIŠTĚ V ORLANDU

Pravděpodobně několik obětí na životech

Policie zprávy o přestřelce popírá

Šepot Marca Mahomeda se line ze skrytých reproduktorů, pomocí subtilních stenů a rytmiky hobu sděluje cosi neslyšitelného. Maurice na fotografie na stěně hledí bezvýrazně, asi se stejným zaujetím, jako kdyby se díval na obrazovku videa. Když Sarah vstoupí, obrátí k ní své kovové oči a po tváři mu přeběhne lehký úsměv. "Rum s limetou?" zeptá se.

Sarah přikývne, cítí, jak jí klimatizovaný vzduch uvnitř Blue Silk ochlazuje pot na obočí. Věnuje baru vděčný úsměv, jeho důvěrně známá atmosféra v ní rozpouští nahromaděné napětí.

Rozhlédne se podél pultu a zahlédne jen dva zákazníky, které zná už z dřívějšíka, dvě Rusky se smutnými očima, které se, soudě podle jmen, jež padají při jejich rozhovoru - Lenin, Stalin, Bunin, Trockij - oddávají obvyklé diskusi, v čem chybil Sovětský svaz ve své snaze o zcivilizování zbytku světa. Je to starý spor, kterým se zaobírají ruští emigranti po celém světě. Rozhodne se nevěnovat tomu pozornost a přijme od Maurice matovou sklenici.

"Dej si taky jednu. Na mě," řekne.

Maurice kývne a sáhne po značce White Horse pomalým, graciózním pohybem jako mim, který znázorňuje neviditelný předmět. "Moc jsem vás tady v poslední době neviděl, slečno," řekne.

Sarah upíjí ze svého drinku. "Byla jsem pryč. Obchodně. A pokoušela jsem se zůstat z dosahu jistých lidí."

"Jako byl ten džentlmen od Orbitálů?"

Sarah pokrčí rameny na znamení souhlasu. "Ty lidi se mi nezamlouvají. Nevypadá to, že by věděli, kdy mají člověka nechat na pokoji."

"Hledali vás tady. Ten týpek Cunningham. Řekl jsem mu, ať kouká vypadnout."

Sarah mu věnuje vděčný úsměv. "Díky, Maurici."

"Občas tady zahlídnou někoho, kdo vypadá, že dělá pro něj, ale nemůžu to říct určitě." Maurice potřese hlavou. "Ale už pár týdnů jsem tu žádnýho podobnýho srandistu neviděl, Sarah. Myslím, že Cunningham odjel domů."

"To doufám. Ale pochybuju o tom."

Jedna z Rusek zvedne ruku a objedná si modrou vodku. Maurice ji naleje do matové sklenice a zanele ji k jejich stolu. Sarah cítí, jak jí rum jemně hřeje v krku. Dveře za ní se otevrou a dovnitř vnikne závan zářijového vedra. Sarah se rychle ohlédne přes rameno a spatří bělocha středních let na vozíku. Má kovové oči a obě nohy amputované nad koleny. Jeden z Mauricových starých kamarádů z armády, Sarah už ho tady viděla. Má dojem, že se jmenuje James. Hledí si sklenice, zatímco oba muži si vyměňují tlumené pozdravy.

Maurice namíchá Jamesovi drink, postaví ho před něj na stůl a přes jeho protesty si odmítá dát zaplatit. Sarah má pocit, že něco podobného se mezi nimi neodehrává poprvé. Marc Mahomed monotónně prozpěvuje cosi o zmařených příležitostech, o ztrátě lásky a smyslu. James manévruje s vozíkem směrem k toaletám vzadu, Maurice se vrací za barový pult ke svému nehybnému, neměnnému pohledu na fotografie na stěně. Svůj drink drží nedotčený v ruce. Sarah dopije svůj White Horse a řekne si o další.

"Maurici," řekne, "ty bydlíš tady nahoře, vid'?"

"To souhlasí, slečno."

"Měl bys rezervní pokoj?"

Bezvýrazné Zeissovy oči se zvednou a setkají se s jejím. "Proč se ptáte?"

"Potřebuju bydlení tady v Tampě," říká Sarah, "kde by mě Cunningham ani jeho přítelčkové nenašli. Platila bych ti nájem, Maurici. Předem."

Maurice na ni vyrovnaně hledí a Sarah uvažuje, jestli se strefila do černého, jestli to zmínka o Orbitálech celé postrčila správným směrem. "Ale žádný kšeftování," řekne Maurice. "Nic ilegálního a nebudete si tam vodit nikoho, koho neznám. Nechci tady žádný maléry."

"Žádný maléry, Maurici. Potřebuju jenom místo na přespání."

Maurice postaví její drink na pult. "No tak dobře," řekne. "Na týden. Pak uvidíme."

Sarah pocítí vlnu úlevy po celém těle. Zvedne skleničku a chabě se na Maurice usměje. "Děkuji ti, Maurici. Jseš kamarád."

Dveře k toaletám se otevrou a James kličkuje s vozíkem mezi stoly ke svému místu. Maurice na něj přemítavě hledí.

"Býval to správný chlap, tenhle kapitán. Ale už léta mu straší ve věži, protože nemůže létat."

Sarah se na Jamese ohlédne přes rameno a pocítí smutný dotek vzpomínky. "Jo," řekne. "Jednoho takovýho znám taky."

POKUS O ATENTÁT V CASPERU
STAROSTA ANDREJEVIČ VYVÁZL
S LEHKÝM ZRANĚNÍM

"Ve státě Wyoming nemám nepřátele," tvrdí.
Policie tápe.

Flinkova usedlost se rozprostírá na menším návrší východního svahu Sangre de Cristos a je z ní rozhled po východních pláních na stovky kilometrů. Není náhoda, že zaujímá takovou strategicky výhodnou polohu, s dobrým přehledem o tom, co se děje dole i na takřka nepřístupném horském masivu za ní. V této části světa nejsou cizinci nijak zvlášť vítáni a všelijací čumilové nezůstanou místními lidmi bez povšimnutí.

Kovboj řídí přes neurofax k jihu, Heckler & Koch na klíně. Na horské silnici, kde se obloha zdá být téměř na dosah, ždíme z packarda všechno. Rozsáhlé východní pláně právě rozžihá úsvit. Všude okolo se zvedají vysoké borovice, jsou to ještě mladé stromy zasazené po skončení rozsáhlé těžby dřeva před několika lety. Jejich růst urychlují orbitální chemikálie.

Packard klouže podél jemného rozhraní mezi vědomím a zrakem, nebem a zemí, mezi úsvitem a posledním dotykem nočního šera. Kovbojovy oči přeskakují k okénkům aut a nákladáků, které občas potkává, a pátrají po známých tvářích, překvapených výrazech nebo kradmých pohledech. Ale jsou to jen tváře rodin směřujících do města na ranní mši. U brány Flinkovy usedlosti postává dvojice stráží v kamuflážních neprůstřelných vestách a nad očima jim třetí infra a noční optika, která plní stejnou funkci jako Kovbojovy implantáty. Když se podívá svým infračerveným zrakem k blízkému zamaskovanému zákopu, má dojem, že jsou tam dva muži s něčím, co vypadá jako pancéřová pěst. Kovboj přesune samopal z klína na vedlejší sedadlo.

Zaparkuje u závoje a vypne turbínu. V tichu svítání se zdá, že zvuk jeho spouštěného elektrického okénka se hlasitě rozléhá. Pak hledí do vystouplých snímacích tubusů muže, který k němu přichází.

"Potřebuju mluvit s Flinkem. Vyřídíte mu, že je tady jeho starej kamarád Tom Mix z rodea v Portales."

"Nejdřív sem dejte tu bouchačku."

"Jen si ji vemte. Bezvadně sedí v ruce." Kovboj mu podá Heckler & Koch a muž si ho zasune do podpaží. Kovboj si prohlíží nášivku Flash Force nad jeho náprsní kapsou. To znamená, že je jedním z nejlepších a nejloajálnějších žoldnéřů v branži. Profík ohlásí Kovbojův vzkaz hrdelním mikrofonem a pak si přitiskne helmu k levému uchu, aby lépe slyšel odpověď. Pohlédne na Kovboje a potřese hlavou. "Vy snad musíte být sám anděl nebeskej nebo co, člověče," řekne.

"Mám vám dokonce i vrátit zbraň."

"Děkuju zdvořile."

Když strážný pokyne, aby zvedli závoru, turbína se se zakvílením probudí k životu. Packard se šplhá serpentínami a létá za ním štěrka. Cestou vidí Kovboj na infračervené pár dalších stráží, ale nemá si jich všimnout, a tak to nedělá. Když zaparkuje před podlouhlým domem z roubených klád, nechá samopal na předním sedadle a pohodí vedle něj paruku.

Ze dveří vyjde usmívající se Jutzka do červena zbarvená svítáním, pak zavýskne, skočí na Kovboje, který tam s lehkým úsměvem stojí na štěrkové cestě, a obejmě ho náraz rukama i nohama. "Pacholku," říká a cuchá mu husté krátké vlasy, "zatraceně jsi nám tady chyběl." Prohlíží si ho svýma modrýma očima ve vrásčité tváři. "Krmili tě pořádně? Vypadáš dobře."

"Mám se skvěle. Musel jsem sice projít hezkej kus týhle země po svejch, ale celou dobu jsem s sebou měl ochránce." Jutzka seskočí na zem a zaklesne si palec do opasku. Kovboj jí ovine jednu ruku kolem ramen a vydají se společně ke dveřím. "Jak se vede Flinkovi?" zeptá se.

"Je to s ním lepší. Teď zrovna spí, takže ti nejdřív naservírujem pořádnou gulášovku a pak si můžem pokecat, než se vzbudí." Projdou detekčním rámem, ale nerozsvítí se žádná červená světla a žádný tvrdý hlas laserového zaměřovače jim nepřikáže, aby zůstali stát. Tohle je Flinkova rekreační chata a ne ranč, kde jinak pracuje: taky je vidět, že to tady nemá na podobný provoz zařízené.

Na plotně v kuchyni trůní osmdesátilitrový hrnec s gulášovkou, je k dispozici všem Flinkovým lidem, kteří se tu střídají v nepravidelných směnách. V troubě se ohřívá kupa tortillových placek zabalených ve fólii. Kovboj si nabere od každého trochu a nastrká pár čtvrtáků do hrací skříně, kterou Flinkovi a Jutzce koupil před dvěma lety k vánocům. Bublíný v průhledných trubičkách skříně pulsuje do taktu countryového plouzáku a Jutzka začne vyprávět poslední novinky.

Kovboj vytírá zbytky gulášovky tortillou. Vypadá to, že únava z boje už se začíná projevovat. Aby šíbráci mohli válčit, potřebují peníze, a proto převážejí víc zboží, takže na Severovýchodě se hromadí zásoby. Ceny tam klesají, zatímco na Západě stoupají vzhledem ke zvýšené poptávce. Tanky teď jezdí tak často, že začínají jevit známky opotřebení: poruchy jsou čím dál častější a některé stroje představující vnaidla se nemohou účastnit akcí, protože je ještě stále zadržuje policie. Jeden z Flinkových lidí seděl se svým porouchaným a rozstříleným tankem celých šest dní v jedné stodole v Missouri, než se podařilo stroj opravit a vymyslet plán únikové cesty.

"Pokoušeli se nám vybrakovat informační síť, přes telefonní linky a jednou dokonce přes mikrovlny z letadla nad Wagon Mound," vypráví Jutzka. "Jenže my nosíme všechny informace v hlavě, jak jinak. Proto se taky pokusili Flinka zabít."

Kovboje naplní pocit viny, jinak je mu cizí. "Mám dojem, že to tak trochu bylo i kvůli mně."

Jutzka se na něj podívá s tichým úsměvem. "Jo. To nám došlo."

Kovboj si pod jejím pohledem připadá nesvůj. "Mrzí mě, že jsem s tím začal," řekne.

Jutzka se usměje a poplácá ho po ruce. "Dřív nebo později by k tomu došlo stejně. Možná, že kdybys je nevyplašil, naplánovali ba si to pořádně a líp by mířili."

Kovboj uslyší kroky, otočí se a vidí, jak vchází Flink. Přes modré hedvábné pyžamo má bundu z ovčí kůže a vypadá bledší, křehčí a vyzábější než jindy. Našlapuje opatrně po navajských kobercích. Při pohledu na něj pocítí Kovboj tak nepřekonatelný přívál radosti, že propukne ve smích.

Flink se na něj zakaboní. "Vím sice, že vypadám srandovně," řekne, "ale zas mi to nemusíš tolik dávat najevo."

To už Kovboj vyskočí ze židle a běží mu potřást rukou. Objal by ho, ale neví, jestli by mu tím nepoškodil stehy. Flinkovi se radostně rozšíří oči. "Sakra," řekne, "to jsem rád, že ses vrátil."

"Mám pár nápadů. A nějaký novinky."

"Dobrá, poslechnu si to. Ale nejdřív si dám trochu kafe."

"Jasně." Kovboj si připadá, že se culí jako čerstvě nabitý kyberák. Otočí se a následuje Flinka do kuchyně. Zatímco co si Flink nalévá kafe, Kovboj přikmí hrací skříň několika čtvrtáky. Je mu do zpěvu.

Oba se vrátí do přední místnosti, kde se Kovboj pustí do vysvětlování svých představ, zatímco Flink sedí v pohodlném křesle schoulený do své bundy z ovčí kůže, s přimhouřenýma očima naslouchá a oběma rukama svírá svůj hrnek s káfé. Občas přikývne nebo požádá o podrobnější vysvětlení. Pak si naleje další kafe, napije se a opře se se zavřenýma očima do křesla. "Tak jo," řekne. "Zkusíme to."

"Nejdřív toho krystalovýho žokeje," řekne Kovboj.

"Dobře."

Současně to zaprská ze dvou vysílaček, jednu má Jutzka na opasku, druhá je u Flinka v kapse. Flink ji vyndá a odpoví. Hlas je zřetelně slyšet. "Tady Lockyer u brány. Je tady nějaký Jimi Gutierrez a chce s vámi mluvit. Říká, že má pro vás zprávy."

Po Flinkově tváři přeběhne znechucený výraz. "O'kej. Pošlete ho nahoru."

"Dobře."

Flink zastrčí vysílačku zpátky do kapsy. "Hergot. Už jsem na to starej, bavit se s takovejma vyžlatama."

"Jimi je na naší straně, Flinku," řekne Kovboj.

"Taky mě o tom v jednom kuse ujišťuje. Ale říká to s tím svým pošahaným úsměvem, takže si myslím, že je na můj straně asi tak jako ochočenej rys, co si jednoho krásného dne splete mou ruku se svým žrádlem."

Objeví se další muž od ochranky, který Jimiho provede přes detektor v dveřním rámu a pak uvede pancéřáka do pokoje.

Jimi má na tváři nervózní úsměv a oči má rozšířené jako ústí dvouhlavňové brokovnice. Na sobě má neprůstřelnou vestu, odstřížené džinsy a na bosých nohách modré tenisky. V rohu uvidí sedět Kovboje a triumfálně se zachechtá. Mezi rty se mu zablesknou rovnátka.

"Konečně jsem tě dostihl, Kovboji," spustí. "Helejte, chci se k vám přidat. Pamatuješ na ten den tam na Západním svahu?"

"Jo. Sedni si a pověz nám, cos přinesl."

Jimi je příliš vzrušený, než aby se posadil, místo toho poskakuje na místě jako pérák. Jutzka to představení sleduje shovívavě.

"Mám Arkadijovy antibiotika za deset miliónů naložené v tanku sto padesát kiláků odtud na sever," říká Jimi. "Čítáš, že by ti to k něčemu mohlo bejt dobrý, Flinku?" Radostí bez sebe se zatočí na místě, ruce nad hlavou, stupuje nohama v zběsilém vítězném tanci. "A dostal jsem toho zmetka Chapela. Ustřelil jsem mu prdel, že mu odlítla až skoro do Mexika."

Kovboj se podívá na Flinka a na tváři se mu objeví úsměv. Flink se odvrátí od Jimiho a zavře oči. "Sedni si, Jimi, nebo mě z tebe raní mrtvice," řekne. "A pověz mi, co se stalo."

Jimi se podívá na Flinka, aniž by to nějak zchladilo jeho nadšení, usadí se na kraji židle a podrážkami přitom rytmicky dupe o podlahu. Najal si ho Hajaja, jeden z Arkadijových spojenců, na akci přes Čáru z východního Colorada. U nakládání byl Chapel, takže Jimi věděl, že je to celé aspoň z části Arkadijův podnik. Jimi nastartoval tank, namířil svoje kanóny i rakety na technický tým a vyřídil Hajaju, Chapela a kamión s palivem. Pak se ujel schovat do Skalistých hor.

"Splasil jsem náklad za deset miliónů babek, jeden zbrusu nový tank a k tomu jsem navrch odrovnal dva hnusáky," říká Jimi, pak vyskočí ze židle a zatleská rukama nad hlavou. "Tak co, dělá to ze mě člena týmu?"

"Myslím, že jo, Jimi," řekne Kovboj.

Pak přihlíží Flinkově nevyhnutelné kapitulaci. "No jo, Jimi," řekne Flink. "Mám takovej pocit, že tohle se ti fakt povedlo."

Jutzka vstane a obejmě Jimiho kolem ramen. "Díky, Jimi," řekne. "Je dobrý vědět, že máme pár přátel."

Jimi ji popadne a zatočí s ní ve vzduchu. Jutzka výská smíchy, Flink to kysele pozoruje jedním přivřeným okem. "Jdu nacpat pár čtvrtáků do Wurlitzeru," prohlásí Kovboj. Cestou do kuchyně se otočí. "Hej, Jimi, dáš si trochu gulášovky?"

Jimi postaví Jutzku na zem a sáhne do kapsy pro průhlednou láhev mescal. "Jasan," řekne. "Jsem rád, že jsem tady s váma, abys věděl."

"Však vím," řekne Kovboj, vydá se k světélkujícím bublinám Wurlitzeru a šmátrá přitom po kapsách.

NOVÝ PREZIDENT UKRAJINY HODLÁ
ZACHOVÁVAT NEUTRALITU V KON-
FLIKTU MEZI ESTONSKEMA RUSKEM

Sarah vstoupí do Daudova pokoje a u postele jeho nového spolubydlícího spatří popa. Nemocný je připoután k lesklému kovovému rámu lůžka koženými popruhy. Huntingtonova viróza, pomyslí si, rozklad ducha i těla. Teď už v

nenakažlivém stádiu. Pop se k ní neotočí, dál sklání svoji vousatou tvář nad umírajícím.

Daud už má obě oči, jedno obkroužené modřinou po včerejší implantaci zaplacené z peněz, které Sarah telegraficky poslala ze stanice Expresu v New Kansas City. Pohlédne na ni, jak prochází kolem popa, a tvář mu roztaje. "Sarah," řekne.

"Tady jsem."

Vztáhne k ní ruku, Sarah ji uchopí a přitiskne ji k sobě. "Kde jsi byla?"

Sarah na něj hledí, na jeho tvář, kde se odehrává boj mezi záští a vděkem. "Byla jsem na útěku, Daude," řekne.

"Nechalas mě tady samotného." Sarah mu něžně hladí nové růžové maso jeho ruky. "Krucinál," řekne Daud. "Proč jsi byla pryč? Říkala jsi, že budeš pryč jen pár dní."

"Věci se vyvinuly špatným směrem."

Pokusí se ho políbit na tvář, ale Daud se jí vykroutí. Sarah se stáhne zpátky a drží ho za ruku.

"Snižujou mi dávku," řekne Daud. "Bolí to. Nohy, všechno. Nemůžu dělat cvičení, co mně předepsali." Sarah se na něj podívá, vidí, jak se mu pod pokrývkou rýsují útlé nové nohy. "Nemůžou tě odtud pustit, dokud se nenaučíš pořádně chodit," řekne.

"Jestli nedostanu svou dávku, nebudu chodit vůbec."

"Daude," řekne Sarah a snaží se, aby to znělo co nejohleduplněji. "Nic ti nepřinesu. Nic proti hormonům ani endorfiny."

Daud odtáhne ruku. Sarah se na něj pokouší mluvit, ale nedostane žádnou odpověď. Vidí, jak mu pracují svaly na krku a na tváři a cítí, jak se i v ní zvedá hněv a pocit marnosti. Připomíná si, že tyhle hry jsou všechno, co Daudovi zbývá, že je hraje jenom proto, aby se ujistil, že jí na něm pořád záleží do té míry, že je dokáže snést, ale hněv se v ní rozmáhá příliš prudce, a tak se Sarah otočí a tiše odejde, než vybuchne.

Chladný vzduch na chodbě jí něco šeptá a tentokrát Sarah ví, co to je.

Město jí jde po krku a není tu nikdo, kdo by jí kryl záda.

TEMPEL PHARMACEUTICALS
OZNAMUJÍ, ŽE BYL OBJEVEN LÉK
PROTI HUNTINGTONOVĚ VIRÓZE
AKCIE TEMPELU PRUDCE STOUPAJÍ

Lék popsán jako "Selektivně ničivý virus"

Thibodaux je krystalový žokej, nervní hubený muž, který se uvnitř Kovbojova vozu sklání nad svým šasi, zamračeně setrvává v jakémsi vnitřním transu a tluče do klávesnice na svém klíně. Kovboj už ho zná pár let, od doby, kdy měl Thibodaux za milence jednoho pancéřáka, kterého pak rozstříleli na pšeničném poli někde v Jižní Dakotě.

"O'kej, vážený," řekne Thibodaux. "Zalarmovali jsme tu holdingovou společnost v Montevideu. Můžeme to spustit."

"Jedem," řekne Kovboj. Odvine si kablík z Akáďanova šasí a napíchne se.

Vtip nespočívá jen v převedení peněz, jak Kovboj ví. To je snadné, stačí, když dá Thibodauxovi kódy. Ale jde o to, ztratit se pátracím programům, které zákoní navěsili na Kovbojovo konto, aby mohli sledovat každou jeho transakci a pak uvědomili policii o místě jeho pobytu.

Operují z Kovbojova vozu, odkud se Thibodaux napojil na veřejný telefonní automat umístěný na obvyklém hliníkovém sloupku na ulici West Alameda v Santa Fe. Zákonům by se nějakou sérii pokynů mohlo podařit vystopovat, proto Kovboj nechce použít žádnou z normálních soukromých linek.

Ve voze je těžko dýchatelná atmosféra a nervy jim oběma začínají jiskřit adrenalinem. Thibodaux se naveze do neurofaxu a zavolá Kovbojova robomakléře. Kovboj vypustí ze svého krystalu první kód a během dvou vteřin jsou veškeré jeho akcie vrženy komplikovaným a zdánlivě náhodným způsobem na trhy v Singapuru, Londýně a Mombase Nova.

Přibližně o tři vteřiny později dochází k jejich výměně za jiné akcie. Když se výměna blíží ke konci, Thibodaux dá Kovbojovi signál, aby mu ze svých čipů poskytnul druhý kód. Tím se jeho vlastnická práva na množství drahých kovů uložených bezpečně po různých bankách Západu přesunou na komoditní trhy na Tobagu.

Řetězky dat, představující Kovbojovy nové akcie zakoupené na třech odlišných místech, jsou zakódovány a pak běží přes geostacionární satelity ve vlastnictví Mikoyan-Gurevich, Toshiba a Gold Coast Maximum Law Corporation I.G. Pak na třech dalších různých burzách nastává jejich výměna za mexické pesety, franky CFA z Bangui a za islandské koruny.

Mezitím došlo k prodeji Kovbojova zlata a stříbra za ugandské šilinky a tyto šilinky jsou převedeny do Manily, kde jsou uloženy do neurofaxové banky maskované jako Velkoasijská obchodní společnost. Šilinků se užije jako záruky na půjčku poskytnutou v jejich zhruba 99,999 procentní hodnotě. Půjčka trvá deset vteřin.

Kovboj předá Thibodauxovi třetí kód, zatímco jeho vlastnický podíl na luxusních apartmá realitní kanceláře Lightside v Permanentním orbitálním komplexu Mitsubishi, jenž leží v Lagrangeově bodě Čtyři, je prodán, s mírným ziskem, jistému investorovi v Curychu. Platba ve švýcarských francích je převedena do neurofaxové banky v Melbourne, kde se jí opět použije jako záruky na desetivteřinovou půjčku.

Zatímco kódy představující švýcarské franky putují do Melbourne, tři jiné řetězky informací reprezentující Kovbojovy prodané akcie se rychlostí světla odrážejí od satelitů a pozemních stanic. Program vytvořený Thibodauxem je samočinný, cestuje společně s daty a v této fázi nepotřebuje žádné instrukce. To ovšem neplatí o policejních pátracích programech - s každým odrazem od satelitu k Zemi a zase zpět se přidává další zlomek vteřiny k časovému zpoždění

mezi okamžikem, kdy program zaznamená bankovní převod, a okamžikem, kdy si to uvědomí hlavní pátrací program v krystalové matici velkého pozemního počítače, a je schopen zareagovat.

Během mnohonásobných skoků mezi vesmírem a Zemí prochází každý řetízek dat přijímací stanicí umístěnou na bývalé vrtné plošině u pobřeží Big Suru. Thibodaux čeká na přímé lince spojující ho s plošinou a kdykoliv tudy data procházejí, přidá k nim nový program, řetízek nových dat, jenž se připojí k původní relaci a imituje její tvar a uspořádání... Takovému programu se v hantýrce říká tendr.

Kovbojovy půjčky jsou postupně a odděleně přemístěny na burzy v Singapuru a v Mombase Nova, kde se za ně zakoupí akcie Velkoasijské obchodní společnosti. Ty se pak převedou do Manily, kde jsou za svoji okamžitou hodnotu prodány zpátky téže společnosti, tentokrát za ukrajinské hřivny, které jsou pak převedeny do Patagonie, aby se za ně koupily termínované vklady na dobytek.

Pesety, franky CFA a koruny uhánějí rychlostí světla do přijímací stanice na ostrově Ascension, kde na ně čeká další pokyn od Thibodauxe. Tady se řetízek dat rozdělí na dvě poloviny a tendr, který teď imituje původní program, se oddělí, vypálí vzhůru k pozdní večerní obloze a s trochou štěstí za sebou táhne i pátrací programy.

Data představující peníze se mezitím odrazí od jednoho Korolevova satelitu a zamíří přímo k Montevideu a k neurofaxové poštovní příhradce označené Holdingová společnost No. 384673. Počítač společnosti peníze přepočítá, odečte Thibodauxovu provizi i svoji vlastní a upozorní živého operátora, kterým je znuděná žena středních let sedící u starého počítačového šasi v otřískané kanceláři o jediné místnosti s výhledem na hráz, vystavěnou s úmyslem zadržet spojená vodstva Atlantiku a Rio de la Plata. Operátorka otevře další telefonní linku a začne vyťukávat kód.

Zatímco se žena sklání nad klávesnici a vyťukává, hlavní počítač Velkoasijské obchodní společnosti zjistí, že desetivteřinová půjčka stále není zaplacená, a strhne tedy dlužnou částku z účtu. Lze doufat, že neurofaxová banka tím kromě ugandských šilinků zabavila i policejní program, který nebyl schopen převod půjčky sledovat.

Patagonské termínové akcie se prodají v Namibii výměnou za jihoafrické randy. Randy se začnou odrážet mezi nebem a zemí podobně jako předchozí data a rovněž projdou stanicí u Big Suru, kde se k nim připojí tendr.

Banka v Melbourne vyhlásí pohledávku druhé půjčky a inkasuje Kovbojovy švýcarské franky. Žena v Montevideu právě dokončila svůj pracovní ruční převod peněz do Sony Bank of Uruguay, odkud je Thibodaux sérií komplikovaných a zjevně náhodných transakcí okamžitě převede na chicagskou burzu.

Tendr napojený na jihoafrické randy se sám katapultuje směrem k Lagrangeovu bodu Pět, zatímco randy se oddělí a míří do Montevidea. Žena se znovu schýlí nad šasi a zatímco tiskne klávesy, myslí na svou příští cigaretu.

Tendry skončí v redakcích NewsData různých orbitálních komplexů, kde se pod hlavičkou K OKAMŽITÉMU ZVEŘEJNĚNÍ představí jako kopie zpravodajství Reuteru o triumfálním turné Marka Mahomeda po Malajsii.

Thibodaux vyzvedne randy ze Sony Bank of Uruguay a provede další sérii nákupů akcií v Chicagu. Na horním rtu se mu perlí pot. Odpojí se od šasi a podívá se na Kovboje. "O'kej," řekne. "Teď ještě tvý kódy, ať máš ty akcie zalígrované."

Kovboj ze sebe vypálí sérii čísel. Thibodaux potom ze šasi vysune krystalovou krychli a podává mu ji. Kovboj se odpojí od neurofaxu a krychli si vezme.

"Žádný úřední šťourové by tohle neměli umět vystopovat. Když se prachy přemísťovaly do bank jako záruky půjček, muselo je to zarazit na fleku. Nejspíš nedokázali přeskočit od sledování záruk půjček k sledování peněz, co nám banky půjčily. S tím dlouhým zpožděním, který jsme na ně naválili, by neměli být schopní rozlišit skutečný data od tendru, a v tom případě by měli sledovat ten. A už vůbec nevím, jak by se mohli dostat přes tu holdingovou společnost v Uruguaji, rozhodně ne přes živého operátora, kterej pracoval na dvou různých počítačích bez vzájemného propojení." Thibodaux sáhne do kapsy pro cigaretu a zazubí se. "Dokonce mám dojem, žeš na těch převodech vydělal," řekne.

"Vypadá to asi tak na dva tácy."

"Úřední šťourové mě nevzrušujou," řekne Kovboj. "To spíš pátrací programy Orbitálů. Ty bych měl radši z krku."

"Ani oni nedokážou letět rychlejc než světlo," řekne Thibodaux. "V každém případě je to mělo zarazit v Uruguaji. Ten jejich program by musel bejt vymakanej natolik, aby dokázal překontrolovat všechny myslitelný telefonní linky v celým městě, jen aby zjistil, po který se šinou ty tvoje prašule." Zavrtí hlavou. "Doprčíc, nejjistější by pro ně bejvalo bylo, kdyby se k tomu probourali a šlohl ti to během některýho převodu - rozhodně maj aparaturu, co to dokáže, když jim o to jde." Thibodaux se podívá na Kovboje a ušklíbne se. "Přijdeš na to v každým případě, jen co se pokusíš s těma akciema něco podniknout."

"Jo. Díky." Kovboj už si plánuje, že akcie vymění dřív, než pustí Thibodauxe z dohledu, a že je znovu zakóduje.

Thibodaux má sice reputaci poctivého kovboje neurofaxu, ale nemá smysl zbytečně riskovat.

Thibodaux stáhne okénko packarda a sáhne po konektoru, aby se odpojí od telefonu.

Kovboj se napojí na neurofax vozu. Turbína se dá v takřka naprostém tichu do pohybu, její vibrace rozechvívá karosérii.

Thibodaux zamračeně hledí na své šasi. "Viš, možná že se na tebe přece jenom pověsil nějaký orbitální šťoura. Byl tam rozhodně víc než jeden pátrací program, to je jistý. Sledoval jsem to celý od začátku a už při prvních krocích bylo znát, že se pokoušejí zahákovat."

"A?"

"A jeden z nich byl takovej divnej. Spíš to vypadalo jako zpráva." Thibodauxovi se na okamžik zakalí oči, pak vzhledne.

"Znáš někoho, kdo se jmenuje Reno?"

Kovboj ucítí na krku ledový dotek. Zírá chvíli na Thibodauxe, zatímco tělem mu putuje rázová vlna strachu. Zavrtí hlavou. "Reno je mrtvej," řekne.

"Jseš si tím jistej? Jediný, co jsem z tý zprávy dokázal přečíst, bylo, KOVBOJI ZAVOLEJ RENOVI, opakovalo se to pořád dokola."

"Nic víc?"

"Nic, co bych se obtěžoval čist. Najal sis mě, abych ti přešaltroval peníze, ne abych si četl v programech, co se mi pověsily na chvost."

"Jasně." Kovboj si olízne rty, pokouší se přeorientovat pozornost na dopravu, která projíždí kolem po West Alameda. Uvidí místo a vklíní se mezi dva vozy.

"Řekl bych, že to byl nějaký trik," řekne Kovboj. "Chtěli, abych odpověděl, aby mě pak mohli vystopovat."

"Nejspíš. Ale šli na to prapodivným stylem."

"Jo. Reno byl takovej. Prapodivnej."

Když se Kovboj obrátí tváří k slunci vysoko nad vzdálenou zelení Sangre de Cristos, zřetelně se mu zúží do velikostí špendlíkových hlaviček. Cítí mrazivě krystalickou přítomnost Renova ducha ztraceného kdesi v neurofaxu, jak vztahuje své pavoukovité kovové prsty, ze kterých se odvíjejí dlouhé hieroglyfické řady dat... Ne, pomyslí si. Byl to trik. Musel to být trik.

KOROLEVCHYSTÁ ODVETU
PREZENTUJE NOVÝ MODEL DÁLKOVĚ
ŘÍZENÉHO ROBOTA URČENÉHO PRO
TĚŽBU NA JUPITERU.

LZE PŘEDPOKLÁDAT,
ŽE CENY PLASTŮ POCHÁZEJÍCÍCH Z PLYNNÝCH
PLANET VÝRAZNĚ KLESNOU

Sarah se dívá na tank opuštěně trčící v roklí. Pokrývají jej polámané větve a na straně chráněné před větrem se nakupilo listí. Pocítí smutek - jako poryv větru z Montany. Tady cosi začalo, cesta, během které velkoměsto a jeho ulice roztály a zmizely v záru pozdního letního slunce, kdy jí bylo chvíli dopřáno být někým jiným než jenom špinězou v krunýři, která se pere o svoji letenku.

Přes svoje sluneční brýle pohlédne na čtyři Krkounovy muže, kteří sem s ní přijeli z Floridy. "No dobře," řekne, "vyzvedneme si ty krystaly."

Vstoupí do rokle a vyťuká kód nákladového prostoru tanku. Poklop se vyklopí se sykotem stlačeného vzduchu. Krystalová srdce tam leží a čekají, zbavená svého pancéřového krunýře.

DEMEUREZ-VOUS AU PAYS DE DOULEUR?
LAISSEZ NOUS VOUS ENVOYER Á HAPPYVILLE!

- Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Když do místnosti vstoupí Jimi, Kovbojovo vědomí vyklouzne z neurofaxu. Jimi se právě vrátil z Kentucky, kam provedl svoje kradená antibiotika, a vzpomíná se z opojení, které trvalo celé poslední tři dny.

Na krku a na pažích má otlaky od bezpečnostních pásů, které utržil při prudkých obrazech s vysokým přetížením. Je to výsledek jeho tři sta kilometrů dlouhé honičky s policajty z Nebrasky, která skončila nouzovým přistáním jedné helikoptéry v kukuřičném poli a poruchou koleoptéry, které se nejspíš zablýskl sací vstup aluminiovými listy, takže musela potácivým letem na jeden motor odletět domů.

"Doufám, že se to tomu pacholkovi povedlo," říká Jimi. "Byl to po čertech dobrý pilot."

Výčerpání už se na něm začíná projevovat, únava vyzařuje z celého jeho postroje a oči se mu klíží. Přijme od Flinka whisky se sklenkou vody a propadne se do křesla.

"S potěšením ti můžu oznámit, že se ti ty modřiny vyplatily," řekne Flink. "Tvůj vlastnický podíl plus procenta za doručení zboží dělá dohromady přes pět miliónů."

Jimi je příliš vyčerpaný, než aby se zmohl na odpověď. Kovboj dobře ví, jak mu je, sám se právě vrátil ze čtyřdenní výpravy na sever a na západ. Na zadním sedadle se vezli dva profesionálové od Flash Force, kteří nad ním bděli, když po jednom nebo po dvou vyjednával s pancéřáky a snažil se je přimět, aby Arkadijovi jeho válku trochu přibrzdili. U některých se zdálo, že jsou k takovému kroku ochotni, ale nikdo nechtěl být první. Kovboj nicméně ví, že se mu přece jenom formuje jakáskákás organizace a program. Momentálně má za to, že věci jdou kupředu, ale zároveň si uvědomuje, že jediný špatný krok může všechno zhatit.

"Jestli ještě od někoho uslyším, že v tom jede kvůli akci a ne kvůli nákladu," prohlásí, "dám mu na kokos."

Flink se na něj podívá. "Vždyť jsi to dřív říkal sám."

Kovboj se napije vlažného kafe a zadoufá, že ho kofein udrží ještě pár hodin v chodu. "Od té doby jsem prohlídl," řekne.

Jimi si masíruje svaly na krku. Kovboj přemítá, jestli je právě vhodná chvíle povědět mu o Flinkově rozmluvě se zástupkyní Korolevovy kanceláře, která se sem nahoru dostavila na jeho pozvání, aby s ním prodiskutovala jednotnou frontu proti Arkadijovi a Tempelu.

Ta žena chladně odmítla jakoukoliv dohodu, pakliže Flink nebude souhlasit s podmínkami, které se rovnaly úplné kapitulaci - znamenalo by to stát se pobočkou Koroleva místo Tempelu a bez boje se podřídit.

Poukázala na to, že zájmy Koroleva tady na zemi nejsou nijak ohroženy, a jestliže se tu blok má nějak angažovat, musí se mu to přiměřeně vyplatit. Flink její nabídku odmítl a celkově z toho vyvodil, že Korolevům se výborně hodí, když

Tempel musí na místní válku vynakládat prostředky jinak určené k financování pokusu o anexi Koroleva, ale nějaké lidové hnutí zaměřené proti jednomu z bloků rozhodně podporovat nehodlají, přestože jde o blok nepřátelský. Kovboj dopije svůj šálek kávy a dojde k názoru, že žádný další už mu nepomůže. Už teď je mu mdlo a jestli si k tomu nastartuje neuromontáž, bude plápolat jasným plamenem ještě tak hodinu. Pak vyčerpá poslední zbytky sil, havaruje a shoří na prach. Rozhodne se, že udělá ještě jeden pokus. Vklouzne zpátky do neurofaxu a znovu spatří onu barevnou konstrukci, tu spleť nosníků, vzpěr a prolínajících se mřížek, která představuje Tempel Pharmaceuticals I.G. Tuhle strukturu vybudoval Thibodaux, čtyřrozměrný model bloku Tempel a přidružených společností. Většina informací byla veřejně přístupná, ale některá spojení - především ta zahrnující Arkadije - si bylo třeba domyslet. Struktura celého systému je nesmírně pevná a rozsáhlá, v honbě za ziskem ždímají chladná kostnatá chapadla Tempelu tisíce zdrojů najednou. Různorodost operací je tak ohromná, že se jednotlivě vůbec nedají postihnout; mísí se se stovkami dalších a ztrácí se v jejich množství. Astronomické sumy soukromých investic se míhají sítí, proudí tisíce kanály, pak mizí v nějaké bezejmenné pračce peněz a znovu se objevují jinde, aniž by se dalo cokoli zjistit o jejich původu. Na krátkou chvíli někde zasvitnou jména, jež se potom znovu ztratí ve čtvrtém rozněru, přemísťují se sítí napříč časem, aniž by se řídila tím, co Kovboj částečně dokáže rozlišit jako organizační strukturu. Kovboj začne některá jména sledovat, snaží se udělat si alespoň letmou představu o tom, jak se sítí pohybují její špičkoví lidé. Jistý člověk jménem Marcus Thorn, vybraný jen namátkově, začne nejdřív na oddělení experimentálních léčiv ve staré Earthside New York, a když se hlavní část byznysu vyšplhala na oběžnou dráhu, přesune se do Orbitální výzkumné skupiny, pak se s titulem zástupce ředitele osobního oddělení přemísť do čehosi nazvaného Akcelerační skupina Maximum, kterou vede jistý slibný podnikavec jménem Henri Couceiro. Po šesti letech v Maximu přejde Thom k Lunárnímu oddělení Departmentu patologie. Tam Kovboj objeví další jméno, Liu McEldowny, který býval členem Akcelerační skupiny, než se o rok předtím přestěhoval do Lunárního oddělení. Těsně před Meteorickou válkou, podle poznámky v boxu Lunárního oddělení, se McEldowny přesune zpátky k Akcelerační skupině, zůstane tam ještě měsíc po kapitulaci, načež zamíří dolů, ke Kontrolní komisi Svobodného orbitálního přístavního pásma, kterou - jak je Kovbojovi známo - ustavily bloky pro zřízení Svobodných ekonomických zón na Floridě, v Texasu a v Kalifornii. Thorn zůstane na Měsíci další dva roky, pak se stává předsedou Stavebního výboru Solárních energetických satelitů, který se v rozporu se svým pojmenováním zabývá převážně personalistikou. Tady je podřízen Couceirovi, který se tu zčistajasna vynoří jako šéf exekutivy pro celé Farmaceutické oddělení. Ze Stavebního výboru SES se Thorn přesune do Bezpečnostního oddělení jako viceprezident, než ho Couceiro povolá do správní rady poté, co se stal ředitelem celé organizace. V radě Thorn odpovídá za celou řadu oddělení včetně vývojového a zase znovu za Kontrolní komisi. Jedním z jeho podřízených je - jaké překvapení - Liu McEldowny. Kovboj sleduje McEldownyho zpátky časem a nachází další souvislost s Couceirem, když ti dva byli muži číslo jedna a pět v Pobočce pro kontrolu eroze, která přijímala do zástavy a pak vesele konfiskovala desetitisíce hektarů erozí zničené orné půdy na Ukrajině. Kovboj se mřížkou času prodere opět vzhůru, pozoruje změny ve správní radě a spatří náhlou hektickou aktivitu zhruba v době, kdy se Couceiro stal ředitelem a kdy se počet členů rady smrsknul ze čtyřiaadvaceti na patnáct, přičemž došlo jen k menším vnitřním přesunům mezi těmi, kdo zůstali. Pak sleduje odcházející členy a zjistí, že tři z nich zemřeli a několik dalších je přemístěno do významných funkcí v rámci společnosti - nicméně na místa, jako jsou Antarktida a Ceres. Jiné vyšoupnou, když se pomocí krystalového média podrobí přenosu osobnosti do nového těla, a degradují je až do doby, kdy správní rada rozhodne, zda jejich schopnosti přenosem neutrpěly. Kovboj dochází k závěru, že v tomto bodě Couceiro upevňuje svoji moc v radě a opozici udržuje rozdělenou tím, že její členy posílá na detašované posty v rámci jejich odboru. K dalšímu vření v radě dochází o pouhé dva roky později, ředitelé si navzájem prohazují křesla a jeden dokonce vypadne z kola ven natrvalo. Kovboj spatří v mřížce šipku, která ukazuje na novinový článek převzatý z jednoho plátku MediaNet. Kovboj šipku následuje, vstřebá zprávu a dozvídá se, že poslední nepokoj způsobil neúspěšný pokus bývalého ředitele Albrechta Roona o uchopení moci, pokus, který nevyšel o jeden jediný hlas. Než uchvátil moc Couceiro, Roon byl ředitelem plných osmnáct let. Potom si v devětasmdesáti nechal transplantovat mozek do nového těla a byl degradován na šéfa Komise pro využití asteroidů, což byla významná funkce v bloku dominantním v kosmické dopravě, ale v rámci Tempelu se to rovnalo vyhnání na Sibiř. Odtud se Roon pokusil o návrat a neuspěl. Jednoho z jeho stoupenců v radě poslali natrvalo do penze a samotného Roona odstěhovali na Zemi, aby tam řídil Oddělení marketingu pro Jižní Ameriku. To znamená uvržení v nemilost, v rozmezí pouhých několika let osudový pád z místa ředitele na vrcholu gravitační studně do jihoamerického exilu. Kovboj sleduje Roonovu kariéru v Tempelu, potom znovu Couceirovu, ale dostupné informace už nic podstatnějšího neodhalují. Bude muset dolovat hlouběji. Kovboj si nechá neurofax odplynout z vědomí a zjistí, že Flink je pryč, nejspíš si dává odpoledního šlofika, a Jimi usnul v křesle se svým drinkem na klíně, na sklenici se sráží rosa. Kovboj tiše opustí dům, nastoupí do svého packarda, spustí motor a sjede serpentínami dolů do starobylého města Cimaron, které před dávnými časy postavil ten veselý padouch Lucien Bonaparte Maxwell, přítel Christophera Carsona a Williama Bonneyho. Celé město vzniklo jen proto, že Maxwell dostal od státu největší výměr v půdy v dějinách světa a myslel, že by tam zákonitě mělo stát město. Kovboj napojí počítač packarda na jednu telefonní linku a začne obvolávat knihovny. Ted, když ví, po čem má v krystalech knihoven pátrat, se už data dají nalézt snadno. Roon se narodil v Bonnu, do školy chodil v Lipsku a získal titul inženýra chemie. U Tempel Pharmaceuticals I.G. nastoupil právě v tom roce, kdy společnost začala stavět svoji první orbitální továrnu na léčiva. Jeho první umístěnka v kosmu následovala krátce nato a společnost ho nechala pendlovat sem a tam asi deset let, než se ředitelství přestěhovalo na oběžnou dráhu a s ním i Roon. Jakmile se stal ředitelem Tempelu, začal Roon prosazovat nezávislost Orbitálů. Jednou dokonce poslal svoje stíhače do

pásma asteroidů navzdory Kosmické kontrolní komisi, což vyžadovalo silné nervy vzhledem k tomu, že Tempel tehdy nebyl nijak významnou důlní společností a měl k dispozici jen několik lodí. Roon se stal zakladatelem prvního Kongresu orbitálních bloků a vlivem ho předčil jedině Grečko. Zdá se, že k mnohým programům Kongresu bloků dal popud právě on, nicméně byl ochoten zůstat ve stínu a nechával Grečka odrážet palbu, kterou vyvolal. Po Meteorické válce Roon podporoval politiku balkanizace předních mocností Země a zřizování Svobodných ekonomických zón pod dohledem Orbitálů.

Henri Couceiro se narodil brazilským rodičům na oběžné dráze, když Roon ještě žil na Zemi a dokončoval svoje studia. Byl hrdý na skutečnost, že na zemský povrch nikdy nevskočil, a v jednom ze svých kontroverzních výroků, pronesených krátce poté, co se stal ředitelem, nazval planetu prostě jen dalším velkým asteroidem.

Takové prohlášení bylo jedním z mála nepolitických tahů, které Couceiro kdy učinil. Jeho kariéra je místy poněkud nepřehledná, ale zdá se, že v raném stádiu se hodně pohyboval strukturou Tempelu coby jakýsi kádrovák s výkonnými pravomocemi, upravoval programy a koncepty, nutil vedoucí úředníky dodržovat linii a vyhazoval ty neschopné. Jeho velká příležitost nastala, když se stal hlavou Akcelerační skupiny Maximum, o které teď Kovboj bez většího překvapení zjišťuje, že byla styčným týmem s ostatními bloky a usilovala o snížení závislosti Orbitálů na Zemi pomocí vzájemného sdílení zdrojů a vytváření nových technologií. Byla to také ona, kdo vypracoval strategické plány, jež vedly k vítězství bloků v Meteorické válce a k následnému rozdělení kořisti.

Zdá se, že v Akcelerační skupině Maximum si Couceiro udělal jméno. Když se zaváděla opatření jí navržená, nepřijal žádné politické funkce, soustředil se raději na osvojení si aktivních znalostí výkonného aparátu a stal se posléze šéfem Farmaceutického oddělení a získal tak křeslo v radě. Odtud zařídil, aby rada neponechala Roonovi jeho funkci po transplantaci mozku - hlasovalo se zjevně až tehdy, když už se jeho vědomí nacházelo v krystalové matici - a tak byla Roonova první degradace zaručena.

Kovboj vypluje z Thibodauxova modelu a přemýšlí chvíli o Couceirovi a Roonovi, o rozkolu mezi architektem orbitální nezávislosti a mužem, který pomáhal jeho plány uskutečňovat. Bude muset model ještě jednou prozkoumat, identifikovat spojence každého z nich v radě i v administrativě a pokusit se z toho něco vytěžit.

Komplikovaná struktura modelu se náhle ke Kovbojově překvapení dává do pohybu, podél mířky neurofaxu se objevují červené značky, rytmicky pulsují a nakonec vytvářejí písmena, která ubíhají souběžně s nosníky a vzpěrami Tempelu...

KOVBOJI POMOZ RENOVÍ KOVBOJI POMOZ...

Adrenalin vystřelí Kovbojovi páteří až ke krku. Vykřikne a vytrhne si konektory z hlavy, neurofax mu rázem mizí z vědomí. Sedí v packardu, hledí na tichý krystalový displej před sebou a srdce mu divoce buší v hrudi. Vystrčí chvějící se ruku z okénka vozu a vyškube kablík kompu z telefonu.

Našli mě, pomyslí si. Už sem jedou, aby mě zabili, a já si s sebou ani nevzal ochranku.

Ohlédne se přes rameno a uvažuje, jestli má jet rovnou zpátky k Flinkovi nebo jestli se má pokusit o úhybný manévř přes hory.

Opře se hlavou o čalouněnou opěrku a položí ruce na přístrojový panel před sebou, aby se protáhla přestal se klepat. Aby mohl vůz rozjet, musí se napojit na neurofax, ale nechce se těch konektorů ani dotknout, nechce znovu spatřit krystalová pulsující písmena té zprávy.

Kovboj se nahně kupředu a vymaže RAM paměť vozu, mělo by to zrušit jakékoliv další strašidelné spojení s Renem. Pak uchopí do rukou konektory. Už se téměř přestal třást.

Zasune si je do hlavy. Jede rovnou zpátky k Flinkovi, nejvyšší možnou rychlostí. Je si úplně jistý, že dokáže setřást jakékoliv pronásledovatele.

Konečně, to se ještě ukáže.

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Zůstaňte ve spojení se svými akcemi,

ať jste kde jste, ať děláte cokoliv!

Naše dvoucestné audiovizuální spoje

Vám umožní kontakt s vaším

robomakléřem 24 hodin denně

Členové CYBORG Klubu obdrží

20% slevu na veškeré chirurgické zákroky

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Michael Krkoun si zapaluje cigaretu a sirka se mu třese. Oči má zapadlé a pod nimi rudé kruhy. "To je blbý," praví. "Bál jsem se, že by se z toho mohl vyklubat podraz. Měl jsem bohužel pravdu."

"Ty lidi byli dobrý," řekne Sarah. Strach jí protéká nervy jako proud malých korálek a ježí jí chmýří na ruku. Vrazí ruce do kapes, aby se jí přestaly třást. V ústech má sucho a touží po chladné chuti citrónu. Místo toho ochutnává vyprahlý klimatizovaný vzduch Krkounovy kanceláře.

Michael sáhne po plastické láhvi s vodkou a nechá ji stříbrným praménkem natéct do dvou sklenek. "Zdálo se, že to za pokus stojí," řekne.

Sarah strávila noc skrčená v jednom vchodu a za společnost měla jen vlastní pot a bušení srdce. Čekala předtím ještě s

pěti dalšími lidmi na pajdáka z Laffite, který se měl dostavit s kufíkem léčiv a jedinou amatérskou hlídkou, ale buď ta informace byla součástí pastí anebo pajdák něco vytušil předem, protože náhle se ulicí s kvilením přihnaly dva vozy, z jejichž tmavých zrcadlových okének trčely hlavně, a rachot střelby se v ozvěnách začal odrážet od stěn budov, když se kulky s teflonovým pláštěm zavrtávaly do betonu a proměňovaly cihly v prach. Lidé v autech měli neuromontáž a byli velice rychlí; Sarah se podařilo utéct jen se štěstím, přestože byla natolik opatrná, aby si vybrala stanoviště s možností úniku. Auta se pustila do pronásledování ostatních a Sarah prchala nocí, ze které se náhle stala strašidelná příšera s vlhkým páchnoucím dechem a se smíchem jako štěkot samopalů. Celý boj trval jen několik vteřin. Zbytek noci probděla ve vchodu s tváří přitisknutou k drsnému povrchu vlhké městské zdi, zatímco auta projížděla zdevastovanými ulicemi a pátrala po těch, kteří přežili.

Měla by si vsadit na součet mrtvých za dnešní noc. Čísla budou vyšší než obvykle.

Sarah přijme od Krkouna sklenici s vodkou a nechá si její obsah pomalu stékat do krku, chladný plamen alkoholu.

"Mohl jsem za to mít jeden týden navíc," říká Michael. Sedí v hlubokém křesle samý chróm a černá kůže. Dívá se na Sarah svými usazenými očima obklopenými sítí vrásek.

"Mám to spočítaný," říká tiše. "Zbývá mně osm měsíců, pak se všechno zhroutí. Jeden z těch měsíců jsi mi darovala tím, že jsi přivezla ty krystalové matrice."

Zapře se dozadu v křesle a hledí na tmavé desky stropu, které pohlcují zvuk. Ruce se mu chvějí, přestože jimi svírá opěradla křesla. "Tempel mě odříznul od většiny příjmů, ale nějakou dobu se ještě protluču kradením nákladů, podplácením a když z laboratorů a skladů vyexpeduju všechno, co mám. Když tahle válka začala, hned jsem si napůjčoval kde se dalo a kolik to šlo, protože jsem věděl, že můj kredit pak už nikdy nebude tak dobrý. Chtěl jsem se zadlužit u co nejvíce lidí, abych pro ně měl nějakou cenu žívej."

Sarah zavře oči a vidí noc, potom náhlý pohyb, záblesk reflektorů, záři laserových hologramů odrážejících se od naletělé kapoty automobilu rychle projíždějícího kolem.

"Bez potíží můžu válčit ještě tak šest měsíců," řekne Michael a jeho měkký přízvuk je jediným zvukem v této zvukotěsné pevnosti. "Potom už nedokážu podplácet policii a ta proti mně začne pořádat razie. Příjmy začnou klesat. Po sedmi měsících už si nebudu moci dovolit ochranku od Maximum Law a budu muset najmout neprofesionály. Dřív nebo později si někdo z mých přátel umane, že nejvíce mu škodím prostě tím, že zůstávám naživu."

Sarah otevře oči a vidí, že Michael se na ni dívá s pobaveným výrazem ve tváři.

"Ty jseš jediná, komu teď můžu věřit," řekne. "Kdo mě nemůže zradit. Jdou po tobě taky."

"Jak ti mám pomoci, Krkouně," řekne Sarah. "Nedokážu změnit realitu."

"To vím," řekne Krkoun. Odvrátí od ní pohled a z jeho očí se stávají oči hráče soustředěné na kolo rulety v očekávání, kam spadne stříbrná kulička. "Nesmíme se zastavit," řekne. "Musíme udržovat věci v chodu. A až to všechno rupne," pokrčí rameny, "pokusíme se utéct a musíme přitom doufat, že jim nebudeme stát za to se za náma honit."

Sarah pohlédne do sklenice s vodkou a spatří, jak temně odráží chlad Michaelova nitra. Nestůj jim za to, pomyslí si, a třeba si tě nevšimnou a nechají tě žít. Bude-li jako Michael a Kovboj, dostanou tě. Krysy přežijí vždycky, lvi nikdy.

A krysy si nikdy navzájem nekryjí záda.

ORBITÁLNÍ POLICIE PROVEDLA RAZII VE SKLADIŠTI V TEXASU OBJEVENA SOUKROMÁ TOVÁRNA NA ZBRANĚ PAŠERÁCI ÚDAJNĚ POUŽÍVAJÍ RAKETY

Pony Express jako pohyblivá součást noci opisuje elegantní parabolu, podobou smyčci, který na houslích citlivě vyluzuje melodii. Kovboj je znovu v neurofaxu, cítí, jak chladný vítr šeptá po matově černém trupu delty a nervy mu zvučí neslyšným pocitem svobody, když se vznáší vysoko nad Skalistými horami. Jeho kovové oči pátrají po infračervených signaturách na noční obloze.

Neveze žádné zboží, je na bojovém letu.

Po onom dni v Cimarronu se hnál domů jako šílenec a cítil přitom, jak ho Reno (nebo to cosi ukryté za ním) bodá do zad jako příboj adrenalinu. Nikoho zvláštního ten den nezahledl, další den také ne. Ani jeden podezřelý pohled. Celé dva týdny nikde ani známka po nepříteli. Ale od té doby se už na telefon nenapojil. Ať už bylo za tou zprávou cokoliv, Kovboj s tím nechce mít nic společného.

Na Kovbojově radarové obrazovce se rozbliká oranžový bod a Kovboj jej pozorně prozkoumá. Jeden ze zřidkavých pravidelných dopravních letů, konstatuje. Na Arkadijovo letadlo je to příliš vysoko.

Delta hladce protíná vzduch na přiškrcený tah, vede ji obratná ruka. Arkadijovo letadlo je malé a radary Pony Expressu nejsou příliš výkonné, mají jen omezený dosah - až dosud se Kovboj především snažil identifikovat radary nepřátel, než aby používal svoje vlastní. Ale ví, že letadlo tu někde být musí. Flinkem podplacený recepční z letiště hlásil, že odstartovalo před západem slunce, že Arkadij je na palubě a že mu vlasy pořád vstávají a mění každých pár vteřin barvu.

Neurotransmitéry pošimrají Kovbojův krystal, Pony Express se nakloní a řízne zatáčku směrem k Medicine Bow.

Elektronické uši má nastražené, čeká na emisi mikrovln. Vzdálené radary slabě pulsují, pohlcovány trupem delty. Za hladkým hledím své přílby vnímá Kovboj jen ozvěnu vlastního dechu, chuť pryže a plynného anestetika.

Mysl má plnou radosti, cítí, jak energie delty poslušně vibruje pod jeho kontrolou. V nervech mu brní rozkoší. Už je to dávno, co mu patřila celá obloha.

Na hvězdném pozadí se objeví stříbrně bílá pohyblivá tečka a Kovboj se na ni zahledí pozorněji. Infračervená signatura by tady byla, teď ještě zvednout nos delty vzhůru, aby se na ni mohly podívat vpřed zaměřené radary. Přetížení mu

zatahá za kůži kolem očních víček. Na obrazovkách se objeví oranžový bod s nejasnými obrysy. Představí si sám sebe jako sokola, který k sobě těsněji přimyká křídla, než se vrhne na svoji vzdálenou kořist.

Když pustí do motorů palivo a velký stroj začíná šplhat k dýmům hvězd, v jeho vědomí se rozezpívá steelová kytara. Dech větru se změní v šumění. Kovboj ucítí v zádech jemné vibrace probíhající podél osy letadla, jak konstrukce trupu přijímá zvýšenou zátěž. Tohle by Arkadij vnímat nikdy neuměl, nemá o tom ani tušení, pomyslí si. Ten to nikam nedotáhne, protože v hlavě nemá nic než peníze, módu a šaty podle kryomaxu, ve kterých doufá proniknout do světa, kde se děje něco skutečného. Pancéřáci vytvářejí a žijí své legendy, zatímco Arkadij je odstavený stranou, kde se pokouší předstírat, že ještě pořád je někdo.

Infračervená signatura se přiblížila, září bíle před Kovbojovým zrakem. Dva motory. Ted' je Kovboj za cílem a nad ním, na vrcholu táhlé paraboly. Skloní nos delty, přiškrtní plyn a hluk motorů takřka ustane, zůstává někde daleko za letadlem.

Cíl už je velmi blízko. Kovboj vysune klapky a cítí, jak se stroj chvěním brání ztrátě rychlosti. Infračervená signatura je na dosah, září do tmy jak dvě kočičí oči. Kovbojovy oči opustí infračervené pásmo a spatří přibližující se tmavou siluetu. Musí se přesvědčit, že je to ta pravá.

Neurotransmitéry otočí vypínačem, elektrony se vyřítí kabelem a vzápětí jasně zaplanou křemíko-jodidové přístávací reflektory. Do noci zazáří bílý trup s tenkými modrými pruhy. Konfigurace je správná, je to Arkadijovo letadlo. Kovboj spatří hlavy vyhlížející okénky. Letadlo prudce nachýlí jedno křídlo a snaží se od delty oddělit.

Příliš pozdě. Z trupu prudce vyrazí vzduch, tryská dírami, které do něj vyrval minikanón na hřbetu Kovbojova stroje. Ulomí se křídlo, jeden z motorů vzplane a rozpadá se na kusy, plive oheň a roztavený kov. Pony Express obloukem přelétává letadlo řítící se k zemi a obrací se na záda, aby Kovboj mohl sledovat jeho pád. Ví, že to bude trvat minimálně půl hodiny, než vrak společně s krupobitím třicetimilimetrových nábojnic dopadne na zem někde poblíž hranic Nebrasky. Arkadijovi se přitom každých pár vteřin budou ježít vlasy a zbarvovat se do oranžova, do zelena a do modra v nesmyslné módní sekvenci.

Kovboj pozoruje letadlo při pádu a do mysli se mu vládá pocit lítosti. Je po Arkadijovi, ale bylo to celé příliš snadné. Obrněné, skvěle ovladatelné monstrum proti šibrákovi v bezbranném civilním letadle. Nervy mu stále hoří připraveností k boji, ještě mu nedochází, že už je po všem. Cítí, jak se k němu z Aleje zatracenců vztahují vztekklá mikrovlnná klepeta radarů, a kdesi hluboko uvnitř se ozve touha vydat se znovu přes Čaru, vnímat sténání kostry trupu při nadzvukových zatáčkách, kličkovat mezi kopími nepřátelských raket a za sebou cítit modré erupce planoucího alkoholu pohánějící ho do bezpečí... Tenhle stíhací let zakončený jednoduchým sestřelem vlastně ani nebyl Pony Expressu hoden, nebyl souměřitelný se spalujícím klimaxem bitvy.

Kovboj skloní nos delty a vytyčí kurs k Coloradu. Svůj úkol splnil - odstranil Arkadije ze scény, aby si Flink a jeho spojenci mohli trochu vydechnout.

Trochu ho utěšuje skutečnost, že tímhle boj nekončí. Za Arkadijem stál Tempel a určitě se brzy vytasí s někým novým. Kovboj získal jenom oddechový čas. Doufá, že bude stačit k tomu, aby zorganizoval svoji výprav k Albrechtu Roonovi.

MARC MOHAMED VÁM ŘÍKÁ, KDO JSTE

Sarah proklouzne do Blue Silk zadním vchodem a spatří papírové kartóny s kořalkou a s drogami vyrovnané v pečlivě vyrovnaných řadách. Tiše zavře dveře a klíč vsune do kapsy.

V jejím pokoji nahoře je jen psací stůl, kompašasí napojené na telefon, jediná židle, plastický chladicí box a na podlaze úzká matrace. Z baru dole sem dunivě zaznívá hudba, jsou slyšet jenom hloubky basů. Sarah si tu připadá jako myš. A někde venku čenichají teriéři.

Svlékne si bundu i košili a sáhne po ručníku, aby si utřela pot. Právě se vrátila od Dauda, strávila s ním celou hodinu, zatímco si stěžoval na nemocnici a léčení, jak s ním terapeuti tvrdě zacházejí a snižují mu dávky, jak mu Slamejš nikdy nezavolá a telefony u něj bere někdo jiný, jehož tón Daud nesnáší... Byl to dlouhý monolog, jenž se z něj linul při každé návštěvě, jako nekonečná smyčka pásku, která hraje pořád dokola to samé. Vyčerpává ji to.

Odhodí ručník a otevře chladicí box, aby si vzala pivo. Teprve potom si všimne, že na stole svítí světlo, které znamená, že tu má vzkaz. Odtrhne zuby plíšek uzávěru lahve a současně stiskne tlačítko, aby si zprávu přehrál; předal ji sem Maurice. Když se monitor rozzáří, Sarah pocítí v nervech prudký příval tepla, hladivý a opravdový, jako kdyby se nadechla nějaké skvělé drogy v aerosolu:

ZÍTRA VE TŘI V BLUE SILK.
JESTLI TO NEJDE, NECH VZKAZ.
RANDOLPH SCOTT.

Kovboj neklidně sedí na zadním sedadle vozu a pozoruje, jak vítr škube polámanými listy skomírající palmy před Blue Silk. Z přijímače na sedadle vedle jeho řidiče od Flash Force se line bílý šum. V tmavých oknech baru se zrcadlí rozpálená ulice a laserová záře trojrozměrného holografického fantómu, který odráží jméno baru do očí kolemjdoucích. Uvnitř baru je další muž od Flash Force a snaží se vypátrat, zda to není léčka. Kovboj si nervózně poposedává a doufá, že to nepoplašilo Sarah a že se snad právě neplíží pryč nějakou postranní uličkou za barem s hlavou plnou obav z atentátu.

Z přijímače Kovbojova ochránce vyrazí dvě praskavé dávky hluku, to jim profík v baru svým vysílačem ukrytým v lebce dává znamení, že je všechno v pořádku. Řidič pomalu popojede s vozem podél úzkého chodníku a zaparkuje před barem. Potom přejede pohledem okolní zástup a pokyne Kovbojovi, který vyrazí ven z vozu a dlouhým krokem vstoupí do příjemného chládku za dveřmi Blue Silk.

Sarah uvnitř není, jen pár byznysmenů tam hltá svůj pozdní oběd, jakýsi člověk na vozíku zírá do míst, kde mívá kdysi nohy, a pak už zbývá jen muž od Flash Force, který vzadu u zdi, aby si nemusel hlídat vlastní záda sedí tiše nad svou kanadskou whiskou s vodou. Kovboj odkráčí k baru a u tichého černocha s kovovými očima si objedná pivo.

Než pivo dorazí, stačí si prohlédnout fotografie na zdi, a hned si domyslí, co nejspíš jméno baru znamená. "Neznal jste chlapíka jménem Warren?" zeptá se. "Za války byl šéfem údržby na Vandenbergu."

"Ne, pane," řekne Maurice. "Můj křížník měl základnu v Panamě."

"Vy jste sloužil pod Townsendem? Tak to jste musel napáchat nějaký to dobro."

"Jenže to setsakramentsky nestačilo." To promluvil muž na vozíku a podvědomě hrdě vysunul bradu při zmínce o Townsendovi. Kovboj s překvapením hledí do páru očí od Zeisse, jež planou pokřivenou nevraživou záští, ne zcela přičetnou.

"Sundali mě hned zkraje, nedotáhl jsem to ani na orbit," říká muž. "Praštil jsem s mašinou tady na Floridě. Tady Maurice byl jeden z těch, co vyřídili čínskej SES, ale dostal to cestou zpátky a přistál nouzově v Orlando."

Kovboj se obrátí k Mauricovi. Ví, že z bitvy o SES se vrátil ani ne tucet mužů. "To byla ukázka solidní pilotáže," řekne.

"Válka byla prohraná dřív, než jsme se stačili odlepit od země. Jenom jsme to prostě nevěděli." Do Mauricova tichého hlasu se mísí rezignovaná hořkost. Kovboj si představí, jak ten hlas zní v reproduktorech letového dispečera v Orlando a klidně hlásí nouzové přistání, zatímco jeho hořící stroj za sebou táhne pruh ohně po žhavé floridské obloze.

Kovboj se napije piva. "Jsem taky pilot. Žokej."

"Hned jsem si to myslel." Maurice ukáže prstem na Kovbojovy jasné kovové oči. "Jste na to vybavenej."

Chvilí se baví o létání a Kovboj přitom z poloviny vypije svoje pivo. Potom pohlédne na Maurice a ztiší hlas. Cítí, jak se mu nervy žhaví očekáváním. "Je tady Sarah? Mohl byste jí vyřídít, že s ní chce mluvit Randolph Scott?"

Maurice trhne bradou směrem k muži od Flash Force, který se v rohu věnuje svému drinku. "Ten patří k vám?"

"Ano."

"Prima. Báł jsem se, že by mohl být... ehm... od těch druhéjch. Okamžiček, pane." Maurice se otočí k pokladně a nehtem vyťuká na klávesnici nějaký kód. V očích se mu odráží oranžový text z obrazovky.

"O'kej, pane Scott. Půjдете dozadu skrz dveře k toaletám, potom to vezmete druhýma dveřma s nápisem SOUKROMÝ BYT a pak nahoru po schodech."

Kovboj dopije pivo. "Díky. Nashle."

Vydá se ke dveřím a aniž by přitom pohlédl na svého ochránce, projde do zadní místnosti. Uslyší, jak za ním s cvaknutím zapadne elektrický zámek. Cítí tam slabě hašiš. Okolo něj se nezřetelně rýsují bedny s kořalkou a legálními narkotiky. Vyjde vzhůru po úzkých schodech a ve světle holé žárovky nad podestou spatří siluetu Sarah.

Sarah má na sobě červené tričko s odpáranými rukávy a bílé měkké bavlněné džínsy. Je bosá. Dorostly jí vlasy a konečky jejich pramenů se dotýkají míst, kde jí krk přechází v ramena. Když Kovboj vystoupí na podestu, Sarah se pousměje a dotkne se jeho ramene v neprůstředné vestě. "Vidím, že máme stejného krejčího."

"Sako a dva páry kalhot."

Sarah se otočí a vykročí chodbou zaplněnou dalšími bednami s pálenkou. "Pojďme ke mně do pokoje." Kovboj ji následuje a sleduje přitom její ostražitou panterí chůzi.

Stísněnost místa ho překvapí, stejně jako nedostatečné zařízení toho pokojíku s obílenými stěnami a zabeđeným oknem. Svlékne si těžkou vestu a posadí se na jedinou židli. Sarah mu z lednice dá pivo a pak se usadí v polovičním lotosu na své malé matraci. Odtrhne zuby plíšek uzávěru na svém pivě a vzhledne k němu. "Tak co děláš na Floridě, Kovboji?"

"Chci si promluvit s Michaellem Krkounem."

"O čem?"

"Jak vyhrát tuhle válku."

Sarah se zasměje. "To je dobře. Už jsem se začala bát, že začínáš být sentimentální."

Zase si hraje, pomyslí si Kovboj. No fajn, však já ji taky svedu. "Sentimentální jsem leda tak kvůli pivu Stříbrnejch Apačů," řekne. Pozorně se na ni zahledí. "Ještě pořád děláš pro Krkouna, že jo? Nezměnilas strany?"

Krátké zavrtění hlavou. "Pořád jedeme ve stejným týmu. Druhá strana o mě tak jako tak nestojí."

"Tak to jsme pořád spojenci."

Sarah si dovolí tichý úsměv. "Ano. Myslím, že jo."

Jeden bod pro mě, napadne Kovboje. Napije se piva. "Kdy mě může dostat ke Krkounovi?"

"Náhodou vím, že zrovna není ve městě. Nedokážu se s ním spojit dřív než dneska večer."

Kovboj si dá pořádný lok piva, pak láhev postaví na zem. Přepne oči na infračervenou a dívá se, jak krev stříbrně hoří Sarah ve tvářích.

"Arkadij je mrtvej," řekne. "Sestřelil jsem jeho letadlo."

Sarah nad tím uvažuje, po tváři jí přebíhají tepelné obrazce. "Dobrý," řekne. "Ale tím to pro tebe nekončí... nebo snad jo?"

"Nejspíš ne, když vezmeme v potaz, kdo za ním stál. Ale získáme tím trochu času." Kovboj přepne na normální spektrum. Tmavé oči Sarah ho pozorně sledují.

"Času... na co...?" zeptá se.

Kovboj jí tedy poví o Tempelu, o Henri Couceirovi, jak sedí ve svém domově na Lagrange a shlíží svými chladnými vesmířanskými očima na Zemi. O Albrechtu Roonovi, který prohnal svůj mozek krystalovou maticí a odtud do nového mladého těla. O akcích, úřadech a kontrolních mřížkách i o své představě, jak jistými akcemi ovlivnit hlasování ve správní radě. Mluví i o akcionářích, na jejichž rozhodnutí závisí mocenská rovnováha. Je to všechno čirá intuice, pouhé Kovbojovy představy o lidech, které prostudoval, ale přesto má pocit, že se nemýlí.

Šeptavé intonace hodu rozechvívají podlahu, kde Sarah odpočívá ve svém polovičním lotosu a tiše naslouchá, sotva si občas lokne piva. Když Kovboj skončí, Sarah dlouho mlčky hledí k zemi. "A co když to nevyjde?"

"Prohrajeme rychleji, než jsme prohrávali doted. Pak nezbude, než se s nima dohodnout a zdrhnout."

Sarah se na něj podívá. "Hlavně, abys přišel včas na to, kdy se dohodnout, Kovboji. Já ani Daud nemáme v plánu spáchat společně s tebou harakiri, a řekla bych, že Krkoun taky ne."

"Můžete to zabalit, kdy se vám zachce. Nechci vám bránit a ani se o to nebudu pokoušet."

Sarah na něj dlouho hledí, tvář má napjatou. Pak přikývne. "Já jen abys o tom věděl."

Sarah rozplete svoje dlouhé nohy, vstane a přejde ke starému zabeđenému oknu. Ramenem se opře o parapet a zadívá se do dálky, jako kdyby v rámu ještě bylo sklo. "Myslí, že tahle válka se dá vyhrát, Kovboji?" řekne to tiše, skoro jako by mluvila sama se sebou.

"Ano. Když nám Roon dá, co potřebujeme."

"Mně vůbec nešlo o to vyhrát. Chtěla jsem to tu překlepat jen do té doby, než Daudovi seženu letenku na orbit.

Potom." Sarah potřásne hlavou. "Zdalo se, že mi může být jedno, co přijde potom. Nejspíš bych zkusila taky zdrhnout, až by se nám to rozpadlo pod rukama."

„Místo na obloze. O to ti jde?"

Sarah se k němu otočí obličejem, zhrouceně se opírá o zeď. "Do prdele, člověče. Já prodala za letenku svoji duši. Dopadlo to tak, že lidi, kterejm jsem ji prodala, o ni ani nestáli. Asi jim připadala moc špinavá." Obličej jí zkroutí krutý škleb kostlivce. "Ale Dauda vezmou, když sebou bude mít dost prachů. Možná jim bude smrdět, možná nad ním budou ohrnovat nos, ale vezmou ho."

"A on to chce?"

Jako kdyby ji někdo stáhnul roletu přes obličej. "Bude to pro něj nejlepší. Když zůstane se mnou, nepřežije to."

Kovboj cítí v ruce chladnou plastickou láhev, po palci mu po kapkách stéká rosa. "Možná tím Daudovi zrovna neprospeješ, když ho pošleš nahoru, Sarah," řekne. "Ty lidi tam... to nejsou našinci."

Sarah se zasměje. "Našinci, Kovboji, ty akorát prohráváš. Prohráli před dvanácti lety a od té doby nedělají nic jinýho."

Kovboj pocítí, jak mu tuhnou svaly ve tvářích a ruce se mu zatínají v pěsti. Podívá se na Sarah. "Tentokrát můžeme vyhrát," řekne.

Sarah zvedne oči a dlouho na něj hledí. Z baru zazní táhlý bas a vyplní ticho. "Ano," řekne. "Možná. Jednou by to pro změnu mohlo vyjít."

Kovboj vidí, jak se Sarah celá naježí při pohledu na oba muže od Flash Force, nicméně krátkým pokývnutím je pozdraví, vyjde ven z baru a nastoupí do Kovbojova pronajatého vozu. Rozhlédne se přitom oběma směry po zšeřelé ulici, po které se pohybují zpomalené postavy. Kovboj si vleze dozadu k ní a řidič se hladce odpíchne od chodníku.

"K bezpečnému telefonu," řekne Kovboj a přeje si přitom, aby řídil vůz přes neurofax sám, ale řidič hladce proplouvá dopravou a co chvíli očima kontroluje zpětná zrcátka, jestli je někdo nesleduje. Míří k telefonnímu automatu u staré banky s celodenním provozem, kde nad nimi bude bdít nejenom Flash Force ale také samotný bezpečnostní systém banky. Sarah vystoupí a cinká drobnými v kapsách. Nakloní se k telefonu, vyťuká číslo a polohlasně hovoří.

Když znovu nastupuje do vozu, vrhne na Kovboje rošťácký úsměv. "Zrovna se zfetovával se svojíma ruskejma kamarádama, ale povídal, že se s tebou sejde zítra ráno. Řekla jsem si, že tou dobou bude mít buď ještě kocovinu anebo ještě nebude venku z fetu, takže jsem tě radši objednala na odpoledne. Vyhovuje?"

"Nabeton," řekne Kovboj. Sarah zabouchne dvířka a automatické zámky udělají cvak, chladný zvuk nepropustného kovu a klec zvaná Bezpečí se uzavírá.

"Chceš zpátky do Blue Silk?" ptá se Kovboj. "Nebo tě mám nejdřív pozvat na oběd?"

Sarah hodí očima k mužům od Flash Force na předním sedadle, je to němá otázka.

"U mě na pokoji v Ritz Flopu," řekne Kovboj. "Venku mě jíst stejně nenechají."

Sarah se opře o polštářování sedadla, přejede prsty po drsné koženice. "Fajn," řekne. Setrvačnický hladce zabere a vůz se odlepí od rozdroleného chodníku.

Ritz Flop není než velká trpytivá slitina a obsidiánové sklo, řada hladkých nízkých parabol napůl utopených v zemi, nikde ani jediná přímka, je to svět Lagrange zasnoubený s gravitací. V Kovbojově pokoji stejně tak jako ve všech ostatních neexistují pravé úhly, jenom hladké splývající křivky podobné mrakům ze snů o nočních letech. Při doteku se

ukáže, že tmavé dřevo nábytku je ve skutečnosti rafinovaná slitina, která pod Kovbojovými prsty slabě vibruje, jako by obsahovala život bzučící nadzvukovou rychlostí za hranicemi lidského vnímání.

Kovboj zapne počítač v čele postele a objedná západní hovězí, zaručeně továrně nevyprodukované v nějaké kultivační nádrži, a láhev Kryo White. Společně s obsluhou vstoupí do pokoje jeden z jejich stínů od Flash Force a Kovboj vidí, jak se Sarah zamračí, když podrobuje jídlo elektronické prohlídce. Uvolní se teprve, když strážce odejde, vysmekne se z bundy a rozčechrá si vlasy. Dívá se k tmavošedému pokroucenému stropu.

„Když jsem tě hlídala já, byla jsem daleko nenápadnější,“ řekne s úšklebkem. Sáhne po kovové láhvi Kryo White, z které začínou odpadávat kousky námrazy, když ji drží nad sklenkou a stiskne dusíkovou trysku. Bílá pěna překypí přes okraj sklenky a přistane Kovbojovi na kloubu ruky. Zvedne ji ke rtům, olízne ji a ucítí, jak mu náraz chladu proběhne zuby i nervy.

Po jídle vyndá Kovboj ze svého kufru inhalátor s chemickou drogou zvanou softglow, která se dobře snáší s neuromontáží. Sarah dopije zbytek svého Kryo White a dá si pár torpéd. Zakloní hlavu vzad, zavíří svými vlasy a vesele se zašklebí. Kovboj stiskne inhalátor dvakrát a ucítí, jak se mu každou mozkovou hemisférou začíná šířit příjemný požár.

„Pamatuješ...?“ řekne Sarah.

„To je dobře, že jsme zase spojenci.“

Pak spolu leží na posteli, propletení navzájem, a Kovboj se dívá na její tělo svým infračerveným zrakem. Vidí, jak jí krev stříbrnými řekami proudí kůží, vytváří tůň jasu v nadrech a v soutoku stehén, a kdekoliv se jí dotkne svými prsty, tudý se za nimi táhne malý světélkující hádek. Kovboj sáhne do jedné z přihrádek v průčelí postele pro headset a pár konektorů, napojí se na neurofax a nasadí Sarah headset na spánky. Její zasněné oči se náhle rozšíří a Sarah si jednou rukou headset prudce strhne z hlavy.

„Ne, Kovboji.“

V hlase jí zaznívá strach a Kovboje zaleje chlad překvapení. Přepne oči zpátky na normální režim. Tvář se Sarah ztrácí v hlubokém stínu. „Myslel jsem, že bychom mohli dát hlavy dohromady,“ řekne.

Ucítí, jak Sarah rychle zavrtí hlavou. „Ne.“ Pak hluboce vzdychne a položí mu ruku na tvář. „Já nejsem...“ Znovu zavrtí hlavou. „Mám v hlavě věci, který bys radši neměl vědět.“ Přitiskne své čelo na jeho a dívá se mu přímo do očí.

Promluví prostě a v hlase jí zní lítost. Její dech mu ovívá rty. „Věci z minulosti, nemá to s tebou co dělat. Prostě tam... někde jsou. I když je tam mít nechci. A vůbec by se ti nelíbily.“

„Já už toho v životě viděl,“ řekne Kovboj.

„Ale tohle ne. Kdyby ses nás nepokoušel spojit přes neurofax“

Kovboj pomalu vztáhne ruce k hlavě a odpojí se. Sarah ho obemkne pažemi. Kovboj ucítí teplou sametovou hebkost jejího stehna na bedrech, přepne na infračervenou a spatří, jak v temnotě radí zářivé stříbrné a rudé vzory. Pomyslí na její malý pokojík nad barem, na jedinou židli, na holou úzkou matraci. Ví, že do té postele ho Sarah nikdy nepozve, že jejich sex bude vždycky muset zůstat na neutrální půdě. Protože Sarah ji vždycky bude potřebovat, tu prostou malou místnost, kde se může schovat a kde bude nedotknutelná.

Převalí se na Sarah a vnikne do ní, vidí ji žhnout na prostěradle, její kůži zachvácenou plameny. Zřítelnice má chladně fialové jako kyanid a okna její mysli jsou pevně uzavřená.

Kovboj se probudí o několik hodin později a najde Sarah hluboko ponořenou do jejího vlastního rytmu, s nervy spuštěnými naplno a tělem podobným rozmazanému klubku chvatů a úderů, když sjíždí svůj cyklus fiktivního násilí uprostřed pokoje, zaujatá bojem proti noci, proti přízrakům, které po ní sahají.

Sleduje její pohyby v šeru a cítí, jak se mu vibrace Ritz Flopu rozlévají páteří. Přemýšlí, co před sebou Sarah asi vidí, když zahazuje svoje výpady, či tváře jsou zakleté v těch legiích neviditelných nepřátel. Jestli je tam i ta jeho a jestli si ji tam snad Sarah schovává do zásoby.

A potom zahlédne záblesk temnoty mezi jejími rty a pocítí dotyk pavučinovitých prstů chladu. Přepne na infračervenou a spatří kybernetický bič Wízla. Kyberhad předvádí své rychlé smrtící kombinace v rytmu s údery jejich rukou a jako blesk útočí proti duchům, kteří se vznášejí pokojem.

Kovboj cítí, jak ho naplňuje strach, mrazí ho až v konečcích prstů. Leží na svém polštáři, tiše přihlíží a náhle si uvědomí, že tohle musí být věčně přítomné v její mysli, ten chladný kus šílenství z kovu a plastů, zakotvený v jejím hrdle pod teplým a vlhkým jazykem... Kovbojovi se prudce rozbuší srdce a přemlouvá ho k útěku. Pomyslí na to, jaké by to bylo, kdyby se náhodou s kyberhadem propojil přes neurofax a vnímal chlad jeho krystalového vědomí svými zdičkami...

„Mám v hlavě věci, který bys radši neměl vědět.“ V hlavě, jistě, a také v jejím hrdle i srdci. Ukryté za jejíma kyanidovými očima.

Sarah ukončí trénink a nasaje Wízla zpátky do sebe. Kovboj zavře oči a doufá, že to vypadá, jako když spí. Sarah tiše odejde do koupelny pod sprchu a to mu poskytne čas, aby zase začal dýchat normálně.

Když se Sarah vrátí zpátky do postele, Kovboj se odsune a nechá jí spoustu místa.

Pot se hromadí Daudovi nad horním rtem i na čele. Modré oči má potažené bolestí. Svaly na pažích mu vystupují, jak se pokouší přenést část váhy na lesklá kovová bradla, zatímco jeho nové růžové nohy udělají pár opatrných kroků.

"To je ono, Daude. Už ti to jde." Blondatý rehabilitační terapeut ho povzbuzuje, aby pokračoval. Sarah se připojí a Daud pomalu dojde ke konci bradel, pak se obrátí a zmučeně se sune zpátky ke svému vozíku.

"Šlo ti to bezva, Daude," říká Sarah o něco později, když tlačí vozík k výtahu. "Zatím tvůj nejlepší výkon."

Daud mdle pootočí hlavu. "Nemůžeme se zastavit pro cigarety?" zeptá se.

"Mám nějaký sebou." Zpátky na pokoji mu Sarah pomůže vlézt do postele a pak otevře jednu ze dvou krabiček cigaret, které s sebou přinesla. Druhou vloží do stolku, aby na ni Daud mohl dosáhnout. Vedlejší lůžko je prázdné a Sarah se na něj posadí.

Vstoupí hubený vousatý ošetřovatel s umývadlem, aby Dauda umyl. "Neměl bys kouřit v posteli," praví mírně. Začne pozorně skládat ručníky na stolek u postele.

"Já ho umeju," řekne Sarah. Sklouzne s postele a natáhne ruce po umývadle, které ošetřovatel drží v ruce. Ten na ni pohlédne s překvapením.

"Musíme si s Daudem promluvit," řekne Sarah. "O samotě." Ošetřovatelovy oči nervózně zaletí k Daudovi a ten kývne.

"Mně je to jedno," řekne ošetřovatel a pokrčí rameny. Podívá se na Sarah. "A nesedejte nám tady na postele."

"Pardon."

Ošetřovatel odejde. Sarah stáhne z Dauda přikrývku, rozepne mu pyžamo a odhalí jeho vyzáblou hrud' posetou růžovými jizvami po střepinách. Zatímco ho omývá, Daud zírá ke stropu, v koutku úst cigaretu.

"Měl bys víc cvičit, Daude," řekne Sarah. "Když jsi bydlel u mě, cvičils v jednom kuse. Pak ti chození půjde mnohem líp."

"Děsně to bolí." Daud vyfoukne kouř k vysokému akustickému stropu. "Furt mi snižují dávku."

Sarah mu umývá dlouhé nohy, jeho hubené bílé hýždě v jejích rukách jakoby nic nevážily.

"Budu zase muset odjet, Daude," řekne. "Nevím, na jak dlouho."

Daud zamrká, oči má dál obrácené vzhůru. "Já věděl, že zas někam pojedáš," řekne. "Všechny ty tvý odpolední jednání, místo abys chodila sem za mnou." Sarah mu vezme cigaretu a odklepne popela do popelníku.

"Musím ti platit nemocnici, Daude," řekne.

Daud těžce polkne. Sarah hledí na napjaté šlachy na jeho krku. Vráti mu cigaretu.

"Nejezdi," řekne Daud. "Nenech mě tady zas samotnýho."

"Obrat' se na bok." Sarah mu umývá záda a hlubokou bílou prohlubeň mezi lopatkami.

"Existuje číslo, kde mi můžeš nechat vzkaz," řekne Sarah. "Je to v Novém Mexiku. Možná tě budou moct spojit přímo se mnou, možná ne. Ale vzkážou mi a já ti pak odněkud brnknu, o'kej?"

"Jak myslíš." Zní to prázdně, zdánlivě nezúčastněně.

"Dám ti to číslo," řekne Sarah. "Budeš si ho muset pamatovat. Napsat ti ho rozhodně nemůžu. A taky nesmíš volat odtud z pokoje. Ještě pořád to tady může být napíchnutý. Budeš si muset vlízt na vozejk, sjet dolů a zavolat z automatu v čekárně. Dám ti na to kreditjehlu. Je to jasný?"

"Ano. Je mi to jasný." Z Daudova hlasu je šepot. Natáhne se ke stolku pro ručník, uchopí ho, ale dělá ten pohyb svojí novou levou rukou, a tak pohyb postrádá přesnost. Ručník se rozloží a Sarah na okamžik spatří záblesk skla a kovu, než ampule třesne o podlahu a zakutálí se pod stolek. Zdá se, že chladný cinkot skla na dlažkách trvá dlouho. Sarah ucítí na nervech studený dotyk.

"Ne," řekne Daud. "Je to moje. Nedívej se."

Slabě zasténá, když se Sarah sehne pro ampuli a zvedne ji ke světlu. Polymyxin-fenyldorfin Nu, dvanáctiprocentní roztok. Při Daudově staré hladině by vydržel asi den. Teď ještě méně. Není to vlastně nijak překvapující, když se nad tím Sarah zamyslí.

Daud pofňukává, když Sarah prohledává ručníky a postel. Najde ještě jednu plnou ampuli a jednu poloprázdnou pod polštářem. "Ne," řekne Daud. "Heleď. Byla to jen laskavost od Josefa." Pak spatří chladný výraz na její tváři a ztichne.

"Ty přece nemáš peníze, Daude," řekne Sarah. "Kde jsi na to vzal?"

Daud semkne ústa a zavrtí hlavou. Sarah si uvědomí, že drží v ruce ručník a mrskne mu ho do obličeje. Daud ucukne hlavou, rty se mu chvějí.

"Ven s tím."

Daud polkne, pokusí se odvrátit hlavu. Sarah po něm znovu mrskne ručníkem, ozve se praskavý zvuk.

"Podívej," říká Daud, "prostě to přirazej k... k nemocničnímu účtu. Skrytý položky. Josef má kámoše v kanceláři. Nikdy by ses to nedozvěděla." Najednou začne mluvit rychle. "A od té doby jsem udělal takovej pokrok, Sarah. Vážně jo."

"Odstěhuju tě odsud. Někam do rehabilitačního sanatoria. Plnou péči už nepotřebuješ."

"Sarah."

"Přestaň." Sarah zvedne ruku, ve které svírá ručník a cítí, jak se jí pěst chvěje vztekem. Sbalí ručník, odhodí ho do kouta pokoje, pak se prudce obrátí a vyjde na chodbu.

Josefa najde v jiném pokoji, kde umývá vyzáblé šlachovité tělo muže po bouračce, který má obě nohy zatížené závažím.

"Hej, Josefe," zavolá Sarah a mrskne mu jednou ampulí po hlavě. Josef uhne, oči rozšířené, a ampule se roztříští o zeď.

Po místnosti se začne šířit chemický glycerínový pach.

Sarah je příliš rychlá, než aby stačil uhnout podruhé. První kopanec ho zasáhne do břicha, druhý do obličeje. Josef jde

k zemi. Sarah se nad ním rozkročí a chytí ho pevně za límec, takže se mu zařezává do krku. "Josefe," řekne Sarah, "měla bych ti zbytek napálit do žíly. Takový menší předávkování endorfinem, co ty na to?"

Muž po bouračce šmátrá zdravou rukou po šňůře zvonku. Sarah pustí vousatého ošetřovatele a jemně mu zvonek odtáhne z dosahu. Josef se chytí rukou za krk a lape po dechu.

Sarah se k němu otočí. "Ruce pryč od mého bratra, Josefe," řekne. "Nepotřebuje ani tebe ani to, co mu nosíš zabalený v ručnicích."

"Tá jenom..."

Sarah ho tvrdě udeří přes tvář. Pocítí, jak sebou muž na posteli při tom zvuku trhne.

"Instrukce pro tebe, Josefe. Žádný další drogy pro mého bratra a cenu těch, cos mu už prodal, necháš odečíst z mého účtu. Neříkej nic, jenom kývni ano nebo ne."

Josef se na ni podívá a pomalu přikývne.

Sarah se narovná, uchopí šňůru zvonku, a vloží ji do ruky muži po bouračce. "Pardon," řekne. "Jen jsem se musela dohodnout s místním endorfinovým kšeftákem." Pohlédne do jeho překvapených očí. "Pořádně si prohlídněte svůj účet, až budete platit. Tadyhle Josef vám k němu třeba přidal nějaký své skryté položky."

Sarah se obrátí a opustí pokoj, její hněv přerůstá ve smutek. Není schopná udržet Dauda mimo dosah endorfinů, dokonce ani když tu s ním zůstane. Stala se z nich součástí toho, co ho udržuje při životě. Nemá nic, na co by se mohl těšit, než na příští injekci a návštěvu sestry - sestry, která se v něm snaží znovu obnovit cit a vrátit ho zpátky do světa bolesti, kde mezi ním a městem nestojí nic. Není divu, pomyslí si Sarah, že se dal dohromady s Josefem. Protože ona sama teď náleží k městu, které ho chce pohltit. Josef byl jeho jedinou nadějí na únik.

Kapitola

13

"To je Flink?" Kovboj se překvapeně podívá na telefon.

"Kdo jinej?" řekne Flink.

Kovboj se radostně zazubí při zvuku jeho hlasu. "To jsem rád, že sis taky vyšel ven. Doufám, že lidi od Flash Force tě hlídají stejně dobře, jako hlídali mě."

"Jen žádný strachy." Kovboj slyší, jak se mu žvýkáci tabák v ústech přesouvá z jedné strany na druhou. "Pár profiků od Tempelu sí na nás chtělo počíhat na cestě do Mory - tam co má pozemky starej Bob Aguilar. Doneslo se to ke mně nejmní od tuctu různých lidí, hlavně od samotnýho Boba. Tak jsme si najali na jedno odpoledne celou četku a zlikvidovali jsme je. Řezalo se to přes neuromontáž a sakumprásk to netrvalo ani deset minut. Jimiho jsem musel zamknout na záchodě, aby nevlítnul do tanku a nemotal se tam. Mám dojem, že naši kamarádíčkové se už víckrát k nám do hor nevypravěj. Cizí lidi tady holt vypadají hrozně nápadně."

Kovboj se chechtá a gratuluje Flinkovi. Hovoří z telefonního automatu na letišti v Orlandu soukromou linkou Randolpha Scotta v Santa Fe. Přesný čas jeho hovoru byl naplánován dopředu a to umožnilo Flinkovým lidem instruovat Scottovu linku, aby ho přepojila do Mory nebo do Eagle Nest nebo na kterýkoliv telefonní automat, u kterého se Flink nacházel.

"Schůzka s Roonem je pořád naplánovaná na zítřek," řekne Kovboj. "Mám tady krychli s instrukcema o podmínkách dohody, kterou chceme prosadit. Jseš připravený na příjem?"

"Jen do toho, Kovboji."

Kovboj zasune krychli a odpálí data do Nového Mexika. Flinkův hlas mu potvrdí, že smlouvu má na krystalu.

"Michaela včera těžce vymáklí," řekne Kovboj. "Jeden z jeho party přešel na druhou stranu, vzal s sebou svoje lidi a k tomu celej sklad antibiotik a matric."

"Tak to nám se kupříkladu vede líp." Přes neradostnou zprávu zaznívá s Flinkova hlasu dobrá nálada. Nejspíš proto, pomyslí si Kovboj, že tohle je poprvé po několika měsících, co vyšel z domu.

"A, hmm, expresní řidiči chtějí dát kvinde Arkadijově skupině." Vína pomalé radosti projede Kovbojovi hlavou. Pancéřáci, pancéřáci jdou za ním. To by mohlo Arkadijovu mašinerii zastavit úplně. "Potom co Jimi provedl... co zkrátka provedl... jim Arkadij začal cpát do kabiny svoje lidi jako hlídače, vždycky na celou akci. To se řidičům moc nezamlouvalo. A potom, co havarovalo Arkadijovo letadlo, jeho lidi znervózněli ještě víc. A taky to vypadá, že náhradník za Arkadije nastoupil hezky rychle."

Kovbojovi se stáhnou rty a ukáže zuby. Tempel je na pochodu. "Je to někdo, koho známe?" zeptá se.

"Chlápek z orbity, jak to vypadá. Jmenuje se Calvert. Občas se ukázal s Arkadijem, ale nevědělo se, co je zač. Není to Rus a Arkadijovi Rusové ho nemají v lásce."

"Řekl bys, že by mohli změnit názor na to, kdo tady dole jsou kladasové a kdo ne?"

"Ty Rusové jsou tak paranoidní a proradný, že jsou schopný čehokoliv. Jenomže Calvert má o Arkadijových lidech

dobřej přehled, ví, kde žijou a s kým se stýkají. Jsou mu vydaný napospas a přitom o něm nic nevědí, nemají zdání, jak na něj. Tenhle Calvert je nebezpečnej. Nikdo se neodvažuje ho podrazit... určitě ne potom, co ho potkal. A přitáh nový lidi, samý Orbitály. Tvrdí, že je začne posílat přes Čáru, jestli pro něj přestanou dělat normální řidiči."

"Tak to přijde o hodně nákladů."

"Pro tyhle lidi je to jako kapesný, Kovboji. Jestli si spočítají, že dlouhodobě jim to ponese, tak si klidně můžou dovolit ztratit celý roky. My ne."

Kovboj se poškrábe na bradě. V zátylku ho cosi varovně píchne. "Jak ten Calvert vypadá?"

"Střední postavy. Drsnák. Mluví jakoby šeptem. Vypadá, že než se vyškrábal ze studně, začínal jako žumpák."

Kovbojovy oči se zvednou k Sarah, která stojí pět metrů od nich, nepřítomně okopává dláždění u vstupu pro cestující a čeká, až Kovboj skončí. "Myslím, že ten hoša je tady známej jako Cunningham, Flinku. A montuje se nám do války i ve zdejších končinách."

"Tahle možnost mě taky napadla, Kovboji. Jestli je to pravda, tak to musí mít fofr."

"Zkusíme zařídit, aby měl ještě větší."

"To se ví." Flink si odkašle. "Warren ti vzkazuje, že má v provozu šest delt. Říká se, že Arkadijovi lidi se pokoušejí dát svý delty dohromady ze všech dostupnejch náhradních dílů. Tos dobře udělal, žeš vybilil trh, než jsi na Arkadije vlítnul."

"Nostalgie má svý světlý stránky," řekne Kovboj. Na tabuli nad ním se rozbliká světlo. Výzva pro cestující, aby nastoupili do raketoplánu.

Když řekne Flinkovi adios, zamává na rozloučenou i mužům od Flash Force u vchodu.

Roon jim sice slíbil ochranu, ale Kovboj tuší, jakou to má asi cenu. Jestli je zradí, on i Sarah zemřou. Flash Force na tom nezmění absolutně nic, nanejvýš počet mrtvých.

Kapitola

14

Roonovo obydlí, pomyslí si Kovboj, je čtyřrozměrná krychle složená sama do sebe s logikou nekonečného zlého snu. Noční můra z černí a stříbra mu zachvacuje mysl a propaluje se mu krystalem. Vnucuje mu svoji architekturu, svoji logiku, svůj vzor. Propadá se do ní, bezmocně krouží ve víru času.

"Země," řekne Roon. Černě podmalované oči má zvlhlé. "Narodil jsem se ve studni. Rostl jsem na orbitu. Reinkaroval jsem se v krystalu. Až do té chvíle jsem nic nechápal."

Kovboj ucítí přes stůl jeho páchnoucí dech. Roon natáhne chvějící se ruku a dotkne se krátkých světlých vlasů dívky, která mu drží sklenici s vínem. Kovboj vidí, jak sebou trhne, oči se jí rozšíří a otevře ústa v bezhlesém nádechu k výkřiku, který nepřichází. "Chápu, jak můžeme spolupracovat," říká Roon. "Vy a Země jste minulost. Já a obloha jsme přítomnost. Vy jste bahno, já jsem víze. Přeji si Zemi dát tvar, přetvořit ji k správnému obrazu. Stvořit architekturu budoucnosti."

Pot strachu stéká Kovbojovi po vnitřku límce. Pohlédne na křišťálovou sklenici ve své ruce a představuje si, jak snadno by s ní dokázal udeřit o hranu stolu, ten zpěvný zvuk broušeného skla, když se střepy rozletí po tvrdém dřevě mezi drahocenné talíře z petrolplastu, představuje si ostré úlomky převráceně zrcadlící svět a s ním i vysoký strop zahalený stínem a vyděšený pohled v široce otevřených očích dívky, pak puls Roonova hrdla, když se Kovboj skokem vrhá přes stůl s ostrým střepem v ruce, a nakonec vidí jasnou krev z tepny valící se na stůl, kde zaplavuje roztříštěné křišťálové světy a jejich světélka hasnou ve stoupajícím šarlatovém přílivu...

Očekávání pohybu roztřeše Kovbojovi ruku. Sevře sklenici pevněji, aby chvění překonal. Ale hladina vody se chvěje dál a odráží dopadající světlo jako srpek nějaké vzdálené planety.

Podívá se na Sarah a vidí její netečnou tvář, její oči dokonale zbavené výrazu. Vzpomene si na tu vražednou věc v jejím hrdle a zběsilost, která z ní číší. Je zběsilá Sarah nebo svět? Nebo obojí současně? Uvažuje, co by udělala, kdyby po Roonovi skočil, jestli by se kyberhad vymrštil proti Roonovi nebo na jeho obranu.

Postaví křišťálový pohár na stul a stáhne ruku do klína, kde si sevře druhou, aby se mu obě přestaly trást. Co na tom záleží, pomyslí si a uvědomí si, že s tímhle šílenstvím, s touhle hrůzou právě uzavřel první kompromis.

"Cokoliv činím, činím s láskou," řekne Roon. Hladí dívence vlasy. Po bezvousých lících mu stékají slzy smíšeně s maskarou. "Miluji vás všechny, tak jako otec miluje své děti. Má láska nezná hranic."

Dlouhý trup suborbitálního raketoplánu na lince Florida - Svobodná ekonomická zóna Venezuela je plný orbitálních úředníků, kteří cestují zadarmo, žokejů ve firemních bundách, kteří se stěhují z jednoho svobodného přístavu do

druhého, a pak je tu všehochuť lidí z okupované Ameriky, jimž jejich lukrativní zaměstnání umožňuje cestu vzduchem: hráči a sázkaři oblečení do kryomaxu, pajdáci plní fingované nonšalance s bezpečnostními kufříky plnými nástrah připoutanými k zápěstí, představitelé kolaborantských vlád, kteří se potí v izolaci mezi netečnými úředníky z bloků a hazardní hráči s dravčími úsměvy.

Kovboj se dívá na zakřivený horizont na pozadí černého nebe, na modrou keramiku zemského okraje změkčenou průsvitným oparem atmosféry. Mraky dole se táhnou v nepravděpodobně pravidelných řadách, kupí se nad teplou frontou, která je na postupu od Malých Antil, jejichž matná ostrovní hněd' a zeleň vyniká v kontrastu s třpytem tyrkysového moře. Když raketoplán zahájí svůj pomalý pád k Zemi, Kovboj ucítí, jak se mu tělo vzpíná proti bezpečnostním pásům, rádo by pokračovalo ve vzestupu, ale gravitace už má raketoplán v pevném sevření a jeho tělo padá společně s ním. Obrátí se k Sarah na vedlejším sedadle a spatří touhu v jejích tmavých očích, jimiž se dívá z okénka, touhu, která je právě tak silná jako jeho vlastní snění o černé čistotě vzduchoprázdna... "Aby je čert vzal," zašeptá Sarah a zavrtí přitom hlavou. Kovboj ví i bez ptaní, o kom je řeč.

Raketoplán se lehce oťřásá, když nalétává na přistání v La Gran Sabana na venezuelské náhorní plošině, kde Orbitálové vybudovali svůj největší kosmický přístav. Zelená krajina vypadá svaštěle jako tělíčko novorozence a je protkána řekami, které se podobají kapkám rtuti navlečeným na náhrdelníku. Kovboj spatří zubatý okraj stolové hory Roraima, která se vypíná po levém boku, zatímco raketoplán klesá a pak hladce dosedá na beton a kov dna gravitační studně.

"Pozemská architektura vždycky směřovala k nebesům. Jen si vzpomeňte na babylónské zikkuraty nebo na egyptské pyramidy. Na středověké katedrály i čínské pagody. Jsou to prsty mincí vzhůru k vysvobození." Roon potřese hlavou. "To už teď není nutné. Lidstvo sáhlo k nebesům a nalezlo je. Ale ti, kdo žijí na obloze, se liší od těch, kdo dosud žijí v hlíně. Vyvstává potřeba nového nazírání věcí, a s ní i nová architektura. Jako tento dům, jenž je metaforou spojení země s nebem. Dominuje dokonce i hoře, na které spočívá."

"Architektura se stala mojí vášní," říká Roon. Kovboj a Sarah ho následují po zákratech jeho sídla, hučícími kovovými chodbami pod holografickými očima dětí Země. Roon vztyčí prst. "Architektura ve všech svých formách. Včetně architektury dokonalého krystalu a informací v srdci stroje. To je to právě médium. V minulosti bylo lidstvo spoutáno náklonností těla k tělu, vzájemným soucitným porozuměním pro tělesnou slabost. Nyní dokážeme učinit naše vědomí součástí neposkvrněné dokonalosti informací. Pozemské zábrany odpadly. Nic tělesného neodolá nadřazenosti čísel. Jednání na základě citu je vyloučeno. Krystal uznává pouze logiku nutnosti."

"Nutnost," opakuje Roon a hledí na ně svými namalovanými očima. "Nutnost ve světě krystalů je totožná s nevyhnutelností. Vše, co je nutné, se stává činem, ať už jsou vaše pocity jakékoliv." Usměje se. "Právě tak, jako je nevyhnutelný můj návrat k moci. Jak vám určitě moudře sdělí vaše vlastní krystalová srdce."

Roon bydlí daleko na západ od letiště v La Gran Sabana, až na opačném konci země v Cordillera Oriental. Pro Sarah a Kovboje poslal svoje soukromé tryskkové letadlo, černé jako orbitální obloha kterou přerušovalo modré logo Tempelu namalované nad oběma předními stabilizátory. Přispěchá špiněza v uniformě, aby jim odnesla zavazadla do letadla. Pilotem je žokej s klouzavou chůzí vesmířana, drobný studeně vyhlížející muž s firemními nášivkami na bundě a oblázkovitými japonskými očima. Na Kovboje hledí s chladným pohrdáním a hovoří jednoslabičně. V Kovbojovi se zvedá vztek; cítí, jak ho krystal pálí v hlavě a záda ho bolí napětím, jako kdyby se rval s řízením delty. Strašně si přeje potkat toho člověka ve vzduchu a poměřit Pony Express s jeho orbitálním křížníkem. Vidí, jak Sarah ztvdne tvář a prsty se jí zkrví jako drápy. Ví, že právě myslí na potem mokvající ulice svého města a klade si žokeje někam mezi vlhké přízraky noci.

Let trvá pouhých dvacet minut, stroj letí jako šíp nad krajem v tichu tak absolutním, že se až zdá, jako by se vzduch ani nedotýkal jeho lesklého obsidiánového povrchu. Kovboje se zmocňuje závist, rád by cítil konektory letadla v hlavě. Sarah se zvedne ze sedadla, aby obhlédla palubní bar. Kovboj zavrtí hlavou, že si nic nedá, a tak se Sarah vrátí jen se svým rumem a limetou, tiše popíjí a cinkání ledu je tím nejhlasitějším zvukem na palubě. Kovboj se dívá dolů na tmavozelenou zem zasaženou hnědou prašivinou eroze, na stříbrné řeky napůl zadušené ornicí. Nad Sierrou Nevadnu spatří Roonův palác - kus orbitální slitiny a krystalu zapojený do země a stříbrně zářící mezi zelenými svahy. Objeví se horský štít: záře zmizí. Letadlo se zatáčkami vyhýbá horám a tiše se proplétá údolím. Kostky ledu při přistání zpěvavě zacinkají, ale Kovboj je takřka nevnímá. Rozhlíží se po okolních horách po stříbrném záblesku a pak uvidí Roonův navigační maják mezi stromy.

Holografickými dveřmi, které zmizely, jakmile vycítily jeho přítomnost, je Roon uvede do místnosti oživené krystalovými hologramy, které se proměňují, rostou a propojují navzájem. Jejich jas se mu odráží v očích i v očích dvou dětí, které bez hnutí stojí u počítačového terminálu. Děvčátku je sotva deset, má olivovou pleť a bílé šaty. Chlapec má na sobě bílou košili a tmavé kalhoty. Oba jsou bosí. Kolem zdírek na hlavách mají nakrátko ostříhané vlasy. Na krystalových displejích se mihají učební programy.

"Tohle je Lupe," řekne Roon. "Pojmenoval jsem ji tak, protože má oči jako vlčice. Její bratr se jmenuje Raul." Roon pohledne na děti a usměje se.

"V mém chrámu jsou to moji nejstarší ministranti," řekne Roon. "Našel jsem je na ulici, vůbec se nepodobali lidem. Jejich rodiče byli po smrti a příbuzným to zřejmě bylo jedno. Nejspíš by byli umřeli podvýživou nebo na nějakou nemoc ještě před pubertou. A kdyby přežili, tak někde ve škarpě, a stali by se z nich zločinci, narkomani, možná by se i prodávali. Děvče mohlo porodit půl tuctu dětí ještě než by jí bylo dvacet." Roon potřese hlavou. "Jejich nynější možnosti jsou... neomezené. Já je živím a vzdělávám. Vtiskuji jim hodnoty, kterými se oni, a Země také, budou muset řídit." Roon znovu pohlédne na děti.

"Raul se narodil těsně po válce. Celý svůj život prožil v novém řádu. Je čerstvou tvárnou hlinou v rukách Orbitalů." Roonovy oči se zvednou k Sarah a Kovbojovi. "Ti starší... převzali od rodičů příliš mnoho zastaralých názorů. Jejich hlavy se vzpírají novému učení a vůli učitele. Ale tihle..." Roon se na děti sladce a hrdě usměje, zvedne ruce s gestem žehnajícího vlastníka. Z matrice šlehají učební texty. "Tihle provedou Zemi jejím obdobím přerodu. K nové úmluvě s nebesy."

Roon se podívá na Kovboje. Ledové oči mu svítí v černě orámovaných jamkách. "Viděl jste, jak zpřímá jsem je naučil stát," řekne. "V pozoru, jako vojáky. Jsou disciplinovaní. Poslušní, ale zároveň hrdí na svou podřízenost." Z očí mu vyzařuje radost. Jeho páchnoucí dech vane pokojem. "Nová úmluva," řekne. "Vzor, kterým se bude řídit budoucnost."

Když žokej vyjde ze své kabiny, ani na ně nepohlédne, stiskne knoflík a spustí úzké schůdky. Pak vrazí ruce do kapes bundy a chystá se vystoupit. Má namířeno do vestibulu pro piloty. Sarah vzhlédne. "Hej," řekne. Její hlas protne vzduch jako břitva.

Žokej se zarazí napůl ve dveřích.

"Zapomněl jste na naše tašky," řekne Sarah.

Žokejovi zkamení obličej. Kovbojovi zacuká v koutku úst úsměv.

"To není moje starost," řekne žokej.

"Vaši starosti je postarat se, aby hosté pana Roona byli spokojeni," řekne Sarah. "Hosté pana Roona přece... nebudou... nosit... své... zkurvený... tašky... sami...!" Oči má mrazivější než drink ve své ruce, na tváři tygří úsměv.

Žokejovi se nahrne krev do tváře. Celý se prohroučí do své bundy a sáhne do prostoru pro zavazadla. Sarah vstane a ledově sladce se usměje. "Děkujeme vám mockrát." Kovboj ji následuje ven z letadla.

Venku čeká helikoptéra podobná neživému čápu se složenými černými a stříbrnými křídly, který přistál na kovovém povrchu ranveje. Opírá se o ni muž kouřící kofeinovou tyčinku, kterého si Kovboj posléze zařadí jako žumpáka najatého jako profesionální tělesný strážce. Má široká ramena a je slušně oblečený, v náprsní kapse vkusný kapesníček a na rukávech košile právě takové manžetové knoflíky. Otevře zavazadlový prostor a přihlíží, jak do něj žokej ukládá tašky. Sarah pustí žokejovi do ruky stříbrnou minci a vidí, jak mu nabíhají lícni svaly. Když se žokej odplíží pryč, Kovboj uslyší drásavý kovový skřípot. Navztekaný pilot musel profíka pobavit.

"Jmenuju se Gorman," řekne a otevře dvířka helikoptéry.

"Infiltrace," říká Roon. "Prolnutí útočnicka s cílem. Rafinovanost ukrytá v nenápadnosti. To je metafora našeho věku. Přímá akce je primitivní, bláhová. Je to plýtvání energií."

Roon vzdychne, před sebou drží ve vzduchu křišťálový pohár. Kovboj zahlédne v jeho zešikmených hranách holografické hvězdy. "Couceiro a jeho Akcelerační skupina tohle nechápou, nemají pro to smysl. Berou všechno jako válku. Válce oni rozumějí. Jejich útoky jsou přímé, barbarské, vždy zaměřené proti zřejmému cíli. Nedokážou pochopit, že když si dobře předem připraví půdu, žádný přímý úder nebude potřeba. To je celá Akcelerační skupina, vést válku na dvou frontách, proti šíbrákům a Korolevu současně. Zásah proti šíbrákům se připravoval už nějakou dobu a trocha zdržení by nic nepokazila."

Zvedne obočí. "Třeba Huntingtonova viróza," řekne. "Nemoci, které probíhají jako brutální epidemie, lze snadno zastavit - aby taková nemoc přežila dnes, musí být nenápadná. Musí nakazit cíl celá léta před útokem a dřímát v mozku a ve tkáních. Pak vstoupí do nakažlivého stádia a začne rozsévat své spóry mezi nic netušící lidi, až se nakonec jedním rázem probudí k životu jako semeniště záškodnických virů a cíl je zničen. Tahle nemoc byla mezi obyvatelstvem o celá léta dřív, než jsme ji objevili. Následky války jí pomohly šířit se. Milióny se nakazily, aniž o tom tuší." Roon se zasměje. "Dokážeme ji léčit jen proto, že jsme rafinovanější než ona sama. Protože dokážeme vyrobit záškodníka, speciální umělý virus, který původní Huntingtonův virus umí napodobit a obrátit jej proti sobě samému. Přiblíží se k nepříteli a vstříkne mu laboratorně připravený kmen DNA, který se spojí s jeho genetickým materiálem a zmutuje ho. Promění černé v bílé, z Huntingtonova viru udělá nového záškodníka. A tak se promění celá nakažená buňka a stane se spojencem života."

Roon se spokojeně usmívá. Obrátí oči ke Kovbojovi.

"Na vašem plánu se mi líbí jeho rafinovanost, Kovboji," řekne. "Líbí se mi nápad, jak použít tenhle lék proti viróze k likvidaci Couceira. Obrátit jeho největší triumf proti němu."

Roon hladí nepřítomně po zádech děvčátka, aniž by k ní stočil zrak. "Proženu váš plán svým krystalem," řekne.

"Porovnám vaši logiku s logikou dat." Usměje se svými hnědými zuby. "Pak uvidíme, jestli je vaše architektura hodna nebes."

Gorman řídí helikoptéru ručně, na neurofax se nenapojí ani přes headset. Zápasí se strojem, jako by to byl aligátor. Kovboj sebou každou chvíli bolestně trhne nad jeho neobratností.

Z výšky sice Roonovo sídlo připomíná obydlí, ale právě tak dobře by to mohla být skulptura. Je to zkroucený hyperboloid zasazený do země, jehož povrch - černé sklo ve vlnosném stříbřitém mřížoví - ubíhá do neuskutečnitelné singularity. Je vybudován ze strukturální orbitální slitiny vypjaté do riskantních Gaussových křivek, které jsou myslitelné pouze v prostředí bez gravitace, žádný pozemský kov by takovou konstrukci neunesl. Okolní pozemek je zcela bez života, tmavý kov protkaný stříbrem, jako kdyby se budova v tenké vrstvě rozrostla po okolí. Kovboj si vzpomene na čtyřrozměrný model Tempelu vytvořený Thibodauxem, na jeho svébytnou komplexní geometrii a propletenost vzájemných vztahů. Tímto výtvozem sestoupil na Zemi, jako analog orbitální moci.

Gorman rozkolísaně nutí helikoptéru k přistání, potýká se s nárazovým větrem. Když svist vrtulí konečně utichne, ohlédne se přes rameno a sáhne do kapsy pro další kofeinovou tyčinku. "Pan Roon vám řekne, že jeho dům je metafora," prohlásí. "Neodporujte mu."

Kovboj pokrčí rameny. "No dobře. Jestli na tom záleží."

Gormanovy zdrženlivé umělé oči pohlédnou do Kovbojových. "Póvl si tady musí dávat majzla, kam šlape. S Hideem jste pěkně vyběhli, ale ať vás ani nenapadne vyrukovat s něčím takovým na Roona." Gorman si rozepne bezpečnostní pásy a otevře dvířka, vyfukuje přitom kouř vonící mentolem. "Jestli se mu nebudete líbit, nejspíš mně přikáže, abych vás zabil. A protože za takový věci nedostávám extra zapláceno, radši bych se tomu vyhnul."

Kovboj se na Gormana zvědavě zadívá. "A to byste provedl ve vši tichosti ve sklepe anebo by se na to Roon chtěl dívat?"

Gorman zapřemýšlí. "Přijde na to, jakou lekci by tím chtěl udělit. Udělovat lekce, to je jeho."

Kovboj se Sarah vystoupí z helikoptéry. Kovboj shledá, že navzdory odpolednímu slunci je kovový povrch nádvoří pod podrážkami jeho bot chladný. Někde vespod musí docházet k pohlcování tepla. Pak překvapeně sleduje, jak se k helikoptéře přes nádvoří rychle blíží dvě děti, asi devíti nebo desetileté. Obě jsou oblečené ve stejných tmavých kalhotách a nažehlených bílých košilích. Vlasy mají ostříhané nakrátko. Teprve když dojdou až skoro k němu, dokáže Kovboj rozlišit děvče od chlapce. Pak ho zasáhne další vlna překvapení, když na jejich hlavách spatří zdířky.

"Vy patříte Roonovi, že?" ptá se Sarah Gorman. "Ne k bezpečnostní službě firmy?"

"Tu řídí Couceiro. Však jistě víte, co je zač. Roon nechce, aby se tu takový lidi potloukali."

"To rád slyším," řekne Kovboj. Chlapec s děvčátkem dojdou k helikoptéře, otevrou nákladový prostor a vyndají zavazadla. Pak s nimi tiše zámíří zpátky k domu.

Gorman zabouchne dvířka helikoptéry. "Běžte za těma dětma," řekne. "A děkujte Bohu, že jste se narodili před válkou."

"Nikdy mě nenapadlo, že právě za to bych měl být vděčnější," řekne Kovboj. Dívá se, jak se zářivě bílá dětská záda vzdalují po stříbrem protkané kovové ploše. Pak ho něco napadne. Vráti se ke Gormanovi. "Tak to se musíte hodně modlit, Gormane?"

Profík se tiše zlostně uchechtne. "Tady? Každý zatracenej den."

Okno Kovbojova pokoje je obráceno k východu. Stojí u něj, hledí ven na bledý náznak úsvitu a nad horskými štíty ukrytými ve stínu spatří diamant, který vyrývá rýhu do skleněné báně nebe. Kondenzační stopa rakety startující z La Gran Sabana, která se v chladném řídkém vzduchu mění v krystalky lámající sluneční světlo a míří vzhůru za posledními matnými hvězdami, k vysoko položené konstelaci orbitálních světů. Kovboj cílí nejistou půdu pod nohama, připadá mu, že věci tu nedávají smysl.

"Nevím." Zavrtí hlavou. "Nevím, co se tady děje. Ty děti, způsob jeho hovoru. Celý tohle místo."

Vyčistili pokoj od mikrofonů, které tam Roon ukryl, a elektronikou od Flash Force začali rušit ty, které případně unikly jejich pozornosti. V rámci Roonova obydlí to bylo celkem bezpečné místo k rozhovoru.

"Ty fakt nevíš, co se tu děje?" Sarah vyprostí svoje dlouhé nohy z příkrývek postele. "Nevíš, co Roon dělá?" Přistoupí ke Kovbojovi a obejmě ho ze zadu kolem ramen. Kovboj ucítí její tvář na rameni. Pomyslí na věc v jejím hrdle. Sleduje očima duhovou kondenzační stopu a v srdci se mu zvedá touha...

"Šoustá je, Kovboji," řekne Sarah a on ucítí, jak se mu mozek mění v kus ledu. Sarah hovoří tiše a měkce, všechna pouliční tvrdost jí z hlasu vymizela. "Šoustá všechny ty malé kluky a holky. A napichuje se jim do mozku, takže se před ním nemají kde schovat, ani ve své vlastní hlavě ne. To je to jeho náboženství, ta nová úmluva, kterou chce vnutit dětem Země."

Ta myšlenka zvedne Kovbojovi žluč. Nadechne se, polkne. Při představě cizí mysli ve své hlavě ho palčivě rozbolí zdířky.

Zavrtí hlavou. Hlas se mu chvěje. "Tak to s ním nechci mít nic... společného."

"Těm dětem tím nijak nepomůžeš."

"To neznamená, že musím pomáhat jemu."

Sarah od něj odstoupí. Pokusí se navrátit svému hlasu obvyklou ostrost, ale mluví dál tiše. "On, Couceiro a ti ostatní... zavraždili milióny lidí. Vyvráždili skoro celou moji rodinu a mě i mého bratra nadosmrtně poznamenali. Kdybych mohla, střelila bych Roona, Couceira a Grečka do břicha kulkou s upilovanou špičkou a pak bych je hodila na mraveniště, aby tam chcipli. Jenže nemůžu."

"Nechci..." Kovboj znovu zavrtí hlavou a hlas se mu vytratí.

"Pokud vím, tak mezi Roonem a Couceirem existuje jen jeden rozdíl. Couceiro nás chce zabít. Roon nás nechá naživu."

Kovboj znovu ucítí na zádech její ruce těžké jako litina - jako tíha Země.

"V tom to není," řekne. "Nechci se... pošpinit"

"Frajer Kovboj." Do jejího hlasu poprvé pronikne sarkasmus. Její slova mu pomalu plynou do uší. "Frajer Kovboj a jeho čistý ručičky. Měls náhodou talent, co se někomu hodil, a teď si můžeš dovolit ohánět se zásadama. To máš teda kliku."

Tíha zmizí Kovbojovi z ramen a slyší, jak Sarah za ním začne přecházet sem a tam. Slova z ní vycházejí útržkovitě jako dávky ze samopalů, poslušná nějakého vnitřního rytmu. "Jsou lepší způsoby života, než nechat se šoustat od starejš dědků, ale jsou taky mnohem horší. Tak poslouchej."

Sarah stojí těsně za ním, tak blízko, že Kovboj cítí její dech na krku. Snaží se ovládnout svoje rozechvění.

"Můj bratr je kurva a feťák. Nechal si udělat pár chirurgické zákroků a bral hodně hormonálních tlumičů, aby vypadal mladě, protože se to líbí zákazníkům. Kvůli těm zablokovaným hormonům ani správně sexuálně nereaguje, ale některý povahy rajtuje i tohle. A lidi na ulici rajcuje všechno možný... třeba opravdovost." Slova ze Sarah vycházejí zvolna a nezadržitelně, každé z nich jako dopad kulky. Pomalé projektily. Otrásají Kovbojem, jedno za druhým.

"Kurvy nabízejí fantazii. Dokážou odhadnout potřeby zákazníků a čím líp se dokážou jejich fantazii přizpůsobit, tím líp pak dostanou zapláceno. Je v tom faleš, ale většina zákazníků si toho buď nevšimne nebo jim je to jedno. Ale těm, co jdou po opravdovosti, těm to jedno není. Chtějí všechno doopravdy, sex i orgasmus. Dokonce i opravdovou lásku. A rozzuří je, když ji nedostanou. Chtějí, aby všechno, co mezi nimi a chlapci probíhá, bylo skutečný. I kdyby je měli umučit k smrti, aby z nich dostali opravdovou reakci. Těmhle lidem se říká drázlové."

"To slovo už jsem někde slyšel."

"Jo. Akorát nevíš, co znamená." Kovboj cítí, jak od něj Sarah odstoupí. "Některý lidi jsou drázlové a to je strašný.

Když drázl někoho mučí nebo zabije, je to strašný. Ale víš, co je ještě horší?" Sarah čeká, jestli Kovboj odpoví. Ticho mu hučí v uších. "Ještě horší je, že obětem drázlů nikdy není konce. Protože pořád existují lidi, který jsou tak zoufalý nebo vyčerpaný, že jim je všechno jedno. Přestanou myslet na opatrnost, protože viset na životě, z kterého se stalo bezpředmětný trvalý utrpení, je pro ně zbytečná námaha. Některý jdou s dráblem napůl v naději, že to bude jejich smrt, protože zůstat naživu je k ničemu, když život znamená jen bolest, která nikdy nekončí."

Na dlouhou chvíli nastane ticho.

"A to je můj bratr," řekne Sarah. "To je Daud."

Kovboj se dívá oknem a vidí, jak se šmouha po raketě rozplývá, odnášena větry vanoucími ve výtce. Znovu nalezne hlas. "Takže," řekne, "Lupe a... jak se jmenuje, Raul, ty to mají vlastně dobrý, co?"

"Ne. Jsou to oběti. Roon je zlo. Chci jenom říct, že můj bratr by s nima měnil na fleku. A byly doby, kdy bych udělala to samý."

Poslední zbytek kondenzační stopy zmizel. Kovboj zhluboka vzdychne a obrátí se tváří k Sarah. Stojí v jeho stínu s rukama v bok a měří si ho chladně očima.

"Chci ho zabít," řekne Kovboj. "Zabít Roona. V životě jsem nic nechtěl víc." Samotného ho to překvapí. Ani Arkadij mu přece nestál za nenávisť - prostě jeden ruský šibrák bláhový natolik, že se postavil mezi Kovboje a jeho ideály. Ale Roon je něco jiného, přízračné zlo se smrdutým dechem vznášející se ve stříbrném krajkoví své gaussovské noční mýry... Bestie, která zasluhuje smrt.

Sarah pohodí svými vlasy. "Tak ho zab. Nebudu ti bránit. Ode dneška za dva měsíce."

"To už bude tam nahoře, kam na něj nebude moct."

"Zab nejdřív Couceira. Hlavně ten se tě přece pokouší oddělat."

Kovboj projde spojovacími dveřmi do jejího pokoje, k bílému plastikovému baru ověšenému hologramy starobylých neónů znázorňujících tropy; zelené palmy, modré moře, dívky v měňavých sukních z rákosu. Sáhne po láhvi a ucítí pod prsty její chlad, vidí obrazy hologramů plout křišťálem, deformované a přízračné. Položí láhev a na rtech ucítí chuť potu. Uvědomí si náhle, že jeho neuromontáž je v činnosti, že po nervových drahách Santistevanu se mu s jekotem řítí impulsy a temný pokoj se k němu naklání, jak mu příliv adrenalinu deformuje zorné pole...

Kovboj zavře oči a zvedne hlavu. Za víčky spatří zákruty a záhyby světa z krystalů a drátů náležitých vítězům, kteří opustili přitažlivost, oddávají se budování své architektury moci a pozorují Zemi svými umělými dravčími zraky. Zemi a její miliardy, jež se krčí v krysích dírách a vyškrabují své stále prázdnější misky, zatímco vzduch je stále žhavější, sevření bloků pevnější a tlak zástupů stále neúprosnější.

V černočerných koridorech války všech proti všem představuje kyberhad patřící Sarah jedinou možnou logiku, ovšem je to lživost kyborga, která dokáže zabít jenom ty, kdo se odváží přijít blíž. Ostatní jsou mimo dosah. Vznášejí se někde vysoko, jsou z dohledu. A zoufalá bezvýchodnost, která Sarah nutí, aby v sobě takovou věc nosila, z ní v první řadě dělá oběť a teprve potom to ostatní.

Spojení s Roonem? Snadnost sama. Pár dětí sice přijde o svoje dětství, ale kdo se opováží tvrdit, že by je neztratily stejně, někde na ulici? Aspoň, že je dobře krmí. Na to, že nejsou nic než špina.

Kovboj otevře oči a spatří studený zářící hologram noční oblohy, který tady pokrývá všechny stropy: planoucí, hvězdy a zlatošedé majáky automatických továren na geostacionárních drahách. "Všechny možnosti už jste dávno vyčerpali," šeptají souhvězdí, "a dělat budete jen to, co vám dovolíme. A Kovboji - nevinnost jako možnost nepřipustíme. To bude to první, čeho se budete muset vzdát."

Kovboj si uvědomí, že Sarah stojí opodál ve stínu dveří, její oči vyjadřují účast, ale zároveň požadují, aby se rozhodnul. Veškerá nevinnost, která v ní snad kdysi byla, je pryč, odřaly ji ostré břity ulice. Kyberhad už v něm nebudí takovou hrůzu, spíš ho vnímá jako patetický pokus bránit se, vydobýt si místo v novém řádu temna.

Kovboj se pokouší dát dohromady, komu všemu něco dluží: Sarah, Flinkovi a Warrenovi, těm dvěma dětem schouleným v jednom spacáku v oné polorozpadlé stodole v Missouri, dětem tady v Roonově paláci. A co je dlužen svým velkým snům.

"Tak dobrá," zašeptá. Víčka se mu zatřepotají, je to starý reflex, teď už bez významu, protože oči má potažené plastem a slzné kanálky mu dávno vyoperovali. "Dobrá. Bude po tvém."

Sarah k němu zvolna přistoupí, položí mu ruce kolem krku, přitiskne se k němu tvář. "Je mně to líto, Kovboji," řekne. "Je mně to líto."

Ještě chvíli zůstane v jejím objetí a pak se od ní nechá odvést do noci poznamenané jizvami prožitého života a plně zlověstných rozhodnutí.

Byly doby, kdy žít ve vzduchu, volný jako pták na poslední stezce svobody. Najednou se z ní stal tunel, čím dál užší a temnější, a on nedokázal spatřit jeho stěny zdvihaající se kolem, dokud nebyl hluboko uvnitř. A teď se rychlostí světla řítí tou tmavou těsnou chodbou zvučící ozvěnami.

Kovboj bude muset pozorně sledovat, jak si vede Sarah. To ona totiž ví, jak tady přežít.

Roon nosí své nové tělo pouhých osm let a neměl by vypadat na víc než na třicet, ale kolem očí má vrásky, které makeup nedokáže zcela zakrýt a které svědčí o tom, jak se soustavně ničí. Hlavu má úplně vyholenou až na kadeřavý namaštěný pramen nad levým obočím. Ve zdírkách se mu třpytí diamanty. Zdá se, že si nikdy nečistí zuby. Zasměje se a sáhne po svém drinku. Kovboj ucítí, jak se mu chvějí víčka a páteří mu proběhne vlna strachu.

"Gravitační studna byla vždycky překážkou pro nás pro všechny," řekne Roon. Uchopí inhalátor, vpálí si pár raket, zakloní hlavu a nasaje nosem vzduch. Hlas mu drnčí dál stejným tempem, míří teď k hvězdnému hologramu na stropě. "Evoluce vědomí mimo gravitaci byla odlišná. Ale krystal tu propast dokáže přemostit, hoří nám v hlavách a vypálí všechno, co postrádá dokonalost. Zanechává nás bezmocnými před nevyhnutelností své logiky."

Roon vztáhne ruku a dotkne se jedné ze zdírek na Kovbojových spáncích. Kovboj se snaží neuhnout. Obklopí ho Roonův mrtvolný dech. Vidí, jak Sarah přihlíží z druhé strany stolu, tvář jako masku. "Mostem mezi námi je dokonalá architektura krystalu, Kovboji," řekne Roon. "Bariéry Země a její gravitace lze odstranit. Lze vytvořit nové vztahy. Jednotu mezi vykořisťovatelem a vykořisťovaným, mezi kosmickým a pozemským, mezi dravcem a jeho obětí." Ruka se stáhne. Roon se obrátí k Sarah, jeho oči ji zešikma pozorují, pak se k ní nakloní a sevře ji hlavu do dlaní. Z Kovbojových nervů se vydere výkřik.

Slova vycházejí z Roona nezřetelně, opile. "Náš nový vztah byl nejprve nastolen z donucení. Válka: hloupost představitelů Země ji učinila nevyhnutelnou. Ještě dnes se nám snažíte klást odpor. Ale to se brzy změní. Přijdete k nám dobrovolně. Budou z vás oběti naší vize, naší extáze. Přitáhne vás krystal."

Roon se usměje, uchopí znovu svůj drink, opře se ve své pohovce a zavře oči. Kovboj sleduje, jak se mu dýchání prohlubuje, jak mu sklenice vyklouzne z prstů a nehlučně dopadne na tlustý koberec. Lupe a Raul, kteří mu stojí po boku, si vymění skrytý pohled.

Kovboj se zvedne z křesla a hlavou mu víří nenávist. Sarah na něj upře oči, potom pohledem přeskočí k Roonovi a když se vrátí ke Kovbojovi, je rozhodnutá. Jakmile Kovboj zamíří zpátky k jejich apartmá, vydá se za ním.

Nejsou ani v půli cesty, když uslyší výkřik a ránu. Kovboj se v tmavé chodbě prudce otočí, dá se do běhu kovovými koridory Roonových snů a přitom mu naskočí neuromontáž.

Raul leží v bezvědomí na silném koberci a pravá část tváře mu rudne. Vedle jeho ruky leží stolní nůž, na jehož špičce se třpytí červená kapka. Roon stojí rozkročen nad ním a uvazuje si kolem paže ubrousek. Krev mu stéká z ruky na hladký bílý povrch talíře z petrolplastu.

"Bláhový akt vzpoury," praví Roon. Dýchá přerývaně. "Pokusil se mě pobodat, když jsem spal." Kuchyňskými dveřmi vtrhne dovnitř dvojice stráží, zbraně v rukou, neprůstřelné vesty zapnuté až po zuby. Hned za nimi se objeví Gorman. Roon otočí hlavu. "Chlapec," řekne. "Zvládnul jsem ho."

Kovboj poklekne vedle Raula. Řasy na víčkách se mu chvějí, hlava se mu kymácí ze strany na stranu. Probírá se z bezvědomí. Kovboj se podívá do ustrašených očí Lupe, která dál stojí u svého místa na Roonově pohovce. Gorman zavolá rádiem ošetřovatele. Slzy stékají Lupe tise po tvářích. Kovboj vstane a obejmě ji kolem ramen. Cítí, jak se třese, ale příliš se bojí Roona, než aby opustila své místo.

Raul otevře oči. Kovboj se podívá na Roona. Až v krku cítí burácivé údery vlastního srdce. "Co s ním uděláte?" Roon pohlédne na chlapce. Na tváři má mírný výraz.

"Nic," řekne. "Vystrčím ho za bránu. Nechám ho žít mimo svátost spojení s nebem." Podívá se na Kovboje a na tváři mu hraje sladký úsměv nefalšovaného smutku. "Je to to nejhorší, co se mu kdy mohlo přihodit, opravdu. Být navždy odříznut od budoucnosti, která mu mohla náležet." Jeden ze žoldnéřů se sehne, uchopí Raula za límec a postaví ho na nohy.

"Ubohý blázníček," řekne Roon. "Přesto ho mám rád." Pohlédne na Lupe a položí ji ruku na chvějící se čelo. Kapky krve stékají na její naškrobené šatečky. "Jeho sestra zůstane, samozřejmě. Kvůli hříchu jejího bratra ji přece nezaženu."

Najednou si uvědomí čůrek krve, který se mu řine po zápěstí.

"Co je s tím ošetřovatelem?" Zamračí se a zamíří zpět do svých komnat. Za sebou zanechává přerušovanou tmavnoucí stopu.

Kovboj se dívá, jak odchází. Raul visí za límec v sevřené pěsti strážného. Vypadá odevzdaně, je připraven nést následky své vzpoury. Tvář mu plane červeně v místech, kam dopadla Roonova ruka.

Gorman se podívá na strážného a pokrčí rameny. "Slyšels, co říkal šéf. Vyveď chlapce ven."

Oba strážní odmašlují. Kovboj hledí Lupe po hlavě, snaží se ji utěšit. Doufá, že si to hlazení nebude špatně vykládat.

Gorman znovu pokrčí rameny, stojí tam s rukama vbok, pohlédne na Kovboje - a najednou mu v očích bleskne odraz Kovbojovy nenávisti. Pak se mu ji podaří profesionálně potlačit.

Kovboj vyloví z kapsy kreditjehlu a podává mi ji. "Můžete dohlédnout, aby dostal tohle?"

"Raul."

Kovboj přikývne. "Řekněte mu, od koho to je." Gorman převezme jehlu s krystalkem podobným drahokamu na špičce a dá si ji do kapsy. Na půl vteřiny pohlédne Kovbojovi do očí a Kovboj nedokáže říct, co tam vidí. Pak Gorman přikývne. "Jo. O'kej," řekne. Zavolá rádiem na strážné, aby chvíli počkali, a rychle odejde.

Kovboj na sobě ucítí pohled Sarah. "Kolik to bylo?" zní její otázka.

"Pár tisíc. Tak něco."

"Dolarů?"

Kovboj neodpoví. Úsměšek zahraje Sarah kolem rtů. Ohlédne se za Gormanovými vzdalujícími se zády.

"Doma nemají dolary nijak zvláštní cenu, ale tady jo. Ten malej hajzlík je bohatěj... jestli si nebudou myslet, že to někde šlohnul." Sarah, sáhne na stůl pro ubrousek, dřepne si k Lupe a osuší jí slzy. Teď, když Roon i strážní odešli, se Lupe probere ze strnulosti. Vrhne se Sarah kolem krku a začne vzlykat.

Kovboj ji dál hladí po vlasech, nic jiného ho nenapadá. V rozdrásaných nervech mu pulsuje adrenalin. Pohlédne ke dveřím, kterými odvedli Raula, a na jazyku pocítí pachut' nenávisti. Ví, že to měl udělat sám, měl rozbít tu sklenici a skočit Roonovi po krku s kusem křišťálového krystalu v ruce.

Měl proměnit v čin jednu z Roonových oblíbených metafor.

Ale nikdy to neudělá. Temná matrice tohoto místa ho do sebe vtáhla, přilíši se zamotal do vlastních kompromisů, než aby ještě někdy dokázal vidět jasně.

Jak Sarah s Kovbojem přicházejí blíž, části Roonovy budovy jakoby před nimi uhýbaly a mizely z dohledu, jako by se přemísťovaly do čtvrtého rozměru podobně jako Thibodauxův model. Prach přinášený větrem z kaňonů šelestí v blyštivé tyčové konstrukci, která elegantně zastřešuje černý povrch stavby. Nejsou tu žádné dveře, žádné rozhraní mezi nádvořím a tímto snem orbitální geometrie; Sarah s Kovbojem prostě projdou pod lesklými křížovými nosníky a octnou se v oblasti chladného nehybného vzduchu, kde panuje takové ticho, jako kdyby celý dům zadržoval dech. Sluneční světlo se láme v křišťálové klenbě nad nimi a leje se dolů v zelených, fialových a modrých plochách, dotýká se vytvarovaného kovového nábytku svými jemnými nehty pastelových barev...

"Nejspíš metafora, co?" řekne Kovboj. Sarah se zasměje, zvuk se tvrdě odráží od tichého kovu.

Po kovové ploše, která posléze zabočí do točité chodby je následují obě děti. Podrážky Kovbojových vysokých bot se noří hluboko do koberce. Dojdou ke dvojici propojených pokojů hýřících stíny a křivkami podobně jako v Ritz Flopu, jen v jednom rohu u stropu zvolna rotuje holografická projekce jakéhosi kosmického obytného komplexu. Kovboj pocítí nutkání sáhnout do kapsy pro inhalátor, má dojem, že pocit neskutečna by mu mohl pomoci vyrovnat se s okolím. Sarah projde spojovacími dveřmi podobnými fotografické uzávěrce.

"Jsme tady uprostřed Fantasylandu," řekne. "Slyšels někdy o Fantasylandu, Kovboji? V Orlando, tam co teď stojí kosmodrom?"

"Ne."

"Fantasyland byl pro děti. Mohly se tam něco dozvědět o krásách budoucnosti." Sarah se uchechtne. "Že to ale nějak nevyšlo, co?"

V rohu obývacího pokoje je hologram dítěte z uprchlické rodiny. Má obrovské oči a vystupující žebra. Kovboj se na něj nedokáže dívat.

Roon vstoupí do místnosti tiše zadem a Kovbojovi se udělá nanic z jeho pachu, z nasládlé pomády v jeho vlasech a z jeho mrtvolného dechu. Roon se neslyšně postaví za Kovbojovo křeslo a položí své bledé ruce na Kovbojova železná ramena. Kovboj spatří na tváři Sarah neproniknutelný výraz, když se skládá na krátký divan do polovičního lotosu.

"Posoudil jsem váš plán," řekne Roon. "Můj krystal říká, že je rozumný. Přijímám." Odmlčí se. "Podniknu opatření ohledně zabezpečení komunikací."

Sevření u Kovbojova krku nepolevuje. "Děkujeme vám, pane Roone," řekne.

Roonovy palce se zavrtávají Kovbojovi do krku s vědomým úsilím, jako kdyby chtěly uvolnit jeho pevné svaly.

Kovboj zůstává sedět bez pohnutí jako jedno z Roonových dětí u stolu. "Přinášíte požehnání," řekne Roon. Hnilobný dech vane pokojem. "Pomůžete mi znovu se chopit nebes. A odtud ovládnou Zemi sny svého krystalu."

"Jsme jenom poslové," řekne Kovboj. Cítí, jak se mu mezi vlasy perlí pot.

Ale Roon ho zřejmě neposlouchá. "Couceira sešlu na Zemi," říká a jeho hlas se odvíjí dál, vlečen svým vlastním šílenstvím. "Na povrch planety, kterou nenávidí. Možná, že tak dosáhne vykoupení, možná, že lid Země ho naučí lásce. Kdoví?"

Roon odtáhne ruce a Kovbojovy svaly zaplaví vlna úlevy. Pak přejde k Sarah. Kovboj spatří na jeho paži bělostný obvaz, když bere její hlavu do rukou, skloní se a vtiskne jí hluboký polibek na rty. "Děkuji vám," řekne. "Děkuji vám oběma." Otočí se a přimrazí Kovboje blaženým úsměvem. Kovboj cítí, jak mu srdce naplňuje kapalný dusík. "Díky vám se uskuteční všechny moje sny."

Asi po hodině čekání se Kovboj a Sarah rozhodnou, že se porozhlédnou kolem. Nazdařbůh narážejí do věcí, všude nacházejí stejně tiché temné komnaty osvětlené tónovaným slunečním světlem. Postele, křesla, stoly i počítačové terminály se zdají být rozmístěny víceméně náhodně; jen několik místností má nějaký zřejmý účel. Holografické projekce hvězdných shluků, kosmických lodí a průmyslových kombinátů se nehlukně pohybují po stěnách a stropěch. Jsou tu také fotografie dětí, dětí uprchlíků, bosých a s vytřeštěnými očima, které stojí uprostřed tichých luxusních pokojů, jako kdyby volaly po lásce k bližnímu.

Roon nakonec objeví náhodou. Vejdou do místnosti, kde sedí na vysoké bílé židli, napojený na neurofax přenosného šasi, které drží v rukou děvčátko v bílých šatech, stojící naproti němu absolutně bez hnutí. Ale tou dobou už Kovboj pochybuje o všem, co vidí, a tak mu chvíli trvá, než si uvědomí, že tohle není hologram; že muž s dlouhým kabelem laserové optiky, který se mu táhne do zdířky na spánku, zlehka dýchá a oči pod zavřenými víčky se mu reflexivně pohybují, jak jeho optické nervy zpracovávají data.

Černě orámované oči se otevrou a zasněně se pohybují po místnosti. Najdou Sarah s Kovbojem a zaostří se na ně. Mužův pohled ztvrdne. "Mám vás rád," řekne. "Jako svoje vlastní děti."

Černostříbrná singularita se zkroutí v chladu n-rozměrného prostoru. A společná noční můra, Roonova a Kovbojova, začíná znovu.

Kapitola

15

Plochý zelený okraj floridského poloostrova, vroubkovaný v místech, která jsou zaplavená mořem, se zvedá šikmo před nimi na obzoru. Oblaka se na něj zdají být nalepená jako kousky papíru. Vracející se gravitace stlačuje Sarah hrud'.

Těžce polkne a ucítí Wísla, který jí leží jako kámen v krku.

U Roona si nedokázala odpočinout. Buď hlídala celou dobu jeho nebo sekýrovala Kovboje - pro jistotu, aby mu nepovolily nervy. Pobyt v Roonově domě jí připadal jako celé století a teď s překvapením zjišťuje, že to bylo jenom pět dní. Před odletem raketoplánu si namíchala v letištním baru luprecht s alkoholem, to byla první pomoc, kterou si poskytla, a do raketoplánu vpochodovala v záplavě hřejivého vnitřního světla. Drogy jí teď líně cirkulují žilami a otupují nabroušené ostří skutečnosti.

Podívá se na Kovboje a zamračí se. Skoro po celou dobu letu byl napojený na svůj počítač a i když na chvíli vystrčil hlavu z krystalu, jeho oči měly pořád ten nepřítomný pohled, jako kdyby se pokoušely něco pochopit... nejspíš mřížoví trojrozměrné holografické konstrukce Tempelu a způsob, jakým byl Roon začleněn do systému spojnic a architektury celé struktury, jež k němu plynula zdířkami. Také se snad snaží pochopit, jakým způsobem představuje on a Sarah prodloužení těchto sítí v rámci tunelu, kterým Roon komunikuje se strukturami a mocenskými celky mimo organizaci Tempelu. Kovboj se pokouší přijít na to, pomyslí si Sarah, jakým způsobem je svázaný s Roonem a co to vlastně znamená pro svět, ve kterém žil tolik let, pro jeho nepravděpodobnou představu sebe sama, kterou se jí občas podařilo zahlédnout, to soustrojí tryskových motorů a rozžhaveného krystalu unikající někde do černých koridorů noci s vnějšími senzory plnými ohnivých raket, k tomu žár spalovaného alkoholu a jakot čerpadel - všechno to mechanické násilí ve službách jakéhosi beznadějně transcendentálního smyslu pro spravedlnost, ve službách života zasvěceného nepsanému kodexu cti a existence... Sarah si uvědomuje, že Kovboj se ve společnosti zlých lidí pohyboval celý život, ale až doposud si žádného z nich nepustil tak blízko k tělu.

To měl ale štěstí, řekne si pro sebe a napije se rumu s limetou. Gravitace ji tíží na prsou a ona se dívá, jak bublinky stoupají sklenicí čím dál pomaleji, až nakonec nehnutě vězí v chladném nápoji a čekají, až je zase vysvobodí tíže. Její hlava se vtiskne hlouběji do čalouněného opěradla.

"Myslíš, že se mu nic nestane?" Sarah neví, jestli si to Kovboj mumlá pro sebe nebo jestli to říká jí.

"Komu?"

"Raulovi." Sarah zavře oči a pod víčky spatří rostoucí krvavě červené skvrny. "Ale ne," řekne. "Ten se neztratí."

Možná je to dokonce pravda, přestože Sarah má podezření, že Raulovi podříznou krk, jen co se pokusí zaplatit americkými dolary, které dostal od Kovboje. Přeje si, aby je byl radši dal jí, bylo by to lepší, než kdyby je měli rozfofrovat mladí hrdlořezi z nějakého všiváckého předměstí v Kordillerách.

"Možná, že se mi ho podaří zase najít. Vzal bych ho do Států a bydlet by mohl u strýce. Tomu by se nějaká pomocná ruka určitě hodila."

Sarah uslyší šepot atmosféry na vnějším plášti raketoplánu. Otevře oči. Mraky nad Floridou se šinou šikmo nad zemí jako vrstevnatá průhledná fólie nad mapou. Tlak v hrdle poleví. "Jestli se chceš pustit do podnikání v týhle oblasti," řekne Sarah, "tak existuje spousta bezprizorných dětí o hodně blíž než ve Venezuele."

Kovboj neodpoví, jen hledí upřeně vpřed a pak se znovu ztratí v matici. Sarah usrkává svoje pití a zavře oči.

Raketoplán se začíná otřásat, Svobodná zóna po nich natahuje ruce.

"Michael se s vámi uvidí večer." To jim vyřizuje muž od Flash Force, který čeká u východu. "My vás mezitím zavezeme, kam budete potřebovat."

Když vystoupí na venkovní beton, slunce do nich udeří jako kladivo. "Ritz Flop," řekne Sarah, ale koutkem oka vidí, jak Kovboj vrtí nesouhlasně hlavou.

"Ne," řekne. "Někam jinam." Sarah se na něj podívá v tichém překvapení. Pot se mu perlí na čele jako soustava náhradních zdířek.

"Tak kam?" zeptá se Sarah.

Kovboj pokrčí rameny. Podívá se na dlouhou limuzínu s neprůhlednými okny, pak na Sarah. "Co takhle k tobě. Tam nad barem?"

Sarah chce odmítnout, ale něco ji zarazí. Kovbojův pohled... šestý smysl... zkrátka něco... Vědomí, že říct ne by nebylo správné - ne, že by to bylo nerozumné, ale snad trochu zbytečně kruté.

"Tak jo," řekne pomalu. "Ale budeš tam sedět sám. Jestli se s Krkounem máme potkat až večer, budu celý odpoledne s Daudem."

Kovboj znovu pokrčí rameny. "Tak teda do Blue Silk," řekne Sarah řidiči a vklouzne na zadní sedadlo vozu.

Cestou do Tamy Kovboj mlčí, je uzavřený do sebe. Sarah se zdrží v Blue Silk jen chvíli, aby řekla Mauricovi, že Kovboj u ní mlže zůstat přes odpoledne, a pak se nechá od Flash Force zavézt k Daudovi.

Dala ho převézt z nemocnice do rehabilitačního střediska na předměstí, do domu za hlučící expresní dálnicí, která spojuje Tampu s Orlandem. Daudův pokoj vypadá spíš jako na studentské koleji než jako v nemocnici a Sarah má za to, že žádný z místních ošetřovatelů se nechová jako Josef, který schovával stříkačky mezi ručníky.

Když Sarah vstoupí, Daud sedí vzpřímeně na židli. Vypadá líp - už jenom proto, že na sobě nemá nemocniční hábit - a posiluje s činkou, kterou drží ve své slabší ruce. Je to poprvé, co ho Sarah vidí cvičit dobrovolně. S úsměvem k němu vykročí.

"Ahoj, Sarah."

Sarah se nakloní a políbí ho. Jeho modré oči na ni vesele hledí zpod obočí, na kterém chybí jizva. Sarah se překvapeně narovná. "Daude..." Zamrká očima. Chladný osten se jí zahryzne do nervů. "Jak...?"

"Somatická návrhářka mně ty jizvy sundala předevčírem. Laserem." Daud začíná oddechovat námahou. Je mu to znát i na hlase.

Sarah se opře o stěnu a zkříží ruce na prsou. "Kdo to zaplatil?"

"Ten... chlápek, co jsem se s ním tady seznámil. Má tady sestru... v posledním stádiu Huntingtona. Je bohatej."

Daudovi se rozzáří úsměv. Na krku mu vyvstávají šlachy. Ještě dvakrát zvedne činku, pak ji položí. Zakloní hlavu a nadechne se.

"Co je zač?"

"Dělá do dopravy. Je odněkud z Jižní Afriky. Je tady jenom kvůli sestře." Daud zvedne hlavu a podívá se na Sarah. Na tváři má váhavý úsměv. "Myslí, že bych s ním mohl odjet k němu domů."

"Aha." Sarah cítí, že se do jejího tónu dere drsnost, kterou tam nechce mít. Polkne a pokouší se ji potlačit. "To šlo rychle. Romantický Afričan ze zamoří. A to všechno za pět dní."

V Daudových očích se objeví ostražitost: "Myslím, že se ti bude líbit," řekne.

"Je tady?"

Daud němě zavrtí hlavou. "Odešel asi před hodinou."

Sarah cítí, že by ho nejradši popadla, chytila za ruku a roztrhla mu rukáv až nahoru, aby viděla, jestli tam má vpichy. Chtěla by s ním zatřást, pořádně, až by mu zuby cvakaly. Místo toho se přinutí k úsměvu. Ví, jak nutně Daud potřebuje tenhle nový ždíbec naděje. Neodvážá se ho zničit, dokud si nebude úplně jistá, že je to jen přelud.

"Můžu mluvit s jeho sestrou?"

"Klidně. Ale je ochrnutá tou virózou. Nemůže mluvit."

Sarah pocítí, jak jí zlá předtucha zápasí v těle s luprechtem. Posadí se na Daudovu postel. Znovu se pokusí o úsměv.

"Daude, doufám, že jseš opatrněj. Ten člověk může bejt nasazeněj na mě."

Spatří, jak Daud semkne ústa a v očích mu studeně zaplápolá hněv. Otočí se k ní. "Ty prostě věříš, že všechno má něco společného s tebou, co? Všechno se musí točit kolem tebe, dokonce i já a moji známí." Rozhodí rukama. "Nemůžeš mě ze svého života vynechat?"

"Nechci jen, aby ti někdo ublížil, Daude. Co když se ukáže, že je to jeden z těch, co po mně jdou?"

"Ale to ne. Jemu na mně záleží. Vážně jo."

"To jsem ráda. Jestli..." Sarah nechá větu nedokončenou.

"Jestli to myslíš doopravdy." Z Daudova hlasu sálá vzdor. "Tos přece chtěla říct, ne?" Potřeše hlavou. "Ani ses mě nezeptala, jak se jmenuje. Jmenuje se Nick Mslope."

"Nechci se hádat, Daude."

"Nick Mslope. Opakuj to."

"Jo. Nick Mslope. Kterej to s tebou může, ale taky nemusí, myslet doopravdy." Sarah pohlédne na Dauda. "Dokážeš ty zopakovat tohle?"

Daud se odvrátí a hledá po kapsách cigaretu.

"Dokážeš to, Daude?" Sarah se snaží znít co nejmírněji.

"Tohle si nemusím nechávat líbit," mumlá Daud. "Nemusím říkat nic, co nechci." Zapálí si. "Tvý peníze už nepotřebuju. Nick se o mě postará."

"To doufám," řekne Sarah. "Ale nejdřív mu něco řekneš. Řekneš mu, že jsem tady byla, že jsme se pohádali a že už mě v

životě neuvidíš. A jestli se i potom bude o tebe chtít starat, tak v pořádku." Nad Daudovou odvrácenou hlavou stoupá kouř. Sarah se nakloní kupředu. "Řekneš mu to, Daude? Riskneš to?"

Daudovi se chvěje brada. "Nic takovýho nemusím," řekne.

"Nejde mně o nic jinýho, než aby bylo jasno. Všechno a všem. Jestli ti Nick chce pomoci, fajn. Budu jen ráda, že za to nebudu muset platit. Ale moc se ho nevyptávej, dokud tě nedají celýho dohromady."

Daud se na ni úkosem podívá. "Ztraceně," řekne. "Ani na chvíli mě nenecháš na pokoji."

"Jestli si myslíš, že mě to baví.."

"To říkáš jen tak." Snaží se mluvit ostře, ale dopadne to tak, že se dusí vlastními slovy. Sarah k němu natáhne ruku, cítí, jak se Daud pokusí uhnout, ale pak její dotek přijme.

Hustit do lidí realitu. Sarah má pocit, že v poslední době nic jiného nedělá a je jí z toho nanic. Jako by jí žaludek plaval na žluči.

Přistoupí k Daudovi, obejmě ho rukama a políbí ho na jeho poddajnou tvář. "Opatruj se, Daude," šeptne. "Opatruj se." Ví přitom, že je to marné přání. Daud nedokáže nic víc, než brát věci, jak přicházejí. Závisí na tom jeho naděje, ať už existuje nebo ne.

Kapitola

16

Dno láhve obtisklo Kovbojovi na hrud' studené mokré kolečko. Je mu horko a nedokáže usnout. Něco se s ním děje. Pokojík, který patří Sarah, mu připadá jako těsná škatule a najednou už to nemůže vydržet.

Vstane, dopije pivo a natáhne si košili. Sejde dolů a odejde zadním východem, aby se za ním netáhla ochranka od Flash Force. Z uličky se páří po krátké dešťové přehánce. Když z ní vyjde, město ho zahálí mokravým oparem vonícím po jasmínu.

Napadne mu něčeho si šňupnout, trochu se povznést, jenže drogy mu nepomůžou. Potřebuje se doopravdy vznést, v deltě, proplovat šepotem noci, teprve potom mu rauš k něčemu bude. Vytrhlo by ho i posezení v jeho opuštěném tanku. Rád by věděl, jestli už někdo objevil, jak tam trčí v té ohyské rokli.

Lidé na ulici si prohlížejí jeho zdičky a Kovboj si uvědomí, že si zapomněl paruku. Opětuje jejich pohledy a oni se odvracejí a uspokojují svoji zvědavost jen pokradmu. Já nejsem feťák, vysílá k nim Kovboj své myšlenky, jsem pilot. Ale postranní pohledy neustávají. Nakonec to znechuceně vzdá a vejde do prvního baru při cestě. Je tam plno palem v kořenáčích a vkusné hologramy se vznášejí nad hlavami byznysmenů, kteří tu propíjejí svoje cestovní diety. I tohle jde Kovbojovi na nervy. S myšlenkou na alespoň minimální soukromí vstoupí do telefonní budky a zavře za sebou dveře.

Na střeše se s bzukotem rozběhne malý ventilátor, zní jako chudokrevná turbína. Chladný vzduch ovívá Kovbojovi obličej. Zapojí si telefonní kablík do zdičky nad pravým uchem a rozhodne se, že zavolá do Norfolku a promluví si s Kát'ou, se svým poručíkem od Pobřežní stráže v sukních. Chce se jí zeptat, jestli by si nemohla udělat volno a strávit ještě jeden víkend na Západním svahu, tam, kde nížiny jsou daleko a osiky rozrážejí čistý řídký vzduch jako přídě kufrů. Dozví se, že Kát'a je na moři a odmítnou ho spojit. Kovboj se chvíli dívá na telefon se zaťatou pěstí a pak si pomyslí, že už má plné zuby opatrnosti a zákazů mluvit s lidmi, kterým chce pomoci.

Vytočí Renovo číslo v Pittsburgu.

"Kovboji. Kovboji, můj bože."

Reno zní jako ztracené dítě, ale je to jeho hlas, možná trochu neznělý, avšak úplně stačí k tomu, aby Kovbojovi vyslal vlnu kapalného kyslíku po celém těle, chladný přívál strachu, ale přesto je v něm cosi povzbuzujícího.

"Kovboji, co se stalo? Nic si nepamatuju."

"Vlítli na nás, Reno," řekne Kovboj. Reno měl úplně vybilý mozek, jak si Kovboj vzpomíná. Byl v jednom kuse v neurofaxu. Takřka viditelně mu zanikala osobnost. Ledaže by tohle byl podraz Tempelu. Ledaže mají program napojený na všechny linky, který identifikuje tenhle telefon a vyšle za ním ostré hochy s očima robotů a s krystalem řízenou mašinérií smrti.

"Mluvili jsme o matricích, cos chtěl prodat," řekne Reno. „Na to si vzpomínám. A na tu vysokou holku se samopalem, co tam byla s tebou. Pak už si nevzpomínám na nic až do chvíle, kdy... všechno bylo v plamenech. Zvonily bezpečnostní poplavy, vůbec jsem nevěděl, kdo je tam venku. Byl jsem v neurofaxu, pokoušel jsem se přivolat pomoc." Na okamžik se rozhostí ticho.

"Myslím, že jsem umřel, Kovboji." Hlas zaváhá. "Přečetl jsem si to v novinách, že je po mně. O tobě tam nic nebylo." Kovboj cítí, jak na něm stydne pot. Strachem mu trnou zuby. Slepě zatápá před sebou a dotkne se leštěného předku přístroje. "Reno," řekne. "Reno, kde to jseš?"

"Jsem ve veřejný krystalový síti, Kovboji. V Pittsburgu, v Marylandu...jsem rozkouskovanéj všude možně. Po knihovnách, v minimálně zakódovanéjch datasouborech, na nepoužívanéjch telefonních adresách. A taky v bankách,

kde jsem měl konta a znal jejich kódy." Hlas pokračuje a Kovbojovi se z toho ježí vlasy. "Byl jsem napojenej na neurofax přes svůj domácí krystal, přes paměťový krychle. Všechny ty data mám. Jenomže jsem tak rozhozený, že je nedokážu pořádně používat. A přišel jsem ještě o tolik jinýho." Reno fňuká jako malé dítě. Kovboj si vzpomene na Lupe, jak zadržovala v hrdle výkřik, když se jí dotkla Roonova ruka.

"Kovboji," říká Reno, "spoustu jsem toho zapomněl. Zapomněl jsem, jaký to je, být člověkem. Vzpomínám si, jak se to ze mě vypařilo, jak se můj mozek vařil v ohni. Pomoz mi, Kovboji."

Kovboj cítí Renovu přítomnost tam na druhé straně zdířky. Jak se pokouší vyprostit z krystalu, jak se zase chce stát živým člověkem. Kovboj sevře ruku v pěst a udeří do skleněné výplně budky. Návštěvníci baru k němu pohlédnou a pak se zase dívají jinam. "Poslouchej," řekne, "dostaneme tě ven. Do nějakýho těla. Krystalový přenosy se dneska provádějí denně."

"Nemyslím, že ze mě ještě zbývá tolik, aby to stačilo. Pořád se ze mě něco ztrácí. Malý kousky dat při přesunech. Někdy mě lidi najdou na svém krystalu a kus mě vymažou dřív, než to poznám a uteču." Reno zní, ať už je kdekoliv, jako kdyby plakal. "Proč jsi nezavolal dřív? Jseš jeden z mála lidí, na který se dokážu upamatovat. Zkoušel jsem všechno, abych tě sehnal. Telefonoval jsem, sledoval tvoje konta. Už jsem tě myslím jednou měl, v matici jedné knihovny v Novém Mexiku, jenomže ses odpojíl. Všichni jsou zabarikádovaní."

"Je válka, Reno. Zabili tě. Všichni ostatní se poschovávali."

"Válka? Proti komu? Kdo mě zabil, Kovboji?"

Někdo zaklepe na dveře budky. Kovboj vzhledne a uvidí jednoho z číšníků, vysokého Jihoameričana se studenýma očima a pokrčeným rtem.

"Někdo nás vyrušuje. Promiň." Kovboj otevře dveře.

"Kdo mě zabil, Kovboji?" Hlas se ozývá z Kovbojova sluchového krystalu. Začíná znít zkresleně, jako kdyby Reno ztrácel kontrolu nad kmity, které ho vytvářejí v Kovbojově hlavě.

"Tehle telefon je určen pouze pro naše zákazníky, pane," řekne číšník.

"Tak mě přineste něco k pití. Pivo. Jakoukoliv značku." Kovboj zabouchne dveře.

"Kovboji?" Renův hlas je takřka neslyšitelný za nekontrolovatelným přílivem bílého šumu. Kovboj trhnutím zesílí hlasitost. "Jak jsem umřel?"

"Zabil tě Tempel. Tempel Pharmaceuticals Interessengemeinschaft. Oni a jejich kumpáni."

"Tempel... Tempel." Renův hlas se opět zjasní, jako kdyby porozumění vyřešilo jeho potíže s neurofaxem. "O Tempelu mám pořád ještě detailní informace - měl jsem ho napojenej na svoji paměťovou krychli, když jsem umřel. A volal jsem tě přes ten tvůj model Tempelu, teď ho mám nahranej v paměti. Když jsi byl u mě doma, to jsme mluvili o Tempelu, Kovboji? Rozhodně jsme o něčem mluvili, pamatuju si na to."

"Jo. Bavili jsme se o Tempelu. A o válce."

"Už je to tak dávno. Teď měřím čas na pikosekundy."

Kovboj si znovu vzpomene na ostré muže a jejich obrněné vozy, na chladné masky jejich tváří, ledové oči a ruce svírající kov. "Reno," řekne. "Potřebuju vědět, jestli jseš skutečnej. Možná, že jseš past."

"Kovboji. Já jsem skutečnej. Pomoz mi."

"Tak mně pověz něco, o čem víme jenom my dva. Aspoň něco, Reno."

"Kovboji." Renův tichý pláč mizí v bílém šumu. "Já nevím. Tolik jsem toho zapomněl."

Přichází číšník s pivem pro Kovboje. Kovboj svírá kovový rám budky, až mu z toho zbělají klouby. Křečovitě polyká chladný vzduch vanoucí shůry.

"Kovboji, poslouchej." Bílý šum se přelévá jako příboj na Oahu. "Vzpomínám si, jak jsme hráli poker. V tý malý zamaskovaný chajdě, co postavil Saavedra u dakotských hranice. Ty ses zrovna vrátil s Pony Expressem z akce a rozhodl ses, že se pak večer přidán k mému technickému týmu. Byls tam ty, já a pak se zastavil Saavedra na pár partiček. A pak tam byl ještě jeden žokej. Begay, ten navašskej hromotluk. Ten, co ho pak při nehodě zabil jeho bratr. Obrál nás o všechny prachy a dal nám doutníky. Pamatuješ?"

Číšník stojí u budky s pivem v ruce. Kovboj je úplně vyčerpaný, jen se opírá o průhledný plastik. Do hrdla se mu derou vzlyky. "Ježíš, Reno. Ach můj bože. Jseš to ty. Jseš to ty."

Kdyby mohl, tak by se rozplakal. Saavedra a Begay jsou oba mrtví a neexistuje nikdo, kdo by Tempelu mohl vyprávět o té partičce pokeru. Reno je lapený někde v krystalové síti a zbývá z něho jen elektronický duch, který obíhá po nekonečné smyčce na hranici obou světů a rychlostí světla se řítí nikam.

Kovboj udeří prudce zátylkem o stěnu budky, potřebuje bolest, aby mu zaostřila rozum. Číšník odmítavě přihlíží, jak mu kyberácký fetišák šílí v jeho čistě ounkém baru s palmami.

"Poslouchej, Reno, my tě dostaneme ven." Kovboj cítí v ústech chuť krve. Otře si čelo loktem. "Já a Flink. Najdeme ti nějaký tělo."

"Nemám na to peníze, Kovboji. Většina kont mně zůstala, ale to nebude stačit ani náhodou."

Kovboj se dá do smíchu. V malé budce to zní ohlušivě a ozvěna má lehce hysterický podtón. Chce se smát dál, ale podaří se mu ovládnout se.

"Hergot, kámo, vždyť už tam napůl jseš." Uvědomí si, že křičí a ztlumí hlas. "Jseš už mimo svoje tělo a v krystalovým médiu. Zaplatit budeme muset jenom za konečnou fázi. Vsad' se, že dostaneme pořádnou slevu."

Kovboj otevře dveře a od překvapeného číšníka si vezme pivo. "A taky něco k zakousnutí," řekne. "Nachos, jestli máte. Buráky by ale stačily."

"Kovboji... Kovboji." Renův hlas se vynořuje a zase se ztrácí v bílém šumu.

"Jo, Reno. Jsem pořád tady."

"Děkuju ti, Kovboji. Tolik ti děkuju. Každý, komu jsem volal, byl buď mrtvej nebo se schovával. Měl jsem pocit, že to

já jsem je zabil nebo zahnal pryč."

"Reno, jsem tady." Kovboj se nadechne. Těsný prostor budky páchne pivem. "Jsem tady." Pokouší se o uklidňující tón. "Jsem tady," říká.

Ale kde jsi ty? pomyslí si. Ztracený program, který kradе volný strojový čas všude, kde dokáže nějaký najít, a uhýbá před systémem, který mu hrozí smrtí, aniž by věděl, co tím zabíjí. Jsi věčně na útěku, po troškách tě ubývá během neefektivních informačních přenosů, až z tebe nakonec nezbude nic než duchovitý přízrak, jehož elektronický dech bude vanout neurofaxem.

"Postarám se o tebe," řekne Kovboj. A myslí přitom na děvčátko třesoucí se pod Roonovou rukou, na dvě děti ve stodole v Missouri, na všechna břemena, která nedokázal unést, kterým nedokázal prospět...

"Vykoumám, jak tě z toho dostat," slibuje a částí své mysli už vidí monochromní obraz sebe sama a Rena, Raula a Lupe, a také Sarah, která vypadá jako Louise Brooksová v osvětlení od von Sternberga, všichni jsou pohromadě v neskutečně velké kabině delty, jež se vznáší na pozadí šedavých mračen podobných rozmytým vodovým barvám, kterými proráží jasná kopí slunečních paprsků, je to happyend na stříbrném nitrátu, planoucí na plátnech Kovbojových zavřených víček. Má náhle pocit, že ten šťastný konec dokáže zařídit, že stačí jen otočit vypínačem a všechno tak skutečně dopadne, že stačí jen vědět, jakým vypínačem otočit a kdy.

Ozve se zaklepání na dveře budky. Je to číšník s baráky. Kovboj na něj pohlédne, vidí jeho odmítavý obličej s tvářemi plnými popraskaných žilek, jeho šedivějící zastřižený knírek a škubající víčko, které jen zesiluje jeho opatrně opovržlivý výraz. Šedavý obraz v Kovbojově mysli mizí a žádný nápis KONEC nedefiluje po obloze v závěrečném triumfálním zabouření hudby od Alfreda Newmana. Vypínač se Kovbojovi vysmekl z rukou. Místo toho je lapen mezi zapocenými stěnami budky v mřávném floridském baru, trčí tady společně s ostatními ztracenými dětmi Země a marně hledá cestu ven...

Kapitola

17

ŽIJETE V MRTVÉ ZÓNĚ?

S NÁMI SE VÁM TO VYPLATÍ!

Když se Sarah vrátí, Kovboj sedí do půl těla slevčený na matraci, na sobě má jenom džínsy s odstřiženými nohavicemi. Asi půl tuctu prázdných lahví od piva se povaluje kolem. Promazává si oči; panenky má obrácené dovnitř hlavy a zašpičatělý konec lahvičky se silikonovým gelem tiskne postupně k ústí malých zásobníků na spodní části každého implantátu.

Když je s tím hotov, vzhledne a Sarah vidí, že má fialové stíny pod očima. Jeho krk vypadá šlachovitější než před tím.

"Kovboji," řekne Sarah. "Vypadáš jako smrtka."

Kovboj sklopí zrak k podlaze a polkne. "No jo."

Sarah dojde k němu, dřepne si na paty a položí mu ruce na ramena. Je celý mokrý. Zasáhne ji lehký pocit vděčnosti, že před ní Kovboj neuhýbá jako Daud. Pohlédne mu do očí. "Něco se stalo, když jsem byla pryč?"

"Jenom...", začne Kovboj, potom zavrtí hlavou. "Ne. Nic."

"Fakticky?"

"Fakticky." Sarah ho políbí na tvář zdrsnelou strništěm vousů. Vstane a vysmekne se z bundy. "Jdu si dát sprchu," řekne. "Chceš se přidat?"

Sprcha je nad starou otlučenou vanou z nerez oceli. Koupelna je dolní částí chodby, o níž se Sarah dělí s Mauricem. Dveře ze zrnitého skla zadržují páru a propouštějí dovnitř měkký nejasný svit, který jim ozařuje těla rozptýleným mlžným oparem. Kovboj dlouho stojí pod horkým proudem, voda a mýdlo mu v průsvitných vlnách stéká po hrudi. Sarah zvedne ruce a začne mu masírovat svaly, poznává, že je má napjaté jako ocelové dráty zvučící potlačenými steny vyvolanými posledními pěti dny u Roona, a každý z těch dnů je zakódován do svalové tkáně jako data v krystalu. Sarah postupuje jen zvolna, dotýká, se jednoho svalu po druhém a cítí, jak Kovboj pod jejími prsty ožívá. Potom pustí studenou vodu a sleduje, jak se mu přitom chvějí záda.

Sarah zarazí vodu, Kovboj jí ovine ruce kolem krku a přitiskne se k ní svojí studenou kůží. Sarah mu setře bradou kapičky vody na rameni. Oba tam stojí na poškrábaném lesklém dně vany a stěží si uvědomují, jak rychle se k sobě přibližují.

Sarah ani neví, kdy ji Kovboj zvedne a v náručí ji odnáší k ní do pokoje. Ještě pořád si není jistá, jestli sem Kovboj vlastně patří, jestli je opravdu součástí věcí, které ona pokládá za svoje... Je v tom rozdíl, pomyslí si, nechat někoho proniknout do vlastního těla anebo do svého domova - ale pak si uvědomí, že ho tady vlastně mít chce, že to její podkrovní skříš nijak nenaruší. Obejme ho kolem krku a pocítí překvapené vzrušení, že existuje někdo dost velký a

silný na to, aby ji unesl, aby ji ukrytou ve své náruči dokázal zbavit gravitace. Dívá se, jak se mu na šíji lesknou kapky vody, které stékají ze svalnatého krku, jaký může patřit jenom pilotovi. Ramenem spočívá na tvrdých svalech jeho hrudi a třese přitom svou dozadu svěšenou hlavou. Vodní kapky jí létají z vlasů v duhových parabolách. Sarah se směje. Rozhodne se nechat věcem volný průběh.

Jejich těla rázem přeplní úzkou matrací. Dlouhé nohy a paže se jim vzájemně proplétají na naletěné podlaze a po jejich vlhkých hlavách zůstávají na linoleu šňůrky mokrých korálků... Nijak jim to nevadí. Nakonec se octnou proti sobě vsedě tváří v tvář, Sarah na Kovbojově klíně. Pohybují se zvolna, téměř neznatelně v obnoveném spojení hladkých membrán, které po sobě kloužou v tempu mnohem pomalejším, než je tlukot jejich srdcí a nárazy jejich dechu. Světlo zvenčí kreslí na Kovbojově hrudi podivuhodné krivolaké vzory, Sarah, se jich dotýká a vyplňuje ty svítící skvrny vlastní symbolikou, hladí je, zatíná do nich nehty, přejíždí po nich lehce hřbetem ruky a bříšky prstů. Kovboj se na ni dívá s tichou intenzitou a ta ji trochu znervózňuje, dokud si nezačíná uvědomovat, že tentokrát je tu poprvé zcela a bezvýhradně s ní, že nepluje někde v tom podivném prostoru ukrytém za jeho umělými očima, ale že se na ni dívá, jako by v ní nacházel něco, co tam předtím nebylo. Sarah mu hledí do očí, do jeho tvrdých rozšířených zornic, a má najednou pocit, že ji pohlcují, že se v nich ztrácí záře, v kterou se proměnila, že to jsou dvě bezedné singularity... Vztáhne k němu ruce a dosahuje vrcholu, Kovbojova tvář před jejíma zamlženými očima se rozpouští v cloně vláčného deště, dech jí zahoří v plicích a zastaví se jí v hrdle.

Sarah ze sebe dech nechává unikat po troškách, stále na sobě cítí Kovbojovy oči. Rukou mu prohrábne jeho krátké světlé vlasy. Teď, když se jejich těla navzájem opravdově seznámila, se začínají pohybovat rychleji. Sarah natáhne ruku a strčí do něj. Kovboj se převálí na záda a Sarah na něm sedí rozkročmo. Slunce ji ze strany hřeje do tváře. Svaly na jejích stehnech jsou jako napjaté kabely mostu, který se obloukem klene přes jeho boky. Kovboj se dotýká jejích prsů, sevře je do rukou, zvedne hlavu a jazykem laská jejich bradavky. Sarah zakloní hlavu a cítí, jak jí konečky vlasů šimrají na lopatkách. Jejím nervy se řítí svazky energie, zaznívá kolísavý tón sirén, ukazatele všech tachometrů se chvějí a stoupají výš, šplhají až k rychlosti světla. Kovboj se prohne vzad a Sarah ucítí pohled jeho očí...

Nová vlna orgasmu ji odnáší až za práh vědomí.

Náraz, dopad do centra hvězdy. Sarah je pulsar a rozsévá kolem sebe fotony v širokých kružnicích... Překvapuje ji, že hmota její dvojhvězdy je stále chladná, že Kovboje nepálí. Kovboj je teď nahoře, jejich orbity si vyměnily místa. Pod levým ramenem Sarah ucítí zmuchlaný ručník. Z baru dole sem zaznívá pomalu tepající hudba. Pokoj začíná znovu mizet v modrém posuvu spektra. Sarah vztáhne ke Kovbojovi ruce a sevře jeho hlavu do dlaní. Dosáhne vrcholu půl vteřiny před ní a oba se propadnou do společného gravitačního kolapsu. Sarah ho obejmě rukama a stáhne ho na sebe. Jeho dech jí laská na krku.

Hudba se jí pomalu rozlévá pod zády. Kovboj se znovu napřímí. Její ruce se mu stále ovíjejí kolem krku. Sarah přemítá, jestli by tomuhle člověku dokázala věnovat své city.

Z jeho očí zbarvených do šeda jako mračna v bouři jakoby na ni dopadal déšť. Sarah cítí, jak její tělo postupně znovu ožívá. Kovboj promluví pomalu, jako nahrávka na poloviční rychlost. "Reno je naživu," řekne. "Mluvil jsem s ním."

TEMPEL SLIBUJE DODÁVKU VAKCÍNY PROTI HUNTINGTONOVÉ VIRÓZE DO 6-10 TÝDNŮ. OČEKÁVÁNÍ ROSTE

Nádražním zmatkem stanice expresu se cílevědomě pohybují dvě skupiny odlišných postav. Hranaté brady Kovbojovy bělošské ochranky od Flash Force vzdorují vlnám podezření, jež se šíří z černých tváří profesionálů od Maximum Law, původem ze Zlatého pobřeží, které Michael Krkoun posílá do Nového Mexika, aby tam pomohli s instalací bezpečných komunikačních spojů. Profesionální vojáci si sice nemohou dovolit příliš dlouhé vzpomínky, ale tihle se už v minulosti střetli, a ačkoliv vůči sobě nejsou otevřeně nepřátelští, na nějaké brzké kamarádství to zjevně nevypadá.

Sarah to napětí dobře cítí. Kovboj už teď vypadá nešťastně z vyhlídky na cestu do Santa Fe v této společnosti.

Povytáhne si límec bundy a rozhlédne se po nástupišti.

Pouliční obchodník s drogami projede se svým vozítkem kolem. Neosobní ženský hlas ohlašuje ve třech jazycích odjezdy, příjezdy a čísla kolejí.

"Uvidíme se za čtrnáct dní," řekne Sarah.

"Jo, za čtrnáct dní."

Kolem nich krouží černé a bílé tváře v neviditelných silových křivkách obrany a agrese, úplně nezávisle na Sarah a její vůli, podobně jako orbitální souhvězdí ponořená do jakési nesmírně rafinované hry na poziční strategii... Jejich přítomnost v ní vyvolává zábrany. Snaží se to ze sebe setřást, ale marně.

"Na horách se ti bude líbit," řekne Kovboj.

"Budu se těšit."

Čísla ve španělštině naplňují vzduch a nesmyslně poletují kolem, nesena svou vlastní banalitou. Ale co, do hajzlu, rozhodne se Sarah a chytí Kovboje za rukáv u bundy. "Hele, Kovboji." Pohlédne do jeho netečné hubené tváře. "Jsme přátelé nebo spojenci?"

Střízlivý úsměv zahraje Kovbojovi v koutku úst. "Řekl bych, že jsme přátelé," řekne. "Když si to zrovna můžeme dovolit."

Záchvěv kovového veselí rozvibruje Sarah celým nitrem těla. "Jo." Pomalu přikývne. "Taky mně to tak připadá."

"Až budeš moct, zavolej Renovi," řekne Kovboj. "Je tam úplně sám."

Sarah si vzpomene na zombiemu podobného kyborga s vybilým mozkiem v jeho temně žhnoucím pensylvánském lůnu a pak si představí jeho přízračný hlas zaznívající z nějakého nepoužívaného krystalu, jak jí pulsuje v uších... Ten

člověk vypadal jako duch už zaživa a ona by se teď od něj měla nechat strašit? Pokrčí rameny. "Zkusím to. Ale tenhle chlápek mě děsil, už když byl živý."

Kovboj se lehce zamačká. "Může nám pomoci. Má ulitou spoustu peněz."

"Okej. Zavolám mu. Slibuju."

Rozloučí se. Sarah se dívá za jeho vysokou postavou, kolem které krouží členové jeho černobílého doprovodu.

Vzdaluje se po zářivkami osvětleném nástupišti a ztrácí se směrem k druhému konci tunelu. Uvažuje, jestli nové setkání s Kovbojem je právě ten nejlepší nápad. Dalo by se to zařídit jednoduše, prostě by v pravý čas řekla Krkounovi, ať k Flinkovi pošle někoho jiného... Sarah má závazky, k sobě, k bratrovi, nedá se z nich ze sentimentálních důvodů vyklouznout. Dobře ví, že pustit si někoho k sobě znamená dát mu potenciální možnost, aby jí ublížil. A toho už si užila až až.

Její ochránce od Maximum Law vypadá netrpělivě. Teď, když Sarah zná Krkounův plán, má právo na tělesnou stráž - a tenhle hoch má nejspíš rozkaz ji zabít, kdyby se mu nepodařilo uchránit ji před zjetím. Z nádraží ji odveze do hotelu, kde je to bezpečnější: do svého úkrytu v Blue Silk se jen tak nevrátí. Sarah se k ochránci obrátí zády a od pouličního prodáváče si koupí trochu palkoxu. V žilách se jí začnou rozvíjet spirály úlevné pohody. Koupí ještě nějaké cigarety pro Dauda a vydá se směrem k východu.

Při návštěvě u Dauda se bude cítit dobře, přinejmenším až do chvíle, než droga přestane působit.

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Nudí Vás pohled do zrcadla?

MODERNBODY se Vám postará
o nový vzhled!

Tento měsíc zvláštní nabídka
tváří slavných osobností!

MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY MODERNBODY

Daud má návštěvu. Somatická návrhářka s velkýma sovíma očima a lícními kostmi ostrými jako břitva mu odstraňuje nepravidelné růžové jizvy na prsou, v ruce drží bzučící laser. Benevolentním pohledem ji sleduje černoch středních let. "Nick Mslope? Já jsem Sarah."

Podívá se na ni a jeho úsměv vyjadřuje potěšení. Je malé postavy a vyhlíží jemně, na sobě má nažehlené bílé džínsy a tropickou košili, z jejíž náprsní kapsy vyčuhuje načatá tyčinka s úhledně staženým bílým obalem. "Těší mě." Jeho přízvuk Sarah nic nenapovídá.

Jizvy na Daudově hrudi zanikají v prouzcích šedého dýmu. Daud otevře oči a podívá se na Sarah.

"Ahoj. Pojď se podívat. Tady slečna Deboycová říká, že bez mikroskopu ty jizvy nebudou vůbec vidět."

"Nemluv," řekne somatická návrhářka. Prstem v rukavici mu smete popel s hrudi. "Pokud možno ani nedýchej." Upraví si na nose pár zvětšovací skel a se zamračeným soustředěním se nad ním znovu nakloní.

Mslope si zapálí cigaretu, pak ji zasune Daudovi mezi rty. Sarah probleskne hlavou pocit podráždění přitlumený palkoxem. Mslope na ni rychle pohlédne a potom Dauda obejde, aby k ní mohl přistoupit blíž. Sarah na něj ostražitě hledí.

"Děkujeme vám za tohle všechno," řekne. "Jsme vám s Daudem vděční."

"Jsem neobyčejně rád, že jsem mohl být nápomocen." Mslope se dívá, jak se rudý paprsek zabodává do jizvy a mění ji v páru. "Myslím, že Daud je neobyčejně vzácný mladý muž a... jsem rád, že pro něj mohu něco udělat, víte." Potřeše hlavou. "Moje ubohá sestra - pro ni už nemohu udělat nic."

"Existuje ta nová vakcína." Sarah si připadá chycená mezi tím, co ona ví a Mslope neví, a poněkud ji to vyvádí z konceptu.

"Na to je pozdě. Zastavil by se tím sice postup nemoci, ale rozum jí to nevrátí. Smrt pro ni bude vysvobozením." Laser olizuje Daudovu hrud' šarlatovým jazykem. Sarah pohlédne z Mslopeho na Dauda a zase zpět. "Jakým druhem obchodu se zabýváte, pane Mslope?" zeptá se.

"Říkejte mi, prosím, Nicku."

"Nicku."

"Pracuji v dopravě. Převážíme vznášedly zboží z přístavu v Kapském Městě."

Mrazivý úsměv zacuká Sarah koutky rtů. "Pár lidí z té branže znám taky."

"Myslím..." Mslope se podívá na Dauda. "Myslím, že bych měl pro Dauda místo. Kdyby u mne chtěl nastoupit."

Sarah cítí, jak jí něco ostrého drásá nervy. "Jako co? Daud nemá žádnou kvalifikaci."

"Jako můj tajemník. Jsem si jist, že by to zvládl velmi rychle."

Sarah se usměje a zauvažuje přitom, jestli v Mslopeho úsměvu vidí cynismus anebo jestli je to jen odraz jejího vlastního. Daud je oba sleduje zastřeným pohledem svých modrých očí a bezmocně přihlíží, jak bojují o jeho srdce, jak se přetahují o jeho budoucnost.

"Moc nerada bych ho pouštěla do takové dálky," řekne Sarah. "Když to nevyjde, bude hrozně z ruky."

Mslope vyndá Daudovi cigaretu z úst, odklepne popel do popelníku a zase mu ji tam vrátí. "Svoji zodpovědnost беру velice vážně, Sarah. Nikdy bych s sebou nebral mladého muže do tak vzdálených končin, aniž bych se postaral o jeho návrat v případě, že nebude spokojen." Pohlédne na Sarah. "Třeba bych dokázal pomoci i Vám. Znáám pár lidí ve

zdejší přístavu. A kdybyste jela do Afriky s námi, určitě bych vám tam našel práci."

"Jakou?" Mslope nezmění svůj klidný výraz. "Jsem si jist, že to budete nejlépe vědět sama."

Sarah se zasměje, palkox a veselí ji zazvoní v žilách jako ocelová pružina. Laser se znovu rozebzučí. Zvedá se kouř zbarvený do modrošeda, bolest proměněná v páru.

KRÁDEŽ TANKU VNEBRASCE
DOŠLO K INTENZIVNÍMU BOJI. POLICIE
NEMÁ KONKRÉTNÍ PODEZŘENÍ

"Tady Sarah. Vzpomínáš si na mě?"

"Sarah. Ano." Hlas jakoby probublával stokiletrovou vrstvou vody, než dospěje až k jejímu uchu. Naskakuje jí z něj husí kůže. Za okénky vozu ubíhá řada umírajících palem, hnědě se zvedá proti ocelové šedi oblohy. Auto i telefon patří Maximum Law a Sarah ještě není zcela přesvědčená, že se tu nejedná o nějakou rafinovanou past. Za jízdy se zdá, že riziko náhlého útoku není tak velké.

"Přišla jsi s Kovbojem," říká Reno, "těsně předtím, než mě zabili." Ta slova v ní vyvolávají mrazení, ten klid, s jakým Reno nese svůj osud.

"Jo, správně." Vyplundrované budovy Benátek se zvolna opodál otáčejí v měnící se perspektivě, zatímco vůz najíždí na vyvýšenou dálnici do St. Petersburgu. "Pomáhala jsem mu dostat se zpátky domů na Západ."

"Jsem rád, že se ti z toho podařilo dostat. Děláš pro Michaela Krkouna?"

"Občas."

"Myslím, že jsem se s ním jednou potkal. Nic moc si teď dobře nepamatuju." Renův hlas na okamžik zaváhá, pak pokračuje se spěšnou upřímností. "Děkuje, že jsi mně zavolala, Sarah. Jsem tady strašně osamělej."

"No jo." Sarah se dívá na tmavou vodu dole, netečnou a pokrytou olejem. Myslí na Dauda a jeho lhostejné oči zbavené veškeré víry, na nárazy vody hnané větrem proti betonovým valům Missouri, na Kovboje, jak odchází po nástupišti expresu a mizí někde za nadzvukovým obzorem. "Osamělost," řekne Sarah. "O tom já vím svoje."

"ZÚRODŇUJEME DVĚ STĚ TISÍC
ČTVERECNÍCH KILOMETRŮ
ZEMĚDĚLSKÉ PŮDY ROČNĚ!"

Mikoyan-Gurevich žije celý svět

Sarah vidá Mslopeho každý den. Kdykoliv je sama, zjišťuje, že na něj neustále myslí, na jeho mírný hlas, na jeho měkké ruce, které někdy jakoby se k ní už užívaly, ale vždycky se včas zarazí, na jeho malé pozornosti - zapaluje Daudovi cigarety, vždycky jí přinese židli, nabízí jí tyčinky, které neustále nosí v kapse své tropické košile... Je to skoro jako kdyby mezi nimi docházelo k zvláštnímu rituálnímu dvoření, k svádívému tanci s Daudem ve středu, tanci, který zvolna postupuje k nevyhnutelnému vyvrcholení, o kterém se Sarah domnívá, že ho zná předem.

"Mám porozumění pro vaši starost, věřte mi," brání se Mslope, otevírá kufík a ukazuje jí smlouvu, na které chybí jen Daudův podpis. Letenka do Kapského Města a zpět havanským suborbitálním raketoplánem; zaručená roční mzda bez ohledu na podaný výkon; ubytování na Mslopeho účet... "A dohlédnu samozřejmě na to, aby se mu dostalo veškeré nezbytné lékařské péče," praví Mslope s úsměvem. Na okamžik to otřese jejím podezřením a Sarah uvažuje, jestli to snad Mslope skutečně nemyslí doopravdy. Ale pak dojde k závěru, že takovéhle věci se ve skutečném životě prostě nedějí. Kde asi toho člověka našli? Čím ho tlačí ke zdi? Nebo k nim snad patřil už od začátku? Sarah předpokládá, že nějaký Mslope skutečně existuje. Tak neopatrní by oni zase nebyli. A skutečný Mslope má umírající sestru, o jejíž pohodlí se Tempel Pharmaceuticals I.G. postará, když bude Mslope souhlasit s tím, že si někdo na čas půjčí jeho totožnost.

Mělo by mi vlastně lichtotit, pomyslí si Sarah, že vyvíjejí takové úsilí, aby mě dostali. Ze vymysleli tak rafinovaný plán. "Smlouva je v pořádku," řekne Daudovi: "Klidně ji podepiš, jestli chce." Sarah a Mslope se teď navzájem pozorují přes Daudovo lůžko. Konečně, o Dauda jim přece nejde. V tomhle stádiu na něm už vlastně ani nezáleží.

"Možná bych Vás mohl někomu představit," pronese Mslope svým mírným tónem. Sáhne do kapsy pro svoji tyčinku a rozbálí ji. "V přístavu znám spoustu lidí. Mohla byste dostat slušnou práci."

"Ráda bych se s někým z nich setkala," řekne Sarah. "Nejraději tady." Jak dalece hodlá Mslope odkrýt karty? Žádný skutečný šéf z přístavu nebude přece jezdit za zaměstnancem kvůli pohovoru.

"Nevím, jestli to bude možné," řekne Mslope. Sarah pokrčí rameny. Daud naškrábe svůj podpis na smlouvu. Mslope kousne do tyčinky. "Zítra mám jednání tady v Tampě," řekne. "Až skončíme, snad bych sem mohl zavést jednoho ze svých známých..."

"To by ovšem bylo skvělé," zapře Sarah. Daud při zvuku jejího hlasu vzhledne, nechápe, co se to děje. Na tváři se mu rozhostí užaslý výraz. Sarah mu chlácholivě položí ruku na rameno. "Slečna Deboycová zítra přijde, že?" zeptá se. Mslope jí věnuje jeden ze svých nejkonejšivějších úsměvů. "Samozřejmě. Moje firma o své zaměstnance pečuje dobře. Rozhodně lépe, než kterákoliv zdejší."

Sarah se v hlavě rozezná sladké tóny kovových strun, stará dobrá píseň. Už ji zase potřebují a jsou dokonce ochotni za její služby zaplatit. Kdyby se jí podařilo vyhnout se raketě, kulce nebo chladné kovové jehle se smrtelnou dávkou drogy - zkrátka tomu, co na ni čeká, až ji potřebovat přestanou, třeba by mohla dostat, o co jí jde.

Dvě letenky. A pak jsou z toho s Daudem možná konečně venku.

Sarah pohlédne z okna na tmavou limuzínu od Maximum Law. Bude muset vyjednávat pod jejich dohledem.
"V kolik by se to nejlíp hodilo?" zeptá se.
Mslopeho oči se znovu setkají s jejími.
"Ve dvě hodiny," řekne.

V momentě, kdy Sarah spatří Mslopeho známého čekat v předním vestibulu pro pacienty, je jí jasné, že tohle nebude žádná legrace. Steve Andre je tvrdý chlapík, má tuhé hranaté tělo a tu skutečnost jen částečně zakrývá volná košile a parašutistické kalhoty - obojí ideální pro pouliční potyčky, jak si Sarah okamžitě uvědomí - a chvíli uvažuje, jestli ji odtud bude chtít odvléct násilím. Cunningham byl nenápadný civilista - agent, který se pohyboval na nejasném rozhraní mezi nebem a zemí. Andre je jiný, není na něm nic dvojznačného. Je to voják. Vyzařuje to z něho každým coulem. Sarah předpokládá, že má neuromontáž a v ní bůhvíkolik čipů, a nerez ocel jeho očních zornic naznačuje, že má uměle zesílené optické vstupy. Také je nesmírně vděčná za detektory ve vchodu do budovy - Andre si s sebou v kufříku nemohl přinést žádnou zbraň a to by pro ni a pro Wíza mohlo znamenat výhodu. Jestli k něčemu dojde.
"Půjdu navštívit Dauda a vás dva tu nechám o samotě," řekne Mslope s úsměvem a jak míří k Daudovu pokoji, sáhne do kapsičky u košile pro tyčinku.

Sarah se posadí do jednoho z plyšových křesel a ušklíbne se na Andreho. Dva postarší pacienti sedící za ní nadávají španglicky na doktory. "Tak jak se má Cunningham?" zeptá se. "Nebo Calvert nebo kdoví jak se vlastně dneska jmenuje?" Takovéhle popíchnutí, říká si, třeba vyvede hocha z rovnováhy.

Andre takřka ani nemrkne. "Má se fajn, Sarah. Nemá se čeho bát. Je na straně, která to nakonec vyhraje."

"Tak to ho ode mě pozdravujte. Neviděla jsem ho od doby, co jste se do mě začali střílet raketama."

Andre na ni chvíli upřeně hledí. Cunninghamův styl, pomyslí si Sarah, tatáž arogantní přezíravost. Jenomže Andre není Cunningham. Hrozivá břitkost se mu tolik nedaří.

"Tenkrát jsi pro nás byla nebezpečná," řekne Andre. "Ale cokoliv teď už o našich operacích víš, je irrelevantní. Změnili jsme taktiku."

"A jak mám vědět, že ji nezměníte znova?"

"Jsem pověřen poskytnout ti záruky."

Sarah se dá do smíchu a vmete mu tím do tváře veškeré svoje pohrdání. Vidí, jak ho to dráždí, není zvyklý být špinězám pro smích. "Záruky opřený o co? O tvoje čestné slovo zabijáka ve službách smečky masovejch vrahů?"

Andre semkne ústa, jako by kousnul do citrónu. "Nejsme tady od toho, abychom se bavili o politice."

"Jsme tady od toho, abychom prodiskutovali oblíbený zvyk vaší firmy zabíjet lidi, kteří ji už k ničemu nejsou."

Andre si pohrává s kufříkem na klíně. "Jaké záruky požaduješ?"

"Letenky na orbit pro mě a mého bratra. Blok si vyberu sama. A to si piš, že to nebude ten váš."

"To je drahé."

"Ne pro vás. Vystavte mi nějaký akcie. Vyměním je pak za to, co budu potřebovat."

Andre se nakloní kupředu. Sarah vidí, jak se mu stáhnou jeho chromované zorničky. Dívá se na ni jako ostřelovač zaměřovačem své pušky. "Chceme Krkouna," řekne.

"Dostanete ho. Když já dostanu svoje."

"Abys rozuměla," řekne Andre, "takovou cenu pro nás zase nemáš. Krkoun už stejně prohrává, zbývá mu nejvýš pár měsíců. Chceme to jenom rychle skoncovat, je to tak pohodlnější."

"Když nemám takovou cenu, tak proč se mnou vůbec bavit?" Sarah se k němu nakloní a to dodá jejímu výsměšnému tónu na důvěrnosti. "Nedali ti snad tvoji chleboďárci pověření k dohodě?"

Andre sáhne do kapsy pro cigaretu. Než se mu ji podaří zapálit, po expres dálnici za nemocnicí prosvíští vznášedlo, jede nejméně třístovkou. "Nejsem si jist, jestli nám Michael Krkoun stojí za to, co chceš."

"Tak to aby sis nejdřív promluvil se svejma pánama, než se rozhodneš." Sarah se opře zpátky do křesla a nestydatě se na něj zašklebí. "Abys rozuměl," dodá, "naservíruju vám sice Krkouna, ale nemyslete si, že se vám tam příhodně budu motat, až to začne - budu na opačný straně města se svou vlastní ochrankou. Dám vám vědět, kde Krkoun je nebo odkud kam je na cestě. Potom si po něm střílejte sami, vlastníma raketama."

Andre na ni bezvýrazně hledí. "Nic z toho ti teď nedokážu zaručit," řekne.

"Až budek moct, dej mi vědět. Víš, kde mě najít." Sarah vstane a pomalu se vydá směrem k chodbě, která vede k Daudovi. Kráčí zvolna, snaží se o co nejpomalejší ústup ze scény. Celou dobu přítom na sobě cítí Andreho zaměřovač.

"SE SVÝM IMPLANTOVANÝM
KRYSTALEM DOKÁŽU SKÁLY LÁMAT!"
ŘÍKÁ VIDEOPOLICISTA KNUT CARLSON,
ZJEVNĚ SPOKOJENÝ SE SVÝMI NOVÝMI
KARATISTICKÝMI REFLEXY PO
INSTALACI NEUROMONTÁŽE

Sarah pro jistotu použije svůj inhalátor, než vystoupí z vozu a vydá se k Daudovi. Když vstoupí do budovy a uvidí Andreho sedět ve vestibulu, nervy jí vibrují tvrdě.

Teď ví, že ho má v kapse. Odhalí zuby v dravčím úsměvu.

"Může za to ten raketoplán, Andre?" zeptá se. "To proto ses najednou rozhoupal?"

Ve Vandenbergu se toho rána jakýsi tank proboural plotem a rozstřílel raketoplán Tempelu třicetimilimetrovými projektily. Nebyly známy další podrobnosti. Tanku se pravděpodobně podařilo ujet.

"S operacemi na Západním pobřeží nemám co dělat," řekne Andre.

"Tak to máš kliku." Sarah si sedne na židli a přehodí si nohu přes nohu. "Pořád si myslíš, že tady to budeš mít snadnější?"

Andre si ji změří kamenným pohledem. Na expres dálnici za nemocnicí zakvílí turbína. "Pověřili mě poskytnout ti záruky, které požaduješ."

Tvrďák protéká Sarah sladce žilami jako planoucí hedvábí. Budeme z toho venku, pomyslí si, já i Daud, a kolem nás nic než sametová tma. "Poděkuj za mě Cunninghamovi," řekne.

Andremu se rozšíří zorničky. "Kromě Krkouna budeme chtít ještě něco."

Sarah pokrčí rameny. "Tak povídej. Pak ti řeknu, jestli to bude stát něco extra."

"Ne. Tady jde o dvě protislužby. S tím bys neměla mít problémy."

"Jak už jsem řekla. Pověz mi o tom něco."

"Michael někam pumpuje peníze. Nedokážeme vysledovat, kam přesně, ale vypadá to podivně. Přizval si komunikační experty ze Zlatého pobřeží. Chceme, abys nám pověděla, co plánuje."

Sarah pocítí chladný dotyk na patře. Přinutí se k pomalému povýšenému úsměvu. "Tak to bude stát něco extra."

"Víš, o co jde?" Z jeho okamžité odpovědi Sarah usoudí, že Tempelu na tom velice záleží.

Zavrtí hlavou. "Možná bych to mohla zjistit."

"Takže ty nic nevíš, Sarah? Stojíš si tak vysoko v Michaelově organizaci, že máš nárok na osobní stráž, ale nic přitom nevíš o jeho plánech?"

"Osobní stráž mám proto, že udržuju spojení s Flinkem na Západě, ne proto, že by se mně Krkoun svěřoval s tím, co plánuje. Ale možná bych to mohla zjistit."

"Možná nám možná nestačí."

"Možná, že nechápu, co vlastně chcete," řekne Sarah. Špičkami prstů si přitom bubnuje na koleno. "Jde vám o Krkouna, o jeho plány nebo o obojí? Co když vám dokážu dodat jenom jedno z toho?"

"Cena zůstává stejná."

Sarah pokrčí rameny. "O'kej. Tak to na sebe nemusím přivolávat víc malérů, než je nutný, že ne?"

Rozhodne se, že dá Andremu den na to, aby to strávil, a odejde. Když se následujícího dne znovu objeví, nos celý otupený tvrďákem, Andre už má na svém kufříku připravené listiny k podpisu.

"Akcíe na Daudovo jméno," řekne. "Je jich dost na to, aby mohl odjet, kam se mu zachce."

Sarah si k němu přidřepne a prohlíží si starosvětské papírové certifikáty. Zhruba je z paměti propočítá a na tváři se jí rozhostí chladný úsměv - je to přesně, co si přála celou dobu, a teď to má konečně v ruce, papíry s hlubotiskem, cennější než peníze.

"Fajn," řekne. "A kdy uvidím svůj podíl?"

"Za Krkouna dostaneš přesně tutéž částku, jakmile nám zavoláš a řekneš nám, kde je, abychom ho mohli zlikvidovat. A polovinu téhož navrch, když nám něco povíš o jeho plánovaných akcích."

"Ty mě neposloucháš, Andre," řekne Sarah. "Ptala jsem se kdy, ne kolik."

"Jakmile zavoláš, provedeme převod akcií na tvoje konto."

"Akcíe předem, abych si to mohla telefonicky ověřit. Teprve pak informace."

Andre na stěži postřehnutelný okamžik zaváhá. "No tak dobrá," řekne.

Sarah přeloží certifikáty a zasune si je do kapsy. Usměje se. "Děkuju ti," řekne. "Neobchodovalo se mi s tebou nejhůř. Jenom si pamatuj, že věřit ti budu jen v případě, že zůstanu úplně mimo a vždycky dostanu za všechno zaplacené předem."

Andre na ni mrzutě hledí. Sarah vykouzlí ledový úsměv. "Uvidíme se nahoře na obloze," řekne a odejde za Daudem. Daud pokouje cigaretu a dívá se na video. Jakmile ji uvidí, sáhne po ovladači a televizi vypne. "Co se děje?" zeptá se. "Kde je Nick?"

"Nick? To nevím." Sarah vyndá z bundy pár krabiček cigaret a hodí je Daudovi na stál. "Už u tebe byla slečna Deboycová?"

Daud zavrtí hlavou. "Má přijít pozdějc odpoledne."

Sarah se opře o stůl. "Jestli se neukáže," řekne, "chci o tom vědět."

Daud se na ni překvapeně podívá. "Co je?" zeptá se. "Proč by se neměla ukázat?"

"To ten Nickův známý. Mluvila jsem s ním. Něco ode mě potřebuje. Jenom chci mít jistotu, že dodržuje naši dohodu."

"Jo? A co chce?"

"Mám mu něco zjistit."

Daudovy bledé oči těkají neklidně po pokoji. Jednou rukou si pomalu mne bradu. "Nickův známý platí za moji návrhářku? Ale..." Zamáčkne napůl dokouřenou cigaretu. "Já myslel, že to platil... Nick..." Hlas se mu vytratí a na tváři se mu objeví výraz rostoucího porozumění.

"Ani jeden z nich nemá žádný peníze, Daude," řekne Sarah. "Za Deboycovou a za některý další věci platí jejich zaměstnavatel."

Daud na ni chvíli zírá a víčka se mu chvějí. Sarah vyndá z kapsy certifikáty. "Tady je tvoje letenka, Daude," řekne.

"Tvůj lístek odtud z tohoto života." Řekni mu to teď, pomyslí si, dokud je natolik zoufalý, že neřekne ne.

Daud se chvěje zlostí. "Jaks k tomu přišla, Sarah?" ptá se naléhavě. "Kohos prodala? Sebe? Někoho jiného?"

"To je moje věc," řekne Sarah. "Ne tvoje."

"Ty tvý zkurvený věci mně akorát ničež život!" křičí Daud. "V jednom kuse..." Dusí se vzteky a slzy se mu řinou z jeho přirozeného oka. "Ani se s nikým nemůžu normálně seznámit," pokračuje, "ne bez toho, aby to nebyl někdo, kdo jde po tobě."

"Varovala jsem tě. Říkala jsem ti, že to Nick nemusí myslet doopravdy."

"To je mně jedno. Já jen chci aby byl tady."

Sarah k němu přistoupí a vztáhne k němu ruce. Daud se nebrání. Hodí mu do klína certifikáty a přimáčkne ho k sobě, tiskne si jeho hlavu k břichu, zatímco Daud pláče. Sarah se pokouší myslet na letenky, na představu čistých kovových konstrukcí vznášejících se v prostoru, neomezené množstvím místa, neomezené možnosti. Snaží se myslet na život tam, zbavený špíny Země a jakékoliv gravitace. Život tak vzdálený, že vypadá jen jako jasná stálice mezi ostatními souhvězdími na nebi.

Ale do myšlenek jí pronikne ještě jiná hvězda, hoří modrým plamenem, jenž pohání vpřed temnotu zhmožnělou do tvaru šípů a vzdoruje orbitální moci. Je tady Kovboj, v jeho umělých očích se odráží její vysněná souhvězdí, řídí svoji deltu v chladném řídkém ovzduší bez jediného mraku, jeho vůle se šíří z krystalu v jeho hlavě k polymerovým kostem velkého trupu stroje, k hydraulickým svalům a k očím laserové optiky... Sarah pohlédne na certifikáty v Daudově klíně a zamyslí se, kam až sahají její závazky.

Michael by to pochopil, říká si. Ví, co obnášel život, jaký byla nucena žít, zná její letitou touhu a ví taky, že přesahuje jeho možnosti. Sarah si uvědomuje, že mu není zavazaná ničím, že za všechny prokázané služby jí vždycky platil, že je nemožné, aby se zřekla touhy vlastního srdce.

S Kovbojem je to jiné. Kovboj je příliš zapletený do vlastních projevů loajality, má ideály, které si ona nemůže dovolit. Jeho plán jak odstranit Couceira je velmi nepravděpodobný.

Příliš závisí na Roonovi a jeho proměnlivých tužbách, nedá se mu věřit víc než ostatním. Nejrozmumnější je dohodnout se s tím, kdo platí na dřevo. A když Kovboj neví o ničem lepším, než dát se na útěk, až to všechno spadne, pak je to jeho problém.

Jen nebyt sentimentální, pomyslí si Sarah. Kovboj to přece řekl sám. Jsme přátelé, když si to můžeme dovolit. Pohlédne na Dauda a pohladí ho po jeho krátkých tmavých vlasech. Na dálnici za nemocnicí zakvílí další vznášedlo. "Sehnala jsem nám letenky," řekne. "Nejdřív jsem je ztratila, ale teď jsem je zase našla."

Máme to, co všichni chtějí...

Máme to, o čem všichni mluví...

Máme to, po čem všichni touží...

Pojmenovali jsme to COOL STONE

"Sarah." To je Renův tonoucí has. "Chci vám pomoci. Chci se té války taky zúčastnit."

Sarah je zpátky ve voze, který se pohybuje zpustlými floridskými ulicemi. Pohlédne zvukotěsným sklem na řidiče a vidí, že visí očima na zpětném zrcátku, jestli je někdo nesleduje. "Ale jak?" zeptá se. "Co zmůžeš? Jsi tak snadno zranitelný." "Co žiju tady, naučil jsem se pár věcíček. Například jak se nabourat do počítačových systémů. Můžu se pokusit navízt se jim do komunikací nebo do kartoték. Vypátrat, co mají za lubem."

"Jejich počítače jsou na to moc dobře chráněny, Reno. Je to něco jiného než státní mašiny, ve kterých žiješ teď. Orbitálové si můžou dovolit to nejlepší zabezpečení. Kdybys byl programátor, neměla bych nic proti. Jenže ty v těch sítích žiješ. Mohli by tě zničit."

"Sarah, já se tady pořád učím. V paměti už mám každou myslitelnou informaci o Tempelu. Začíná mi to dávat smysl. Známe jejich slabiny. Všechno, co potřebuju, je vstup."

"Vstup." Sarah se zasměje. "Vstup, to je právě od začátku ten hlavní problém, Reno."

"Mohl bych tady zůstat trčet navěky. Jestli prohrajete, v životě se odtud nedostanu."

Zoufalství v Renově hlase způsobí, že se v Sarah cosi pohne a smích ji rázem přejde. Cítí, jak ji proud klimatizovaného vzduchu studí na kůži. "Co potřebuješ, Reno?" zeptá se.

"Dostaň mě do jejich systému. Jestli se nedokážeš dostat rovnou dovnitř, sežeň si někoho v Orlandu a podplat' ho - těch jejich zmetků tam pracuje plno. Pár z nich k tomu musí mít přístup."

"O to jsme se pokoušeli celou dobu, Reno. Jo, do jejich vnějšího krystalu tě dostat můžeme, to jo. Ale k hlavnímu kompu Tempelu má přístup sotva dva tucty lidí. Ty skoro nikdy nikam nevycházejí, na každého z nich připadá deset strážů a všichni mají neuromontáž."

"To nepotřebuju. Když někoho podplatíš, tak to ještě neznamená, že bude vědět, kde a co hledat. Jeden člověk takový množství dat prostě nedokáže porovnat."

"Sarah, poslouvej." Renův hlas mrazivě stoupá ze sluchátka jako bubliny kapalným kyslíkem. "Florida je jedno z míst, kde jsou do sebe Orbitálové všelijak zapletení a demarkační Čáry tu nijak zvlášť nefungují. Tempel tady má rozjetý spousty operací a ne všechny z nich se dostanou na veřejnost. Neschovávají je ani tak před námi jako před konkurencí. Kdybys se dostal do jejich systému, ledacos bych si dokázal sesumírovat. Tady jedna stvrzenka za pronájem nákladáku, informace o přistání raketoplánu, tamhle zas záznam o telefonátu do Pittsburgu a k tomu letenky pro nějaký opravdový hlavouny z bezpečnostní služby, co mají namířeno na zem - a je z toho zásilka zboží určená pro sever, Sarah. Člověk by si toho nikdy nevšiml, neměl by čas prokousat se takovým množstvím dat. Ale já jo. Dokázal bych Krkounovi zjistit, kde schovávají zboží, jak ho dopravují k šíbrákům a možná i jaký trasy k tomu používají."

Sarah si vzpomíná na toho bývalého pilota s jeho vybiléným mozkem, jak se ztrácel v neurofaxu a zase z něho vyplouval a zasněným hlasem jim vyprávěl o vrcholech vln, o systémech a způsobech, jakými jsou Orbitálové navzájem propojeni. Jestli to nevyjde, pomyslí si, Rena už nic moc horšího potkat nemůže. Jestli ano, tak může Tempel zmáčknot.

Sarah se líbí představa lidí od Tempelu pod nátlakem. Tím její cena pro ně jenom vzroste.

"Dobře, Reno," řekne. "Promluví si o tom s Krkounem."

NADĚJE, TO JE NÁŠ BYZNYS

Na Sarah čeká překvapení. U Dauda tiše sedí Mslope a dělí se s ním o cigaretu, zatímco laser bzučí a jizvy na Daudových zádech se proměňují v popel a dým. "Nedokázal jsem zůstat stranou," říká Mslope a dotýká se přitom Daudovy šíje. "Radili mi to sice, ale přiměl jsem je změnit názor."

Něco v Daudově pohledu zabrání Sarah, aby odpověděla. Oni vědí, pomyslí si, jak je důležité udržovat Dauda v naději. A ona, když tu naději má, mu ji prostě nedokáže vzít.

"To je dobře," řekne Sarah. Natáhne ruku a dotkne se Daudovy tváře. "Vím, že jste mu chyběl."

Z NAŠÍ ORBITÁLNÍ PLATFORMY
OBSÁHNEME ZEMI JEDINÝM STISKEM
RUKOU. V DUCHU SE OBRACÍME
K NADĚJI I K ŽALU.

- Mitsubishi I.G.

Stráže od Maximum Law větří jako lovečtí psi, někde ve sláném vzduchu se chvěje pach násilí. Sarah cítí jenom vůni zelených keřů oddělujících Krkounův bungalov od oceánu. A také všeobecné napětí. Dnes večer má jeden z žumpáckých zaměstnanců Tempelu otevřít Renovi okno do orbitálního krystalu.

Michael, který nedůvěřuje nikomu, je tu sám se Sarah. Naklání se nad svým domácím šasí, kouří jednu ruskou cigaretu za druhou a střílí si do hlavy torpéda palkoxu. Sarah stojí za ním, dívá se ven skleněnými posuvnými dveřmi a hradbou keřů se snaží zahlédnout alespoň kousek modří.

"Je tam velký provoz v obou směrech," hlásí Reno. Jeho dutý hlas, který se občas ztrácí v nepřetržitém doprovodném šumu, vychází z Michaelova kompu. "Dobře si hlídají i nízkourovňový krystal - zkusil jsem tam vplout na pár sériích vstupních dat, ale vždycky mě odřízli."

„Je šest hodin," řekne Michael. Oči se mu třpytí jako staré sklo. "Už by měl volat." Zabafá z cigarety. Sarah se dívá, jak slunce na verandě kreslí ostré barokní stíny stolků a židlí z tepaného železa.

"Dopřej mu chvilku času," řekne. "Až bude volat, musí tam být sám."

Sarah se pootočí a vidí z profilu Krkouna, který se natahuje k popelníku. Jeho oči obklopené vráskami, chvějící se ruce. Mrtvý muž, napadne ji. Pocítí chladný závan smutku. Odvrátí se a dívá se na vlny horka přelévající se přes verandu.

Nemůžu jinak, pomyslí si. Michael by to měl pochopit.

"Právě mi volá," řekne Reno. "Jdu na to."

PRO NAŠE ZBOŽÍ EXISTUJE JMÉNO.
ŘÍKÁME MU PÝCHA KYBORGŮ.

"Začíná nám docházet trpělivost," říká Andre a jeho hlas k Sarah doléhá přes rozběsněné víry tvrdáku. Začíná si na něm všimnat některých podrobností: tu malou jizvu u ucha, která se mu ztrácí ve vlasech, nalomený kloub na jedné ruce, k němuž přišel při nějaké potyčce, a také to, že kapsičky všech svých košil má vyztužené plastikem. A vždycky s sebou nosí přesně tři tužky.

"Dělám, co můžu. Zastihnout Michaela není tak jednoduchý."

Andreho tvář je kamenně neústupná. "Naše nabídka je časově omezená. A ten čas se chýlí ke konci."

"Jestli někoho podezříváte ze zrady, dobře děláte," řekne Sarah a dívá se, jak se Andreho tvář pokouší vstřebat ten šok. Ví, proč je najednou tak netrpělivý. Reno odhalil dvě zásilky zboží a vydedukoval polohu velkého skladu narkotik už po prvních pár hodinách pobytu v kompu Tempelu. Michaelovi lidé se všech tří hladce zmocnili a navíc neztratili ani jednoho muže.

Andreho oči se do ní zabodnou svými kroužky z nerez oceli. "Musím vědět, kdo to je."

"Je to někdo vysoko," řekne Sarah. "Někdo, kdo má přístup k hodně věcem. Byl to Michael, kdo ho nebo ji zrekrutoval. Nevím jak." To by mělo stačit, aby se honili za stíny celé týdny.

Potom: "Jak ses to dozvěděla?"

"Včera jsem se viděla s Michaelem. Byl nafetovanější, náramně spokojenější sám se sebou. Ujelo mu to."

Andre ji dlouho pozoruje. "Co přesně říkal?"

Sarah potřese hlavou. "Sama jsem byla trochu zfetovaná, Andre. Přesně si to nepamatuju."

"Přemýšlej. Pověz mi, na co si vzpomínáš."

Sarah se zadívá do podlahy a předstírá, že se soustřeďuje. V nervech jí vibruje tvrdák. "Aha..." řekne. "Takhle... Povídal: Poslal jsem naše kámoše do akce. Byl to trojnásobnej vejvar. Zrekrutoval jsem jednoho z jejich šéfů a teď vím o každém jejich kroku."

"Jseš si jistá, že to bylo všechno?"

Sarah nevzrušeně pohlédne do jeho nerezových zornic. "To je všechno. Potom vypadal, jako by mu došlo, že řekl něco, co neměl, a změnil téma."

"Žádný jména?"

"Žádný."

"Kde to bylo?"

Sarah mu poví o domě u pláže. Andre stáhne rty. "Mám dojem, že se z toho chceš vykrotit. Proč jsi nám nenahlásila, že tam Michael bude?"

"Já to taky nevěděla. Řidič měl příkaz vyzvednout mě v hotelu."

"Jestli nám neříkáš pravdu..." Andre nechá tu větu nedokončenou. Místo toho sáhne do kapsy a vytáhne magnetofon. "Jestli si myslíš, že z toho vycouváš, tak ti říkám, že to tedy ne. Mám nahrávky všech našich rozhovorů. Můžu je poslat Michaelovi."

V jejích nabuzených nervech to zajiskří vztekem nad vlastní hloupostí. Pohlédne na Andreho v bílém zášlehu zuřivosti. Oni od nás očekávají, že jim budeme důvěřovat, přestože nás chtějí zradit, přestože my sami víme, že to udělají. Protože nám nezbyvá nic jiného, než jim věřit. Protože jsou naše jediná naděje.

"Já z ničeho necouvám," procedí Sarah skrz zuby, "jenom potřebuju manévrovací prostor."

Andre zastrčí magnetofon do kapsy. Teď, když si řekl svoje, je jeho pohled trochu mírnější. "Máš ho mít," řekne. "Ale už brzo se začne zmenšovat. Jenom abys o tom věděla."

"Beru na vědomí," řekne Sarah. Cloumá s ní zoufalství. Vlastně až do této chvíle jí pořádně nedocházelo, jakou dohodu to uzavřela, co to znamená. Myslí na Kovboje, jak provádí loopiny na noční obloze, na Krkouna obklopeného svými keři, na Rena proměněného ve shluk žhavých elektronů zoufale kroužících světem drátů a krystalů. Taková je cena její letenky.

Je mi to líto. Ale nedali mi žádnou šanci na únik.

A nenávidí sebe sama. Protože ví, že to není pravda.

KDEKOLIV A KDYKOLIV VÍTE, ŽE JSME S VÁMI

Jeho hlas jí připomene šalvějové keře, rozlehlou prérii a nachové východní štíty hor tyčící se k obloze. "Je tady chladno, Sarah. Léto je na odchodu."

Pokouší se myslet na Dauda, na bzučící laser a na toho, kdo za něj platí, na svoji a Daudovu letenku. Odpoledne somatická návrhářka dokončila svoji práci. Daudovo tělo je zahojené a krásné, jenom trochu slabé.

"Osiky se už brzo začnou vybarvovat. Doufám, že to uvidíš."

"To zní hezky," řekne Sarah. Sáhne do kapsy pro inhalátor, musí mít tvrdák, zoufale se potřebuje zfetovat.

"Ozval se mi Reno. Říkal jsem ti, že nám bude užitečnej."

Sarah do sebe napálí torpéda a zakloní hlavu. Neuromontáž jí zasténá, jak se násobiče neurotransmitérů dávají do chodu. Reno rozlousknul celý distribuční systém Tempelu na Východním pobřeží od Havany až po Halifax. Během dvou dní se polovina lidí v síti stala obětí atentátu a zbytek byl na útěku, vyřazený na delší čas z akce. Michaelovi lidé vyrabovali tolik skladů, že už ani nevěděli, kam všechno to zboží ukládat. Světelné noviny vykřikovaly statistiky na každém nároží, zatímco odpovědní činitelé mizeli a vyhýbali se komentářům.

"Už jsou z toho dost zoufalí," řekne Sarah. Ruce se jí třesou, a tak se chytne stolu, aby se uklidnila.

"Michael říká, že Reno mu tím získal další čtyři měsíce," řekne. "A Reno už je v kontejneru. Krkoun to zaplatil. Víš o tom?"

"Jo. Zavolal mi odtamtud."

Renův kontejner je krystalová matrice v Havaně, připravená k přemístění do klonovaného těla, jen co se podaří nalézt DNA, která by přibližně odpovídala Renově původnímu vzhledu, z níž se pak dá nové tělo vypěstovat. Reno už začínal být poněkud paranoidní ze života v počítačích Tempelu, protože věděl, že dříve nebo později začne pátrání po diverzním programu.

Renovo tělo a operace jsou zaplacené předem, takže i když se Krkoun položí, Reno z toho bude venku.

"Náš přítel v Jižní Americe už je pomalu připravenej," říká Kovboj. "Určil den."

Sarah pocítí, jak se jí v žilách tvoří led. Lhůta se krátí.

"Kdy?"

"Ode dneška za pět dní. Počítáme, že tě tak za tři dny naložíme na expres."

"Budu muset přichystat Dauda," řekne Sarah. "A sjednat si schůzku s Krkounem."

A při ní, uvědomí si, se to stane. Přitom jim ještě předhodí Roona. A potom, jak jí napovídá vnitřní hlas, zavolá bezpečnou linkou Kovbojovi, že právě havaroval, že všechny jeho plány a naděje hoří plamenem na horském úbočí zvaném Realita. Že je čas říct si sbohem.

"Pozdravuj ho ode mě," řekne Kovboj. Sarah si vzpomíná, jak vypadal před několika měsíci, krátce po té zradě, když seděl v obrněné kabině svého tanku tam u Pittsburgu, ten strach, zmatek a hněv v jeho očích... Až se to dozví, bude vypadat zase tak?

Když si to můžeme dovolit. Pracovní fráze.

Po rozhovoru s Kovbojem Sarah cítí, že musí nutně navštívit hotelový bar. Jejím ochránci se to příliš nezamlouvá, ale pak jí to dovolí. Sarah sjede výtahem dolů a oddá se dunění hudby, hlučnému hovoru kolem tmavému neředěnému rumu a rauši vyvolanému softglowem zakoupeným u baru, který utiší její třas vyvolaný tvrdákem. Rozhlíží se mezi místními muži a přemítá, jestli má některého z nich pustit k sobě do pokoje, nechat svůj trip vyvrcholit orgasmem a nezbytným zapomněním. Když se k ní ale jeden přiblíží, zbaví se ho. Času dost.

Povšimne si hloučku kolem jedné z her na opačném konci baru. Uchopí svůj drink a vydá se tam, slyší přitom bzukot laserové palby a svištění raket. Delta, tak se ta hra jmenuje. V sedadle je připoutaný jakýsi černoš a hlavu má uzavřenou v přilbě vybavené senzory, které mu dodávají potřebné informace. Přilba mu umožňuje cítit otřesy při odpalování raket i změny přetížení. Panoramatická videoobrazovka nad ním ukazuje okolostojícím, jak si při hře vede.

Po obloze se rojí lehké vládní stíhačky. Slunce se odráží od rotujících stabilizátorů otáčejících se raket. Radarové obrazovky jsou plné hrozeb. Stíhačky se uhýbají, odskakují, explodují v oblacích planoucích troskách a táhnou za sebou ohnivé čáry po nebi.

Sarah to přestává bavit a rozhodne se vrátit se k baru pro další rundu softglowu. Obrátí se k odchodu a narazí na pohled metalických očí muže na vozíku. Projede jí vzpomínka.

"To hraje Maurice?" zeptá se.

Muž přikývne. Oči má upřené na obrazovku nad sebou. "Ano. Blíž už se k řemeslu nedostanem."

"Řekněte za mě Mauricovi ahoj." Kabina na videu vybuchne plamenem po zásahu nepřátelské střely. Softglow a smutek se mísí Sarah v žilách. Uvažuje, jestli Kovboj dopadne taky tak, jestli si donekonečna bude přehrávat válku, ve které bojoval a kterou prohrál.

Maurice se pokusí vystřelit, nepodaří se mu to a řítí se k zemi jako poraněná vázka. Ještě než si sundá přilbu z hlavy, Sarah se odvrátí a nechá se unášet pryč mumlajícím davem.

**ŽIJETE VE MĚSTĚ BOLESTI?
POŠLEME VÁS DO HAPPYVILLE!**

- Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Andre má na sobě na míru šitou uniformu pro boj v džungli. Zpod štítku čepice se mu blýskají jeho zornice z nerez oceli. Své nezbytné tužky má přichycené k náprsní kapse kamuflážívanými suchými zipy.

"Domníváme se," říká, "že jsi k nám nebyla zcela upřímná."

Sarah si dá ruce v bok. "Que?" řekne tiše.

"Myslíme si, že toho víš víc, než nám říkáš." Andreho hlas zní mírně, s nevzrušenými koncovkami. Jako kdyby dospěl k nějakému rozhodnutí. Přistoupí k ní o krok blíž.

Sarah pocítí náhlé sucho v ústech. Dotkne se vyprahlým jazykem patra a je to, jako by přejížděla smirkem po kameni. Rozhlédne se na obě strany, vidí jen pacienty v županech a pyžamech. "Co si myslíte, že vím?"

"To nevíme jistě. Víc, než nám říkáš." Andre má rozšířené oči, které na ni už zase bez mrknutí hledí jako dva zaměřovače. Jeho tichý hlas pokračuje. "Necháme tě na pár hodin zmizet. Dostaneš nějaké drogy, abys rozvázala jazyk. Nic se ti nestane."

Sarah se pokouší ovládnout v sobě tvrdák, který jí pumpuje adrenalin do celého těla. Chladný vnitřní hlas s neosobními koncovkami, podobný Renovi, ji varuje, že Andre má víc čipů a větší talent. Jestli se s ním dá do boje, prohraje. "Mám sebou ochránce, Andre. Krkoun se o tom dozví."

"Pro Michaela máme přichystanou povídačku. Pokusili jsme se tě unést. Utekla jsi nám."

Sarah pomalu zavrtí hlavou. "Nebude tomu věřit."

Andre se k ní přiblíží ještě o krok, už je dělí jen pár centimetrů. Naskakuje jí husí kůže. Cítí na tváři jeho dech, voní mentolem. "Otoč se," řekne. "Dívej se z okna. Tomuhle bude Michael věřit."

Jak se Sarah otáčí, cítí, jak se jí ježí chloupky na krku. Z téhle pozice ji Andre mlže udeřit a ona nemá nic než vlastní instinkt, aby odhadla, kdy a kam.

Ulicí se blíží dívka na bicyklu. Má snědou pokožku, je mladá a copánky vlasů má stažené žlutou stuhou. Je opřená v nízkém sedadle kola a nohama před sebou rychle šlape, chráněná aerodynamickým štítem. Na klíně veze pletený košík ověšený umělými kopretinami. Na sobě má bílou halenku s jasně červeným vzorem. Za jízdy se sama pro sebe usmívá. Bílé zuby jí září v tmavém obličejí.

Když míjí vůz ze strany obrácené do ulice, na okamžik zmizí z dohledu, ale Sarah přesto zaregistruje jakýsi pohyb. Ale to už projíždí kolem a vzápětí se ozve temná rána, stěží slyšitelná přes dvojité okenní tabulky a izolované zdi nemocnice. Okénko na řidičově straně vozu se promění v expandující trychtýř lesklých zrcadlových úlomků, které se blyští v záři slunce...

"Adhezivní puma s půlvtěrinovým zpoždovačem," řekne Andre. Ohlání to nevzrušeným konverzačním tónem. "Nálož nasměrovaná okenním sklem. Nemyslím, že se tvému řidiči podařilo vyhnout se jí."

Sarah si náhle uvědomí, že celou dobu zadržovala dech. Vydechne a znovu si naplní plíce vzduchem. Násobiče neurotransmiterů jedou naplno, jejich impulsy se jí řítí krystalem. V žilách jí stoupá adrenalin. Kyberhad chladně a nečinně vyčkává v jejím hrdle.

Shrábnou to všechno, pomyslí si. Ví, že zapláceno nedostane, ale třeba ji nechají žít. A Daud má letenku, aspoň něco. Na dlažbu se snáší poslední zrcadlové střípky. Za vozem patřícím Maximum Law zastaví jiné auto. Vystoupí z něj dva muži v letních oblecích a krácejí k roztržštěnému okénku. Jak stojí obrácení tváří k vozu, jsou jim vidět jenom horní části těl. Vytahují pistole a vypadají přitom poněkud směšně, jako kdyby se chystali ten modrý autolak počůrat.

"Pistole s tlumiči," řekne Andre. "Jestli tvému řidiči náhodou zbyla hlava, právě ji ztrácí."

Chladivý pach mentolu vane Sarah kolem chřípí. V místnosti za ní se přitlumeně rozléhá hovor pacientů. Atentátníci si zapnou kalhoty a vydají se vzhůru ulicí. Jejich auto odráží od chodníku.

Sarah vidí, jak se vládní stračky rozprskávají po obloze. Vidí Kovbojovu hlavu ukrytou pod senzorickou přilbou. Výraz jeho očí, výraz člověka, kterému někdo zničil jeho sen a on zoufale hledá nějaký jiný.

Z Andreho hlasu zaznívá usměvavá satisfakce. "Vyždímáme tě na tvrdo, Sarah," říká. "Nemáš na vybranou. Koupili jsme si tě a teď nám patříš."

Sarah svěsí hlavu a polkne naprázdno. Celou dobu od okamžiku, kdy uviděla Andreho, věděla, že se tohle stane, a nic proti tomu nezmůže. Věděla, jaký z toho bude Andre mít požitek, jak se mu jeho ocelové zornice budou rozšiřovat

rozkoší, až se přestane bránit, drogy jí ovládnou mysl a ona vyblábolí všechny své myšlenky do jejich neúprosného čekajícího krystalu.

"Tak jdeme, Sarah," řekne Andre. "Je čas na vyjížďku.

Zavinil to ten jeho tón. Sarah se zaprodala a dokáže se s tím vyrovnat, přičíst si následky, ale představa, že muž, který si ji koupil, v tom spatřuje takovou rozkoš... Posedne ji rozhořčený vztek. Vzpomene si na onen mumlavý hlas, na břitvu, na zákmit pohybu a abstraktní, barvě podobný rudý vzor. Wízl se pohne. Ještě než Sarah dojde k vědomému rozhodnutí, její čipy už vyplivují příkazy a násobiče neurotransmiterů se rozjíždějí po svých chemických drahách. Pravou nohou udělá krok zpátky k Andremu. Zvedne ruce k hrudi a zatne je v pěst, tam na ně Andre neuvidí. Potom přemístí váhu dozadu, prudce se otočí a hrana její pravé ruky vystřelí proti Andreho spánku, posílená rotačním momentem jejího trupu.

Andre úder odrazí, samozřejmě. Bylo by bláhové myslet si něco jiného - sám má přece neuromontáž. Ale jak Andre zvedá ruce, Sarah změní svůj úder ve švih, zablokuje mu je předloktími a srazí mu je dolů. Následuje útok Wízla jako prásknutí bičem, směřující k jeho hrdlu...

Odněkud se ozve suché ocelové cvak - jako natahovaný úderník revolveru...

To už má Sarah váhu zcela přesunutou na pravou nohu, zatímco levá se jí zvedá ve vysoko zaměřeném výkopu, který Andre ani nevidí, protože mu ve stejném okamžiku zakrývaly výhled jeho paže a její ruka. V momentě, kdy spatří zákmit pohybu přicházející zprava, se nezmůže na víc, než že srazí ramena a pokusí se odkulit stranou.

Příliš pozdě. Sarah vloží do úderu celou váhu, veškerých jejích sto devadesát centimetrů výšky znásobených ramenem a boky se zkoncentruje do několika čtverečních centimetrů na Andreho vzdorné lebce. Její holeň mu dopadne na spánek takovou silou, až se jí nohou rozběhnou ostré vlny bolesti. Andre jde k zemi jako žok mouky a nervy mu šlehaají chaotickými pokyny. Něco se mu vysouvá z úst.

Sarah znovu nabude rovnováhu, levou nohou postoupí o krok vpřed a špičkou pravé boty umístí Andremu pořádný zvedák rovnou mezi oči. Hlava mu odskočí dozadu, odrazí se od podlahy a vrátí se zpátky. Kyberhad mu marně vlaje z úst, blyštivý kovový bič nadarmo pátrající po oběti. Andre je nejspíš mrtvý. Sarah je to jedno.

Jedno jeho oko je otevřené, druhé zavřené. Sarah mu upřeně hledí do otevřeného oka a tlukoucího se kyberhada přitom ignoruje. Zornice z nerez oceli je doširoka rozevřená a na místě panenky zeje otvor. Sarah si vzpomene na ten zvuk... cvak... Podívá se na sebe a vidí, jak jí z neprůstřelné bundy trčí jehla. Dopadne na ni vlna nevolnosti a začíná se jí zmocňovat strach.

Andreho oči vypadaly jako zaměřovače, protože to byly zaměřovače. Šípková pistole poháněná pružinou, která se vysouvá na povel a pálí otvorem v levé oční panence. Sarah uchopí šipku rukou, vytáhne ji a ucítí přitom, jak ji to zatahá v mase. Šipka je hladká, klouže jí z prstů a zanechává na nich stopy něčeho, co se podobá oleji. Pronikla vestou, prodrala se materiálem, který by tuponosou kulku na místě zastavil. Sarah má podezření, že se jí zapíchla do masa ne víc než na milimetr, ale nejspíš je to dost až.

Přičichne k prstům a ucítí slabý lékárenský pach. Takže drogy. Jehla ale nepronikla příliš hluboko, možná nedostala plnou dávku.

"Kdo je to?" To mluví postarší pacient s tlustými brýlemi a zalyká se přitom rozhořčením. Andreho kyberhad se utlouká k smrti o zvuk tlumící koberec.

Sarah už tam není, utíká pastelově zbarvenou chodbou k Daudovu pokoji.

Daud posiluje, leží na zádech na posteli a cvičí s činkami. Nechává Mslopeho dívat, jak se mu pod bledou kůží pohybují svaly. "Daude," vydechne Sarah, když vrazí do dveří a ujedou jí přitom nohy.

Mslope se zvedá ze svého místa a v jeho rozšířených očích se zračí znepokojení. "Ven," řekne Sarah a spatří, jak se v jeho pohledu objeví bolest poznání, že jeho role tím končí.

Sarah mu nevěnuje pozornost. Běží k Daudovi a vidí, jak se mu po tváři šíří vyděšený výraz. Pustí činky, zaduní rána. "Nevyšlo to. Pokusili se mě unést." Sarah přitiskne svoji tvář k Daudově a šeptá mu do ucha. "Jestli se mě podaří z toho dostat, zavolej mně na stejný číslo jako poslední. Randolph Scott, Santa Fe. Tady odtud nevolej, tenhle telefon není bezpečnej."

"Sarah." Daudovy oči jsou plné strachu. "Já myslel, že všechno bylo zařízený. Myslel jsem." Sarah uchopí jeho hlavu do dlaní a prudce ho políbí, snad si na ten polibek vzpomene i přes všechno, co má přijít.

"Mám tě ráda," řekne a dává se znovu do běhu. A s tím ho opouští, přestože Daud znovu vykřikne její jméno a snaží se ji chytit za cíp šatů. Sarah se pokouší jeho hlas neslyšet. To už na sobě pocítí první jemný dotyk drogy, již byla pokrytá jehlou. Něco se jí děje s nervy, je to jako když se jí snaží seknout kotě, které ještě úplně nevytáhlo drápky. Nemocnici má zmapovanou a ví, kudy se pustit. Nejdřív dolů pastelově zelenou chodbou, pak na pastelově růžové křižovatce vlevo. V uších jí zní Daudův poslední výkřik. Holeň jí bolí při každém kroku. Dorazí k ocelovým dveřím, naposledy se nadechne chladného zvuku a pak předkloněná vpadne do odpolední výhně.

Po dálnici se s kolísavým tónem turbíny přežene nákladák. Sarah ztěžka nabere rovnováhu a potácivě se rozběhne k parkovišti kamiónů za nemocnicí. V hlavě jí víří. Jestli se jí podaří dostat se na druhou stranu dálnice, mohla by se ztratit mezi řadovými obytnými domky za ní. Droga se do ní už zahryzává a při každém kroku jí připadá, jako by se brodila želatinou.

SARAH, TADY CUNNINGHAM... SARAH, NÁM NEUNIKNEŠ

Oranžová světelná řádka nad horním okrajem jejího zorného pole. Někdo vysílá na radiooptickém kanálu a její krystal překládá mluvené slovo do pohyblivých písmen. Sarah u sebe nemá ovladač a nedokáže to vypnout. "Koukej zmizet do hajzlu," zamumlá.

JDE NAM JENOM O SPOLUPRÁCI, SARAH

Sarah nevěřicně odfrkne. "Zmiz. Vsadím se, že ani nejseš Cunningham." U automatického palivového čerpadla se s

kvílením rozběhne turbína a začíná nabírat otáčky. Sarah si setře pot z obočí, skáče přes nízkou cihlovou zídku, zachytne se při tom nohou a div neupadne. Pak ji něco udeří mezi lopatky a srazí ji to k zemi.

Beton jí rozdírá prsa a tvář. Vyrázilo jí to vzduch z plic a marně se snaží nadechnout. Tápe rukama kolem sebe po betonu. Uvědomuje si, že po ní od nemocnice někdo vystřelil. Někdo vybavený ostrostřeleckým krystalem a pistolí. ZŮSTAŇ KDE JSI, SARAH. NAJDEME TĚ. JEN SE TI SNAŽÍME POMOC

"Prdlajs," řekne Sarah unaveně. Zjišťuje, že se nemůže postavit, dokáže se jenom plazit. Na dlaních cítí kamínky. Plíží se, koulí, sune se vpřed. Žáda má stažená napětím v očekávání dalšího zásahu.

Teprve tehdy si uvědomí, jaké bylo štěstí, že se nemohla postavit. Kryla ji před nimi cihlová zídka. Ale Sarah ví, že už sem běží, že ti dva vrahové v letních oblecích budou u zdi co nevidět.

Kousek od hlavy jí vyjí turbíny. Pneumatiky drtí šetěr a cosi náhle zastíní slunce. Robotem řízený tahač s návěsem pomalu couvá od pumpy. Sarah si uvědomí, že vrahové jsou teď na druhé straně vozidla, postaví se na nohy, klesne na jedno koleno a zase se potácivě vztyčí. Když ji míjí kabina nákladáku, který pořád ještě couvá, Sarah se chytne bezpečnostní tyče a vyšvihne se na žebřík vedoucí ke kabině.

Turbína kvílí. Převody rachotí. Nákladák se s trhnutím pohne vpřed a málem Sarah shodí. Svírá tyč, popoleze kousek po žebříku, pak ještě o něco výš. Uchopí páku dvířek nouzového východu a zatáhne za ni. Do uší ji hlasitě zazní varovný bzučák. "Jste nepovolaná osoba," odřikává hlas. "Nepovolané osoby podléhají při dopadení trestnímu stíhání."

SARAH, VZDEJ SE... NECHCEME TI UBLÍŽIT

"Je-li tahač v pohybu, nástup nelze uskutečnit bezpečně. Jste nepovolaná osoba. Nepovolané osoby podléhají při dopadení trestnímu stíhání."

ZŮSTAŇ LEŽET NA MÍSTĚ. NAJDEME TĚ

"Drž hubu." Nákladák se škubnutím zařadí další rychlostní stupeň. Chodník kolem ubíhá stále rychleji. Sarah se zužuje zorné pole, hlava se jí vznáší v oparu drogy. Její paže se pevněji zaklesnou za tyč a vytáhnou ji vzhůru. Rukama i páteří jí projede bolest. Kopnutím se odrazí nohama a slepě vpadne do kabiny. Nadechne se, sáhne za sebe a zasune za sebou dveře. Uslyší robustní cvaknutí elektromagnetů, s kterým za ní zaklapne dvojice kovových západek. Jekot turbíny zní tlumeněji.

"Jste nepovolaná osoba. Kabina zůstane uzamčena, dokud tahač nedojede na místo určení, kde budete předána úřadům. Jste-li ve skutečném nebezpečí, můžete se pomocí červeného telefonu na palubní desce spojit s policií." Zpráva se opakuje. Sarah se podvolí bolesti. Cítí, jak jí po krku stéká teplá krev. Při kašli jí z krku vychází hlen a na zádech ji ostře bodá v místech, kde se kulka zploštila o neprůstřelnou vrstvu bundy.

VIDĚLI JSME TĚ NASTUPOVAT DO KAMIONU, JEDEME ZA TEBOU

Sarah zašmátrá po inhalátoru, najde ho a dá si další dávku tvrdáku. Srdece jí šílí a snaží se jí vyrvat ven z hrudi, ale bolest společně se stimulačním prostředkem úspěšně potírají drogu z Andreho jehly a vyjasňují Sarah hlavu.

TEN KAMIÓN KONČÍ V ORLANDU... ORLANDO JE NAŠE, SARAH

Sarah pomalu začíná vidět. Leží natažená přes dvě sedátka umístěná před přístrojovou deskou plnou zelených světel. V kabině obvykle sedávají inspektoři dohlížející na bezpečnost anebo odtud kamión nouzově řídí operátoři, jestliže krystalový mozek tahače je mimo provoz. Není tu vlastně žádné řízení - nákladák se ovládá přes neurofax. Sarah se rozhlédne po panelu a podívá se pod sedadla, nemůže najít žádný headset. Majitelé vozidla zjevně nehodlali připustit, aby jim s ním ujel nějaký černý pasažér. Ne že by Sarah věděla, jak se takový turbínový tahač řídí.

Usadí se na jednom ze sedátek, dívá se okénky kabiny ven a vidí rychlostí rozmazané obrysy sloupů podél dálnice, jsou to lesklé krátké naváděcí stožáry, které řídí automatickou dopravu. Pneumatiky sviští po betonu. Po vedlejším rychlém pruhu plynule projede vznášedlo s dunícími vrtulemi rychlostí tři sta kilometrů za hodinu. Sarah si naslepo ohledá krk, po kterém se jí řine krev. Stiskne tlačítko a ucítí uragán horkého vzduchu, který se za chvíli ochladí. Hlavu už má téměř jasnou. Je na čase vymyslet, jak se odtud dostat. Setře si pot z očí a pohlédne na přístrojový panel. Zelené ciferníky chladně svítí. Červený telefon na přístrojové desce jakoby ji k něčemu vyzýval. Sundá sluchátko z vidlice, zaposlouchá se a uslyší normální oznamovací tón. Opře se dozadu a zatímco jí tón pípá do ucha, přemýšlí, komu by měla zavolat.

Krkoun, napadne ji. Možná by mohl zorganizovat pár svých spřátelených poldíků, aby ji odtud během jízdy vyzvedli. Ty nahrávky ještě nemohl dostat a ona se pak později může pokusit o vysvětlení.

Vytuká tedy to jediné číslo, které má, a zjistí, že bylo během posledních čtyřadvaceti hodin odpojeno v rámci běžných změn telefonních adresářů v neurofaxu, kvůli ztížení možnosti odposlouchávání. Vytočí tedy číslo Maximum Law na Zlatém pobřeží a trhne sebou, když na ni sluchátko začne ječet. Ten, komu linka patří, nemá chuť platit za hovor přes oceán.

SARAH, JSME HNED ZA TEBOU. JDEME SI PRO TEBE

Sarah praští telefonem a rozčileně pohlédne do zrcátka. Vidí jen jedno vznášedlo, které se přibližuje zleva. "Zkurvenej Cunninghame," ucedí a znovu sáhne po telefonu.

BUDEME MUSET TA DVÍŘKA ODSTŘELIT, SARAH. NĚKAM SE SCHOVEJ

Sarah vymačká Renovo číslo a znovu se podívá do zpětných zrcátek. V krvi jí pulsuje adrenalin. Prudce se napřímí a potlačí chuť třísknout sluchátkem o okno. Zprava se blíží podlouhlý černý vůz, uhání po krajnici dálnice. Sarah ten vůz poznává.

Ze sluchátka se jí do ucha ozve bublavý hlas. "Tady Reno."

Její vlastní hlas připomíná skučení lapeného zvířete, stěží rozeznává, že jí patří. "Reno, tady je Sarah! Jsem v pasti!

Zabili moji stráž a teď jdou po mně!"

Vůz se rychle blíží po okraji dálnice. Je určena výhradně pro automatickou dopravu a osobní vozy na ni mají zakázaný

přístup, protože kamióny a vznášedla je nemohou vidět, ale na krajnici je černý vůz v bezpečí. V jeho blízkosti zahlédne Sarah záknit barvy.

Renův hlas nezmění zabarvení. "Sarah, kde jsi?"

Sarah se snaží uklidnit svoje vyplašené srdce a usilovně se nadechne. "Jsem v robotem řízeným nákladáku na dálnici z Tamy do Orlanda. Jedou za mnou v autě." Sarah spatří, jak se v zrcátku mihne snědý obličej a copánky s vlající žlutou stuhou. "Jsou hned za mnou, Reno!" Při vyslovení jména muže, který je po smrti, se jí zlomí hlas. Poskakuje na sedadle a buší pěsti do přístrojové desky. Vaří se v ní vztek. "Jsem tady zamčená! Nemůžu ven! Zavolej Krkounovi. Ať sem pošle lidi."

SARAH, Odstřelíme dvířka napravo od tebe... Vlez si na levé sedadlo a kryj se... NECHCEME TI UBLÍŽIT

"Jaký je registrační číslo toho nákladáku? Mělo by být někde v kabině." Renův hlas překrývá písmena Cunninghamovy zprávy, která defilují Sarah nad horním okrajem zorného pole. Vidí, jak se dvířka černého vozu otvírají a z nich se vyklání dívka, která něco drží v ruce.

Sarah se chce ječet. "Ježíš, Reno, co na tom záleží? Už jsou skoro u mě. Okamžitě sežeň Krkouna!"

"To registrační číslo. Abych tě našel. Řekni mi ho."

JEN SI S TEBOU CHCEME PROMLUVIT... PŘELEZ SI NA LEVÉ SEDADLO A KRYJ SE

"Do prdele, Reno. Číslo registrace. No dobře." Kapky potu a krve se rozstříkují po přístrojích, jak Sarah zoufale pátrá po nějakém čísle. Najde kovový štítek a přečte jeho obsah do telefonu. Černý vůz zaplňuje celou dolní polovinu zrcátka. Sarah vidí bělmo dívčích očí a její zářivě jasný úsměv. Stejný úsměv radostné nevinnosti jaký měla, když hodila strážci do okénka tu nálož. Také je vidět něčí silné zápěstí, které ji přidržuje za opasek, když se vyklání ven s bombou v jedné ruce a s roztaženými prsty na druhé, aby se mohla zachytit bezpečnostní tyče na boku kamiónu.

"Kde jsou teď, Sarah?" říká Reno. Klid v jeho hlase ji dohání k nepřičetnosti.

"Jsou rovnou vedle mě! Reno pomoz mi!" Když vykřikne ta poslední slova, zahlédne v zrcátku už jenom rozmazaný úsměv, černý kov a okna odrážející modř Daudových pozměněných očí... Potom se z reproduktorů v kabině vyvalí ohlušující elektronický jekot. Sarah vykřikne leknutím a strachem, upustí telefon, schoulí se na levém sedadle a hrábne po límci bundy, aby si ho přetáhla přes hlavu. Napadne ji přitom, jestli nákladák nějakým způsobem cítí blížící se zkázu. Elektronický výkřik utichá. Světla na přístrojovém panelu se mění ze zelených na rudá. Náhlé trhnutí mrští Sarah proti dvířkům a oranžová písmena nad jejím obočím vykřiknou v tiché panice: KRISTEPANE POZOR NA... A pak Sarah ucítí polibek kovu, ne víc než letmý dotek, a když pohlédne do zrcátka, spatří divoce vířící siluetu v pestré halence a se žlutou stuhou ve vlasech, jak letí vzduchem jako vztekle nakopnutá hadrová panenka, a pak je tu černé auto ve smyku, které přerazí naváděcí sloupek jako párátko a vyletí z náspu dálnice. Dopad a tichý výtrysk plamenů mizí v dálce.

Oranžová písmena před očima Sarah, grafická podoba vrahova posledního výkřiku, odplynou z jejího zorného pole.

Magnetické západky v rámu dveří se s hlasitým cvaknutím otevírají.

"Převzal jsem řízení, Sarah," praví Renův hlas slabě ale zřetelně z telefonu, který se válí na kovové podlaze. "Zavolám těm lidem ze Zlatého pobřeží, aby na tebe počkali u nějakého podjezdu. Zaparkuju tam tenhle nákladák. Poldové ho najdou."

Sarah buší srdce v chladné prázdnotě, panika jí stále ještě svírá hrdlo - teď už bezdůvodně. Hrábne po telefonu.

"Reno," volá, "Reno, děkuji ti."

"Jsem rád, že jsem měl aspoň něco na práci, Sarah."

Sarah se třesou ruce adrenalinovým šokem. Za očima se jí rodí oslepující bolest.

"Musíš po sobě otřít všechny otisky, Sarah," říká Reno. Na pozadí jeho hlasu se chvěje bílý šum. "Udělej to hned, pak si sedni a na nic už nesahej."

"Jenom mě nech trochu nabrat dech." Sarah se opře dozadu a polyká chladný vzduch. V nervech ji žhne a mrazí zároveň.

"Reno," řekne. "Musím mluvit s Krkounem. Tempel mu pošle nějaký pásky. Je na nich můj hlas z doby, kdy jsem pro ně pracovala a... Ty pásky jsou zfalšované: Říkali, že je Michaelovi pošlou, když s nima odmítnu spolupracovat."

"Spojím tě," odpoví Reno.

Nezřetelně, jakoby z velké dálky Sarah uslyší, jak někde vyzvání telefon.

Kapitola

18

Pony Express čeká pod kamuflážní sítí několik set metrů za Flinkovou usedlostí. Je obklopený neprostupným kordónem hlídek a elektronických bezpečnostních zařízení. Warren s headsetem na hlavě a čepicí zastrčenou v zadní kapse kalhot ukládá program do krystalového srdce jedné z radarem naváděných raket a přesvědčuje se, že střela splní svůj úkol.

Kovboj stojí pod statnou borovicí opodál a naslouchá vánku vysoko v korunách stromů. Tady na zemi se vzduch ani nehne. V těle mu dřímá jakési těžko pojmenovatelné napětí, chvěje se mu ve svalech i v myšlenkách.

Dole pod kopcem spatří Kovboj kráčet Thibodauxe s Jimim Gutierrezem. Z pancéřáka a krystalového žokeje se stali milenci a vyznavači neurofaxu. Thibodaux tady dál zůstává, přestože jeho úkol je víceméně u konce. Snaží se držet v blízkosti Jimiho. Nikdo proti tomu nic nenamítá, aspoň je od Jimiho pokoj.

Kovboj zamrká, když jeho oči uvidí další pohyb. Vzhůru po svahu přichází Sarah. Po boku jí visí samopal, Heckler & Koch. Nosí svoje nové jízvy se starým výrazem vzdoru, ale Kovboj tam vidí ještě cosi jiného, jako by se jí v očích skrývala horečka, strach, který ještě nedokázala překonat. Vydá se jí vstříc a na koberci jehličí za sebou zanechává pŕlměsíčkovitě otisky podpatků.

"Nezlob se, že jsem ti nepřišel naproti," řekne. "Warren mě tady potřeboval."

"Aha. To nic. Stejně byly kolem mě samý strážce. Krkoun už nechtěl nic riskovat." Za řeči ho Sarah obejmě a poslední slova mu dýchne na krk. Kovboj vydechne a společně s těžkým vzduchem z něj unikne i část napětí, které pociťoval. Teď ví, že Sarah je tady, daleko od Floridy a od všeho, co se tam do ní pokoušelo zatnout drápy. Ustoupí o krok, uchopí ji za bradu a prohlíží si rýhy na její tváři. Otok už zmizel, ale odřenininy přesto vypadají zle.

"Zas jedna zkurvená chyba," řekne Sarah. "Zas jedna zatracená zkurvená chyba."

"To se stává."

Kovboj vidí její zaťaté zuby. "Mně se to nestává. Já si to nemůžu dovolit. Kdyby mě z toho Reno nevysekal..." Sarah potřeše hlavou.

"Máš právo být jenom člověk, Sarah," řekne Kovboj.

"Nemám právo chovat se ale jako pitomec." Sarah vrazí ruce do kapes a vyrazí vzhůru do svahu. Jak Kovboj kráčí vedle ní, vidí, jak z ní čiši sebepohrdání. "Ty jízvy si nechám, Kovboji. Abych se na sebe každý ráno mohla podívat do zrcadla a připomněla si, že se ten den nemám chovat pitomě."

"Přepadli tě. To se přece může stát každému. Nemusíš si kvůli tomu připadat jako pitomec, ne?"

Sarah si ho změří pohledem. "Jednou ti to možná povím, Kovboji. Ale ne teď."

"Jak se má tvůj bratr?"

Sarah lehce ztuhne a zpomalí v chůzi. "Fajn. Hledá s byt. Nechali ho na pokoji - už ho k ničemu nepotřebují."

Kovboj pohlédne vzhůru na hladký matový nos Pony Expressu ukrytý pod sítí. Je mu najednou lehčeji u srdce. "Reno říkal, že v tom autě byl možná Cunningham."

"Ne. Byli tam tři muži a jedna žena. Jeden z nich jen tvrdil, že je Cunningham."

"To je škoda."

Sarah vycení zuby. "Jo. Je to pech."

Stíny kamuflážní sítě přebíhají Sarah po obličejí a slévají se dohromady s jejími odřeninami. Warren přimhouří oči, když k ní vzhledně od svého ponku. "Sarah," říká Kovboj, "tohle je můj kamarád Warren. Udržuje v provozu delty."

"Ahoj Warreně."

"Zdravíčko." Warren pohlédne na temnou hmotu delty tyčící se nad nimi. "Na domácí výrobu to není špatný, co?"

Sarah se zazubí. "Docela dobrý." Zvedne ruku, dotkne se levého předního stabilizátoru a přejíždí po něm špičkami prstů. "Jak se dá smontovat něco takového doma na dvorku?"

"Ze všeho možného," říká Warren. Škvírkami očí si přeměří tmavý panterí profil. "Motory jsou původně vojenský. Ty jsou ze všeho nejdražší, protože jsou vyrobeny z orbitální slitiny a asi tak každý tři tisíce hodin musejí na generálku. Všechno ostatní jsme si udělali sami. Při výrobě draku jsme se úplně vyhnuli kovům, místo nich jsme použili něco levnějšího a skoro stejně tak dobrého - kompozitní materiály z epoxidových pryskyřic a ještě pár dalších věcí. Podvozek a část hydrauliky jsou jediný kovový součásti."

Kovboj ukáže na téměř neviditelný obrys nákladových dvířek na hladkém břichu stroje. "Dety jsou zkonstruované na převážení nákladu a k tomu potřebují hodně paliva, aby měly dostatečněj dolet," řekne. "Takže nejsou tak rychlý a manévrovatelný jako vládní stíhačky. To jsme se pokusili vykompenzovat tím, že máme na palubě víc elektroniky, pancíře a výzbroje, a taky hodně zdvojených systémů."

Sarah se podívá na závěsy s raketami a vidí, že plášť jedné z nich je otevřený. Warren podrobuje její součásti pečlivě prohlídce. "Tyhle si vyrábíte taky sami?"

"Jasně," řekne Warren. "To je skoro to nejjednodušší - všechno potřebný se dá sehnat v obchodech s elektronikou, kromě paliva a výbušnin. Ty si kuchtíme sami v jedný garážový laboratoři."

"Dávali jsme ty rakety dohromady celý odpoledne. Proto jsem ti nemohl přijet naproti do Santa Fe," říká Kovboj.

Sarah se sehne pod křídlo a prochází podél trupu letadla. Prohlíží si hladký černý epoxid a jede prsty po jeho povrchu, na kterém není jediný nýt. Kovboj jde s ní. "Zítř ráno ještě před svítáním letím do Nevady. Počítám, že přistanu na základně akorát při východu slunce."

Sarah vyjde zpod ocasní části delty, napřímí se a přes malou horskou louku se zadívá na zelené vrcholky v dále.

Kovboj ji následuje a hledí na stíny kamufláže na jejích rukou a tváři. "Flink mně přidělil takovej malej zadní pokojík," řekne. "Můžeš tam spát se mnou, jestli ti nebude vadit, že zítř ráno vstávám brzo."

Sarah se na něj úkosem zašklebí. "To jsem ráda, že to říkáš, Kovboji. Už jsem si tam nechala odnést kufrý."

"To je správný." Kovboj cítí, že napětí, které ho tížilo po celý den, se tiše vypařuje. "Už jsi viděla hrací skříň?"

"Jakou skříň? Aha. Ne, neviděla."

"Nech mě to tady s Warrenem dodělat. Pak ti ji ukážu."

Sarah kývne a přenesse váhu na druhou nohu, aby si trochu ulevila od tíhy zbraně, která jí visí na boku. "Teď tě mám na starosti," řekne. "Tak ne aby ses vyhodil do povětří."

"Neboj." Kovboj si prohlíží její profil, když hledí na louku a vysoké stromy za ní. Vidí, jak z ní celé začíná probleskovat

náhly výraz úlevy nebo snad vděčnosti, jako by se linul z každé škvíry v jejím krunýři. Krátce se zamyslí nad tím, co by to asi mohlo znamenat.

Ale Pony Express čeká. Kovboj se obrátí a vstoupí pod černý polymer křídla stroje, který ztělesňuje jeho posedlost.

Kapitola

19

Obrněná limuzína tiše sviští plání severozápadní Arizony. Sarah sdílí zadní část vozu se dvěma specialisty na komunikaci od Maximum Law, kteří se mají postarat o bezpečné spojení. Nadešel příhodný okamžik pro telefonní rozhovor.

"Prosím?" Sarah pocítí, jak jí při zvuku toho hlasu ztuhnou nervy. Pokusí se ovládnout svůj šok.

"Je tam Daud?"

"Ano. Okamžik."

Nastane chvilkové ticho, ve kterém Sarah ztrácí půdu v boji s vlastním hněvem a údivem. "Nazdar, Sarah," ohlásí se Daud.

"To byl Nick?" zeptá se Sarah.

"Jo." Sarah si živě dokáže představit, jak by při té odpovědi Daud zatěkal očima a odvrátil pohled. "Uváznut tady. Nechtějí ho vzít zpátky. Říkají, že tím, že se tě nepokusil zastavit, porušil podmínky smlouvy. Jako kdyby tě moh zastavit. A mě od mé smlouvy donutili odstoupit, potom cos utekla. Takže ani jeden z nás nemá peníze."

"Poslouchej. Nick pro ně klidně může pracovat dál."

"No tak at'. Mně je to fuk. Stejně nemůže odtud a tak se poohlížíme po nějakém bydlení." Sarah slyší, jak Daud krátce potáhne z cigarety. "Dopravdy se jmenuje Sandor Nxumalo. Těžko si zvykám neříkat mu Nick."

Sarah cítí, jak se jí Daud vzdaluje. Ráda by ho zadržela, vzpomíná si na rozměklé tělo toho člověka, na jeho cynický pohled, který Daud nemohl vidět. "Daude, chci, abys byl opatrnější. Mohl by se pokusit napíchnout se nám na komunikaci. Až se mnou budu chtít mluvit, zavolej z..."

"Ale jo, já vím. Ještě něco? Jdeme se mrknout na nějaký to bydlení."

Sarah na okamžik napadne, stačí slůvko Krkounovi a ten chlap je v momentě mrtvej. Jenomže Daud by se dovtipil a vmetl by jí to do tváře. Srdcem jí cloumá beznaděj.

"Jenom buď opatrnější, Daude." Linka zmrtví. Sarah myslí na to, jak dobře oni vědí, jakou naději podsunovat jejímu bratrovi, stejně jako tomu bylo v jejím případě, kdy věděli, že když jí naslibují určité věci, Sarah nebude mít na vybranou než se podřídit, přestože právě to jim dávalo nekonečné možnosti k nevyhnutelné zradě.

"Měj se, Daude," řekne Sarah do telefonu. Sluchátko na ni cosi hlasitě zaječí jazykem, kterému nerozumí. Ví, že je to varování, ale neví, před čím.

Kapitola

20

Kovbojovou hlavou táhnou ocelové trylky písně, říká jí Nebeští jezci neurofaxu. Pony Express šplhá vysoko nad bílé roztočené oko tlakové níže, která se chystá zasáhnout pobřeží Tichého oceánu; na černých výztuhách kokpitu delty se leskne slunce. Obloha nad jeho hlavou září sytou modří, které příslib blízkého vesmíru dává temný nádech. Jak Kovboj šplhá ke slunci, přikáže své přilbě spustit hledí. Pohvizduje si přitom a na rtech cítí chuť plynného anestetika.

"Reno." Kovboj se neobtěžuje to oslovení verbalizovat, prostě je vyšle svými čipy a hvízdá si dál. "Řekni jim, že jsem ve výchozí pozici."

"Rozumím." Reno má s pomocí mikrovlnných retranslátorů rozprostřené svoje elektronické prsty mezi oběma pobřežími a udržuje komunikační síť v provozu efektivněji než Flinkovi profesionálové.

Kovboj mechanicky zkontroluje všechny displeje. Vidí, že motory jedou v modré, takřka na volnoběh, ostatní škály

jsou zelené. Z hloubky tam dole ucítí, jak se po něm napřahují kalifornské radary, jejich mdlé spáry šátřejí po trupu Pony Expressu, neschopné dostatečného odrazu od oblého povrchu delty a jejího antiradiačního nátěru. Postrádají výkon radarů na Středozápadě - ani ho vlastně nepotřebují. Není zrovna obvyklé, aby tady - vysoko nad Pacifikem - nějaké delty podnikaly ilegální lety.

"Kovboji? Měl bys chvilku?" Renův vzdálený hlas, bubliny zvolna stoupající krystalem.

"Jenom kroužím. Čekám, až se připojí naši přátelé."

"Na něco jsem přišel. Trochu jsem se probíral krystalem ve zdejších laboratořích."

"Nemohli by ti kvůli tomu třeba zrušit smlouvu?"

"Je tady nuda, Kovboji. Nemám do čeho píchnout."

"Je to nebezpečný, Reno."

"Kdepak. Vnější okruh obrany je silně o hubu, ale jakmile se člověk dostane dovnitř systému, zabezpečení tam není nijak slavný. Ještě tak před deseti lety, když to celý nastartovali, by to stačilo, ale dneska se do toho dá snadno dostat. Když se naši kámoši od Maximum Law nedívali, vypůjčil jsem si jejich diverzní program."

Kovboj myslí na to, co by se stalo, kdyby lidé z laboratoře tu manipulaci objevili. Zmrazili by Renův krystal.

Politováníhodná nehoda, řekli by. "Zahráváš si, kamaráde," řekne.

"Jakmile jsem pochytil, jak tohle místo funguje, dostal jsem slušnou představu, co vlastně hledat. Tohleto není úplně černá laboratoř, ale spousta toho podnikají v šedé zóně na hranici legality. Proto o nich Michael věděl a věděl taky to, že mě - duši bez těla - sem vůbec přijmou, přes telefonní linku. Jsou tady zvyklí na zákazníky, co jsou z těch či oněch důvodů v balíku a co potřebují nový tělo s novou identitou."

"O důvod víc držet se stranou od jejich kompu, řekl bych."

"Slyšels někdy o projektu Temná mysl?"

Kovboj o tom chvíli přemýšlí, zatímco přejíždí pohledem displeje motorů a výzbroje. "Ne," praví konečně. "Neřekl bych."

"To mě nepřekvapuje. Taky jsem o tom nic nevěděl, než jsem se dostal sem. Je to nejhroznější diverzní program, jakej si dokážeš představit. Vyvinuli, ho lidi z amerického Úřadu pro národní bezpečnost těsně před válkou. Ti samí postavili před lety tyhle laboratoře. A pořád je ještě vedou."

To není nijak překvapující, pomyslí si Kovboj. Týpkové od rozvědky mají prsty ve všem možném. V neurofaxu mívali spousta bank, ve kterých prali peníze pro svoje operace, a když udělali zisk, sháněli se po oblastech, kde investovat. Potom, co bloky rozdrtily americkou vládu na padrt', prostě dál pokračovali v tom, co uměli nejlíp.

"O'kej. A co ten program umí?"

"Nejdřív zkopíruje něčí osobnost do krystalu. Potom vstoupí do jiného vědomí, v živém člověku, a provede do něj nátlak toho prvního vědomí. Prostě vnutí druhý osobnosti tu první. Pak se program stáhne zpátky."

Kovboj cítí, jak mu jeho vlastní krystal tuhne v hlavě. Pak zapomene, že nemusí verbalizovat, a vyhrkne do mikrofonu ve své obličejové masce, "Bože můj, proč? K čemu by to bylo? Takovej chlápek by ani nemohl těžit z paměti cílové osobnosti a vůbec."

"Možná jo, možná ne. Přenos osobnosti není exaktní věda."

"Existují pojistky. Žádný program nemůže jen tak přeskočit z krystalu do něčí hlavy."

"Temná mysl ukazuje, že může."

Kovboj si představí, jak mu zdífkami někdo vtrhne do vědomí, zničí mu vzpomínky a rozmetá osobnost. Jeho tělo a zbytek myslí se promění v něčí loutku. To je ještě horší, pomyslí si, než to, co Roon provádí těm dětem.

"Do prdele," řekne Kovboj. Srdce mu svírá děs. "Zatraceně, Reno, od toho krystalu se koukej držet zpátky. S tímhle nechceme mít nic společného."

"Lidi od rozvědky měli v úmyslu použít Temnou mysl proti Orbitálům. Plán byl, že pár fanatickejších atentátníků se vetře do hlavy jejím klíčovým představitelům. Kdyby to vyšlo, začali by vydávat rozkazy, kterými by Orbitály vystavili preventivnímu útoku ze Země. V případě odhalení by spáchali sebevraždu - nezapomeň, že původní atentátníci by byli pořád naživu dole na Zemi. I kdyby plán nefungoval dokonale, postižený Orbitálové by si vyvinuli psychózu nebo něco podobného a na nejvyšších místech by nastal zmatek. Nikdo by se neodvažoval použít neurofax ke komunikaci. Byl to dobrý plán."

"Co tedy nevyšlo?"

"Orbitálové plán předvíдали a zaútočili ještě předtím, než se Temnou mysl podařilo zaktivizovat. Ale vtip je v tom, Kovboji, že Temná mysl je pořád ještě tady. Dřepí v počítačích týchletý laboratoře a možná taky v jinejch, ještě černějších laboratořích. Orbitálové - hergot, vlastně kdekdo - by se jí mohl zmocnit. Musíme ji zlikvidovat."

"No jo, kurvafix."

"Po týchle akci začnu s pátráním. Musím zjistit, kdo ještě by mohl mít Temnou mysl ulitou." Reno se odmlčí. Pak promluví změněným tónem. "Raketoplán je tu na čas. Měl bys uvidět jeho signaturu asi tak na kursu dva-sedm-nula."

Kovboj obrátí zrak k levoboku a na ztemnělé obloze spatří jasný bod. "Potvrzuju, Reno. Vysoko a na levoboku, asi tak v osm hodin." Pony Express zahájí pomalý obrát vlevo. Motory zvyšují obrátky z modré na zelenou. Kovboj cítí, jak se mu žíly rozšiřují a proudí jimi etanolové palivo. Temná mysl okamžitě upadá v zapomnění, zatímco jeho elektronické nervy začínají prorůstat deltou, do jejich křídel a motorů, do hladkého kompozitního materiálu trupu pokrytého senzory a také do chladných kybernetických srdcí raket, které čekají pod ochranou vykrojených černých křídel na svou příležitost.

"Haló, Kovboji." To je Sarah, hovoří přes vysílač základny dole v Nevadě. Zní trochu nervózně. "Zlom vaz. Šťastnej lov. Nevím, jakou hantýrku vy lidi v týchle chvíli používáte."

"Řekla jsi to bezvadně. Díky."

"Odpojuju se ze sítě. Ale budu s tebou ve svých sentimentálních myšlenkách."

Ta slova Kovboje hřejí, ale okamžitě je odplaví příval dat z vnějších čidel. Turbočerpadla kvílí a vstřikují palivo do burácejícího srdce spalovací komory. Neurotransmitéry pulsují v rytmu Smokey Dacuse a jeho bubnů. "Díky," říká Kovboj, zatímco mu oči oscilují mezi normálním a infračerveným oborem spektra a sledují planoucí dráhu raketoplánu na obloze. Náběžné hrany křidel delty se zahřívají třením vzduchu. Pony Express švihem řízne zatáčku a nastoupí nový kurs. Škály motorů šplhají do oranžové. Delta klesá za raketoplánem, blíží se k němu od slunce.

"Kovboji." Je to neznělý hlas čistého krystalu, prostý jakékoliv osobitosti. Někdo se k němu napojil přes mohutnou počítačovou matici, součást gigantického kybernetického mozku. "Tady Roon. Napojil jsem se na síť. Provedu útok společně s tebou. Chci, abys byl moje oči a uši. Možná, že budu moc přispět nějakou tou radou."

Výtrysk Kovbojova hněvu se podobá erupci aluminiových lístků nad Aleji zatracenců. On tedy ani náhodou není jeden z těch malých kluků nebo děvčat, kterým se Roon vnucuje do duší i těl a vysává z nich emoce jako upír.

"Hovno," řekne a odpojí se od sítě. Na okamžik ho napadne, co všechno by Roon byl schopen napáchat s Temnou myslí. Jeho rozšířené vědomí obleje hrůza.

Z pohoří Sierry cítí frenetické pulsy mikrovln, které se snaží obnovit spojení. Setřese je. Zářící kovová tečka nákladního raketoplánu je na rychlé sestupné dráze. Tah forsáže vtlačuje Kovboje do křesla. Motory jedou v červené na maximální výkon. Anti-g kombinéza se mu utahuje kolem žil, aby zabránila hromadění krve. Kovboj slyší, jak se pilot raketoplánu baví s přiblížovací kontrolou Vandenbergu. Znovu překontroluje systémy zbraní. Myslí na náklad, který má raketoplán na palubě, na podchlazené kontejnery obsahující miliardy exemplářů v kosmu zrozené mutace viru, určené k likvidaci epidemie známé jako Huntingtonova viróza. Lék, do něhož Tempel osm let investoval většinu svého obřího rozpočtu na výzkum.

Když se Pony Express octne v proudu plynů za raketoplánem začíná vibrovat. Jeho trup je obrovský, celých dvě stě metrů dlouhý a zabírá polovinu předního výhledu z kabiny delty. Prolétá atmosférou dvojnásobnou rychlostí zvuku. Kovboj prostudoval technickou dokumentaci a je si vědom odolnosti raketoplánu, který byl zkonstruován s několikanásobným koeficientem bezpečnosti a je schopen přestát neuvěřitelné množství škod. Kovboj odhaduje, že jeho sestřelení si vyžádá aspoň osminásobek běžného množství munice. A na to všechno bude mít méně než dvě minuty, než raketoplán přistane ve Vandenbergu.

Pípání mikrovln z Nevady mu buší do senzorů. Ignoruje to. Nejdřív trysky hlavního tahu, pomyslí si. Jestli je nevyřídí, raketoplán by mu mohl uniknout. Vlétno do jeho brázdy, zpomalí, odpálí radarem naváděnou raketu a zase se vyhoupne zpátky do slunce.

"Co je to za signál?" zeptá se jeden z pilotů, když zpozoruje na svých senzorech pulsující radar rakety. Mezi shlukem trysek na zádi raketoplánu vykvete plamen.

"Himmel!" praví týž hlas. Kovboj uvolní ze závěsu další raketu.

"Raketoplán Tempel jedna-osm-tři volá základnu. Jsme napadeni..." Všimavý chlapec, pomyslí si Kovboj. Do záďe raketoplánu se zaboří druhá raketa a vychrlí smrt' roztaveného kovu do oddělení hlavních trysek. To už Kovboj pumpuje alkohol do forsáže a znovu ho to vráží do křesla, když podlétává cíl zespodu. Raketoplán zatáčí, pokouší se uniknout. Ale je příliš pomalý a velký, než aby se dal minout.

"Tempel jedna-osm-tři, opakujte?" Dispečeri na zemi mají zjevně dlouhé vedení. Kovboj vypustí další raketu proti nákladovým dveřím a vysune věž s minikanónem na hřbetě delty. Do břicha raketoplánu se zabodávají třicetimetrové projektily. Jestli se Kovbojovi podaří dostatečně poškodit hydrauliku, nebudou moci vysunout podvozek a havarují při přistání i kdyby se jim teď podařilo uletět. Po mohutném břichu stroje se táhnou šňůry jisker, tepelné štíty se trhají po celých kusech. Z roztržených žil chladícího potrubí se valí oblaka freonu. Pilot nečeká, až se lidé na zemi k něčemu rozhoupou; snaží se vytěžit maximum z manévrovacích trysek a klapků, řítí se k zemi jako rychlovýtah, pokouší se deltu rozmáčknout. Kovboj se tomu lehce vyhne a vpálí raketu do jedné už poškozené části trupu. Doufá, že tím způsobí strukturální škodu. Ve hřbetním minikanónu došla munice a Kovboj jeho věž zatáhne zpátky do trupu delty.

Řítí se vpřed podél masivního tělesa lodi, pak se převrátí na záda a z pouzdra na břiše vyjede druhý minikanón. Zahájí palbu na velitelskou sekci, snaží se zasáhnout řídicí krystalový systém a pilota. Jedna kyslíková nádrž exploduje v oblaku zmrzlého plynu. Kovboj vidí, jak mezi elektrickými kabely přeskakují elektrické výboje. Vpálí do vraku další raketu a konstrukce raketoplánu náhle bolestně zasténá. Kovboj to vnímá jako tlumené rázové vlny, které zacloumají i Pony Expressem. Od kořene patnáctimetrového předního stabilizátoru se začínají odlupovat lesklé kusy kovu a víří v burácející brázdě za raketoplánem.

"Začíná se nám to tady rozpadat pod rukama," hlásí pilot a má pravdu. Pony Express se rychlým manévrem vyhne nebezpečí, když se přední stabilizátor utrhne a do vzduchu jako krev z tepny vytryskne hydraulická kapalina. Při rychlosti dvou machů nemá těleso ztrácející aerodynamičnost mnoho stupňů volnosti. Raketoplán sebou trhne, nakloní se a začíná se rozpadat.

"Tempel jedna-osm-tři..." začne pilot, ale vtom se ozve závěrečné cvak doprovázené ozvěnou, když se vysílač roztrhne o vzdušnou zeď. Najednou je nosná frekvence prázdná, neozývá se na ní nic než mdlý hlas přiblížovací kontroly, která se snaží znovu navázat kontakt, ale mluví jen sama se sebou. Raketoplán se změnil ve stříbrnou bouři kovových úlomků, zkroucených nosníků, křidel, stabilizátorů a převrácených se nákladních kontejnerů, to všechno míří v dlouhých klesajících spirálách k místu posledního setkání s Pacifikem ukrytým pod vzdutými mračny dole. Pony Express provede náklon nad tou vichřicí kovu a zahájí svůj dlouhý sestup směrem k Nevadě.

Kovboj cítí, jak krupobití impulsů v jeho neurotransmitérech začíná polevovat. Otočí mentálním spínačem a vypálí do Nevady krátkou relaci. "Tady Kovboj. Úkol splněn. Aplaus se povoluje."

"Není čas na jásot, Kovboji." Je to Renův vodou nasáklý hlas. "Všichni teď mají plno práce. Chceš si to poslechnout?"

"Hlavně mi do hlavy nepouštěj vybilenej mozek toho pederasta," řekne Kovboj.

"Myslím, že by se s tebou stejně nebavil. Vypadal mírně dopáleně."

Pony Express se vznášá jako jestřáb nad Mojave a mění rychlost za výšku. Reno napojí Kovboje na veřejnou síť a Kovboj má najednou hlavu plnou mumlajících hlasů. Flinkovi lidé na Západě, Krkounovi na Východě a Roonovi lidé úplně všude krmí novinové plátky neurofaxu tiskovými prohlášeními. Vakcína Tempelu v plamenech. Zmařená pomoc obětem Huntingtonovy virózy. Takové jsou první zprávy.

Potom se zprávy začínají soustřeďovat jen na určité noviny. NewsFax obdrží zprávu, že byl sestřelen raketoplán Tempelu. Seconds zase, že to byla sabotáž. MedNews má informace, že vakcína by pravděpodobně měla nečekané vedlejší účinky a že Tempel vyhodil všechny peníze nadarmo. MarkReps dostane zprávu, že Tempel se takřka vyčerpal svým bojem o převzetí Koroleva, je to reportáž bohatě proložená Roonovými statistikami. MedNews prohlašuje, že vysoký činitel Tempelu potvrdil zprávu o neúčinnosti vakcíny. NewsFax obdržel "nepotvrzenou zprávu", že Tempel sabotoval svůj vlastní raketoplán, aby zabránil rozšíření pravdy o vakcíně.

Zatímco zprávy proudí do redakcí plátků, Roon, Michael a Flink začínají s dumpingovým prodejem akcií Tempelu na chicagské burze. Příkazy k prodeji procházejí několika stovkami robomakléřů, aby se zamaskovala skutečnost, že jde jen o několik zdrojů. Robomakléři monitorují novinové zprávy a Tempel se tam objevuje velmi často. Na počítačových konzolích živých kontrolorů, kteří na robomakléře dohlížejí, se začínají rozsvěcet červená světla. Zprávy o prodeji akcií se dostávají do novin a - vypuká panika.

Akcie Tempelu klesají a to aktivuje automatické robomakléře, kteří začnou rovněž prodávat. Nervózní akcionáři se třesou u televizních monitorů. Když projektily z Kovbojových kanónů začaly bušit do raketoplánu, vznášela se hodnota akcií Tempelu někde poblíž 4500 bodů, teď klesla téměř o 800. Z novinových článků plyne, že Tempel postrádá rezervní kapitál, objevují se pověsti o penězích z rozpočtu pro výzkum vyplývaných na bezcennou vakcínu a dále obavy, že letos ani napřesrok se nebudou vyplácet dividendy. Michael s Krkounem přizívají paniku neutuchající záplavou příkazů k drobným prodejům. Trh šlí.

Pony Express tiše přešumí nad nevadskou hranicí, klesající černý kurzor podobný indexu akcií Tempelu. V Chicagu se rozsvěcí další varovná světla. Ředitelé Tempelu novinové zprávy demontují, jenže Orbitálům stejně nikdo nevěří a naopak to posiluje spekulace. Za necelých dvanáct minut poklesly akcie Tempelu o šestapadesát procent své původní hodnoty. Úředníci chicagské burzy začínají pociťovat hrozbu z orbity a zmrazí veškeré obchody s akciemi Tempelu, dokud se zprávy zvenčí nepotvrdí.

To přileje olej do ohně jinde. Roon vrhá celé náklady akcií na burzy v Ósace a Singapuru. V Mombase jejich hodnota klesá tak rychle, že tam ani nemusí zasahovat. Než hlavní burzovní program v Ósace vydá příkaz k zastavení veškerých obchodů, Tempel padne pod 900. Singapur platná pravidla ignoruje a akcie Tempelu tam pokračují v poklesu.

Orbitálové začínají s protiofenzívou a vyhláší okamžitou pětiprocentní dividendu. Zatímco Pony Express provádí jeden z posledních obrátů před přistáním, pád Tempelu se začíná zpomalovat. Akcionáři začínají důkladněji zvažovat všechny pověsti. Roon se tomu pokouší čelit tiskovým prohlášením, že Tempel není schopen ohlášenou dividendu vyplatit, protože má veškerý kapitál vázaný v chystané koupi Koroleva. Na to Spojený orbitální sovět reaguje prohlášením, že za dividendu ručí sdružené farmaceutické bloky, a k tomu se přidává Couceiro s osobním memorandem, v němž uvádí, že Tempel se tímto zbavuje akcií Koroleva, že pokus o převzetí firmy skončil neúspěchem, avšak veškerý takto získaný kapitál poslouží jako záruka dividendy. Dvojnásobná záruka ze dvou nezávislých zdrojů způsobí, že akcie Tempelu se začnou plazit zase vzhůru. Michael to zkouší s další šuškanou na stránkách tisku, ale nepotvrzené zprávy o Tempelu přestávají budit důvěru.

Z Roonovy velké krystalové UI se světelnou rychlostí šíří síť chladný puls. Kovboj se pod ním celý schoulí a ve své obličejové masce pocítí duchovitou závan odporné chuti. "Dosáhli jsme dna. Začněte nakupovat. Prodávát budeme při patnácti stech. Doufejme, že se přitom svezeme na bouři zisků a pak ceny zase srazíme."

Kovboj nasměruje trysky delty dolů a vznášá se nad nevadskou pouští. Příkazy k nákupu zavalují robomakléře. Tempel se zotavuje ještě rychleji, než se předtím hroutil. Při hodnotě 1500 se znovu objevují příkazy k prodeji, ale kupců při chuti je značná převaha. Ceny chvíli nejistě kolísají, když se vyplácí zisky, pak nastoupí Couceiro s dalším prohlášením.

Během několika dní bude z oběžné dráhy dopravena ochranou orbitálních stíhačů rezervní zásoba vakcíny. Všechny novinové plátky začínají uveřejňovat informace o bezpečnosti a účinnosti léku. Ceny akcií letí vzhůru.

Když akcie Tempelu překonají 2000 bodů, chicagská burza znovu otvírá trh i pro ně. Krkoun i Michael už vyčerпали všechny dostupné fondy. Veškeré akcie okamžitě převádějí do Roonova vlastnictví a posílají je do Venezuely. Když Pony Express zvolna klesá k přistávací platformě a z trupu se mu hladce vyklápí podvozek, hodnota Tempelu se stabilizuje na třech tisících.

Technický tým běží k deltě a táhne s sebou kamuflážní síť. Kovboj v srdci cítí beznadějný pocit. Zpráva, kterou Roon posílá do sítě, to jenom potvrdí.

"Vaše titulární převody nestačí k tomu, aby Couceiro rezignoval. Kdybych v tomto stádiu žádal, aby akcionáři hlasovali, jenom bych tím na sebe svedl podezření."

"Zbabělej hajzle!" zařve Kovboj. Probouzející se tělo mu hoří bolestí.

"Mohu se pokusit přemluvit pár jedinců ve správné radě, ale obávám se, že Couceiro za svůj dnešní výkon spíš sklídí obdiv než nepřátelství. Navrhuji, abychom si vyzvedli naše zisky a považovali tohle celé za první lekci."

"Bojíš se, že se dostaneš do palby, Roone?" ptá se Kovboj naléhavě. "Bojíš se hrát si s dospělejma?"

"Odpojil se od sítě," hlásí Reno. "Neslyší tě."

"Měl jsem ho zabít, když jsem k tomu měl příležitost," řekne Kovboj. Rozepne si popruhy a sundá si prilbu. Po čele se mu řine pot. Kryt kabiny se s hvízdáním elektromotoru zvedá. Žár pouště ho připravuje o dech, přestože kamuflážní síť

zastiňuje slunce. Krystal ho pálí v hlavě a srdce mu vybuchuje vztekem.

"Komunikační síť nerozebírejte," řekne Kovboj. "Budeme ji ještě potřebovat. Vysvětlím to později." Odpojí se od neurofaxu, vztyčí se v kabině a položí nohu na schůdky. Zespoda mu pomáhají ochotné ruce.

Hlavní štáb sídlí v bublině podobném stanu rovněž zamaskovaném sítí. Poblíž parkuje několik cisternových kamiónů s palivem a pár tanků. Vzduch kolem nich se chvěje žářem. Kovboj vpochoduje do stanu s přilbou v ruce.

Sarah ho uvítá u vchodu. Vidí jeho zbitý výraz a stín beznaděje v očích. Na čele má Sarah otisknutou rudou rýhu od headsetu, který měla nasazený, když byla napojená na síť. Napřáhne ke Kovbojovi ruce a přivine ho k sobě. Kovboj se zastaví na místě. Sarah mu tiskne tvář ke krku.

"Skoro se nám to povedlo," řekne. "Bylo to o fous."

"Ještě jsme neskončili," řekne Kovboj. "Kde je Flink? Nechci, aby tu komunikační síť zrušili."

Sarah poodstoupí a pohlédne na něj. "O čem to mluvíš?"

"Máme teď mnohem víc akcí, udělali jsme pořádný zisk. Naše pozice tím podstatně zesílila."

Sarah potřese hlavou. "A k čemu je nám to dobrý? Nemůžeme..."

Poryvy chladného vzduchu ovívají Kovbojovi čelo. Zdá se mu, že ho anti-g kombinéza svírá a stahuje ho k zemi..

"Když se mně podařil jeden sestřel," řekne, "podaří se mně i druhéj."

Na okamžik to vypadá, že se pro Sarah zastavil čas. Její tvář dostane šokovaný výraz. "Doprovod. Tentokrát budou mít stíhačky jako doprovod."

"Doprovod může jít do prdele." Kovboj uchopí Sarah za ruku a velkou bání stanu ji vede dozadu, kde zřídili oddělení komunikací. Tam sedí Flink mezi troskami operačního plánu, někdo rozebírá aparaturu a specialisti od Flash Force tomu s chladným profesionálním zájmem přihlížejí. Kovboj si pomyslí, že Flink ještě nikdy nevypadal tak staře.

"Flinku," řekne. "Poslouchej. Ještě není konec." Vidí, jak se k němu začínají otáčet hlavy. "Chci udělat ještě jednu akci."

A v hlavě už mu znějí trylky steelové kytary.

Kapitola

21

Sarah leží nahá a plná neklidu na svém kavalci v části stanové bubliny oddělené závěsem z průsvitného polymeru původem z Jupitera. Paže i krk má spálené sluncem, je to následek dlouhých hodin strávených venku při montáži podomácku vyrobených raket. Ochranný krém, který si sebou přivezla z Floridy, se v nevadské poušti příliš neosvědčil. Z ventilace šumí chladný vzduch, ale to jí náladu nijak nevylepší. Sáhne po láhvi s pivem, přitiskne si její chladivý povrch k čelu a její rozpálená kůže to vnímá jako vítaný kontrast.

A kde seženeš piloty, Kovbojiku? Tak zněla Warrenova otázka. "Máme pět delt... tedy šest, když nedáme jednu stranou na náhradní díly, ale máme jen tři piloty." Warren pomalu pokyvoval hlavou ze strany na stranu. "Většinu pilotů zabili na Čáře. A většina z těch, co přežili, nechce mít v týhle válce nic společného ani s jednou ze stran."

Pak si Sarah vzpomněla na fotografie na stěnách Blue Silk, na těch pár, které nezdobily černé stužky. Okamžitě ze sebe vychrlila, co věděla, a pak zavolala do Tamy. Maurice byl rázem na cestě na západ, s sebou přinejmenším třicet tisíc ve zlatě. Pak učinili pokus spojit se s dvěma starými stíhači, které Maurice doporučil. V jednom případě byli úspěšní.

Suroviny pro montáž raket přivezl vrtulník. Pod vlající kamuflážní sítí se dnem i nocí vyrábělo palivo a výbušniny.

"To jsem já." Je to Kovbojův hlas. Suchý zip závěsu se otevře se zvukem trhajícího se plátna. Kovboj vstoupí dovnitř a zase jej za sebou zatáhne. Po tváři mu stéká pot. Na sobě má dvojdílný vytahaný overal, čelo i ruce má spálené sluncem.

"Ahoj." Poklekne vedle ní, sehne se a políbí ji na prsní bradavku. Sarah mu podá pivo. Kovboj se posadí, zkříží nohy a napije se. "Dneska v noci mám z Colorada přivést jednu deltu. Vezmou mě tam vrtulníkem."

"A kdy se chceš aspoň trochu vyspat?"

Kovboj si dlaní setře pot s čela a pak si ji oře o stehno. "Vyspím se ve vrtulníku," řekne. "Nebudu pilotovat."

"Krucinál, Kovboji." Sarah se zamračí a vzepře se na loktech. "Potřebuje si odpočinout. Svlíkni se a pojď do postele."

Kovboj se zašklebí. "To teda nevím, jestli si zrovna tím nějak zvlášť odpočínám."

Sarah se posune, aby mu udělala místo a poklepe na slavník vedle sebe. Z hlasu jí zazní rozhodnost. "Bude se... odpočívat."

Kovboj odloží pivo, sáhne po zipu na overalu a v tom okamžiku se zarazí a strne. Sarah pootočí hlavu, zaposlouchá se a uslyší silící baryton helikoptéry přilétající od severu. "Do hajzlu," zamumlá Sarah. Vidí, jak Kovbojovi znovu stoupá do očí horečka, ten jas, který tam viděla před dvěma dny, když vystoupil ze své delty... je to láska k rychlosti a kovu, posedlost krystalovým neurofaxem a elektronickou expanzí vědomí, které se řítí rychlostí světla, nedotknutelné a osvobozené od všeho pozemského... Kovboj rozplete svoje dlouhé nohy a vstane.

"Promiň," řekne, ale myšlenkami už je pryč, ponořen do vnitřního kosmu, který ukrývá za svými očima z plastů. Pošle Sarah vzdušný polibek a odejde. Sarah sáhne po láhvi s pivem, uchopí ji a pak ji zase položí. Přesla ji žízeň. Převalí se na břicho a ucítí, jak jí chladné poryvy vzduchu z ventilace vysušují pot na zádech.

K večeru toho dne má službu v komunikacích. Rádiový provoz je minimální, množství relací je omezené, aby se snížilo riziko, že Tempel síť odhalí. Sarah sedí v tichu velké místnosti a pěnové polštářky headsetu ji tlačí do spáleného čela. Nesnáší zdejší vojenskou atmosféru, stráž a povinnosti přidělované shora, celý ten přehnaný důraz na bezpečnost a disciplínu, který se snaží nacpat její styl svobodné špinězy do svěrací kazajky. Obrazovka před ní je až na bílý kurzor prázdná. Na druhé straně místnosti jakýsi technik cosi provádí s kabely, izolačními páskami, zdírkami a konektory.

Klimatizace tu není o nic lepší než v jejím plastickém pokojíku. Sarah z čiré nudy natáhne na obrazovku řádku nesmyslných znaků a pak ji zase vymaže.

Uvědomuje si, že kdyby byla celou tu hru hrála správně, nedřepěla by teď tady v tom nafukovacím terči uprostřed bývalého polygonu pro pokusné nukleární výbuchy a nepomáhala by hrstce pouštních krys sestřelovat Orbitály v podomácku vyrobených tryskách. Mohla se dívat na Nevadu z beztlíže svého domova, žila by tam společně s Daudem v exemplární nedotknutelnosti kovu, očištěná od bahna, jež na ní ulpívalo po celý život. Kdyby byla dokázala jednat s Andrem chytřeji a nedopustila, aby se jí do jednání vetřela sentimentalita... byla by teď jinde, oddělená od všeho bezpečím vzduchoprázdna.

Klimatizační jednotka jí šeptá cosi o budoucnosti, která nikdy nenastane. Ví jaká budoucnost ji nejspíš čeká: zuhelnatělé mrtvolky pokryté roztaveným kovem, příchod smrti, jež bude mít podobu tváře s nejasnými rysy, ale bude mít Andreho kovové zornice, Cunninghamův šepavý hlas a přiletí rychle jako střela. Celá tahle legrační domácí dílna exploduje jako šrapnel a ti, kdo to přežijí, se budou navzájem rvát o to, aby se dostali do bezpečí.

Technik začne do něčeho bušit rukovětí šroubováku. Sarah se ušklíbne, uvolní se v křesle a posune si headset, aby si mohla utřít pot. Zavře oči, zakrouží hlavou a ucítí přitom, jak jí lupe v krčních obratlích.

Zní to sice hloupě, ale o lepším místě, kde by si zrovna přála být, neví.

V hlavě jí zazní signál předznamenávající telefonní hovor a na obrazovce se rozzáří světelný symbol. Sarah si upraví headset na spáncích a vyšle mentální odezvu. Nervy se jí smrštívají v odpověď na ledový puls vzdáleného krystalového šilenství.

"Tady Roon. Moji lidé zjistili den a přesný čas letu."

Sarah zapne magnetofon. "Jsme připraveni na příjem," řekne do mikrofonu, nechce se s Roonem vybavovat přes headset.

"Jsi to ty, Sarah?" Násilnou intimitu těch slov šeptaných v její hlavě ještě zhoršuje jejich sterilita a už vůbec nesnesitelnými je činí její představa Roona, sedícího ve svém kovovém zámku a laskajícího hebké vlasy jedné ze svých obětí. "Velmi dobře se na tebe pamatuji. Hladká, olivově zbarvená kůže a pak ty jizvy, které nosíš s takovým vzdorem. Byl bych tě poučil o marnosti takového vzdoru, Sarah. Naučil bych tě, co je to radostná podřízenost."

Ten studený, vzdálený hlas ji mrazí až do morku kostí. Bude muset nahrávku editovat, nedovolí, aby tohle poslouchal někdo jiný. "Nejsem Sarah," řekne. "Jestli nemáte žádnou zprávu, opusťte tuto frekvenci."

"Aha." I přes sterilitu Roonova hlasu dokáže Sarah vycítit, jak si libuje v jejím hněvu. "Jak si přeješ. Zboží doručí zítra Argosy, raketoplán třídy Venture. Čas přiletu je osmáct hodin třicet dva minut. Přistane v Edwards, nikoliv ve Vandenbergu. Doprovázet ho bude šest křižníků třídy Hyperion."

Sarah se rozbuší srdce. Zítra, to je příliš brzo. Kovbojovi piloti si spolu ještě ani jednou nezalítali. Edwards je vojenské a zkušební letiště Orbitálů, neslouží obchodní dopravě - Vandenberg tedy nejspíš není vybaven pro přistání křižníků. Jsou to velké lodě, schopné manévrovat v kosmu i v atmosféře. Ale je tady i dobrá stránka věci - Edwards leží blíž nevadské základny a bude tedy v doletu Kovbojovy delty delší dobu.

"Zpráva přijata," řekne Sarah a ještě jednou to pro jistotu opakuje.

"Je mi to líto, Sarah, opravdu." V tom kryogenickém hlase je iritující nadřazenost. "Vím, že je to příliš brzo na to, abyste se stačili náležitě připravit. Ale vaše porážka oddálí novou éru jen nakrátko. Nový řád bude nastolen navzdory všemu. Prostá nevyhnutelnost dat to vyžaduje."

Sarah vypne magnetofon. Snaží se ovládnout svůj vztek a mluvit klidně. "Budeme postupovat podle plánu," řekne.

"Raketoplán sestřelíme."

V Roonově hlase se objeví neznatelné zaváhání. "Rozumím," řekne. A jeho přítomnost se vytratí ze sítě. Bílý kurzor začne znovu blikat.

Mizero, pomyslí si Sarah. Jestli nám to krachne, jestli nám nezůstane vůbec nic, poctím tě návštěvou a proženu ti Wízla mozkiem. Až s tebou skončuju, bude tahle planeta o něco čistší.

Sarah si nalistuje Flinkovo číslo a zavolá mu do jeho kóje. S pomocí headsetu odstraní Roonovy komentáře a je s tím hotová právě ve chvíli, kdy se Flink objeví. Přehraje mu nahrávku a vidí, jak se jeho staré oči začínají naplňovat starostmi.

Dlouhou chvíli si beze slova ukrajuje kus žvýkácího tabáku. "Mohli bychom to zmáknout," prohlásí. "Ale pořád nám schází jeden pilot."

Sarah se skloní nad obrazovkou. "Tak já ti nějakýho najdu," řekne. Maurice jí pověděl o jednom člověku, který podle posledních zpráv žil v Catalině. Odstěhoval se a nikdo neví kam.

Sarah se probírá záznamy, najde jeho původní adresu a vyptává se sousedů. Jeden z nich se zmíní o Santa Barbaře, kde Sarah celý postup zopakuje. Tentokrát se jeden ze sousedů zmíní o Carson City. Trefa. Ten člověk bydlí hned za rohem.

Ukáže se, že zrovna nutně potřebuje třicet tisíc ve zlatě. Flash Force zařídí, že je helikoptérou dostane ještě dnes večer. Flink září a poklepává Sarah na rameno. "Dobrý, Sarah. Máme tým v kupě." Převaluje si tabák v ústech z jedné strany

na druhou a rozhlíží se po jednom z plivátek, které si sem s sebou přivezl. "Tvůj Maurice přiletí dneska večer. Musím dát piloty dohromady, aby jim mohl udělat přednášku o orbitální taktice."

Vojáci, už zase. Sarah je ráda, že se s tím nebude muset zabývat. Ještě hodinu u obrazovek a pak si může udělat přestávku na oběd. Ale i tak to bude jídlo podávané hromadně ve zvláštním stanu a to jí příliš připomíná její dětství v uprchlických táborech, než aby se na to dokázala těšit.

Flink se odšourá. Sarah se dívá na blikající kurzor a přeje si něco studeného k pití. Najednou se kurzor rozběhne po obrazovce v přívalu dat a Sarah zalechtá na spáncích nový hlas: "Chtěl bych mluvit se Sarah. Řekněte jí, že volá její bratr."

Sarah pocítí vřelý dotek. "To jsem já, Daude."

"Sarah, co to bylo za chláпка, co jsem s ním právě mluvil?"

Sarah se podívá na technika, který si pořád ještě hraje s kabely, a přeje si, aby měla víc soukromí. "To vážně nevím. Nějaká spojka, nejspíš."

"Vážně se jmenuje Randolph Scott?" Daudův hlas zní nějak divně. Jako kdyby byl unavený nebo zfetovaný. Sarah uslyší kdesi v žilách varovný šepot.

"To pochybuju." Ztlumí hlas a promluví důrazně do mikrofonu. "Jak se máš? Kde jsi?"

"Mám se fajn. Našli jsme si s Nickem byt. Měl ulitý stranou nějaký peníze."

A kde tys to sehnal? To Nick platí ty endorfiny, co si láduješ do žíly? Sarah se chce ptát dál, ale odpovědi zná už předem, ví, že dokud se bude schovávat tady v Nevadě, pravdu se nikdy nedozví.

"Otravovali tě? Hlíďají tě?"

"Pokud vím, tak ne." Pak se v pozadí ozve zvuk, takový domácí, jako když někdo zabouchne dveře od ledničky, a Sarah se rázem začne vařit krev.

"Odkud voláš? To voláš z toho bytu?"

"Ne." Daudově odpovědi předchází malé zaváhání a Sarah si je jistá, že lže. Úplně ho vidí před sebou, jak stojí u telefonu s cigaretou a nervózně přitom třká očima.

Sarah se nakloní k monitoru. Hlas má tak naléhavý, že i technik na opačném konci místnosti otočí hlavu a podívá se na ni. "Daude, řekni mi to. Nebudu na tebe našťvaná, když mi to řekneš."

"Ne," řekne Daud. V hlase se mu ozývá zjevná zloba. "Proč mně nikdy nevěříš? Vždyť jsem ti právě řekl, že ne."

Sarah ho zná příliš dobře, a tak ví, že i tohle je lež.

"Daude, začaly se tady dít věci," řekne rychle. "Teď s tebou nemůžu mluvit. Zavolám ti, až to bude bezpečný."

Daud vyprskne vzteky. "Ty mrcho jedna! Řekl jsem ti přece..."

"Mám tě ráda." Vysloví to hluše a zároveň rukou praští do tlačítka, kterým se přerušuje spojení. Podívá se na obrazovku a nevidí nic podezřelého. Pak pohlédne na technika. "Narušení bezpečnosti," řekne. "Omamte to někomu. Jsem si jistá, že ten hovor někdo odposlouchával."

Kapitola

22

Sarah stojí s Mauricem na plochem povrchu pouště a tep mohutného srdce, jenž otřásá zemí, jí vyráží dech. V temnotě visí Kovbojova delta, její ladný černý obrys se rýsuje proti nebi a její dolů obrácené trysky zvedají neprůhledný mrak, který se žene nocí plnou hvězd. Sarah mhouří oči v tom uragánu prachu a cítí, jak jí tuhnou svaly na ramenou v očekávání, že se na ně někdo vyřítí z oblohy...

Časový plán je příliš nabitý, řekli jí. Do akce se jde zítra odpoledne, je vyloučeno přemístit základnu a přitom chtít stihnout let. Nedomníváme se, řekli jí, že by je jakýkoliv program dokázal vystopovat takovým množstvím spojek rozmístěných po síti. Bude prostě třeba zesílit obranu, přivést letecky víc lidí a zbraní a doufat přitom, že experti od Flash Force se nemýlí.

Delta přistála, vytí motorů slábne. Písečná bouře polevuje. Nacházejí se asi kilometr od hlavního stanu: delty jsou rozmístěny po větší ploše, aby se nedaly tak lehce objevit. Sarah zjistí, že hledí vzhůru do dýmky poseté tmy a její napětí nepolevuje. Pak si uvědomí, že čeká na dopad meteoritu. Jestli Tempel zná jejich polohu, je to ten nejjednodušší způsob, jak se jich zbavit.

K deltě spěchá technický tým s kamuflážními sítěmi. Krypt kabiny se zvedá, Kovboj se napřimuje a od jeho černé přílby se odrážejí hvězdy. Sarah se vydá směrem k němu, zatímco na třpytivý písek klesá žebřík. Slyší, jak ji Maurice tiše následuje.

"Kovboji, volal mě Daud a..."

"Já vím. Řekli mi to už během letu sem. Udělal jsem pár extra úhybnejch manévru pro případ, že by nás tady hledali." Je unavený. Sarah to na něm vidí i ve svitu hvězd. Kolem nosu a brady má rudý pruh - v místech, kde se mu

anestetická maska zařizla do kůže. Sundá si přilbu a otře si pot. "S tím tvým bráchou bysme měli něco udělat, Sarah." Sarah se naježí. "To je můj problém." Možná ho dostali, napadne ji, možná tam s ním Nick seděl celou dobu a hučel do něj, na co se má ptát. Anebo to Daudovi prostě už bylo jedno a nechtělo se mu namáhat svoje nové nohy tím, že by se vydal k jinému telefonu.

"Ten tvůj problém možná profláknul naši základnu. Kvůli tvému problému tady můžeme všichni zařvat." Kovboj natáhne ruku v rukavici, aby se dotknul hojících se modřin na její tváři. Sarah odvrátí hlavu. "Je to jeho vina," řekne Kovboj.

"Není." Břítce. "To byla moje chyba, ne jeho."

"Klidně je nechal, aby tě přepadli. Či to byla chyba?"

Sarah neodpovídá, jen vrtí hlavou. Někde mezi očima a nosem cítí bodavou bolest. Daud je schopen zradit, to ona dobře ví, ale tím se pro ni nic nemění. Nesnímá to z ní odpovědnost za to, co ho dělá, jakým je, a taky ji to nezbujuje odpovědnosti za vlastní zradu, které jí zjizvily srdce i tvář. Místo toho opustila své vlastní cíle i šanci uniknout tomuhle životu... Sarah cítí, že má díru v hrudi, jako by jí odtamtud někdo vyrval smysl existence a zanechal tam jen pusto a prázdno.

Kovboj se od ní otočí k Mauricovi a napřáhne ruku. "Jsem rád, že jste tady," řekne.

Mauricův tichý posmutnělý úsměv jakoby pozměnil celou tvářnost noci. Oči mu září jako pár vzdálených umělých měsíců. "Těší mě, že jsem k tomu dostal příležitost." Pod límcem košile má kolem krku obtočený modrý hedvábný šátek, zašlý symbol své staré příslušnosti.

"Vy jste poslední. Připravil jsem pro vás instruktáž... O křižnících Hyperion a jejich pravděpodobné taktice..."

"Ted? No tak se do toho dáme."

Sarah je následuje při jejich dlouhé procházce k báni stanu. Rozmlouvají spolu leteckým žargonem plným slangu, který zní rozhodně konfužněji, než je nutné. Tajný jazyk jejich klubu, pomyslí si Sarah, výlučné společnosti, která zvývá rychlost a strojové násilí.

Na schůzku nejde, stejně by to pro ni nemělo význam. Dá si místo toho sendvič a studenou limonádu, odejde do svého pokojíku, svlékne se a natáhne se na kavalec. Vzduchové potrubí monotónně vzdychá. Do příští služby jí schází ještě šest hodin, bude vyrábět rakety ve výhni montážního zákopu.

S hlavou na polštáři a pohledem upřeným na šedý obrys vlastního lokte přemítá o několika posledních týdnech a pokouší se přijít na to, kdy přesně u ní došlo k posunu hodnot, kdy vlastně opustila svůj sen... Někde, daleko od ní i od Dauda, se cosi pohnulo a zaujalo komplexnější tvar. Boj o přežití, boj o záchranu sebe i bratra, byl poměrně prostý cíl - to a pak ještě únik z bahna. Žít pro nové hodnoty a zachovávat jim věrnost je daleko složitější. Lidé jako Kovboj, pancéřáci a piloti, se nesnaží jenom přežít, pokud Sarah ví. Nežnou se tak okázale do záhuby jako Stříbrní Apačové, ale v jejich usilování o absolutno je něco, co ji zarazí... Každý let je pro ně hledáním zapomnění a ještě se navzájem poměřují tím, jak hluboko dokáží proniknout do temných očních důlků práchnivé lebky tam na obloze - proniknout tam a přesto se dokázat vrátit... O Kovbojovi všichni mluví, jako kdyby byl nesmrtelný, jako by byl obdařený nějakým zvláštním kouzlem, ale Sarah ví že jestli bude Kovboj dál napínat tu tenkou slupku, která ho dělí od temnot, jednoho dne praskne a on se vývrtkou zřítí do hlubin noci.

Během několika hodin možná zbude ze všech šesti delt jen roztavený epoxid uprostřed kalifornské pouště a vrcholný cíl jejich pilotů tím bude naplněn, jenomže co si Sarah počne se svými nově přisvojenými hodnotami? Tohle malé stanové městečko tím ztratí svůj účel, svůj ústřední smysl. S trochou štěstí by ji lidé od Flash Force mohli svézt do nejbližšího města. Daud je slaboch bez víry v cokoli, ale Sarah je přesvědčená, že ho dokáže přimět k životu.

Pochybuje, že by se jí totéž podařilo u Kovboje.

Té noci za ní nepřijde: instruktáž se protáhne a brzo ráno nastane problém s jedním tryskovým motorem, u kterého je třeba zkušených rukou. Sarah leží na zádech a dívá se do stropu. Uvažuje, jestli to přijde, jestli spatří záři padajícího meteoritu dřív, než ji zasáhne tlaková vlna.

Stane se to uprostřed odpoledne. Sarah se v zákopu zabývá poslední ze dvou raket vzduch-vzduch, které jsou uloženy do přepravních závěsů a určeny pro Mauricovu deltu, která je ukrytá pod kamuflážní sítí asi dva kilometry odtud. Sarah má na sobě jenom jednoduché plavky a tenisky, její krunýř a zbraň visí na jednom z pumových závěsů. Kovboje zahlédla pouze jednou při snídani ve společnosti ostatních pilotů. Od té doby neviděla nikoho - kromě tří mužů, kteří s ní pracují na raketách, a Maurice, který trpělivě sedí ve své deltě a čeká, až mu rakety zasunou do drážek závěsů pod křídly.

A náhle se rozřinčí poplašné zvonky. Sarah se prudce napřímí, uvidí prázdné a zděšené tváře mužů montážního týmu, pak sáhne po samopalu, po své neprůstřelné bundě a kalhotách. Vrhá se k malému úzkému zákopu pár metrů opodál. Nechce, aby ji boj zastihl v blízkosti takového množství výbušnin.

Skáče do zákopu, už teď bez dechu v tom nesnesitelném vedru, a sáhne do kapsy bundy pro inhalátor s tvrdákem. Slyší vytí poplachu, dusot nohou a stoupající kvílení motorů, jejichž turbíny nabírají otáčky... Tvrdák se jí řítí nervy a její svaly i krev se probouzejí k životu. Nasouká nohy do kalhot a zápasí se zipem. Pak uslyší, jak něco nad ní rozráží vzduch a na vteřinu ji to ochromí. Zadíává se vzhůru do modři nebe, podle zvuku očekává, že se tam objeví černý bodec orbitálního křižníku a bude jí mřít přímo mezi oči... Nevidí nic. Tlaková vlna jí mřstí o stěnu zákopu. Vzduch je plný písku, který se sype shora. Ozývá se další svistot a nastávají další otřesy. Dělostřelba, uvědomí si Sarah. Minomety nebo něco podobného, hodně velké. Zасыpávají svými projektily prostor základny.

Sarah se posadí a vykašlává z plic písečnou drť. Když si navléká bundu, prach smíšený s potem klade tkanině odpor. Výbuchy se vzdalují, a tak se rozhodne riskovat jeden pohled přes okraj zákopu. Mrknutím zažene z očí písek a pot, právě včas, aby na podélné vyvýšenině vzdálené asi tři čtvrtě kilometru zahlédla hranaté pancíře čtyř ujíždějících tanků. Zvedají takové množství prachu, že to až vypadá, jako by půl pouště vletlo k obloze. Návrší vzplane hrozným

jasem; automatické systémy, instalované tam Flash Force, odpalují svazky raket. Někde vzadu za Sarah někdo nařiká. Jeden z Flinkových tanků se dává do pohybu a na rovném terénu nabírá rychlost. S vytím projíždí za ní a Sarah si uvědomí, že se dostala do křížové palby. Praští sebou na dno zákopu.

Pronikavý hvizd ve vzduchu, neustálé ořesy, řev motorů a sténání kovu. Výbuchy dopadajících min se přemísťují sem a tam a přeorávají zemi. Na chvíli se zdá, že se opět vzdalují, a Sarah se znovu odváží vyhlédnout ven.

Přímo před ní a poněkud vpravo stojí zasažen jeden z tanků útočnicka, z jeho zadní části se valí černý kouř. Z minikanónu na jeho hřbetě se blýská a zní basový rachot.

Dveře nákladového prostoru jsou spuštěné, ven vybíhají muži v pouštních maskovacích uniformách a černých přilbách, rozptylují se vějířovitě po terénu. Zdá se, že se pohybují synchronizovaně, otáčejí hlavami a zkoumají pohledem okolí. Každý z nich se dívá jiným směrem, takže oddíl má neustálý přehled o tom, co se děje v okruhu třisetšedesáti stupňů kolem něj. Paže i nohy mužů se pohybují se znepokojivou rychlostí a účinností. Všichni mají neuromontáž a jsou vybaveni krystalem pro skupinový boj zblízka, vysoko nad třídu, ve které se nachází Sarah. Je vděčná za to, že jsou mimo dosah jejího samopalů a tedy v ní nebudí pokušení vystřelit a stát se tak terčem jejich palby. Další z tanků protivníka se prožene kolem a táhne za sebou prašnou clonu. Sarah se po něm otočí, právě když najede přímo do jedné ze zaparkovaných delt a odhodí ji jako auto dětskou tříkolku. Delta sebou smýkne stranou a její konstrukce se zaskřípěním povolí. Tank se řítí dál, z přidě mu vlaje maskovací síť. Pak clona prachu dorazí k Sarah a znemožní jí výhled na okolní svět.

Panika jí svírá hrdlo. Na tohle můj krystal nestačí, pomyslí si. Seskočí zpátky na dno zákopu a uchopí samopal. Jestli jí sem někdo vleze, tak ho zabije; jinak se do toho nemíni plést a počká, na čí stranu se přikloní vítězství. V takovéhle situaci je holka zběhlá v pouličních potyčkách dobrá leda jako kanónenfutr, to Sarah ví až příliš dobře. Je na čase přenechat obranu profesionálům od Flash Force, jsou za to koneckonců placení. Tvrdě jí bouří v žilách, opře se zády o stěnu zákopu a namíří samopal na jeho protější okraj. Doufá přitom, že v dané chvíli bude dostatečně rychlá.

Planetou pod ní cloumají exploze. Do burácení raket a kvílení trykových motorů se přidává praskot ručních zbraní. Prach se na Sarah valí v celých mračnecích, usazuje se jí na pažích, v klíně a na řasách. Rychlými pohyby ho neustále smetá s Heckler & Kocha. V jedné chvíli se stěna prachu protrhne a Sarah spatří přímo nad sebou deltu, která ztratila rychlost a po křídle se řítí přímo na ni. Podle výrazné konfigurace stroje poznává, že je to Maurice. Pak uvidí stříbrný záblesk rakety, která mine jeho vnější křídlo a šikmo zmizí někde na obloze. Bezmocně čeká na dopad těžkého epoxidového trupu, který ji rozdrtí, ale zdá se, že si křídla delty uchovala přece jenom trochu vzlaku, aby se udržela ve vzduchu; letadlo provede klouzavý obrát a zmizí jí z dohledu. Mauricevi se nějakým způsobem podařilo raketě vyhnout, aniž přitom padnul do smrtelné pasti gravitace.

Kolem začínají zase dopadat miny a Sarah se schoulí hlouběji do své bundy. Pak minomety utichnou a Sarah si uvědomí, že palba se zmínila. Většinou se ozývá střelba z ručních zbraní a do toho jen občas zabouří minikanón nebo zašteká kulomet. Prachem na obloze začíná prosvítat modř. Sarah se posune, přikrčeně se postaví na nohy a opatrně se podívá ven.

Z rozrytého povrchu pouště stoupají sloupky dýmu. V dohledu má Sarah čtyři zničené tanky, jednu rozdrcenou deltu, rozmačkanou limuzínu patřící Flash Force a rozpáraný kamion s palivem, který jasným plamenem hoří. Krajina je posetá těly, většina z nich jsou Flinkovi lidé ve světlých overalech. Sarah nevidí, že by se někdo z nich hýbal, ale odněkud zaznívá střelba. Po obloze se míhne černý dravčí profil, je to Maurice a z křidel jeho delty slehají plameny, jak odpaluje rakety. Sarah slyší výbuchy, ale nevidí, po čem střelí. Pak se delta znovu vznesl k nebi.

Sarah seskočí zpátky na dno zákopu. Když se pokouší otřít si prach s potem na obličej, rozmaže si ho. Tvrdě se v ní potýká s únavou, samotné úsilí přežít boj ji vyčerpalo. A tohle všechno, pomyslí si, na ně seslal Daud jediným telefonátem. Pocítí, jak se jí lícni svaly napínají a její prsty pevněji sevrou pažbu samopalů. Představí si, jak Wízl rve Daudovo nové tělo a seká po jeho falešných modrých očích. Slyší Daudovy zmatené výmluvy, zatímco proti němu vyráží metodickými údery...

Nad hlavou jí prosvíští delta. Veškerá palba utichla. Sarah slyší, jak se kolem dávají do pohybu auta a kamióny. Setřese ze sebe předchozí vizi a znovu vyhlédne ze zákopu. Vidí, jak se ze země zvedají muži v černých přilbách a maskovacích úborech a zvedají ruce nad hlavu. Kolem projíždějí lidé od Flash Force a nahánějí je dohromady. Žoldáci, pomyslí si Sarah hněvivě. Při vzájemném zajetí platí jejich dohody o slušném zacházení a posléze propuštění. V jejím světě je to jinak, tam se chyby neodpouštějí.

"Technický personál se okamžitě nahlásí vedoucím svých týmů," zahučí tlampač od hlavního stanu. "Provedeme sčítání." Sarah vyleze ze zákopu. Příští půlhodinu stráví v chaotickém klubku vyčerpaných pohybů a frenetickým úsilím kolem četných hnaných výjevů, v neustálém očekávání nového poplachu a zvuků dalšího útoku.

Maurice přistane se svojí deltou, Sarah vyvleče obě své rakety ze zákopu a zamíří s nimi k ní. Přibíhají také ostatní zbrojníci, aby doplnili munici v zásobnících minikanónů. Sarah se dovídá, že Maurice je vlastně všechny zachránil, byl jediný pilot, který v okamžiku útoku seděl ve svém stroji. Přeletěl návrší a rozstřílel minomety za ním, když se zaměřovaly na zbylé delty. Potom se přidal k palbě na útočící tanky. Dvě delty byly zničeny na zemi a zbytek - rozptýlený mezi terénními vlnami a skrytý pod kamufláží - se zachránil, částečně i proto, že útoku se postavily do cesty dva tanky a schytaly většinu nepřátelských raket.

Když Sarah dojde k deltě, Maurice stojí v kabině. "Maurici," zeptá se Sarah, srdce jí divoce buší, "kde je Kovboj? Víš o něm něco?"

"Je v pořádku. On i Pony Express. Přečkal celou bitvu v zákopu."

Sarah vydechne úlevou a pokusí se o úsměv.

"Všechno bude dobré, Sarah," říká Maurice. "Ten raketoplán sundáme." Navzdory jeho ujišťování pocítí Sarah nejistotu, když vidí, že ty dvě rakety, které mu instaluje pod křídla, jsou taky jediné, jež mu zbývají. Ostatní spotřeboval

na tanky.

"Je to dobrý." To právě nesou kolem Jimiho Gutierrezu na improvizovaných nosítkách z pokrývky. Má úplně zčernalou kůži na těle a obě nohy ohořelé až do výše stehů. Kupodivu je ještě při vědomí. Usmívá se, rovnátka se mu blýskají v popálené a rozdrásané tváři. "Je to dobrý, ještě pořád mám své zdiřky."

Sarah zamává Mauricovi a běží k hlavnímu stanu. Zřítíl se na zem, ale právě ho znovu vztyčují a připravují vše v něm k evakuaci. Všechno se balí a stěhuje, raněné bude třeba převést do nemocnice ve Vegas. Když Sarah kluše přes kamenitou poušť, míjí dvojici nepřátelských pancéřáků, kterou právě popravují dva Flinkovi technici. Dávky ze samopalů se v ozvěnách vracejí od vzdálených kopců. Pancéřáci, právě tak jako Sarah, nepodléhají profesionální zdvořilosti, jakou mezi sebou navzájem praktikují žoldnéři. Zbytek útočníků, kteří přežili bitvu, se s nenuceným výrazem potí ve vyrovnaných řadách, zatímco jim odebírají jejich krunýře a zbraně. Jsou to japonští profici, které v noci přivezl suborbitální raketoplán. Sarah mezi nimi spatří světlavou drobnou postavu a zůstane stát jako přimražená na místě. Je to jeden z Cunninghamových asistentů, ten menší. Půlku obličeje má odřenou a na bílé tilko mu stéká krev. Krev mu prosakuje i přes improvizovaný obvaz na jedné ruce. "Sarah," řekne.

Z očí jí vyšlehne plamen. Čipy způsobí, že její další pohyb je lehký a ekonomický. Umístí mu jednu dávku do prsou, dívá se, jak padá k zemi a vidí přitom ostražitě pohledy Japonců, kteří ustupují stranou, aby se střelbě nedostali do cesty.

"Hej," řekne jeden z mužů od Flash Force a pozvedne svou zbraň.

"Tenhle sem nepatří. Je to zaměstnanec orbitálů." Přestože jí zmítá zuřivost, Sarah se daří udržet nevzrušený tón. "Na něj se žádný úmluvy nevztahují." Profík na ni nejistě hledí. Malý knírek má pokrytý prachem. Pod vpadlými očima má červené kruhy. Sarah zasune samopal zpátky do pouzdra a vycení na něj zuby. "Jestli v týhle skupině objevíte ještě někoho, kdo není šikmák, tak je to Orbitál. Kde jste toho chlápka zajali? Cunningham - Calvert - byl nejspíš s ním." Sarah vidí, jak se vojákově napínají šlachy na krku. Jeho hlas je přitlumený výkřik. "Kdo jste k čertu zač? Nemám žádný instrukce, aby..."

Za sebou uslyší Sarah vzrůstající jekot motorů. Otočí se k blábolícímu profíkovi zády a spatří, jak se z pouštních úkrytů zvedají delty a jako černí brouci se vznášejí na sloupech chvějícího se žaru. Zvuk se změní, když se začnou pohybovat vpřed a jejich špičaté přídě zamíří jako tmavé prsty k obloze.

"Hej. Kdo jste?" brebentí dál profík. Sarah se dívá do jeho tváře poseté kapkami potu, vidí jeho vytřeštěné oči a třesoucí se ruce, kterými svírá zbraň. V intenzitě, s kterou vychrlí svoji otázku, se zračí všechen jeho potlačovaný strach.

"Hej, chci vědět..." Muž je na pokraji pláče. Sarah se dívá za deltami, které mizí na nebi. Dech se jí zadírá v krku.

"Zatraceně," vyrazí ze sebe zajíkávě muž, "to přece nemůžete... jen tak někoho... zastřelit... To nejde... Musíte k tomu mít oprávnění."

Slzy mu tečou po zaprášené uniformě a vytvářejí tam nové a čerstvé stružky. Sarah utíká do hlavního stanu, najde tam důstojníka a pustí se do vysvětlování. Ukáže se, že dotyčný muž byl zajat společně s obsluhou minometu zničeného Mauricovými raketami ještě předtím, než měl možnost zmizet.

"Calvert tam byl nejspíš s ním," řekne Sarah. "To on řídí místní operace Tempelu. Měli byste ho rychle najít." Delty už dávno zmizely ve slunci, když se k palebným stanovištím minometů v závojích prachu vydají dvě terénní vozidla plná vojáků od Flash Force. Sarah jede s nimi, sedí vedle důstojníka na zadním sedadle jednoho z vozů.

V poušti leží zničená černá roura minometu, dobrých dvě stě metrů od místa, odkud ji vymrštil výbuch munice způsobený Mauricovými raketami. Jsou tu také pozůstatky komunikační aparatury, pomocí které nájezdníci udržovali spojení se svou základnou. Důstojník přejíždí nerovné kopce pohledem svých uměle adaptovaných očí. Pak ukáže jedním směrem. "Místo srazu pro zpáteční transport měli nejspíš támhle," prohlásí a vydá rozkaz, kterým většinu mužů Flash Force vyše pěšky za jejich kořistí. Oba vozy postupují po křídlech, aby si tak Cunninghamovi pěšáky nadehnaly. Sarah se drží postranice vozu, který poskakuje po terénu. Po vnitřku krunýře jí teče pot a kůži jí pokrývá prach. Napjatě sleduje poušť, prsty svírá pažbu samopalů.

Přijde o finále. Zleva zarachotí střelba a důstojníkovy vysílačka něco zaprská. Důstojník poklepe řidiči na rameno a ukáže mu směr. Vůz se otočí a v rozrůstajícím se oblaku prachu rychle vyrazí vpřed.

Zabila ho rána do hlavy. Kulka mu vnikla do oka a odnesla s sebou většinu zadní části lebky, ale přesto je patrné, že je to Cunninghamova tvář. Sarah pohlíží z vozu na mrtvolu pokrytou prachem, na polámanou ocelovou pružinu, která bývala Cunninghamem. Důstojník na Sarah tázavě pohlédne.

"Živýho byste ho stejně nedostali," řekne Sarah. Důstojník přikývne a pohlédne na mrtvého s určitou dávkou respektu.

"Naložte ho dozadu," řekne. Vojáci vhodí tělo do vozu a pak sami nasednou. Sarah se dívá, jak sebou mrtvola při otřesech vozidla hází ze strany na stranu. Dívá se na Cunninghama a myslí na tu chvíli, kdy ho viděla naposledy: tam vzadu v Plastic Girl, když se loučili a kdy si nepřála nic jiného, než mít jeho letenku, mít ji za každou cenu. A tímhle, pomyslí si, za ni zaplatil. Mělkým hrobem v poušti. Žumpák, který se vrátil umřít zpátky na Zem.

Pohlédne k západní obloze. Tam někde je Kovboj, nejspíš už se rve s žokeji Tempelu. Sarah zvedne ruku k hrdlu - cikánka, která se dotýká amuletu.

Ví, že tam někde vysoko, mimo dosah jejího zraku, je nebe plné ohně.

Kovbojovým srdcem kлокotá alkohol. Epoxidová kůže mu žhne, když se dotýká vzduchu. Pony Express opisuje táhlý oblouk nad Kalifornií a noří se do potmělého úseku oblohy, kde neexistuje nižší rychlost než Mach tři. Kovboj přilétá na plánované místo útoku pozdě. Ví o tom a žene se po střeše světa nejvyšší možnou rychlostí. Mezi výpadkem spojení způsobeným ionizací při brzdicím manévru raketoplánu a jeho přistáním v Edwards uplyne necelých sedm minut a během té doby ho delty musí vyřídít. Až ta honička a bitva nad Mojave skončí, Kovboj nebude mít podle všeho dostatek paliva na zpáteční cestu; bude muset doufat, že se mu podaří přistát někde na rovném kousku pouště nebo na dně některého vyschlého jezera.

Potom sežene cisternu s palivem, natankuje a snad se dostane do Colorada.

Písek pod obličejovou maskou ho štípe do tváře. Malá zrnka vzpomínek, která mu nedávají zapomenout na dusné odpoledne strávené v úzkém zákopu, kde se společně s Flinkem krčili, zatímco minomety Orbitálů rozrývaly zem a delty hynuly pod chobhamskými pancíři s tryskovým pohonem. K takovému druhu boje neměl Kovboj ani chuť, ani uzpůsobené čipy.

Ale teď nadešel čas pomsty. Kovboj už cítí pulsující energii radarů pronikající k němu z výšin nebeských sfér. Sedm výrazných signálů. Dva křížníky v čele se zataženými křídly prorážejí atmosféru a za jejich tepelnými štíty se táhne stuha ohně. První sled, který má vyčistit cestu ode všeho, co snad přežilo útok v Nevadě. Třicet kilometrů za nimi raketoplán se svými výkonnějšími radary. Nakonec dvě dvojice křížníků ve vzdálenosti dalších třiceti kilometrů.

"Tady Kovboj. Cíl v dohledu."

Zatímco mu ze země potvrzují příjem, amatérská produkce Orbitálů si vyslouží Kovbojovo pohrdavé zavrčení. Vypadá to, že se zákoní jakživ nenaučí, že křížník se zapnutým radarem vyrazí svoji polohu pasivním detekčním systémem dávno předtím, než se cokoliv ukáže na jeho vlastní radarové obrazovce. Orbitálové pravděpodobně zaregistrují Kovboje na infračerveném pásmu dřív, než se jim objeví na radarech.

Delty se řítí na Orbitály také ve dvojicích. Kovboj je v čele a jeho číslo dvě, bývalý žokej Andy, je o tři kilometry vzadu vlevo nad ním. Diego a Maurice, oba veteráni Space Force, letí v druhém sledu o třicet pět kilometrů dál.

Kódované rádiové emise Orbitálů se snášejí jako liják na Kovbojův krystal. Hnědý okraj kalifornského pobřeží se propadá do moře. Křížníky vpředu se ve zkrácené perspektivě promítají Kovbojovi do mozku jako infračervené projektily. Dá signál Andymu a Pony Express se pustí do tance, celá jeho konstrukce vibruje, jak se snaží vyhýbat nepřátelským laserům. Delta poskakuje nahoru a dolů, vychyluje se do stran, narovná se a znovu se vychyluje. Kovboj překontroluje systémy a zjišťuje, že úder atmosférického kladiva snášejí dobře. Na trupu ucítí pulsující dotek mikrovln a pak ještě jeden - radarové střely Orbitálů jsou na cestě. Vypustí kamuflážní raketu, která by měla vykazovat silný odraz a hned potom vypálí radarovou raketu, aby křížníky odradil od používání mikrovln. Za okamžik mu Andy potvrdí, že udělal totéž. Kovbojovy senzory na chvíli zdívočí na důkaz, že zkřížil dráhu laserovému paprsku, a Kovboj se přitom děsivě zašklebí. Tuhle šarvátku pár lidí nepřežije a on má za to, že tentokrát by to měli být piloti Tempelu. Je čas, aby jim někdo ukázal, zač je toho loket.

Kolem krytu kabiny se mihne stříbrný záblesk radarové střely, která se vzhledem k sčítání rychlostí pohybuje osmkrát rychleji než zvuk. Kovboj posměšně zaryčí do své obličejové masky. Pak se na levoboku objeví infračervený záblesk a Andy hlásí, "Jeden jsme trefili, Kovboji!" Hned nato se Pony Express zakymácí, když prolétá brázdou zvířených plynů za křížníkem a přitom vypouští termitové světlice, aby zmátl protivníkovy rakety vybavené tepelnými senzory. Mezi deltou a raketoplánem už nestojí nic.

Kovbojovy nervy, napnuté jako struny steelové kytary, vydají triumfální akord. Minikanón na horní části trupu se vysune do prostoru a spustí svůj řev. K cíli se začne zvedat ocelová smršť. Argosy je sice menší a manévruje snadněji než raketoplán, s kterým se Pony Express utkal dříve, ale delta je i tak bez obtíží schopná kolem něj opisovat kruhy. Nové nebezpečí se blíží zezadu, radarem naváděné střely křížníků v těsných sbíhavých křivkách. Kovboj pokračuje v palbě, vypouští protiradarovou kamufláž a vyhne se raketám bočním skluzem. Na konci manévru směřuje jeho pravé křídlo kolmo dolů k opalizující modři Pacifiku, jehož hladina připomíná bezedné matové sklo s neznámou geometrií... a pak se před ním objeví raketoplán jako obří stín s černou přídí a po jeho gigantických křídlech se rozbíhají puvučiny sonických rázových vln. V příštím okamžiku je zase pryč, ale přesto stačí zanést svoji podobu do zaměřovačů Kovbojových očí. Nezdá se, že by Kovbojovy pokusy provrtat ho palbou minikanónu způsobily větší škody. Pony Express se zatřepetá ve zvířené brázdě vzduchu za jeho kýlem a všemi žebry jeho trupu proběhne mocný sonický třesk, jenž se podobá neslyšitelnému zemětřesení, které lze ucítit jen v kostech a vnitřnostech... Krystal žhne Kovbojovi v hlavě, když vykroutí nos delty vzhůru, vysune aerodynamické spojery a ubere plyn. Při přetížení, které mu odkrývá mozek se mu napnou svaly na krku. Potom Kovboj nos delty zase skloní a zatímco zvyšuje přívod paliva do motorů, odpálí rakety, které provedou loping a pustí se za raketoplánem.

Manévr, který právě vykonal, je v branži známý jako jojo a měl by ho navést do klasické pozice pro jasný sestřel za zádi raketoplánu, avšak připravil ho o rychlost a chvíli potrvá, než to dožene. Mezitím znovu cítí dech Orbitálů v zádech.

Druhé dva křížníky se na něj snášejí jako jestřábi ve střemhlavém útoku jako vystřiženém z učebnice a jejich velké raketové motory jim udělují zrychlení, o jakém se deltám může jen snít. Kovboj pronásleduje Argosy a pokračuje přitom

v kličkování, ale zásah laserem mu spálí několik zadních senzorů a přitom vidí, jak mu po stopě vyrazily stříbrné rotující jehly raket s tepelnými čidly.

S tím Andy i on počítali předem. Jakmile minul raketoplán, udělal Kovboj jojo doprava a Andy stejný manévr doleva, a tím vytvořili pro křižníky dva rozdílné rozbíhavé cíle. Křižníky si vybraly Kovboje a zůstaly přitom ve formaci. To vytvořilo prostor pro Andyho, který, když dokončil svoje jojo, má křižníky přímo před sebou. Krystal mu bzučí tónem raket připravených k odpálení. Vystřelí dvě a ty promění jeden křižník v oslňující erupci paliva, šlehajícího oksylichovadla, vířících kovových úlomků a hořící izolace. Druhý křižník se dává na útěk, metá za sebou termitové světlice a Kovboje nechává na pokoji.

Ale rakety ho pronásledují dál a to mu brání soustředit se na velký cíl vpředu. Vypustí další termu a vtom se ozve rachot kovu vaporizovaného chobhamským pancířem. Jsou to jakési vystřelené nábojnice padající z výšky.

A najednou je po Andym. Jeho delta se převrací a propadá, zahaluji ji plameny a jediné, co Kovboj uslyší, je jakési slabounké dvouvteřinové éééééééééé v jednom uchu, podivné elektronické zakvílení, jaké vydávají tavící se obvody vysílače... Kovboj si myslí, že jedna z nábojnic nejspíš vlétla Andymu do motoru, ale nikdy to nebude vědět jistě. Jeho pozornost teď poutají jiné věci.

Na radaru vidí stále pulsovat šest signálů. Znamená to, že zasažený křižník je zpátky ve hře. Třída Hyperion něco vydrží, toho si je Kovboj vědom; raketa se možná od tepelného štítu lodi jen odrazila. To znamená tři delty proti pěti křižníkům - a jedna z delt nese jen dvě rakety.

Když se Kovboj blíží k raketoplánu, udělá se mu černo před očima. Jeho srdce bojuje se zrychlením a snaží se udržet dodávku kyslíku do mozku. Raketoplán představuje velký cíl přímo před ním, ale z výšky se na něj řítí další dva křižníky - hrozivě zrychlují - a najednou se Kovboj stává terčem více raket, než je s to zvládnout. Systémy sténají, když provádí boční skluz po křídle, odpaluje i protiradarové rakety a znovu ostřeluje svoje cíle z minikanónu: pokouší se položit přehradu z třicetimilimetrových projektilů před křižníky... Je dostatečně blízko jednoho z nich, aby viděl jasné záblesky zásahů, ale v hlavě mu náhle zaplanou rudá světla, když minikanón na hřbetě trupu signalizuje, že mu došla munice.

Další červená světla se navrství před jeho zrakem, když zásah laserem zničí část hydrauliky a Pony Express začíná ztrácet kapalinu. Pak se objeví ještě mocnější červený záblesk, tentokrát vně kabiny - jedna z protiradarových raket našla cíl. Zasažený křižník ztrácí současně s částí řídicích ploch i aerodynamičnost a narazí na tvrdou zeď nekompromisního vzduchu; ve zlomku vteřiny se rozpadne na kusy... Druhý křižník, proděravělý zásahy z minikanónu, se v záchvatu paniky odpoutá a pokouší se uvést do provozu své zdvojené systémy. Kovboj vyrazí na plný plyn a cítí, jak mu to tiskne hlavu do opěrky. Přišel o část kormidel, ale zdá se, že počítač to dokáže vykompenzovat. Do přistání raketoplánu na pouštní ranveji zbývají už necelé tři minuty.

Křižníky v čele se lopingem vracejí a ženou se přímo na něj; zbylé dvě delty s Mauricem a Diegem provedly každá svoje jojo a zadní dva křižníky se jim pokoušejí dostat na tělo... Jsou chytrější než jejich druhové a rozdělili se, každý pronásleduje vlastní cíl. Kovboj odpálí dvě radarové střely za raketoplánem, z kterého je velký pomalý terč přímo na obzoru. Potom vysune minikanón na spodku trupu a střelí po obou křižnících před sebou. Z jednoho z nich - nejspíš z toho, kterého oslabil srážka s protiradarovou raketou - se náhle vyvalí kouř. Kovboj spatří horké záblesky, když se piloti katapultují, a najednou polymerovým trupem Pony Expressu projede kopí laseru a stroj se začíná propadat do agónie.

Krystalové obvody kypí a vybuchují v žáru koherentního světla, hlavní i záložní počítače ovládající servosystémy vřou a umírají. Delta okamžitě ztrácí stabilitu. Kovboj vykřikne, když mu systémová nutnost ovládat letadlo vtrhne do hlavy. Delta má skvělou aerodynamiku, ale při této rychlosti je cokoliv pokoušející se manévrovat zákonitě nestabilní, a cokoliv, co se manévrovat nepokouší, se stává terčem. Kovboj se rve s letadlem, neustále provádí jemné korekce, ale přestože oscilace postupně kompenzuje, je jich víc, než dokáže najednou zvládnout. Vypadávají další systémy, delta se otřásá v čím dál tím tvrdším vzduchu a začíná se vývrtkou řídit k zemi. Kovbojovým spícím tělem se pokouší proniknout bolest. Je takřka úplně slepý, vnímá jediné údaje o hydraulice proudění vzduchu, o prostřelených systémech a neposlušných kormidlech. Cíl se mu ztrácí z dohledu a on vztekle zahučí. Matně vnímá, jak se k němu z hloubky blíží země...

A pak vyrovnává pád nad pohořím Sierry, zelené prsty hor po něm chňapnou, ale těsně ho minou. Vstříkne do trysek forsáže alkohol a žene se opět vzhůru. Jeho krystal dokázal vytvořit nová nezbytná spojení a udržuje tak Pony Express ve vzduchu. V hlavě už mu takřka nezbyvá prostor pro nic dalšího, pohlédne vzhůru k obloze a jak se mu vrací i zrak, spatří obrovský stín raketoplánu obklopený černými siluetami, které se kolem něj míhají a poletují jako vlaštovky. Souboj mezitím ztratil na rychlosti i na objemu, jak je z Kovbojova úhlu zřetelně vidět. Zbývají už jenom tři křižníky; jeden z nich se zdá být poškozen a drží se stranou. Jedna delta se rozkolísaným letem vzdaluje z boje a táhne za sebou pruh ohně, druhá zarputile zůstává a vyhýbá se raketám Orbitálů. Do okamžiku, kdy se raketoplán přehoupne přes pohoří Sierry a provede závěrečný sestup k přistání v Edwards, zbývají pouhé vteřiny.

Pony Express letí obloukem vzhůru. V Kovbojově krystalu zazní tón; mechanicky odpálí raketu s tepelným senzorem, ale jeho umělé oči se upírají na Argosy. Ozývají se další tóny a při vypuštění každé rakety se delta zahoupe. Z jednoho křižníku vyrazí plameny a stroj se řítí vstříc srážce s horským masivem, ale Kovboj má plnou hlavu planoucího krystalu, údajů o teplotě trupu a motorů, o stavu systémů zbraní, je to neúprosný příval dat, který mu rychlostí světla zaplavuje vědomí. Místo mozku má procesor, splývá s neurofaxem v jedinou bytost. Namáhavě tluče černými křídly - vzpěry, které jsou jeho žebry sténají námahou. Jeho černou epoxidovou kůži přebíhají vlny žáru. Srdce mu hrozí roztržením, když pumpuje alkohol do motorů. Cíl začíná zaplňovat jeho zúžené zorné pole. Převrátí se na záda a pokropí břicho raketoplánu dávkou z minikanónu, ale během několika vteřin mu dochází munice a už nemá ani jedinou raketu.

Raketoplán je zjevně otřesen, ale je to odolný stroj a dál pokračuje v sestupu na přistání. Hory mizí a Kovboj nevidí nic než poušť, která se táhne až k nahnědlému obzoru.

Neurotransmitéry se mu vrhají na krystal a elektrony mu světelnou rychlostí proudí zdířkami. Kormidla se zakusují do vzduchu a vztekle skučí. Neurofax vyžaduje určité řešení a pro Kovboje je to podvědomá volba. Ale kdesi na okraji vědomí mu přesto tkví myšlenka, že právě tohle je jediné možné a správné vyvrcholení jeho legendy: vrhnout svůj matově černý trup jako poslední projektil proti raketoplánu, získat tím malý kousek nesmrtnosti a zapsat se tak nesmazatelně do myslí všech ostatních pilotů a pancéřáků...

Kovboj přijímá rozhodnutí krystalu. Jak se raketoplán přibližuje a roste mu před očima, ze rtů se mu vydere vítězný chraplavý smích.

Náhle se mezi Kovboje a jeho cíl sestupnou spirálou vmísí jakýsi černý fragment. Je to Mauricova delta, Kovboj rozeznává její charakteristické rysy, vidí její poničený trup a křídla a také nebeskou modř Mauricovy přilby, jejíž průsvitné hledí se soustřeďuje na průsečík vlastního kursu s dráhou raketoplánu...

Mauricova delta se zaboří do místa, kde křídlo přechází v trup a Argosy exploduje. Kovbojův krystal se potýká s kovovými úlomky raketoplánu, které se po dotyku s rozdrásaným povrchem delty mění v páru, a teprve potom si Kovboj uvědomí, že už ho nečeká smrt, že ji pro sebe uchvátil Maurice. Dochází mu to až ve chvíli, kdy z raketoplánu i z Maurice už zbývá jen zmrštné trosky, které víří v jeho vzdušné brázdě a snáší se na Mojave, avšak už nepředstavují nic, co by ještě jakkoliv mohlo ovlivnit jeho osud. Zvedne se v něm hněv při pomýšlení, že byl takto připraven o svůj osud. "Cíl zničen. Tady Kovboj. Je po všem." V průběhu té krátké zprávy urazil nad pouští několik kilometrů. Nestará se o to, jestli mu někdo potvrdí příjem, má stále ještě v patách dva křižníky a jejich posádky touží po pomstě. Munici nemá žádnou a zbývá mu jen několik termitových světlic. Nasadí na příkrou zatáčku k jihu a když kličkuje nad pouští, do myslí mu opět vtrhne přítomnost delty, která kolísá a vibruje, jak se Kovbojovi nedaří včas vyrovnávat kormidla při náročném manévru. Ale hned za sebou má křižník a jeho laser mu sežehává další senzory, rozžhavlaje polymerový povrch trupu a snaží se najít nějakou slabinu v pancíři... Kovboj se vyhne jedné raketě, potom druhé a pokouší se uniknout skluzem po křídle, zatímco vypouští termit. Krystal mu varovně bzučí, paliva zbývá už jen na několik minut letu.

Křižník se snaží zůstat v závěsu za hbitě manévrující deltou, ale nedaří se mu to a místo toho ji předlétne. Jedné jeho raketě se však povede prudký obrat s vysokým přetížením; Kovboj ji svými spálenými zadními senzory nevidí. Raketa zasáhne jeden z dvojice jeho motorů Rolls-Royce. Pony Express okamžitě znovu ztrácí stabilitu, začne se zvolna otáčet kolem vlastní osy a rozsévá za sebou kapky kovové taveniny. Kovbojův mozek poopraví kormidla, přítok paliva a vyrovná to. Zmocňuje se ho zuřivost. Ohlédne se po cíli a jakmile ho spatří, strhne Pony Express do příkré esovité zatáčky a vrhá se přímo proti křižníku, aby ho vlastním strojem srazil k zemi... Ale s pouhým jedním motorem nedokáže delta vyvinout dostatečnou rychlost a orbitální loď dosáhnout. Místo toho se do ní zezadu zabodne nové kopie laseru, je to onen pochroumaný křižník, který se teď blíží, aby Kovboje dorazil.

Kovboj se ohlédne přes rameno a vyrazí vzteklý výkřik při pohledu na infračervené stopy dalších blížících se raket. Vypustí termit a snaží se odtančit jim z cesty, ale cítí přitom, že začíná ztrácet nad strojem vládu. Při prudkých manévrech ztrácí delta říditelnost a přitom jí vynechávají i další systémy. Celý motorový displej pokrývají rudá a oranžová světla. Paprsek orbitálního laseru prorazí jeden panel a roztaví přitom vzpěru. Pony Express se zakymácí a znovu se narovná. Blíží se další a další rakety. Kovboj se pokusí vrazit do křižníku ještě jednou, ale řízení přestává reagovat na jakékoliv prudší změny směru.

Cítí, jak Pony Express sténá námahou. Ví, že delta by mohla mít dostatek odolnosti, aby přežila zásah raketou do zbývajících motorů, snad by s ní i dokázal přistát v poušti, kdyby nepřišel o další kormidla. Do hlavy se mu řítí celé kaskády údajů, stroj mu oznamuje, že je to možné. Ale raketa je blíž a blíž. Termitové světlice došly. Kovbojovi zazní v hlavě smutný tón steelové kytary. Pohlédne na oblohu a vidí jenom prázdnotu.

Erupce raket katapultáže ho vymrští vzhůru - ven z delty. Do obličejové masky ho prudce udeří vítr jako náraz do zdi. Nebe i země krouží kolem něj. Vykřikne bolestí, která mu náhle zaplaví tělo, už ji nedokáže utlumit ani anestetikum ani přívál dat zdířkami. Kovboj visí v prostoru a točí se mu hlava, nevidí ani, jak Pony Express dopadá do pouště. Když přistane na zemi, jeho tělo ještě není zcela schopné pohybu. Nad pouští je naštěstí klidno; vrchlík jeho pádu se zhroutí a omotá se kolem keře juky. Při každém nádechu mu horký vzduch drásá hrdlo. Tělem mu zmítají neodbytné vlny bolesti. Uvědomuje si, že to odneslo pár žeber, došlo k tomu nejspíš při jeho zápasu s deltou po zásahu laserem do počítačů. Navíc při katapultáži zapomněl uhnout předloktím, takže mu teď celé rozdrásané a zkrvavené visí podél těla.

Zvedne se v něm absurdní vlna veselí a zasměje se, pak se jeho smích změní v kašel a Kovboj má najednou pocit, jako by mu uvnitř v těle něco prasklo. Na rtech cítí chuť krve. Nakloní hlavu do strany, aby si odplivnul, a cosi mu stéká po obličejí.

Stiskne nouzovou uvolňovací sponu a vyprostí se z pádu. Potom si sundá přilbu a ze zdířek si vytáhne teď už mrtvé konektory. Opatrně se převálí na bok a pokusí se vstát. Nejde to. Plive krev a zkouší znovu vstát, tentokrát se mu to podaří. Když se katapultoval z kabiny, zavadil přitom levou nohou o kryt a seděl si z ní pořádný kus lože. Noha ale nevypadá zlomená. Kovboj udělá pár kroků a znovu se pokusí zasmát, ale záchvat kašle ho srazí do předklonu a ústa má plná krve. Zachrchlá, vyplivne ji a znovu se tvrdohlavě narovná.

Přistál na skalnatém návrší, z kterého jsou vidět dva pruhy kolejí vyježděné v poušti. Asi o kilometr dál se zvedá kouř z místa, kam dopadl Pony Express, když se předtím při pádu rozpadl na kusy. Daleko na severu se tyčí jiný, mnohem mohutnější sloup černého dýmu. Tam odpočívá vrak Argosy propletený s pozůstatky delty.

Vzduchem otfese dvojnásobný sonický třesk a Kovboj spatří infračervené stopy obou křižníků, které se obloukem vracejí k Edwards. Zdvihne k nim prostředník v sprostém posuvku a zazubí se. "Prohráli jste, mizerové." Uchechtne se a pak začne kulhavě sestupovat po svahu.

Od pouštní cesty zazní kvílivý burácivý zvuk. Kovboj se opře o rozpálený kámen a čeká. Objeví se pochromovaná

turbínová tříkolka, která míří k vraku letadla. Kovboj vytáhne z pouzdra pistoli a dvakrát vystřelí do vzduchu. Řidič otočí hlavu jeho směrem a na zamávání odpoví pokývnutím. Tříkolka zastaví u okraje cesty a řidič se vydá vzhůru do svahu.

Je to žena s temně snědou kůží, oholenou hlavou a tělem kulturisty. Svaly má zbytnělé a zesílené hormonální terapií, ňadra se jí ztrácejí na rozložitě hrudi jako dva hrášky. Na sobě má vršek od plavek ze síťované kovové fólie, baňaté trenýrky z metalizovaného materiálu a pár měkkých mokasinů s tkaničkami ovinutými kolem kotníků. Kovboj hledí na její tmavá ramena pokrytá pihami a na náhrdelník z vybělených chřestýších lebek, který má kolem krku. Žena se na něj podívá svýma modrozelenýma očima.

"Vypadáš trochu z formy, šviháku."

Kovboj sáhne do kapsy a vytáhne odtamtud pŕluncový zlatý peníz. "Můžete dostat ještě jeden právě takovej, když mě svezete do Boulder City," řekne. "Potřebuje se vyhnout celníkům ze Svobodný zóny."

Žena přikývne. "To zní férově. Ale nemyslím, že to vydržíš až tam, ne po těhle pouštních štrekách."

"To není vaše starost."

"Máš tu někde něco jako lékárníčku?"

Kovboj ukáže bradou směrem vzhůru do kopce. "Jo. Tamhle u padáku."

Žena se tam beze slova vydá, strhne padák z keře a zatíží ho kameny. Zvedne lékárníčku a vezme ji s sebou dolů. Když je zpátky u něj, Kovboj si právě sedá. Pistole mu mdle visí z ruky. Žena mu ji vezme a zasune mu ji do pouzdra. Když mu svléká horní díl kombinézy Kovboj bolestí málem omdlí. Žena mu otre krev, vydezinfikuje mu řezné rány, zafačuje žebra a zlomenou ruku mu zavěsí na pásku. Potom mu do pravého bicepsu vstříkne trochu endorfinu. Droga Kovbojovi slastně zavzdychá mezi neuromontáží a rozbolavělými konečky nervů. Odnáší ho do limbu tak rychle, že ho žena cestou z kopce musí podpírat a pak mu pomoci nasednout na motorku. Když se Kovboj uvelebuj na sedadle za ní, všimne si, že má přes řídítka přehozené tři čerstvě zabité chřestýše.

Pak uslyší ze severu zvuk sirén a po cestě se přibližuje vzedmutý oblak prachu. Žena strhne tříkolku do strany a pomalu se rozjede krajinou, aby za sebou nevířila prach. Kovbojova žebra snášejí otřesy při jízdě lépe, než si myslel. Okupovaná Kalifornie se táhne na východ až k Beacon Station. Tříkolka se šine po pouštních stezkách, šplhá po horských hřebenech a pak rychle uhání po dně vyschlého jezera. Kovboj se opře hlavou o opěradlo a dříme. V žilách mu šumí endorfin. Tříkolka vjede na dálnici východně od Silver Lake a se zavytím turbíny zrychlí jízdu. Kovboj sleduje, jak se ženě vlní mohutné svaly na ramenech, když se vyhýbá výmolům. Mrtví hadi vlají ve větru. Kovbojem znovu zahýbe veselí.

"Poslechněte, dámo, jestlipak víte, že vezete živou legendu?"

Žena se na něho lhostejně ohlédne přes rameno. "Tak si myslím, že to je tvoje věc, kámo."

"Co bych já dal za to, kdybych se teď mohl mrknout do novin."

"Co bych já dala za to, kdybych teď mohla mít tu druhou půlku zlata. Ale holt budu muset chvílku počkat."

Kovboj se zasměje, zakašle a pak se směje dál. "Někoho mi připomínáte."

"A to mě jako má těšit nebo co?"

Kovboj se ještě chvíli chechtá. Pak si olízne vyprahlé rty. "Nebyla by tam trocha vody?"

Žena mu podá láhev z měkkého plastu. Kovboj si vypláchne ústa, vodu vyplivne, pak se ještě jednou napije a polkne. Vráti láhev a žena ji připe k rámu motorky. Kovboj se zapře do sedadla a znovu zavře oči. Případá si jako na kolotoči. Do krku se mu opírá zapadající slunce.

Pořád ještě v sobě cítí tah forsáže, zpěv raket uvnitř krystalu, živoucí přítomnost delty v nervech i v žilách. Teď je s Pony Expressem konec, je z něj vrak v poušti. Byl to poslední stroj schopný letu, poslední, který nerozpárali na kusy, aby z něj udělali další z ohyzdných tanků, které Kovboj tolik nemá rád. A teď, když byl chvíli zase pilotem, je začíná přímo nenávidět.

Endorfin mu pod víčky kreslí obrazy, v hlubinách mozku vidí Kovboj plout zelené škály přístrojů, rotující stabilizátory stříbrných raket na obloze, zvětšující se trup Argosy, jak se ho snaží přemetem dostihnout... obraz nadcházející zkázy naplňuje kabinu, nevyhnutelný zánik, který mu diktuje krystal i neurofax... temný klín zastíňuje ocelově nebe, blíží se setkání hodné jeho života zasvěceného rychlosti světla... závěrečná srážka, která mu má zajistit místo na Olympu, zuby má vyceněné v závěrečném triumfu, umrlčí škleb...

Kovboj otevře oči, nadechne se a chystá se vykřiknout. Ale nevydá ani hlásku. Po vybuzených nervech mu klesající křivkou padá strach. Motorka se řítí po nočních asfaltu a kličkuje mezi dírami, které se objevují ve světle jejího reflektoru. "Do prdele," řekne Kovboj. Přikazuje tím nervům, aby přestaly vyvádět.

"Cos to říkal, šviháku?"

Kovboj pohlédne na její náhrdelník z lebek. Hranaté prázdné důlky chřestýších očí na něj strnule zírají. Oči smrti milenky, která se ho dnes tam na obloze jen letmo dotkla svými chladnými chmurnými rty. Kovboj se otfese. "Ale, nic moc," odpoví.

"Taky jsem si to myslela."

"Můžu dostat ještě trochu vody?"

Tentokrát vyprázdní láhev téměř z poloviny, než ji zase vrátí. Zdravá ruka se mu přitom tak třese, že ji div neupustí. Hluboko v hrudi se mu šíří bolest, endorfin přestává působit.

"To se po vás nebude nikdo shánět?" zeptá se.

Pokrčení rameny. "Moje sestry? Když budou, tak budou."

"A mají taky takový svaly?"

"Proto žijem pospolu, kámo."

Žena k němu pootočí hlavu. V očích se jí zatřpytí hvězdy. "Kam přesně v Boulder City to bude?"

"Stačí k nějaký telefonní budce. A pak možná do hotelu."

"Jak je libo, šviháku."

Světla Boulder City svítí daleko do noci. Motorka běží na volnoběh, zatímco Kovboj bojuje se svým bolavým ztuhlým tělem a jakž takž se mu daří stát rovně. "Pravá zadní kapsa," řekne. Chvilí zápasí. "Je tam kreditjehla."

"O'kej." Žena mu rozeptne zip u kapsy a zapojí mu jehlu do telefonního přístroje. Kovboj si zasune konektor do čela a v duchu řekne Renovo číslo. "Tady Kovboj. Jsem v Boulder City."

"Flink a jeho lidi jsou tam taky. Kdes vězel?"

"Jsem zraněnej. Rekni jim, ať někde seženou felčara."

"Hned to bude. Snažím se tě lokalizovat podle linky, abych jim mohl říct, kde jseš."

Kovboj se vyčerpaně opírá o telefon. V prsou mu tepe bolest. "Heled', Reno," říká, "vrátil se někdo?"

"Diego nouzově přistál v poušti. Orbitálové ho dostali i s deltou."

Kovboje přepadne smutek. "Kurvafix. Takže nezbylo nic. Přišel jsem o Pony Express."

"Postavíš si novej. Vyhráli jsme."

U Kovboje to vzbudí jen mírný zájem. "Vážně?"

"Tempel se zhroutil. Naši síť jsme ani nepotřebovali; stačilo počkat, až akcie spadnou pod pět set, a pak jsme začali nakupovat. Roon vystoupil na veřejnosti a vyhlásil ve všech novinách, že dává do kupy předběžnej seznam novejch členů rady. Za pět minut dostal takovou spoustu titulárních převodů, že Couceiro podal demisi ještě dřív, než se mohly konat nějaký volby. Roon poletí na orbit, jen co vyřídí pár zásadních zádrhelů. Už stačil vyhlásit plán úspornejch opatření."

"No tak to má dobrý." Mluvení působí Kovbojovi čím dál větní bolest. "Už jsi mě našel?"

„Flash Force je na cestě. Jestli chceš, můžeš zavěsit."

Kovboj uchopí kreditjehlu a vyškubne ji z přístroje. Dá si ji do náprsní kapsy a pak vytáhne dvě pŕluncové mince.

"Tady máte něco extra za to, že jste tak dominantní."

Motorkářka mince přijme a zazubí se. Vloží je do brašničky na opasku a vyšvihne se do sedla tříkolky. "Mám tady ještě chvíli oxidovat?" zeptá se.

"Ne, už je to dobrý." Kovboj na ni chvíli bezvýrazně hledí. "Poslechněte, chcete si někdy trochu přivydělat? Čas od času potřebuju posla."

Žena přikývne. "Biostanice u Blackwater Well. Dělam do poutní ekologie."

"To jsou mi věci."

Turbína tříkolky nabere otáčky, pak se na něj motorkářka ještě jednou usměje a odfrčí. Kovboj se dívá za jejími koncovými světly dokud nezmizí, pak zavře oči. Potom spíš uslyší než uvidí, jak vedle něj zastaví dlouhá limuzína.

"Kovboji? Pojd', opři se o mě."

Je to Sarah. Kovboj otevře oči, spatří její vysokou j postavu a ucítí její ruce, jak se dotýkají jeho šatů. Darebácky se na ni zašklebí. "To byl ale den, co?"

"Opatrně. Hezky pomalu si nastup."

"Maurice je v pánu. Původně jsem plánoval, že umřu já, ale on mě předešel. Se smrtí milenkou. Odvedla si ho."

"Opatrně, povídám. Teď tu druhou nohu."

"Já se za ní vždycky honil. Až do dneška jsem o tom nevěděl."

"Polož si hlavu sem, ke mně na rameno."

Kovboj ucítí teplý dotyk na tváři a zamumlá, "Stát se legendou ještě zaživa, to je teda pěkná zhovadilost."

Kola vozu tiše vyrazí vpřed.

Kapitola

24

"Jseš si jistej, že to zvládneš?"

"O Tempelu mám většinu údajů, který se nám podařilo shromáždit. A taky vzpomínky. Moje i jeho. Myslím, že tam budu užitečnej."

"No tak jo," řekne Kovboj. "Vždycky jsem chtěl mít za kamarády lidi ve vysokým postavení."

Je to starý srub o jedné místnosti, s podlahou z laciných dlaždic, s dřevěným nábytkem všelijak zdrátovaným dohromady a s rozvrzanou manželskou postelí s přehozem ozdobeným šťrapci.

Kovboj si hová na posteli, brouká si Nebeské jezdce neurofaxu a dívá se na videoreportáž věnovanou krizi Tempelu.

Situace se stabilizuje, hlásí reportér. Hodnota akcií zvolna stoupá. Orbitální sovět oznamuje, že Roonovo vedení má jeho důvěru. Nové ředitelství poslalo Couceira do Afriky, kde konečně spočinul nohou na půdě planety, jejíž modrobílý kotouč mu předtím pouze kazil výhled na monochromatickou čern vzduchoprázdného prostoru. Dobře se bav, až budeš v Ghaně vymáhat dluhy, pomyslí si Kovboj. Natáhne se pro svoji whisky, dá si doušek a pak sklenici vybalancuje na sádrovém obvazu své ruky.

Otočí se, když se otevřou dveře a vejde Sarah v závanu pouštního horka. Podívá se za ni ven, hledí na hnědou kamenitou planinu, která se táhne až někam do Kalifornie a splývá s neposkvěnou modří nebe.

Sarah za sebou zavře. Na sobě má čepici s dlouhým štítkem, džínsy a metalizovanou košili s dlouhými rukávy. "Ty nespíš," řekne.

"Hmm." Kovboj se natáhne pro láhev whisky. "Dáš si taky?"

"Na mě je moc brzo." Sarah si sundá čepici a hodí ji na stůl s šedým nátěrem připomínajícím válečnou loď. Zatřeše hlavou, aby si uvolnila vlasy. "Flink s tebou chce potom mluvit, obchodně. A jeho žena sem přiletí dneska odpoledne." Sarah se posadí vedle něj na pelest. Kovboj vypne video a posune se, aby jí udělal místo. Bolest v rozedřené noze ho přinutí přivřít oči. Sarah mu ovine ruku kolem ramen. Kovboj se poddá teplu jejího objetí.

"Mají tady koně," řekne Sarah. "Nikdy jsem neuměla jezdit."

"Můžu tě to naučit." Kovboj pozoruje její profil, lehce zvednutý nos, dokonalou parabolu rtů a snědou kůži měkce ozářenou přisvitem, který se line od okna vzadu. Sarah se k němu obrátí. "A nebude ti ta zlomená ruka náhodou...?"

"Ani ne... Nijak zvlášť."

Jsou v Nevadě na starém větry ošlehaném turistickém ranči, který Flash Force určila za náhradní základnu. Příští týden se sem začnou trousit šíbráci ze Západu a pancéřáci, aby se společně dohodli o míru. Cunningham je po smrti Tempel přestal podporovat šíbráky, a ti najednou zjistili, že tápají ve tmě a kolem nich se hemží nepřátelé s dlouhými noži. Šíbráci budou jednat s Flinkem a pancéřáci s Kovbojem. Zdá se, že jeho plán pancéřácké asociace má vyhlídky na úspěch. Možná, že taky přispěje k udržení míru, až někteří odbojní šíbráci zničehonic objeví, že jim nikdo nechce dopravovat zboží na Východ.

Hlas zní podivně. Je v něm jakýsi ozvěně podobný třas - jako kdyby to byly dva hlasy najednou, které vypadly ze synchronizace.

"Reno?" zeptá se Kovboj. "Všechno v pořádku?"

"Tohle je ohromnej krystal, Kovboji. Bože můj, co všechno tyhle lidi plánujou! Mají to vykoumaný na tisíc let dopředu... ale něco tady nehraje. Vědí, jak má vypadat budoucnost, ale nevědí, jak mají vypadat sami. Vegetují tady nahoře a jsou ztracení. Jejich závislost na Zemi a boj proti ní pro ně kdysi znamenal motivaci, ale teď prostě nevědí, co dělat. Příliš je rozptylují jejich vlastní struktury. Dosáhli nezávislosti, ale nemají zdání, jaký to má význam, a tak se ho pokoušejí všude možně hledat. Některým z nich jde o nadvládu - nad planetou, nad sebou navzájem... jestlipak víš, že si tady nahoře dělají zásoby nervového plynu? Pro případ napadení jinými bloky. Jsou to úplní šílenci. Jiní se zase utápějí ve snech o větších a dokonalejších strojích - jako kdyby je nově vyrobený hardware mohl obdařit smyslem, který postrádají. Další se chtějí podříditi své vlastní struktuře, přizpůsobit se ekologickým pravidlům svých korporací a nechat se naprogramovat od ostatních.

"Jsou to upíři, Kovboji. Vysávají Zemi krev, protože to je udržuje při životě, ale co život vlastně je, o tom nemají nejmenší představu."

"Moje schopnost litovat je za to je poněkud omezená," řekne Kovboj.

"Lítost," praví hlas, "jim k ničemu není."

Sarah se pozorně dívá na Kovboje. Je spálený od slunce a zle zřízený, ale po celonočním spánku z něj poněkud vyprchalo napětí posledních několika dní; jeho horečnatost se někam vytratila. Sarah se k němu přisune blíže a mrkne.

"Chceš něco na umrtvení?" zeptá se.

Kovboj pozvedne svoji skleničku whisky. "Tohle je jediný umrtvení, o který mám momentálně zájem."

"Tak já se k tobě teda přidám." Sarah uchopí láhev a lokne si. "Právě jsem mluvila s Michaellem. Nabídl mně něco jako práci."

"A jakou?"

"Poradce, tak bys to asi nazval ty. Dřív se tomu říkalo konzultant. Michael říká, že moje kontakty i instinkty v něm vzbuzují důvěru."

"No konečně si toho všimnul." Kovboj se poškrábe na strništi. "A vezmeš to?"

"Nejspíš jo." Sarah pocítí mírně pobavený záchvěv. "Nebudu muset na ulici." Zašklebí se a dá si dalšího loka. Myslí na to, že zajde do nemocnice a dá si zavést lepší krystal. Kompletní neuromontáž od Santistevana, nezávislou na tvrdáku.

A taky něco na ovládání střelných zbraní, v rámci taktiky malých jednotek. A nebude to nic pro pouliční špinězy, bude chtít čipy na účetnictví, řízení komunikací a burzovní makléřství. Všechno, co bude potřebovat jako Krkounův poradce.

"Tak to budeš hodně cestovat," řekne Kovboj.

Sarah po něm mrkne. "Jo. Však ty taky. Budeme se moct vidat." Protože, napadne ji, to co je mezi nimi, je spojení vzniklé pod tlakem okolností, produkt situace ohrožení. Teď, když tlak polevil, se všechno může rozpadnout. Protože existují věci, které mu nemůže nikdy vyprávět, věci z jejího uplynulého života, které se Kovboj nesmí dozvědět, ať už si

o tom myslí cokoliv. A protože i on má vlastní představy o svém postavení ve světě, kterým nerozumí zase Sarah. Budou se muset v tom novém mírovém stavu k sobě opatrně přibližovat a vědět přitom, že za absence věcí, které je původně svedly dohromady, to třeba nikam nepovede. Měl by existovat prostor pro možný rozchod. Anebo pro to druhé. Zvláště pro to druhé.

Sarah se znovu napije. "Slíbils, že mi ukážeš podzimní osiky. A zatím jsem neviděla nic jiného, než tuhle podělanou poušť. Tak co bude?"

"Daud," řekne Kovboj. S tím jménem vstoupí do Sarah chlad. Ví, co to znamená. Ví - právě tak jako Kovboj - že za všerejší katastrofu nese odpovědnost Daud. Ty rozdrčené vraky na kamenité nevadské pláni, trosky letadel odpočívající pod milosrdnými vlnami Pacifiku a těla mužů zahalená plachtou a pokrytá tenkou vrstvou pouštní prsti, nad tím vším se vznáší Daudův planoucí podpis. Na to Kovboj nezapomene, protože on zradu neodpouští.

"Koupím mu lístek." Sarah to řekne lehkým tónem, pokouší se tím zakrýt svůj vnitřní děs. "Pošlu ho pryč."

"A co když neodjede?"

Slova ujištění se jí zarazí v hrdle. Zrazovat patří k Daudově přirozenosti, trápil ji tím celý život a ona si na to nakonec zvykla, pořád to omlouvala tím, že za všechno může jeho slabost. Že zrazuje proto, aby se stále utvrzoval v tom, že mu někdo věří, a Sarah mu to vždycky nakonec odpustila... Ale sama jakoby se tím nakazila, jako kdyby stálé odpouštění Daudovi činilo její vlastní zradu přijatelnějšími. Už nechce Dauda ani vidět, ne jako živoucí memento vlastní schopnosti zradit i to, co miluje.

Nemůže ho přestat mít ráda... To ví... Ale může přestat být jako on.

"Odjede," řekne Sarah. "Nedám mu na vybranou."

Kovboj má oči tvrdé jako kámen. "Já taky ne."

Takže nezbude než podpořit Dauda v jeho poslední zradě. Na Nickovi. Jestli ovšem Nick existuje, jestli už sám Dauda nezradil ve prospěch Tempelu. Závěrečná zrada. Aby si zachránil život.

Tiše zašvitoří telefon. Sarah zvedne sluchátko.

"Sarah, tady Reno." Reno ještě pořád funguje jako spojka, udržuje v činnosti zbytky sítě a zprostředkovává spojení mezi rozličnými pancéřáky a šibráky, kteří se v průběhu nadcházejících několika dní chystají navštívit ranč.

"Mám tady hovor od Roona," říká Reno. "Chtěl by s vámi dvěma mluvit."

"Pověz mu, ať si políbí prdel."

"Říká, že je to obchodník."

Sarah pohlédne na Kovboje. "To je Reno. Chce s náma mluvit Roona."

K jejímu překvapení zaplanou Kovbojovy oči krutým světlem, jako kdyby právě na tohle čekal.

Ted' je hlas vyrovnanější a je na něm znát větší míra sebeovládání. Ozvěny zmizely.

"Orbitální sovět dává najevo svou nespokojenost, Kovboji. Couceira tam měli rádi, byl to někdo, komu rozuměli. Vůbec se jim nezamlouvá, že ho vyřídila tlupa žumpáků."

Kovboj se zašklebí a natáhne se pro svou láhev whisky. "A co s tím chtějí dělat?"

"Regule pro obchod s akciemi změnit nemůžou. Na to je celý systém příliš velký a oni sami na něm vydělávají spoustu peněz vlastními machinacemi. A když vyrukují s restrikcemi, zaženou tím trh jenom do illegality - komunikace se prostě nedají kontrolovat a kterákoliv banka v neurofaxu by mohla klidně obchodovat dál třeba jen přes telefon.

Kdepak, Kovboji." Hlas je klidný. "Rozhodli se, že obchody zatrhnou vám."

Kovboj ucítí na těle ledový dotyk. "Ale?" řekne. "A jak to chtějí dokázat?"

"Došli k názoru, že existence černého trhu a způsob, jakým se ho Orbitálové ve vzájemné konkurenci pokoušejí zásobovat, představuje nebezpečí... Vzniká tím příliš mnoho nevypočitatelných situací. Takže se rozhodli celé to zlegalizovat. V pozdější fázi zasedání vystoupí jeden z jejich ochočených zákonodárců v missourijském parlamentu s návrhem, aby byly zrušeny celní tarify. Tak vznikne koridor mezi Kentucky a Missouri, který přemostí větší část Středozápadu. Jakmile se položí Missouri, ostatní státy se začnou kácet jako kuželky. A pancéřáci pak budou k ničemu."

"Můžeš to nějak zarazit?"

"Ne. Je to rozhodnutí Orbitálního sovětu."

Kovboje se zmocní zoufalství. Tak tohle je konec. Konec všeho, za co s Flinkem bojovali. Vyřídil to jediný škrť orbitálního pera.

"Ted', když to víš předem," praví hlas, "se na to aspoň můžeš připravit."

"Nedokážu si sám sebe představit jako řidiče tiráku. Vždycky jsem byl desperát."

"Jseš bohatěj. Něco vymyslíš. Podívej, tohle znamená konec balkanizace Států. Máš na tom svoji zásluhu. Na Severovýchodě se toho hodně zlepšilo."

Přes Čáru jsme přece nejezdili kvůli Severovýchodu, pomyslí si Kovboj. Ani pro peníze. Tohle Arkadij a jeho šibráci nikdy nepochopili, vždycky si mysleli, že si nás můžou koupit, že rozhodující je finanční stimul. A je to přesně to, co nechápou ani Orbitálové, na co nedokážou přijít jejich krystalové simulátory světa. Že bychom se vydávali Aleji třeba zadarmo. Protože to znamenalo žít svobodně.

"Kovboji?" Hlas na okamžik zakolísá. "Udělal jsi kus práce, abys věděl. Ty a my ostatní taky."

"Já vím." Jak dlouho sis vlastně myslel, že to celé potrvá? uvažuje Kovboj v duchu. Vždycky měl za to, že konec nastane uprostřed kukuričného pole někde na Středozápadě, kde se na něj sesypou vlny útočících vládních helikoptér a v dešti jejich raket se chobhamský pancíř tanku začne kus po kuse rozpadat. Anebo si na něj zákoní za bezměsíčné

noci počíhají někde na obloze zasvěcené nadzvukovým rychlostem a sevrou ho do zářivých prstů svých radarů... Vážně nečekal, že ho informace o jeho zbytečnosti zastihne tady na upoceném paňourském ranči v Nevadě, kde leží na posteli a zotavuje se po havárii, že celou svou legendu budoval jenom proto, aby teď skončil na vedlejší koleji. Krátce se zasměje. Pancéřák v penzi, napadne ho. Hotový nesmysl. Pocítí v sobě záchrvěv veselí. Vlastní tělo mu náhle připadá lehké, jako kdyby přestala působit gravitace. Představuje si, jak pod ním ubíhá svět, myslí na tmu za sebou posetou hvězdami a na jasný pruh úsvitu před sebou, na hnědozelenou krajinu ozářenou sluncem, jež se odráží od krytu kabiny... a hranice, které představovaly Alej, jsou náhle pryč a s nimi i železná omezení jeho života, stejně tak jako všechny zakázané zóny se svými celními inspektory a ozbrojenými jednotkami, zmizel ten zužující se tunel, do kterého byl rychlostí světla vržen a na jehož konci číhal klimax násilné smrti, podstata legendy, kterou si vybral, protože nikdy nebyl schopen vybrat si život. Kovboj si uvědomí, že je volný. A má přátele na vysokých postech. Zdá se, že další kapitola legendy se začíná psát právě v tomto okamžiku.

Kovboj ucítí, jak mu konečky nervů zasahuje vlna tepla. Je to varovný signál, má dojem, že ví, co se v nejbližší chvíli stane. Natáhne se přes Sarah, odvine z telefonu kablík a jeho konektor si zasune do spánku. "Reno," řekne a hovoří přitom do miniaturního mikrofonu napojeného na konektor. "Neodpoj se od linky. Chci, aby sis toho pacholka poslechnul."

"Jak si přeješ, Kovboji."

"Chtěl bych, abys zařídil pár následujících věcí."

Kovboj vysvětluje a Reno tiše naslouchá. Sarah vedle se překvapeně pohne.

"Tak jo, Kovboji," řekne Reno. "Je mi to jasný."

"Kovboji?" ozve se Sarah. "O jakým programu to mluvíš? Mám..."

"Vysvětlím ti to potom," řekne Kovboj.

Když zazní Roonův hlas, Kovbojovi naskočí husí kůže. Sarah vedle něj ztuhne napětím. Kovboj si vzpomene na kovové chodby, na obrazy dětí vznášející se ve tmě a na hologramy na stropech, na kterých se od orbitálních komplexů odráží třpyt hvězd. Vidí ten ledový úsměv, který páchne po mrtvolách.

"Kovboji. Sarah. Dovolte mi, abych vám poblahopřál. Váš plán měl neobyčejný úspěch. Bylo to právě pozhánání."

"Děkujeme," řekne Kovboj. Dá si pořádného loka whisky a usklíbne se, když mu palčivá vlna sestupuje hrdlem. Srdce mu bije v hrudi, na čele mu vyvstává studený pot. Ze samého očekávání se mu dělá nevolno.

"Sarah," praví Roon. "Chci, abys tam nahoru odletěla se mnou." Hlas připomíná dotek mrazivě hladkého rampouchu.

"Někdo musí vést můj bezpečnostní tým. Couceirovým lidem nemohu důvěřovat."

Kovboj spatří, jak se Sarah při cynickém úsměvu stáhnou bílé jizvy na tváři. "Vy byste chtěl, abych vám dělala Cunninghama?" zeptá se.

"Cunningham nebylo jeho pravé jméno. Nicméně ano, přál bych si, abys mi byla tím, čím byl Cunningham mému předchůdci. Informace o tobě naznačují, že k tomu máš potenciál. Výstup ke mně na nebesa, Sarah. Budeš odtamtud moci shlížet na svoji rodnou planetu a pomáhat mi utvářet její budoucnost." Bezbarvý hlas krystalu činí ta lyrická slova ještě děsivějšími, zračí se v nich nelidská extáze, triumf rostoucího šílenství. "Staň se prostředníkem mého spojení s planetou, Sarah. Nástrojem, kterým se jí budu zmocňovat. Buď lidskou nástavbou mého krystalu."

Kovboj vidí, jak Sarah křiví rty. "Ne, pane Roon," řekne. "To není podle mého gusta." V jejím hlase se přesto objeví stopa zaváhání, jako kdyby se tím loučila s vytouženým snem, když pochopila jeho cenu.

"Pak tě čeká zatracení," řekne Roon. "Historie dopřává svobodu jenom dravcům, ne obětem, z kterých tyjí. Roztáhni křídla, Sarah. Dám ti krev, která napojí tvého Wíza do sytosti."

"Ne," řekne Sarah. Oči má jako dva kusy kamene. "Není to nic pro mě."

"Politováníhodné rozhodnutí, Sarah. Doufám, že ty budeš rozumnější, Kovboji." Kovboj má vyschlo v ústech. Olízne si rty.

"Co nabízíte?" zeptá se.

"Útočiště. Máš nadání, které daleko převyšuje tvé schopnosti pilota. Máš instinkt zabijáka, dokážeš vycítit slabost a jednat podle toho. Rozpoznal jsi Couceirovu slabinu a okamžitě jsi věděl, jak ho srazit na kolena. Chci, abys mi svůj talent věnoval, Kovboji."

"Ne. Taková práce není pro mě."

"Jsi nebezpečný." Chladnokrevnost toho úsudku vyrazí Kovbojovi dech. "Zničil jsi mocného muže. Na to nikdy nezapomene ani on ani jeho přátelé. Nabízím ti svoji ochranu."

"Ne," řekne Kovboj. "Na tom, co jsem provedl, není žádné tajemství. Dokázali by to i jiní. Věci se mění."

"Tvoje rozhodnutí je rozhodnutím slabocha. Jsi bláhový." Na vterinu panuje mrtvé ticho, ve kterém Kovboj takřka slyší, jak Roonův krystal dochází k rozhodnutí. "Ale přesto jsi nebezpečný. Možná až příliš, než abych ti dovolil potulovat se světem, jak ti napadne."

Kovboj cítí, jak mu krystal žhne v hlavě. Celou dobu věděl, že k tomuhle dojde. Protože je vyloučeno, aby Orbitálové tolerovali něčí svobodnou existenci, jakmile si jí všimnou.

"Reno, jsi tam?" řekne Kovboj.

"Jsem, Kovboji."

"Šlápní tomu parchantovi na krk."

V Kovbojových zdírkách se ozve řev, je to výkřik, jenž částečně vydává Temná mysl, která se světelnou rychlostí řítí

linkou, a částečně je to zvuk, jenž vychází z Roonova hrdla, jak Reno proniká bariérami jeho krystalu a začíná mu přepisovat mozek. Sarah se zmateně dívá na sluchátko ve své ruce, z kterého se hluk ozývá. Kovboj si odpojí konektor od spánku a řev utichá. Sarah na něj hledí.

Kovboj jí vezme sluchátko z ruky. Přes bzukot dat je slyšet vzdálené steny, vzlyky a výkřiky. Zasměje se. Položí sluchátko mezi ně na postel a vysvětluje. Její odpovědí je úsměv, zpěvná rezonance rozechvělé oceli. Společně naslouchají, dokud zvuk nepřestane, a pak se z telefonu ozve Renův hlas. Kovboj má dojem, jako kdyby se právě vracel z dlouhého nočního letu a senzory na trupu, podobnými šepotu uvnitř jeho krystalu, mu pronikají první hladivé doteky slunce.

Z anglického originálu *Hardwired*, vydaného nakladatelstvím A Tor Book v roce 1986, přeložil Pavel Ságner. Obálka Juraj Maxon. Vydalo nakladatelství AFSF, Na Okraji 335, 162 03 Praha 6, jako svou 25. publikaci. Odpovědný redaktor Jaroslav Olša, jr. Elektronická sazba a grafická úprava Petr Prokšík Technická redakce Petr Prokšík a Alex André Hlinka 17,84 AA (z toho 0,08 ilustrace), 17,91 VA 13/34

Walter Jon Williams patří spolu s Williamem Gibsonem a Brucem Sterlingem k předním autorům kyberpunku. V románu *Hardware* se setkáte s hypertechnickou Amerikou budoucnosti, rozdrobenou na řadu malých státek, které mezi sebou vedou obchodní války. Jedním z nejdůležitějších povolání je: pašerák. A právě tím je hlavní hrdina Kovboj.

Kovboj provádí tyto rutinní úkony rychle. Neurotransmitéry probudí pět konektorů v jeho hlavě k životu a vnitřek lebky mu ozáří žhavé světlo, jak se krystalová datamatrix tanku přizpůsobuje konfiguraci jeho mysli. Srdce mu bije rychleji; už zase žije neurofaxem, jeho oči, jeho rozšířená mysl se řítí vpřed jako elektrony obvodem do kovového a krystalového srdce stroje.

Hardwired

Jeho mozek provádí blesková rozhodnutí, neurotransmitéry bubnují na mentálních spínačích jako krupobití a neurofax teď obsahuje celý vesmír záblesků.

Hardwired

Kyberhad jí rve hrud'. Voda burácí, až Sarah už necítí nic než rychlost, s jakou se propadá do tmy, pak upadne nazad a nasaje Wízla zpátky do sebe. Už zase může dýchat a vychutnávat hojivý a chladný vzduch.

Hardwired

AFSF

ISBN 80-85390-20-5